

**V cudzej koži
alebo
Cosplay Sergeja Jurkina**

Autor: Andrej Koščienko

Koža prvá

*Odkiaľ sa berie smútok v kórejských očiach?
Ráno nenašiel voľačo v nohaviciach...
Oprav si pančuchy, utiahni podprsenku
a plnou parou zas k horizontu!*

Miesto deja: *Malá kruhová kinosála. V hale je cítiť slabý zápach syntetického čalúnenia a prachu. V strmom amfiteátri stúpajú rady kresiel s vysokými operadlami. Na všetkých sedia mladí chlapci a dievčatá. Svetlá v sále sú vypnuté. Na obrazovke beží film. Výrazné, syté farby. Striedajú sa zábery prírody a budov so strechami orientálnych pagod.*

„Hlavným zdrojom informácií o Kuan-jin je Saddharma Pundarika Sutra, ktorá popisuje tridsaťdva hlavných foriem bódhisattvu. V budhistickej tradícii má bódhisattva Kuan-jin jedno z popredných miest. Jej meno sa zvyčajne prekladá ako *Počúvajúca zvuky sveta*. Kánon zobrazuje bódhisattvu v ženskej podobe, čo je dedičstvom predbudhistických predstáv o Kuan-jin...“

Sedím v mäkkom pohodlnom kresle a trochu driemem v tme, pričom sa cez napoly privreté viečka pozerám na obrazovku, na ktorej prehrávajú film. V našom inštitúte prebieha *Kórejský týždeň*. Dnes sú ďalšie *naplánované akcie*. Pozeráme film o panteóne Krajiny rannej sviežosti, ktorý si jeho delegácia priniesla so sebou. Univerzita v Soule má katedru ruského jazyka. Preklad toho filmu urobili jej študenti. Dobre ho urobili. Hlas v pozadí znie hladko, bez páuz a podivných jazykových štruktúr. Profesionálne urobené. Nebyť prekladateľovho mierne *mňaukavého* prízvuku, človek by si mohol myslieť, že text číta nositeľ jazyka. Prečo o tom premýšľam? Pretože sám som takmer prekladateľ. Ja, Sergej Jurkin, mám dvadsaťjeden rokov a som študentom Moskovského inštitútu cudzích jazykov. Štvrtý ročník, Prekladateľská fakulta, Katedra orientálnych jazykov. Študujem angličtinu a japončinu. A tiež voliteľne kórejštinu, francúzštinu a nemčinu. Priňuchol som trochu aj k taliančine a španielčine. Ako to robím? Jednoducho. Som polyglot. Jazyky mi idú ľahko a prirodzene. Nesedím dni a noci nad učebnicami a slovníkmi, nemučím si pamäť ako ostatní študenti. Pravidlá gramatiky, významy slov a ich výslovnosť sa mi usádzajú v mysli ľahko a prirodzene. Bez akéhokoľvek napätia a trápenia. Ďakujem za to svojej mame. Za to, že ma takéhoto porodila a že si vždy myslela, že jej jediný a vrúcne milovaný syn je talentovaný. Od útleho detstva ma ťahala do najrôznejších krúžkov a ateliérov a snažila sa pre mňa nájsť povolanie, v ktorom by som sa mohol naplno prejaviť a urobiť svet okolo seba krajším. Odmalička som bol poslušný, s mamou som sa nehádal, a preto som bol už v tretej triede na gymnáziu zapísaný: vo výtvarnom ateliéri, v krúžku umeleckého modelovania, v plaveckom oddiele, v skupine ruského ľudového tanca, v zbore, v divadelnom krúžku, v baletnom štúdiu a na hre na balalajke. Vďaka tomu, na balet ma nevzali, zato hru na balalajku som ďalej rozvíjal na hudobnej škole v klavírnej triede. V nej som stvrchol päť rokov. Tuším, že nebyť nádeje, že sa zo mňa stane slávny hudobník, mama by ma ťahala po krúžkoch aj naďalej. V jej predstavách nechýbali ani športové tance, krasokorčuľovanie, umelecká gymnastika... Keď sa tak nad tým zamyslím, potom je sedieť pri klavíri oveľa lepšie než skákať niekde na ľade, s rizikom rozbiť

si pri každom skoku hlavu. Alebo klzať po tanečnom parkete a natiahnuť si ruky, nohy, krk a všetko ostatné. Klavír je solidný nástroj s príjemným zvukom. Plus čierne fraky, biele košeľe, komorná atmosféra... S hudbou to začalo byť celkom zaujímavé, keď som si osvojil syntetizátor. Tento nástroj je mor! Celý orchester je na dosah ruky! Ak chceš - organ, ak chceš - husle, ak chceš - akustická gitara s nylonovými alebo oceľovými strunami. Navyše sa ukázalo, že privyrábanie si pomocou tejto mašinky je celkom jednoduché a reálne. Nástroj je pomerne skladný, môžete ho ľahko vziať kamkoľvek so sebou. Nie ako koncertné krídlo alebo pianino. Po vstupe do inštitútu som sa takmer okamžite zoznámil s chlapcami, ktorí už mali *svoju vlastnú rockovú skupinu*. A ja, ešte skôr než som zakončil prvý semester, už som hrával s nimi. Na svadbách, narodeninách, v krčmách. Hrávali sme živú hudbu, vlastné skladby aj na objednávku. Chlapci si ma cenili. Dobrý klávesák a hráč na syntetizátore, ešte aj s hudobným vzdelaním, zahrá čokoľvek! K tomu sme študovali v inštitúte cudzích jazykov. Zaspievať hit v angličtine? No problemo! Talianska diskotéka? Ľavou zadnou! Len pekne vytáhnite prašule!

Je pravda, že o skladby v iných jazykoch, okrem angličtiny, nebol ktovieaký záujem. Talianske disco, Celentano, áno, toho objednávali. Niekedy chceli aj francúzske piesne. Mal som dojem, že zo všetkých francúzskych spevákov poznajú iba Mireille Mathieu. No práve ju je reálne ťažké napodobniť. Má neskutočný hlas! Daj bože našim ruským plejbežiarom (speváci, ktorí spievajú na plejbek) aspoň štvrtinu jej hlasu. Ale keď zákazník platí, treba si nasadiť sebavedomý výraz a spievať. Olenka, naša speváčka, aj zaspievala. Presnejšie povedané, snažila sa zaspievať. He-he! Keby ju počula Mireille, od hrôzy by jej vlasy dupkom vstali! Kašľať na to, zo slávy jej neubudne. V podstate sme ju v miestnych krčmách a baroch dosť spopularizovali. Vyniesli sme ruský ľud na novú estetickú úroveň! To všetko je, samozrejme, chichichi a chachacha, ale pre mňa boli tieto akcie a zárobky dosť dôležité. Štúdium mi nezaberá veľa času a v krčmách je veselo. Mnoho dievčat tam hľadá dobrodružstvo. Niekedy ľudia tancujú na stoloch, inokedy sa pobijú. Alebo sa tam prihodí niečo zvláštne, nečakané. Napríklad, ľudia zmiznú cez stenu do Rokfortu... Ale nie, opilci si objednávajú dokola to isté, až je to otravné, ale ak krčmy striedate s detskými matiné a vlastnými koncertmi či, dokonca, vystúpeniami na rôznych rockových zrazoch, potom v podstate, žiadny problém. A napriek všetkej svojej odpudivosti sú ožrani naozaj veľmi štedrý. A peniaze sú vždy potrebné. Obzvlášť mladému chalanovi. Nemôžem predsa sedieť rodičom na krku. Myslím, že už som úplne dospelý. Už štyri roky bývam sám, na ubytovni, bez rodičov. Ešte rok štúdia a budem mať povolanie, ktorým si zarobím na živobytie. Nie, dalo by sa, samozrejme, privyrábať si aj prekladmi... čo občas robím. Ale je to nuda. Pri hudbe a s chalanmi je život oveľa zábavnejší. A napokon, vari som v hudobnej škole drel päť rokov nadarmo?! Čo mám všetko hodiť cez plece? Nech z toho bude aspoň nejaký ošoh.

Ako som sa po hudobnej škole vôbec dostal na Inštitút cudzích jazykov? Veľmi jednoducho, vďaka mame. Učiteľka jej raz na rodičovskom združení povedala, že mi veľmi dobre ide angličtina. A ona mi hneď naložila dodatočné zadania formou individuálnych hodín s anglickým lektorom. Jej motivačné posolstvo bolo jasné: keď budem cestovať s koncertmi po Európe, tak pre mňa, slávneho klaviristu, bude znalosť angličtiny veľmi, veľmi užitočná. Bol som poslušné dieťa, začal som sa učiť angličtinu. Vtedy sa zrazu ukázalo, že mi ide nielen angličtina.

Učiteľka, taká moletná stará pani s veľkými pedagogickými skúsenosťami, si prezerala moje pokroky, prezerala a odrazu mi podstrčila nemčinu! Na nej som sa bez väčších ťažkostí rozhovoril. Či nemčina, či angličtina, bolo mi to úplne jedno. Pamätám si, že ma vtedy nemecké slová veľmi rozosmiali. Boli nekonečne dlhé, zložené z troch až piatich normálnych krátkych slov.

„Váš syn má vynikajúce jazykové schopnosti,“ povedala učiteľka matke a prísne sa na ňu pozrela cez okuliare s hrubými rámami, „neuveriteľný talent! Myslím si, že by mal vážne zvážiť kariéru tlmočníka.“

Mama bola nadšená! Ona vedela, že jej syn je nadaný, a toto bol dôkaz! Žiadne čestné uznanie z balalajkovej súťaže, ale JAZYK! A nielen jeden! V tom čase som na hudobnej škole nemal ktovieaké výsledky. Výborné známky áno, ale magické slovo *talent* učiteľia v spojení s mojím menom a priezviskom nepoužívali. Zvyčajne hovorili: dobrý chlapec. Myslím si, že moja matka si pravdepodobne po slovách učiteľky predstavila, ako pracujem ako prekladateľ na niektorej z našich ambasád v Európe alebo Amerike...

... sivá dvojposchodová vila s veľkými oknami s tónovanými sklami, okolo nej sýtozelený pokosený trávnik. Vilku obkolesuje čierny liatinový plot... Jej synček jazdí na drahých autách s diplomatickými evidenčnými číslami. Tlmočí na dôležitých medzinárodných stretnutiach, stojac za prezidentom sa nakláňa k jeho uchu a...

Takže otázka, kam postúpim po ukončení školy, na konzervatórium alebo na inštitút cudzích jazykov, bola zodpovedaná veľmi rýchlo. Kam? Samozrejme, na inštitút! Hudobníci sú dnes chudobní a jazyky sú sľubné a ziskové. S nimi sa dá cestovať po svete. A možno i ostať žiť v zahraničí.

„Yes, of course,“ odpovedal som mame, súhlasiac s jej rozhodnutím. Zarábať slušné prachy a cestovať je skvelé! S tým som súhlasil. Hoci mi bolo ľúto opustiť hudbu. Ale potom som si povedal, že hudbu môžem mať ako koníčka. Profesia by v živote mala byť spoľahlivá. A hudba bude pre dušu.

S výberom odboru mi pomohol otec.

„Pozri,“ povedal, „dnes u nás vyučuje angličtinu kde-kto. Všetky električky sú pokryté letákmi s ponukami jazykových kurzov. Čo z toho vyplýva? Z toho vyplýva, že v tomto segmente trhu je veľká konkurencia. My s mamou, žiaľ, nemáme takých známych, aby sme ťa pretlačili do diplomacie. Vieš, ako to chodí, už nie si malý, na dobré miesta sa dnes dá dostať len po známosti. A v diplomacii to tak bolo vždy. Dokonca aj za Sovietskeho zväzu. Preto, ak niekto ovláda jazyk horšie než ty, ale má známosti, vezmú jeho. Stačí, že vie čosi vyblabotať a má certifikáty z kurzov. A ty, ak sa tam aj nejako pretlačíš, budeš makať za mizerný plat aj za toho bľabotajúceho chlapa, pretože ťa nevzali po známosti, ale na základe schopností.“

A ešte im zato máš byť aj vďačný. Kým získaš známosti a skúsenosti, prejde ti polovica života. Stojí ti to za námahu? Keďže si dobrý v jazykoch, skús nejaké exotickjšie a náročnejšie. Napríklad tie ázijské. Východ sa aktívne rozvíja. Čína sa určite čoskoro stane supervelmocou, Kórea a Japonsko sú na technologickej špičke. Myslím si, že s kombináciou jazykov: angličtina – čínština, angličtina – kórejščina či angličtina – japončina sa určite nestraťíš. Ak všetko klapne, uzavrieš dohodu priamo so zahraničnou firmou, čím protekciu obídeš. Nebudeme nikomu zaviazaní do konca života.“

Otca som poslúchol a vyšlo to! Je dosť možné, že tu zohralo rolu aj to, že som predtým študoval hudbu. Orientálne jazyky sú melodické. Význam toho, čo sa hovorí, závisí od intonácie, s akou sa fráza vyslovuje. Bez problémov počujem všetky tóny. Pre mojich spolužiakov je to niečo ako šamanizmus. Počúvajú aj desaťkrát, kým zachytia rozdiel vo výslovnosti. A ja, na prvýkrát. Čo sa týka mojej budúcnosti, mám v nej jasno. Buď Kórea, alebo Japonsko. Preto študujem s dôrazom na tieto dva jazyky. Premýšľal som aj o čínštine, o vlastnom biznise v Číne, ale tento nápad som napokon zamietol. Vzdal som sa nie myšlienky podnikania, ale štúdia čínštiny, a to z niekoľkých dôvodov. Po prvé, v našom inštitúte sa čínština nevyučuje.

Na otázku prečo, zadanú rektorovi na jeho stretnutí s prvým ročníkom, s potmehúdsnym úsmevom odvetil: „A načo by vám bola?“

„No, ako načo?“ spýtal sa ktosi zmätene z publika. „Každý vie, že čoskoro bude celý svet hovoriť po čínsky!“

„To, že celý svet bude hovoriť po čínsky, je úplný nezmysel! Toto sa nikdy nestane!“ odpovedal rektor kategorickým tónom. „Takéto reči šíria povrchní ľudia, ktorí nie sú jazykovedci a nemajú poňatia o skutočnom stave vecí. Neopakujte nezmysly iných ľudí. Naučiť sa po anglicky je ťažké, naučiť sa po japonsky je veľmi ťažké, naučiť sa po čínsky je mimoriadne ťažké! Hieroglyfický systém čínskeho písma je neuveriteľne zložitý a ťažkopádny na písanie. Je úplne nevhodný pre moderný svet, v ktorom je rýchlosť a stručnosť prenosu informácií hlavným spôsobom rozvoja spoločnosti. Ani len netušíte, aké ťažké je napísať niečo po čínsky! Okrem toho, v Číne kvôli mnohým národom, ktoré tvoria čínsky národ, existujú desiatky dialektov, ktoré sa od seba často radikálne líšia. Líšia sa natoľko, že ľudia z rôznych provincií si niekedy jednoducho nerozumejú, hoci všetci žijú v rovnakej krajine a hovoria rovnakým jazykom – po čínsky. A to je u nich považované za normálne. Napriek tomu, že v médiách hovoria o potrebe učiť sa po čínsky, v skutočnosti sa angličtinu, ktorá je všeobecne uznávaným jazykom medzinárodnej komunikácie, učí čoraz viac samotných Číňanov. Môžete sa o tom presvedčiť pri návšteve Číny. Keď viete po anglicky, nájdete tam čínskeho partnera oveľa rýchlejšie a, čo je najdôležitejšie, pochopíte všetko, čo vám povedal. Takže,“ pokračoval rektor po smiechu v sále, „naučte sa namiesto čínštiny angličtinu a všetko bude, ako má byť. Ale, samozrejme, ak chcete byť sinológom, potom budete nepochybne potrebovať čínštinu. Opakujem však, že v našom inštitúte sa čínština neštuduje.“

Tak teda, keď som si vypočul rektora, rozhodol som sa dobre si všetko premyslieť a neunáhliť sa. Po prvé, pozeral som si učebnice čínštiny a naozaj. OMG! Počúval som nárečia – áno, sú iné. Po druhé, keď som už študoval v druhom ročníku, podarilo sa mi dostať do Číny s podnikateľom, priateľom môjho otca. Veľmi sa mi tam nepáčilo. Hlučné, preľudnené, špinavé. Prileteli sme do Pekingu, vychádzame z letiska a tam taký smog! Kam sa hrabe Moskva?!

Viditeľnosť po ceste nie je väčšia než na sto metrov a naozaj sa tam nedá dýchať. Možno tam, kde sú turistické hotely, je to s ekológiou lepšie, ale kamarát môjho otca priletel služobne, a preto si cestu naplánoval, ako to potreboval, cez tri priemyselné centrá. V podstate som ich chcel vidieť aj ja, kvôli svojmu plánovanému podnikaniu, a tak som sa, vďaka otcovi, k nemu pripojil. Poobzeral som sa. Poobzeral som sa a uvedomil si, že tam vôbec nechcem žiť. Bolo mi jasné, že po pár rokoch života medzi miliónmi dymiacich komínov, potrubí a horami páchnuceho odpadu dostane každý človek nejakú vážnu chorobu. Zarobiť peniaze, potom ich dať všetky na liečenie? To nie je spôsob života, akým by sa mal riadiť rozumný človek. Nie, v Číne vláda, samozrejme, chápe, že treba niečo urobiť. Ale jej vyhlásenia, že skládky by nemali presahovať výšku šiestnástich poschodí a nemali by sa nachádzať bližšie ako päťsto metrov od obytných budov... Podľa mňa to skôr vyvolá v občanoch myšlienky na odchod.

Potom som sa dozvedel o popravách. Nie, isteže, vedel som, že v Číne je trest smrti. Len som nevedel podrobnosti. Ukazuje sa, že väčšina odsúdených nie je len zastrelená, ale je využitá pre verejné blaho. Rozoberajú ich na orgány: veď škoda plytvať takým bohatstvom. Pričom harmonogram popráv sa prispôsobuje harmonogramu operácií a odsúdencov pred zastrelením vyšetrujú, aby určili, ktoré orgány je možné komu odobrať. Podľa výsledkov vyšetrenia sa odsúdenému strelí buď do hlavy (ak sú potrebné vnútorné orgány), alebo do srdca (ak sú potrebné očné rohovky a podobne). Nie všetci odsúdení sú však poctení touto metódou rozlúčky so životom. Niektoré orgány je potrebné vybrať rýchlo a prenášanie mŕtvych tiel od palebnej steny na operačný stôl si vyžaduje čas, čo kazí tovar. Z tohto dôvodu nie sú niektorí odsúdení zastrelení, ale jednoducho vypitvaní. Asi do roku 2007 sa pred operáciou robila anestézia, ale potom usúdili, že ide o prílišný humanizmus a výdavky z rozpočtu naviac. Preto bývajú teraz odsúdení pripútaní pevnejšie a zátka v ústach im je zatlačená hlbšie.

Ako som si to predstavoval, razom sa zo mňa úplne vytratila túžba žiť v Ríši Stredy. Do čerta s biznisom! Nie, samozrejme, súhlasím s tým, aby maniacy a vrahovia boli zaslúžene

potrestaní, nech hoc aj zažijú všetko to, čo urobili so svojimi obeťami, ale... Čo je veľa, to je veľa. V Číne je aj za jazdu pod vplyvom alkoholu trest smrti. Hoci vodič nikoho nezrazil. V podstate súhlasím s tým, že opilec za volantom je zabijak. Možno je to tak, ako by to malo byť, ale nikdy neviete, aké situácie život prinesie. Aj ja som sa párkrát po pive previezol na bicykli. Musel som ísť. Viem, nemal som to robiť. Uvedomil som si to a snažil sa to viackrát nezopakovať. A keby ma pri mojej prvej jazde pod vplyvom prichytili, rozobrali by ma na orgány, tak by som si ani nestihol nič uvedomiť.

Skrátka v Číne sa na niektorých miestach dejú také veci, že aj doktor Mengele zo svojho kotla v pekle smutno závidí.

Sústredím sa teda len na Japonsko a Kóreu. Viac na to Japonsko. Zdá sa, že mám možnosť zamestnať sa v ruskom zastupiteľstve japonskej spoločnosti, ktorá predáva automobilové diagnostické systémy. Samozrejme, že by som chcel ísť čo najskôr pracovať do Japonska. Tam sa môžem rýchlo zlepšiť v jazyku a zároveň niečo zaujímavé zažiť. Nechcem odísť preto, že by som túžil po emigrácii. Mne sa i v Rusku žije celkom v pohode. Je to však otázka profesionálneho rastu. Je nemožné dôkladne študovať jazyk bez toho, aby ste niekoľko rokov nežili medzi jeho nositeľmi a neponorili sa do ich prostredia. A ja chcem byť profesionál. Zatiaľ beriem, čo je. Ak sa naskytne niečo lepšie, presuniem sa tam. V mojom ročníku si už mnohí hľadajú prácu. Dobrých miest je málo. Usilovne sa drvím japončinu, a popritom počúvam bezplatné internetové kurzy výpočtovej techniky. Potrebujem pochopiť terminológiu. Jazyk je jedna vec, výklad odborných termínov zas druhá.

Film na plátne medzitým pokračuje ďalej.

„... zvyčajné atribúty Kuan-jin: džbán s vrbovou ratolesťou, povraz (symbol záchrany z problémov), kniha, ruženec, palica, trozubec, sukňa z tigrej kože (symbol nebojácnosti). Najčastejšie je Kuan-jin zobrazovaná so štyrmi rukami, ôsmimi rukami a jedenástimi tvármi, s tisícrou rúk, hoci kánony poskytujú aj zložitejšie obrázky až s 84 000 rukami a s 84 000 tvármi (prakticky sa však nevyskytujú).

Tisícruký obraz má oko na každej dlani. S nimi bódhisattva zároveň vidí každého, kto má problémy v nespočetných svetoch Vesmíru, týmito rukami ich zachraňuje...”

Osemdesiatštyritisíc rúk! Zapísal som pre seba s úžasom, otvoril som oči a pozrel sa na obraz mnohorukej postavy, ktorý sa objavil na obrazovke. To je super! Ako je možné nakresliť toľko rúk? A ak vydelíte osemdesiatštyritisíc dvomi... Potom sa ukáže, že existuje štyridsaťdvatisíc svetov! Skvelé! Toto je tajné poznanie staroveku, čítané medzi riadkami! Neskôr, niekde, príležitostne o tom popremýšľam.

Nastražil som uši, chcel som počuť viac, niečo zaujímavé a cívil som na obrazovku, hľadiac na obraz mnohorukej bohyne. V tej chvíli pokračoval fragment z vystúpenia čínskych tanečníkov. Skupina dievčat zobrazovala mnohorukú bohyňu. Pohľad to bol hypnotizujúci.

(od autora. Pozrieť si ho môžete tu - <http://www.youtube.com/watch?v=QwXpwu2FrJY>)

„...v tradícii Veľkého Bieleho Bratstva je Kuan-jin známa ako Nanebovstúpená Pani, ktorá zastáva pozíciu Bohyne milosrdenstva, pretože stelesňuje božské vlastnosti zákona milosrdenstva, súcitu a odpustenia. Kuan-jin mala pred svojím nanebovstúpením pred tisíckami rokov mnoho inkarnácií a zložila sľub bódhisattvu, teda, že naučí nevystúpené Božie deti vyrovnávať karmu a naplňať božský plán láskyplnou službou životu a používaním fialového plameňa prostredníctvom vedy hovoreného Slova...”

Čo za fialový plameň? Nerozumel som. O čo ide?

Film sa však skončil a svetlá v sále sa pomaly rozsvietili. Všetci začali tlieškať tlmočníkom, ktorí sa objavili na nízkej scéne pred plátnom, dvom nízko sa klaňajúcim kórejským dievčatám a chlapcovi.

No, teda! Pomyslel som si, tleskajúc a žmúriac od svetla. Len čo vás niečo zaujme, už to končí. Hoci, práve teraz potrebujem tých bohov... Jasné, že ak sa chystáte žiť v inej krajine, tak by ste mali poznať jej kultúru a zvyky, aby ste sa nedostali do trápnej situácie. Ale ak spočítate všetkých bohov Kórey a Japonska, tak vám z toho môže prasknúť hlava! Nestážujem sa na svoju pamäť, hlavu mám dobrú, ale nie je z gumy. Zdravie si treba chrániť! Je ľahšie zapamätať si pár nových slovíčok než meno nejakého boha. Až sa definitívne rozhodnem, v ktorej krajine budem pôsobiť, potom si do hlboky preštudujem jej panteón. Medzitým si dobre vystačím aj so všeobecným prehľadom.

Vstal som a spolu s ostatnými pomaly vyšiel von, v duchu premýšľajúc o dnešnom večere. Možno by som mal ísť do koncertnej sály a začať sa pripravovať. Večer mám ešte s chalanmi amatérske vystúpenie. Bude spoločný koncert. Kórejciani predvedú, čo dokážu, a naši študenti im na oplátku ukážu, čo dokážu oni. Vystupovať má aj moja kapela. Dlhú sme s chalanmi nad vystúpením premýšľali. Čo také predviesť, aby sme sa nenechali zahanbiť? Je ťažké konkurovať Kórejcianom. Podpora estrádnych vystúpení je u nich povýšená takmer na úroveň národného programu. Mladí ľudia spievajú a tancujú ako blázni, dvadsaťštyri hodín denne a snívajú o tom, že sa stanú hviezdami. V médiách písali, že v Južnej Kórei za posledný rok debutovali v priemere dve nové hudobné skupiny za mesiac. Nie ako tu, kde všetci pokojne čakajú, kedy sa odrazu objaví nejaká pophviezda, ktorá bez veľkej námahy a investícií do seba obšťastní svojím talentom celú Matku Rus. A okolie sa k hviezdike pricucne, aby ju poriadne ošklbalo. Skrátka sme premýšľali a premýšľali a nakoniec sme to vymysleli! Vzali sme jeden z najnovších hitov skupiny T-ara *Number Nine* a napísali k nemu vlastný text. V ruštine.

(od autora. Zdroj tu - <http://www.youtube.com/watch?v=Qk52ypnGs68>)

A čo? Kórejciani sa učia po rusky, mali by vtip pochopiť. A hudba je tam dobrá, rytmická. Urobil som aranžmá (hudobné úpravy) a myslím, že to bude OK. Nenecháme sa zahanbiť. A aby som si bol úplne istý, mal by som sa ísť pozrieť, ako prebiehajú prípravy.

„Jurkin, nezabudol si, že máš vystúpiť v diskusii?“

Otočím sa k hlasu. Lenočka Grečkinová!

„Jasné, že si to pamätám, Lenušik,“ odpovedal som so sladkým úsmevom.

Ešte aby som na to zabudol! Samozrejme, do takýchto nezmyslov by som nešiel len tak, dobrovoľne, ale rektorát prisľúbil dvom obzvlášť iniciatívnym aktivistom cestu do Kórey. Na prax v hovorovej reči. Aj keď veľmi túžim do Kórey, no padnúť do rúk Siničkinej a jej priateľiek sa mi vôbec nechce. Vyšli s nápadom usporiadať debatu na tému *Problémy rovnoprávnosti žien v modernej spoločnosti* a dotiahnuť na ňu našich kórejských hostí. O zábavu bude rozhodne postarané. Kórea je jednou z mála normálnych krajín, v ktorej sa zachoval zdravý patriarchálny spôsob života, preto plač miestnych slečien nad tým, že im niečo chýba, a preto nemôžu žiť normálne, Kórejcianom navodí veľké okrúhle udivené oči a zážitok do konca života. V Kórei je všetko jasné. Starajú sa o to, aby ženy neliezli, kam by nemali, a preto krajina žije a rozvíja sa normálne. Nie ako zdegenerovaná Európa, umierajúca v oceľovom objatí matriarchátu. Takže, naše bláznivé aktivistky, spolu s Grečkinovou, si to pekne spočítali. Bude poriadny škandál! A pozvali naň mňa a pár ďalších chalanov s podrezaným jazykom. Scenár akcie je nasledovný: ženská polovica, prítomná na tomto femisabbate, zaplavuje prítomných mužov svojimi sťažnosťami, tí namietajú, najlepšie s prejavmi mužského šovinizmu a retrográdnosti, dievčatá rozpútajú polemiku, hluk, krik, boj ideí, sloboda slova a všetka tá liberastia. Výsledok: Kórejciani sú šokovaní prebudenou demokraciou v Rusku, a keď odchádzajú, sú úplne mimo. Oni nič také nemajú! A my máme, preto sme cool! Úplný nezmysel a normálny človek sa niečoho takého nezúčastní, ale, opakujem ešte raz, naozaj chcem ísť do Kórey. Možno, ak sa dost posnažím, stanem sa jedným z tých dvoch obzvlášť iniciatívnych aktivistov. Polhodina hanby a som v Kórei.

„Pripravoval si sa?“ opýtala sa Grečkinová a pozrela sa mi do tváre.

„Jasnačka,“ odpovedal som. „V noci som nespal, hľadal som správne slová!“

„Tak teda poďme!“

„Poďme,“ súhlasil som s ľahostajným pokrčením plic a zamieril som chodbou za ňou.

Niežeby bola Lenočka taká strašná. Len keď sa pozerá na chlapcov, má takú tvár, ako keby zamieravala a premýšľala, odkiaľ vytrhnúť kus mäsa. Možno sa mi to len zdá, keďže viem, že Lenušik tvrdo pracuje na podnikateľskom pláne získať manžela a zaistiť si tak svetlú budúcnosť. A práve preto, alebo napriek tomu, má v pohľade čosi... aligátorské. Pričom sa jej manželom môže stať ktokoľvek. Ktokoľvek z nášho inštitútu. Ktorýkoľvek chlap, ktorý vyhovuje jej kritériám. Ja vyhovujem a môžem sa ním stať. Môžem, ale nechcem, lebo viem, že ešte v prvom ročníku na Koľovej chate sa zúčastnila grupáku. Podrobne mi o tom porozprával sám Koľa. A nebolo to len raz. Trvalo to dovtedy, kým Koľu s celou spoločnosťou nenačapal jeho otec, ktorý prišiel na chatu v nesprávny čas. Koľa potom dostal zdrba a jednoznačný rozkaz nevoziť na chatu kurvy, takže si milovníci orgií museli pohľadať nové miesto na svoju zábavu. Ale ako sa hovorí, kto hľadá, vždy nájde. Sám som sa na ich orgiách nezúčastnil, pretože som bol vtedy skromný, domáci chlapček, ktorý práve skončil hudobnú školu. To teraz som skazený. V krčmách som videl všeličo. Aj som si to vyskúšal, samozrejme. Navyše, s tým nie sú žiadne problémy. Pre mladých sympatických chalanov je ťažké hrať v zábavných podnikoch. Opité dievčatá, ktoré prišli za dobrodružstvom, to je sila! Prejdú hoci aj cez steny, len aby si prišli na svoje. Niekedy naozaj musíte premýšľať, ako nepozorovane zmiznúť, aby ste sa nestali ich obeťou. Ťažké to však majú nielen mladí hudobníci. Vyťaženy je aj barman Žorik, ktorý už má po tridsiatke. Po polnoci v jeho zadnej izbe vždy sedí nejaká dievka. Čaká, až ju odvezú na súlož. Raz sa uňho dokonca pobili dve dievčatá. Bojovali o výlet na olympiádu, hehe! Žoru, ktorý ich prišiel rozdeliť, poškriabali na tvári. Žora sa naštvál a kopancami do zadku vyhodil opité *tigrice* zo svojej zadnej izby. Ako som pochopil, v ten večer ostal bez sexu, ale podľa jeho vzhľadu by som nepovedal, že ho to trápilo. Jasné, niet čo ľutovať, keď zažíva podobné dobrodružstvá každý druhý deň. Zdá sa, že Žorka je takýmto životom trochu unavený. A zrejme nielen trochu.

Jedno popoludnie, ešte pred otvorením, sme s chalanmi zašli do krčmy vrátiť aparáturu, ktorú sme si vzali na vystúpenie. Vchádzame dnu a vidíme obrázok: v prázdnej izbe pri stole sedí Žorik, bradu má opretú o ruku, smutno počúva rádio, hľadiac kamsi cez stenu nevidiacim pohľadom. A v rádiu Semjon Slepakov oduševnene spieva a sťažuje sa:

Dojebal som sa jebať...

fakt som sa dojebal...

nechcem ti tu fňukať,

chcem ešte viac jebať...

(môžete si vypočuť Semjon Slepakov: Ja zatrachalsja trachat' sa - [Семен Слепаков в клубе - Я затрахался трахаться - YouTube](#))

Keď Žorik začul hluk, vrátil sa z astrálu do reality, pozrel sa na nás, zhlboka si povzdychol a povedal: „Slepakov je macher! Rozumie...“

Možno aj Slepakov to má deň čo deň. Prečo by mu inak také slová prišli do hlavy? A súdiac podľa náznakov, ktoré občas opité *mladé nevinné dievčatá* vyžarujú, pokojne môže byť. Aj staršie ženy sa však v tomto smere snažia držať krok s *mladými devaaaaami*! Ach, tento hit všetkých čias a národov od Natalie! Koľkokrát sme ho predvádzali! Myslel som, že si jazyk zoderiem. Skrátka typický obrázok, ktorý sa opakoval každý večer počas šiestich mesiacov: Na tanečnom parkete stojí tetka, plnoštíhle telo bez pása, taká *klobáska*, v topánkach na vysokých opätkoch a na plné hlasivky kričí na celú sálu: „Ó, Bože, aký chlap!“

[Натали - О Боже, какой мужчина! \[Official Video\] \(youtube.com\)](#)

https://www.youtube.com/watch?v=N_ML7DbTRFw

A potom začne mlátiť opäťkom o podlahu a žiadať: „Chcem od teba syna! A chcem od teba dcéru, chcem, chcem!“ A nie je jasné, či práve tu, práve v túto chvíľu, poskytnúť jej to, čo potrebuje, alebo ju vziať kamsi a súrne, kým nevytriezvie... Šialené. A hovoria, že muži sú zaujatí. Never svojim ušiam, dôveruj svojim očiam! Myslím, že to povedal Kozma Prutkov, hoci, môžem sa myliť.

Preto sa k dievčatám snažím byť... odťažitý. Držať si ich, takpovediac, na dištanc. No, užiť si s nimi sex, to môžem vždy, ak sú pekné, ale inak. Neustále klamú. Všetko, čo povedia, je lepšie okamžite vynásobiť nulou. A žiť bez problémov. Pretože nemôžete zistiť, kedy klamú a kedy hovoria pravdu. Napríklad tá istá Grečkinová, cez deň taká skromná, nosí knihy do knižnice, nefajčí, nie je vulgárne oblečená ani sa špeciálne nelíči. Ale večer by ľahko mohla *slúžiť* v Žorikovej zadnej komôrke alebo ísť na Koľovu chatu... Keby som to o nej nevedel, nikdy by som to na ňu nepovedal. A čo je najdôležitejšie, je poriadne sebavedomá! Flirtuje so mnou. Vari nevie, že o nej už všetci vedia? Načisto ohlúpla? Mala by sa aspoň trochu zamyslieť, načo by mi bola taká žena? Aby mi celý inštitút hovoril, čo všetko dokáže? To určite!

Mimochodom, Lenočka flirtuje s každým. Ťahá sa k ženskému kolektívu. Naše dievčatá sa vo štvrtom ročníku začali usilovne vydávať. Všetci nádejní nápadníci v okrese už boli pridelení. Bez stálych frajeriek sme z normálnych chlapov na našej fakulte ostali len Serjoga Šapkin a ja. Ja unikám a Šapkin je pracháč. Ocko mu vyhládol nejakú zazobanú babenku, čo prezradil, keď bol opitý. Má neskutočne bohatého otecka, skoro oligarchu a možno aj oligarchu, skrátka naše pipky mu nie sú dosť dobré. So Serjožom je to jasné. Peniaze má, bude ich mať ešte viac, a vymeniť prachy za lásku sa nechystá. Ženská časť inštitútu to už dávno zistila, a tak má od nej viac-menej pokoj. Občas sa o niečo pokúsia, len pre istotu, veď čo ak...? Ja nemám peniaze, ale učitelia ma chvália a hovoria, že môžem urobiť dobrú kariéru. Preto je po mne dopyt. Ak nie hneď, tak potom neskôr, myslia si naše dievčatá, keď ma hodnotia. Žiadna z nich nemá v úmysle ostať v Rusku. Každá chce žiť a pracovať v zahraničí. A ja som potenciálnym štartovacím stupňom pomyselnej rakety, s ktorou môžu preletieť cez tú hranicu. Utekám preto, lebo viem, že štartovacie stupne sa vždy odhadzujú, aby neprekážali pri následnom vysokom lete. Ja som sa rozhodol, že ak spoznám zaujímavé dievča, nebudem mu okamžite hovoriť, kto som a odkiaľ pochádzam. Spočiatku nadviažem jednoduchý priateľský vzťah. Bez zaťažkových informácií o tom, kto koľko zarába a kto má aké vyhliadky a príležitosti. A v tichosti zistím, po ktorých krčmách sa túla a do akých *chatiek* chodí, aby som neskôr nebol za blázna.

„Vojdi!“ vyzvala ma Lenočka a zastavila sa pri dverách do študovne.

„Až po vás, madam!“

„Chod' prvý. Máme rovnoprávnosť. A mohol by si mi zutekať.“

„O čo tu ide?“ opýtal som sa a otvoril som dvere.

O chvíľu neskôr som si uvedomil, že som mal... mal som zdrhnúť! V hľadisku, pri stoloch sedeli samé ženy! Všetci ich oponenti niekam zmizli a ja som tam ostal jediný muž.

Som v poriadnej kaši, pomyslel som si a presunul som pohľad z amfiteátra na javisko, na ktorom sedeli za stolom členovia kórejskej delegácie a so záujmom si ma obzerali.

Doriti! Nebudem predsa utekať priamo pred ich očami! A chalani, zbabelci, ma zradili! Grečkinová ma sem doslova eskortovala. OK, ako znie tá fráza? Ak máš citrón, urob si z neho limonádu? Tak nejako? Dobré, dám si limonádu. Aké požiadavky boli na našu šou? Mužský šovinizmus a satanizmus? Tak ja vám ukážem šovinizmus aj satanizmus...

„Aké práva teda, podľa vás, ženám chýbajú? Osobne vidím, že ženy v mojom okolí si robia, čo chcú. Ak chcú, športujú, ak chcú, lietajú do vesmíru, ak chcú, sedia v parlamente, alebo

rozvíjajú svoj biznis. Nemám pravdu? Moc, peniaze, slobodná voľba povolania a bydliska. Čo ešte potrebujete k slobode?“

„Jurkin, vieš, že podľa štatistík dostávajú ženy o tridsať percent nižšiu mzdu než muži?“

„Neviem, odkiaľ máš také tajné informácie. U nás pri štátnych podnikoch je tarifná stupnica. Každý dostáva výplatu podľa nej. Nemá delenie podľa pohlavia. Nie sú v nej žiadne rodové zrážky z platu. Je to tak, osobne som to zisťoval. O akých tridsiatich percentách teda hovoríš?“

„A čo súkromné firmy? V nich dostávajú ženy na rovnakej pozícii s mužmi vždy menej.“

„V súkromnej firme je to o dohovore. Komu sa nepáči, môže odísť do inej firmy. Ak sa nedokážete dohodnúť na výške svojho platu, potom je to len váš problém. Toto je kapitalizmus. Každý sa obracia, ako vie. Ženy aj muži.“

„Ale nemôžeš predsa poprieť, že zamestnávateľia majú k ženám iný prístup než k mužom!“

„K tým, ktoré nič nerobia, len sa po celý deň rozprávajú, pričom si vynucujú nejaké privilégiá, áno. A k tým, ktoré pracujú, k tým, ktoré sú profesionálky, je prístup normálny. Vezmite si napríklad našu katedru. Polovicu učiteľov tvoria ženy. Dve z nich sú profesorky, samy ich poznáte. No, dovoľte mi, aby som sa vás opýtal, utláča niekto ich práva? Podľa mňa ony samy utláčia, koho sa im zachce.“

(smiech publika)

„Hovorím o svetovej štatistike!“

„A načo mi je svetová štatistika? Ešte mi porozprávaj o ťažkom živote žien kmeňa tumbayumba!“

„A čo! To snád' nie sú ženy?!“

„Možnože aj sú. No pamätáte si, čo povedal profesor Preobraženskij o pomoci hladujúcim v Afrike? Máme svoje vlastné problémy! To povedal. Nech si pomáhajú sami. My máme vlastnú Afriku!“

„Ešte nám tu povedz, že ženy nepotrebujú vyššie vzdelanie!“

„Ak sa na to pozrieme realisticky, potom, vo všeobecnosti, ho nepotrebujú.“

„Ako realisticky?!“

„Tak pozri. Demografi vypočítali, že na to, aby sa národ rozrástol, je potrebné, aby každá žena porodila v priemere tri celá dvadsaťpäť stotín dieťaťa. Počuli ste o takej cifre?“

„Áno.“

„Tak si to zrátajme. Tri celé dvadsaťpäť stotín, presne toľko porodiť, chápem, je ťažké, takže to zaokrúhlime na štyri. Na starostlivosť o dieťa náš štát dáva žene tri roky. Ak vynásobíme trikrát štyri, dostaneme dvanásť rokov. Dievčatá končia inštitút v dvadsiatich dvoch až dvadsiatich troch rokoch. Rok na zaučenie, vážny vzťah, vydaj. Niekedy okolo dvadsaťštyri, dvadsaťpäť prvé dieťa. K tomuto veku si pridajte dvanásť rokov. Dostávame tridsaťpäť - tridsaťsedem rokov. Tu mám otázku. Kto potrebuje špecialistu, ktorý, hrubo povedané, neodpracoval vo svojej profesii ani jeden deň? Ale vyštudoval. Boli naň vynaložené človekohodiny a materiálne prostriedky, ktoré boli v podstate spláchnuté do kanála. Prečo? Prečo zaberala na univerzite miesto niekoho iného? Len preto, aby si tam našla manžela? A to je všetko?“

(veľmi nesúhlasné dunenie ženských hlasov v publiku)

„Preto je potrebné vytvoriť také podmienky, aby žena mohla po materskej obnoviť svoje profesionálne zručnosti!“

„Jasně! Predstavte si, že vás zrazu bolí zub. Celú noc ste trpeli a ráno ste utekali do zubnej ambulancie. Bežíte tam a na príjme stretnete usmievavé dievča, ktoré vám s radosťou povie: Ako dobre, že ste k nám prišli! Všetci lekári sú obsadení, no včera prišla do práce pani, ktorá sa desať rokov starala o dieťa. S potešením sa vám na zub pozrie a skúsi si spomenúť, čo má robiť! Prosím, prejdite!“

(smiech publika)

„Lenočka, povedz mi úprimne, keď si toto vypočuješ, pôjdeš pomáhať tej žene zvyšovať jej profesionálnu úroveň? Ale čestne! Som si istý, že zo všetkých síl pobežíš na inú kliniku a vyhľadáš lekára, ktorý mal v odbore nepretržitú prax každý deň. Nie si predsa hlúpa, aby si takto riskovala svojim zdravím, mám pravdu?“

„Sergej, to, čo si povedal, je veľký problém pre ženy, ktoré idú do práce po materskej. Opakujem, že je potrebné vytvoriť podmienky, v ktorých by sa žena, ktorá porodila deti a splnila si svoju povinnosť voči spoločnosti, mohla čo najskôr vrátiť do práce.“

„A kto to zaplatí?“

„Prosím?“

„Nič sa nedeje len tak. Na pozdvihnutie odbornej úrovne potrebujete nejaké kurzy, nejakých učiteľov, nejaké materiálne a časové náklady. Toto všetko bude treba zaplatiť. Kto to urobí?“

„Vedenie podniku by na to malo mať špeciálny fond.“

„Zamestnávateľ? Hej, už vidím, ako nadšene vyvalí peniaze zo svojho vrecka na cudzie štúdium. A ak to bude jeho povinnosť zo zákona, kde na to vezme peniaze? Môže ich získať len na jedinom mieste, u mňa, u kupujúceho. A to znamená, že všetky výrobky a služby zdražia, pretože do ich ceny sa budú započítavať aj peniaze na naplnenie tohto fondu. Chceme, aby ceny tovarov rástli? Nemyslím si. Nikto to nechce. Opýtaj sa, koho chceš, či súhlasí s tým, že zaplatí rekvalifikáciu nejakým neznámym ženám zvýšením nákladov na služby a tovar. Je nepravdepodobné, že bude veľa tých, ktorí by sa chceli vydať touto cestou.“

„Jurkin, ale veď porodila deti! Splnila si svoju povinnosť voči vlasti!“

„Ak sa vyžaduje platba za splnenie dlhu, potom už to nie je dlh, ale niečo iné. Mimochodom, mužom tiež nikto nezrušil dlh tie deti nakŕmiť. Potom nech majú výhody aj muži.“

(nesúhlasné bzučanie v publiku)

„A čo navrhuješ?“

„Nech ženy ostávajú doma a starajú sa o deti, muži pracujú. Tak to bolo vždy až do dvadsiateho storočia. Spýtaj sa, ako je to v Južnej Kórei. Všetko je tam tak, ako má byť. Preto krajina žije a vyvíja sa normálne. U nás je namiesto rozvoja cirkus a bláziniec. Ako v Európe.“

(smiech publika) „Tu sa Femen vyzliekajú do naha, tam minister po rozvoje behá v trenírkach... a ekonomika stagnuje.“

„Takže si za patriarchát?“

„Áno, som za patriarchát a za mužský šovinizmus. Som konzervatívec. Aleluja!“

(nesúhlasné bzučanie ženských hlasov v publiku)

„Takže upieraš ženám právo, za rovnakých podmienok spolu s mužmi, sa podieľať na rozvoji spoločnosti? Rozumieme tomu správne?“

„To vy samy rovné práva popierate. Požadovaním výhod a privilégií pre ženy hovoríte, že za normálnych podmienok sa žena nemôže podieľať na rozvoji spoločnosti, pretože potrebuje nejaké špeciálne zvýhodnené podmienky.“

„Žena je slabšia než muž. Je prirodzené, že potrebuje väčšiu podporu.“

„No počkaj, počkaj! My sa tu bavíme o rovnosti, nie? Rovnosť je súťaž za rovnakých podmienok, bez akýchkoľvek výhod. Čo za výsady? Ak to nezvládaš, sed' doma a nefňukaj! Ak máš čo ponúknuť, pod' a ponúkaj. To je všetko. Ak chceš, Grečkinová, zlepšiť životy žien prijímaním humánnejších zákonov, tak do nich napíš namiesto slova žena slovo občan. A potom vás podporia nielen ženy. Aj muži sú ľudia, aj oni chcú žiť lepšie.“

(smiech publika)

„... v modernej spoločnosti nie je najdôležitejšie telo či duša. Najdôležitejšie sú dnes peniaze!“

„A láska? Vari tá nestojí nad peniazmi?“

„Keď vidím, koľko peňazí získavajú podnikatelia počas Valentína alebo na Deň Žien tým, že predávajú tento vznešený cit na kilá a množstvá, potom mimovoľne začínam mať pochybnosti o samom sémantickom význame toho slova. Myslím si, že medzi slovo láska a peniaze môžete pokojne dať znamienko rovná sa. Údajne až do sedemnásteho storočia pojem lásky vôbec neexistoval. A čo, nejako to prežili. Ale dnes akoby sa s tou láskou odtrhli z reťaze. Pamätáte si film Ahoj, ja som tvoja teta?

[Бразильская народная песня "Любовь и бедность" из фильма "Здравствуйте, я ваша тетя!" \(1975\) \(youtube.com\)](#)

Ako tam spieval Kaľjagin: A nekvitne kvet lásky bez slávy a úspechu. No? Povedzme si pravdu, ktorá z vás túži milovať dobrého, milého a veselého bezdomovca?“
(smiech publika)

„Vážení hostia, žiaľ, náš čas vypršal. Bola to, podľa mňa, veľmi zaujímavá a poučná diskusia, ktorá vám, dúfam, ukázala, ako sa na svet pozerá naša mládež, najmä, mladí muži. Ďakujem vám za pozornosť a dovidenia!“
(potlesk publika)

„Tak čo, Lenočka, vytiahol som tvoju diskusiu na vyššiu úroveň? Doslova som ju oživil.“
„Jurkin, kde si prišiel k takým názorom?“
„Toto je cynický pohľad na život moderného pragmatického muža. A čo? Niečo sa ti na ňom nepáči? Máme slobodu názorov. Každý si hlása, čo chce.“
„No, ty si ale pekný kvietok, Jurkin.“
„Som normálny muž. Ty hlavne nezabudni na dekanáte upozorniť, že som tu v boji za pluralitu názorov riskoval svoj život a svoje dobré meno! Ako jediný muž.“
„No teda, Jurkin!“

Koža druhá

Miesto deja: *Bezhraničná pláň sivého piesku. Západ slnka sfarbuje priehľadnú oblohu do zlovestnej šarlátovej. Niekde vysoko, prevysoko vidieť úzke pruhy tmavých oblakov. Nad planinou fúka stály silný vietor. Chladno. Po rovine, zoradení do úzkej tmavej stuhy, pomalým kolísavým krokom kráčajú muži a ženy. Všetci sú oblečení v akýchsi dlhých voľných čiernych odevoch. Ich dlhé rukávy a lemy šiat vľajú vo vetre. Znie slávnostná organová hudba.*

Kde som? Šokovane sa obzerám okolo seba a potom vzhliadnem dohora. Panebože, aké zlovestné! A vietor... Brrrr! Mrazivo! Strašne nepríjemné. Skloním hlavu: Kto sú títo ľudia? Všetci majú bledú sivomodrú pokožku na tvárach, vyblednuté oči, ovisnuté ramená, zhrbený chrbát. Všetci ako jeden sú oblečení v akýchsi podivných overaloch... a kráčajú... čudne. Mechanicky. Ako... roboti! Kto sú to? Čo tu robím? Aj ja mám na sebe nejaké... vrece so širokými rukávami! Kde som to vzal? Prečo som si to obliekol? A kedy? A aká hudba tu hrá? Odkiaľ je?

Znova som sa poobzeral.

Títo ľudia mi niekoho pripomínajú... Zombie? Alebo mŕtvych? Presne tak! Duchov mŕtvych! Často ich takto kreslia v anime! Hmm, čo potom medzi nimi robím? Mmmm. Napadá mi len jedna vec. Že som zomrel. Ale kedy som to urobil? Veď som sa vrátil na internát, niečo som zahryzol a šiel spať! Prečo by som zrazu zomrel v spánku? Som mladý, nepijem, srdce mám v poriadku. To nie! Toto je sen! Je to len sen! Práve ležím vo svojej posteli a mám nejakú nočnú moru. Prekliate sendviče s klobásou, načo som ich na noc žral! Op-la! Spím a viem, že spím! Toto je riadený sen! Super! Zvládol som to! Už som vzdal snahy o riadený sen, a teraz to konečne zafungovalo! No výborne. Teraz niečo zažijem! Budem si robiť, čo chcem! Čo

teda urobím ako prvý? Pretiahnem nejakú superstar? Hmm, presne tak! A koho? Mmm. Hermionu! Áno! Emma je fajn... pekne sa vyšvihla. Alebo možno Jessicu Albu? Pravda, tá má na ruke strašidelné tetovania. Akoby sedela v base. Prečo sa dievčatá hyzdia tými otrasnými tetovaniami? Je nepríjemné sa na to pozeráť. Alebo, možno, nech idú dočerta všetky ženské! Priateľom ich aj tak neukážem, nemôžem sa pochvastať, je to len sen. Čo som dievčatá nikdy nevidel? Všade je ich plno. A so všetkými je to rovnaké. Päť sekúnd rozkoše, a potom... mesiace starostí a nervov! Bééé, mééé, fééé! Samé: Povedz, miluješ ma? Fňukanie, slzy a nejasné výčitky. Potrebuje toto normálny chlap? Posúložiť a rozísť sa bez akýchkoľvek nárokov, to je normálny vzťah. Vari som ja bol jediný, čo chcel sex? A oni počas neho trpeli a trápili sa? Posteľ vôbec nie je dôvodom na zasahovanie do života niekoho iného! Avšak stvorenia, ktoré sa budia vedľa mňa, si z nejakého dôvodu myslia, že je to dobrý dôvod. To určite! Nikdy! Všetky túžia osedlať si nejakého chlapa. Majú na to svoje metódy: „Ach, som tehotná! Mám dva pásiky!“ Potom si riadna hlupaňa, ak máš dva pásiky! Nalep si ich na čelo, aby každý videl, aká si sprostá! Čoskoro končíš výšku, ale nenaučila si sa ani to, ako sa ochrániť pred tehotenstvom! Ako sa hovorí, neexistuje problém, ktorý by žena nedokázala vytvoriť! Dočerta s nimi, ešte aj spánok mi pokazia svojím fňukaním! Radšej si polietam! Sex môžem mať aj v reálnom živote, zato lietanie... Takže! Chcem lietať! Chcem lietať! Hmm? Nelietam. Prečo? Možno si lucidný sen vyžaduje vyššiu mieru realizmu? Napríklad krídla, ak chcem lietať. Dobré, skúsím si ich predstaviť.

Za mojím chrbtom sa otvárajú mohutné čierne krídla.... mocné krídla sa otvárajú... otvárajú sa... otvárajú sa...

Nič sa neotvára! Prečo? Mám zmeniť farbu?

Mocné, biele krídla sa otvárajú... Biele... Biele, veľké krídla!

Opäť nič! Len mi nehovorte, že si ich musím predstaviť podrobne, do posledného pierka, aby sa objavili! Toto je sen! Malo by to byť jednoduché! Možnože krídlam bránia duchovia, ktorí sa okolo mňa potulujú. Sen je taký realistický, že ak nie je miesto na otvorenie krídel, neotvoria sa? Ak áno, potom musím odstrániť duchov. Ok, skúsím to.

„Všetci zmiznite!“ rozkazujem nahlas.

Žiadne emócie ani reakcia. Ako blúdili, potácajú sa popri mne, blúdia ďalej.

Čo za nezmysly? Toto je môj jasný sen! Môžem si v ňom robiť, čo chcem! Prečo nezmizli?

„Zmiznite všetci! Všetci preč! Preč! Skapte! No?!”

Nikto nikam nezmizol ani neskapal.

Čo robím zle? Ako to? Možno mi len chýbajú správne schopnosti? Koniec koncov, toto je môj prvý lucidný sen. Ak som sa ešte nenaučil riadiť svoj svet, sám seba ovládať zvládnem. Ustúpim nabok a otvorím svoje krídla tam, kde ich nikto nebude rušiť. Presne tak! Urobím to! Spravil som pár krokov priamo vpred. Zrazu som pocítil túžbu nejst' ďalej. Takú silnú, že som zamrzol uprostred kroku. Stál som niekoľko sekúnd a snažil sa pochopiť pocit, ktorý ma zachvátil aj dôvod jeho výskytu. Ničomu som nerozumel a rozhodol sa vrátiť. Ale nedalo sa! Niečo neviditeľné za mojím chrbtom, pružné, pevné ako blana, mi to nedovolilo. Ukázalo sa, že môžem ísť len dopredu. Nechcel som ísť dopredu, a tak som, škúliac, išiel doprava a snažil sa nezraziť s duchmi. Hoci som si ich vymyslel v sne, stále vyzerali nepríjemne.

„Upsss! Aj tu je nejaká prekážka.“

Pravá ruka mi uviazla v niečom neviditeľnom. Skutočnosť, že tu naozaj niečo je, dokazovala slabá modrá žiara okolo mojich rozťahnutých prstov. Trošku som pokýval rukou dopredu a dozadu a rozmýšľal, čo ďalej.

Prejsť za ňu? Tam nie sú žiadni duchovia, len voľný priestor. Ale čo ak je tam tá prekážka z nejakého dôvodu? Hmm...

Silnejšie som zatlačil rukou. Dlaň mi prenikla o čosi ďalej a zastavila sa, opäť sa zaprela do neviditeľnej bariéry. Zatlačil som aj druhou rukou. Ruky sa dostali ďalej. Zaprel som sa celým telom, nohy zaborené do šmýkajúceho sa piesku.

Bum!

Jasný záblesk ma zaboľel v očiach, sprevádzal ho zvuk prasknutého igelitového vrečka a preletel som dopredu do nečakanej temnoty...

Tma. Ticho. Ani lúč svetla, ani zvuk, ani polovičný zvuk. Chýba mi aj zmysel pre pohyb a pochopenie toho, kde je vrch, kde spodok. Ako dlho som tu? Mesiac, rok, päť minút? Stráca sa aj zmysel pre čas. Aký hrozný sen! Chcem sa zobudiť! Som unavený! Som unavený! Toto je nesprávny sen! Vo sne sa má niečo diať! A tu, jedna nepretržitá temnota! Môžem sa tak aj zbláznit'. To je jedno z najsadistickejších mučení, zbaviť človeka vnemov a pocitov!

Zrazu sa niekde ďaleko, pred'aleko v tme objavila svietiaci žltá bodka. Pomaly a nenáhľivo sa ku mne približovala, postupne sa rozjasňovala a zväčšovala. Bližšie, bližšie, ešte bližšie. Teraz je už veľmi blízko! Tak! S údivom hľadím na zaujímavú ženu s množstvom rúk, ktoré jej vychádzajú spoza chrbta. Tých rúk je toľko, že kdesi v diaľke splývajú do jednej súvislej masy a znemožňujú ich samostatné rozlíšenie. Z tohto množstva je jasne viditeľných len pár prvých párov. Na dlani každej z nich je jasne viditeľné veľké čierne oko. Navyše, všetky tie ruky, ktoré sú za chrbtom ženy, sa nehýbu. Pohybujú sa len úplne prvé, ktoré jej normálne rastú z pliec. Tvár cudzinky naznačuje, že pochádza odniekiaľ z Ázie. Všetko na nej je akési orientálne. Aj štýl šiat, aj ozdoby vyšívajú lesklými niťami, aj vysoká čiapka zdobená perlami, trochu pripomínajúca pagodu.

„Ahoj!“ hovorí a nečakane láskavo sa na mňa usmeje.

„Ahoj... te!“ odpovedal som zmätene a prekvapene som sa na ňu pozrel.

Z nejakého dôvodu som sa takého počtu rúk vôbec nebál. Bol tam len pocit skutočného prekvapenia.

„Vidím... ty si vypadol?“ zvedavo si ma prezrela.

„Vypadol? Kde? Ach... no, áno! Vypadol,“ prikývol som, keď som si spomenul na svoj let do temnoty.

„Takže ešte máš vykonať niečo veľmi dôležité. Zdá sa, že musíš splniť svoju purusha-kara.“

„Purusha-kara? Čo je to?“

„Purusha-kara je druhá časť karmy. Karma má dve časti: daiva alebo osud a purusha-kara alebo ľudské konanie. Prvá časť je spojená s minulými činmi duše, a tie človek nemôže zmeniť. Druhou časťou je purusha-kara, to sú činy, ktoré človek vykonáva vo svojej súčasnej inkarnácii. Ovpľývajú budúce znovuzrodenia. Stáva sa, že konkrétna inkarnácia sa ukáže ako veľmi dôležitá. Jediný prežitý život môže na dlhý čas určiť budúci osud duše. Bude pokračovať jej výstup nahor, alebo sa opäť prepadne dole na samý začiatok. Opustil si cestu mŕtvych. Znamená to, že sa tvoja duša protiví návratu. Chce prežiť inkarnáciu. Očividne je to pre ňu veľmi dôležité.“

„Cesta mŕtvych? Znamená to, že som... zomrel?“

„Áno. Zomrel si.“

„Ale ako... prečo? Spal som. Čo sa stalo?“

„V suteréne vášho domu došlo k výbuchu. Dom sa zrútil. Bol si rozdrvený.“

„Cukor!“ v hlave mi prebleskla myšlienka ako výboj blesku. „Vrecia cukru!“

V mysli sa mi zjavil obrázok svetložltých papierových vriec s čiernou farbou nanesenou cez šablónu s jediným slovom: CUKOR. Vrecia vliekli na chrbtoch do pivnice nejakí muži, ktorí vykladali KAMAZ zapáchajúci naftou.

Ešte nikdy som nevidel cukor v papierových vreciach! Len v igelitových alebo látkových! Výbušniny balia do papierových vriec! Ach, ja blázon s prázdnu hlavou! Veď keď som šiel okolo, mal som pocit, že niečo nie je v poriadku! No a čo, že tam bol čísi sklad? Kto vykladá

tovar tak neskoro v noci? Vtedy mi to nedošlo, šiel som spať. Spať! To som si teda pospal! Do konca života! Kurvaaaa!!! Už zasa začali vyhadzovať domy do vzduchu? Netvory! Obeste ich bez súdu! Uškrtil by som ich vlastnými rukami! Celý internát! Toľko ľudí... Toľko rodičov ostalo bez detí! Mama... otec... Neprežijú! Mama vždy hovorila: „Neprežijem, ak sa ti niečo stane.“ Tak sa to stalo. Ehm. Ale... možno.... je to stále sen? Strašný, hrozný, ale sen? A teraz sa zobudím vo svojej posteli, v izbe. A nič z toho sa nestalo. Neexistuje táto temnota. Ani mnohoruká... A kto to vlastne je?

„Prepáčte, ale kto ste? Odkiaľ toto všetko viete?“

„Som Kuan-jin. Tá, ktorá pozoruje svet. Tá, ktorá počúva zvuky sveta.“

„Uffh! Veľmi... pekné. Ahoj!“

Určite je to sen! Pozeral som dnes v kine prednášku o Kuan-yin! A cesta mŕtvych, to bola fantázia z nejakého anime. A o vyhodených domoch, to je zo starých správ v televízii. A mozog to všetko zmiešal do jednej kopy, všetko to svinstvo je sen! Hurááá! Je to len sen!! Fúúúh!

„Vidím, že ti moje meno nič nehovorí.“

„Prečo? Počul som o vás legendu. Ale vari bohovia existujú?“

Možno, ak jej začnem protirečiť, sen sa skončí?

„Viem, že v tvojom svete neveríte ničomu, preto ma to nerozčuľuje.“

„... náš svet?“

„Áno. Sú tisícky svetov. A ty sa môžeš inkarnovať do jedného z nich, aby tvoja duša mohla dokončiť, čo začala.“

„Wau! Existujú svety s mágiou?!“

„Sú aj také. No teraz je pre teba otvorená len jedna cesta. Do sveta, ktorý je takmer rovnaký, ako ten tvoj.“

„Nooo... To nie je zaujímavé! Chcel by som niečo ako... ako v nejakej online hre! S mágmi, bafermi, craftermi! Kde je veľa rôznych rás.“

„Tak teda ostávaš tu? Som bohyňa milosrdenstva. Kedysi veľmi dávno som sa zastavila na prahu nebeského kráľovstva, počujúc krik sveta. Vrátila som sa a sľúbila si, že spasím všetky deti božie. Odvtedy ich pozorujem a pomáham núdznym vo všetkých svetoch. Ale nikdy ich nenútim, aby moju pomoc prijali. Ak nie, tak nie, taký je osud.“

„Nie, kdeže! Neodmietam! Len som si chcel... vybrať niečo... lepšie. Ak je taká... možnosť.“

„Takže, ak teda súhlasíš, potom poďme. Pomôžem ti.“

Čo mám robiť? Asi by som mal ísť. Je hlúpe sedieť v tme a čakať na prebudenie. Napokon, toto je len sen! Aj tak sa zobudím. A možno tam bude niečo zaujímavé.

„Ďakujem! Kam mám ísť?“

Zrazu sa všetko naokolo rozžiarilo fialovou žiarou, a potom, po pár sekundách, mi do očí udurolo denné svetlo.

S prižmúrením sa obzerám okolo seba.

Vyzerá to ako nemocničná izba, operačná sála, alebo... intenzívna starostlivosť? Pozerám sa odniekiaľ zhora na to, ako štyria lekári v svetlozelenom oblečení a s rúškami na tvárach bojujú o niečí život. Samotnú obeť nevidieť pre ich zohnuté chrbty, tvár má takmer celú zakrytú kyslíkovou maskou. Na oddelení hlasno a nechutne pípa medicínsky prístroj, ktorý na obrazovke kreslí dve súvislé čiary.

„Zástava srdca trvá tri minúty!“ napätým hlasom nahlas oznamuje jeden z lekárov a hľadá na obrazovku.

„Pokračujeme v resuscitácii!“ oznamuje ďalší, zrejme hlavný v resuscitačnom tíme. „Je defibrilátor pripravený?“

„Pripravený!“ odpovedá mu ďalší lekár, držiak plastové rukoväte prístroja.

„Poďme!“

„Pripravte sa, ruky preč! Pozor, teraz!“

Doo-tuh!

Telo na vozíku sa prehlo a spadlo späť.

Pip. Píííííp!

„Žiadny pulz!“

Zariadenie, ktoré predtým na obrazovku nakreslilo dvojité výskok, teraz protivne pípa a ťahá beznádejné priame čiary.

„Masáž srdca!“

Jeden z lekárov položil na hrud' umierajúcemu dlane, opäť začal robiť rytmické prírazy, opierajúc sa o telo.

Zdá sa, že je to zlé.

„Aha! Tvoje nové telo.“

„Čooo?“

„Telo. Duša ho opustila, je voľné. Môžeš si ho vziať.“

„Pche! Veď je skoro mŕtve! Nechcem byť invalidný! Čo sa mu stalo?“

„Zrazilo ho auto. Zranilo ho len na hlave. Neboj sa! Keď sa inkarnuješ, úplne sa vyliečiš. Zo svojho predchádzajúceho života si budeš pamätať úplne všetko. Postarám sa o to, aby bola hlava v úplnom poriadku.“

„Teda tak?“

„Štyri minúty! Pozor, impulz!“

Doo-tuh!

Píp! ... Eeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!

„Žiadne ozvy!“

„Masáž!“

„Tak, ako si sa rozhodol?“

„Je to všetko také... neočakávané... a veľmi... zvláštne. Veľmi.“

„Päť minút!“

„Dva miligramy intravenózne!“

„Vykonané!“

„Nabíjam!“

Doo-tuh!

Píp!..... Eee...

„Stále nič!“

„Rozhodni sa rýchlo. Nad všetkým vládne čas. Tvoj čas je časom týchto ľudí. Kým oni bojujú o život niekoho iného, ty máš možnosť sa inkarnovať. Len čo to vzdajú, telo zomrie a ty sa vrátiš späť do temnoty. Budeš čakať na ďalšiu príležitosť splniť si svoju purusha-kara.“

„A ako dlho budem musieť čakať?“

„Neviem. Možno deň, možno tisíc rokov. To vie len tvoj osud.“

„Tisíc? A ako dlho som tam bol? Rok?“

„Bol si tam dve hodiny.“

Len toľko? A myslel som si, že prešla večnosť! Nie, nechcem sa tam vrátiť! Tisíc rokov?! Za deň sa tam zbláznim!

„Šesť minút!“

„Impulz!“

Doo-tuh!

*Píp!.....Eee
ee
eeeeeeeeeeee!*

„Nič!“

„Epinefrín, päť miligramov! Masáž!!“

„A aký skill tam budem mať?“

„Prepáč, čo?“

„Sedem minút! Kritický čas zástavy srdca!

„Pokračujeme v resuscitácii!“

„Schopnosť. Bonus. Aký bonus mi dáte?“

„Mám ti dať bonus?“

„Áno. Kedykoľvek boh alebo bohyňa pošle svojho vyvoleného do iného sveta, dajú mu nejaké jedinečné schopnosti. Napríklad virtuózne ovládanie meča, alebo úžasné schopnosti pre mágiu. V knihách a filmoch tak robia všetci bohovia!“

„Osem minút!“

„Impulz!“

Doo-tuh!

Píp!..... Eeeeeeeeeeeeeeeeeee!

„Bez zmeny!“

„Masáž!“

„Máš problémy. Pomáham ti bez toho, aby som za to niečo žiadala, a ty požaduješ dary? Nemyslíš si, že je to drzé?“

„Ale ja bez nich neprežijem! V cudzom a nepriateľskom svete! Bez schopností! Tak aký to má zmysel, poslať ma niekam, kde zomriem! Určite mi treba niečo, čo mi pomôže. Aspoň spočiatku!“

„Nie je taký nepriateľský tento tvoj nový svet. Je veľmi podobný tomu predchádzajúcemu. Preto pre teba nebude ťažké začať v ňom nový život. Ale iste, za istých okolností by to pre teba mohlo byť zložité... Najmä, ako si povedal, na začiatku. Dobre, dobre. Čo by si chcel získať?“

„Len sekundu! Nechajte ma popremýšľať. Ak je tento svet podobný tomu môjmu... Potom by som chcel získať... Chcel by som získať... Talent za peniaze! Alebo, inak povedané, schopnosť zarábať peniaze!“

„Peniaze, peniaze, peniaze... Vo vašom svete sú všade len samé peniaze.“

„No, nie je to tak aj tu, ak je veľmi podobný?“

„O lásku záujem nemáš?“

„Ale no tak! Láska sa vždy nájde... ak sú peniaze. Budú peniaze, bude i láska.“

„Deväť minút!“

„Adrenalin! Do srdcového svalu!“

„Zbytočné! To sa už nikde vo svete nerobí!“

„Počul si, čo som povedal?! Adrenalin do srdca! Vyplniť!“

„Ani nevieš, od čoho sa odvraciaš. Pre pozlátenú tretku odhadzuješ pravý klenot. Ale ak nechceš, tak nechceš. Nie som boh obchodu, nemôžem ti dať takú schopnosť. Na oplátku ti však môžem ponúknuť... toto.“

„Čo je to?“ opýtal som sa prekvapene pri pohľade na guľu žiariacu teplým žltým svetlom, ktorá sa zrazu objavila na otvorenej dlani bohyne.

„Toto je prirodzená krása. Človek s takýmto darom bude vždy pekný, mladý, zdravý a ľudom sa bude páčiť.“

„Áno? Krása? A na čo mi bude? Ako si s jej pomocou zarobím? Ako ma ochráni?“

„Vynájdeš sa.“

„No, ja neviem...“

„Nič iné nemám. Ak chceš, ber, ak nie, nechaj tak! Na odpoveď ti neostáva takmer žiadny čas. Ako si sa rozhodol s inkarnáciou?“

Pozrel som sa na Kuanyin a premýšľal som, čo mám urobiť. Krása vyzerá ako absolútne zbytočný skill. Čo robiť? Vziať? Načo? Mám byť krásnym chlapcom? Hoci nie som žiadny Bruce Willis, so svojím vzhľadom som spokojný. Potrebujem krásu? Získam si viac dievčat?

Tých bude až priveľa, ak im pred nosom zašuchocem bankovkami. Posledný bohatý chujko má dvakrát viac pipiek než ten najsamkrajší najsamkrásavec. Ako ukazuje prax, dievčatá postupom času migrujú od estetických krás k materiálnym krásam. Utekajú tam, kde ich krmia, napájajú, obliekajú, bavia a strkajú im peniaze zadarmo. Plnej peňaženke neodolá žiadna kráska. Ale o čom to tu premýšľam?! Toto je sen! Musím brať všetko, čo mi ponúka. Horšie to už nebude. Beriem a posúvam sa ďalej, na novú úroveň. Neberiem a vraciam sa do tmy.

„Súhlasím!“ povedal som. „S inkarnáciou aj s krásou. Beriem všetko!“

„Tak teda dobre.“

„Zástava srdca trvá desať minút!“

„Pozor! Injekciu adrenalínu do srdcového svalu! Impulz!“

„Defibrilátor! Ruky preč! Nabit!“

Doo-tuh!

Píp! Píp! ... Píp! ... Píp! ...

„Ozvy! Srdce reaguje! Bije! Máme pulz!“

„Môj dar...“

Z dlane bohyne vyletí jasná hviezda, hasne a mizne v tele napoly prikrytom plachtou.

„Zbohom! Dúfam, že ti môj dar pomôže!“

Svetlo v mojich očiach začína slabnúť. Stále viac sa stmieva a na moje plecia padá strašná ťažoba. Hlasy lekárov sa vzdialili a začali znieť tlmene, akoby zo suda. Steny a podlaha sa nepríjemne zakývali, pulzovali v chvejúcich sa vlnách.

„Infúziu!“ odkiaľsi ďaleko, predaleko sa ozval unavený hlas lekára. „Dajte jej infúziu. Nevypínajte kyslík. Fuuuuhh! No, dievčatko, poriadne si nás vystrašilo.“

„Dievča? Aké dievča?“

A potom moje vedomie definitívne zhaslo.

Bohyňa sa zamyslene pozrela na čerstvého *presídenca*.

Nestihla som mu povedať, že môj dar sa neprejaví hneď, pomyslela si, a tiež, že mu pomôže vo všetkom, v čom sa bude úprimne snažiť uspieť. Nuž, bude musieť žiť bez toho, aby o tom vedel. Mal menej hovoriť o peniazoch. A teraz je už neskoro. Nech si teda jeho duša hľadá vlastnú cestu.

„Doktor, doktor! Čo je s mojou dcérou?! Čo sa jej stalo? Zavolali mi a povedali, že je v tejto nemocnici! Môžete mi povedať, čo sa jej stalo?“

„Ako sa volá vaša dcéra?“

„Pak Jun-mi!“

„Ach... áno. Vaša dcéra je práve na jednotke intenzívnej starostlivosti.“

„Čo sa jej stalo?!“

„Nebojte sa, je nažive a je mimo ohrozenia života. Na pohotovosť nám ju priviezli s traumatickým poranením mozgu, ktoré utrpela pri autonehode.“

„Pri nehode?!“

„Áno. Došlo k autonehode. V žiadosti o výjazd sanitky je uvedené, že auto narazilo do skútra. Skúter riadila vaša dcéra. Okrem poranenia hlavy neutrpela žiadne zranenia. Súdiac podľa röntgenových snímok, však došlo k rozsiahlemu krvácaniu do mozgu. Vaša dcéra je momentálne na JIS-ke. Je napojená na systém podpory života.“

„Napojená na prístroje? Prečo? Je to s ňou až také zlé?“

„Prepáčte, ale nepoznám vaše meno?“

„Pak Dže-min. Volám sa Pak Dže-min.“

„Dže-min ssi, (ssi je úctivá prípona k menu. Vytvára atmosféru formálnosti a zdôrazňuje, že hovoriaci poslucháča nepozná, distancuje sa od neho a snaží sa byť neutrálne zdvorilý) mám

pre vás ešte jednu zlú správu. Vaša dcéra mala zástavu srdca. Našťastie sa nám ju podarilo oživiť. Teraz je však v bezvedomí a je napojená na umelú pľúcnu ventiláciu.“

„Čo... akk... o... zastavilo?“

„Bohužiaľ, pri úrazoch hlavy sa to občas stáva. Preto je veľmi dôležité používať prilbu.“

„Ale, ona vždy jazdila s prilbou!“

„Zdá sa, že tentoraz ju nemala.“

„Jun-mi vždy nosila prilbu!“

„S nasadenou prilbou by nemohla utrpieť takéto zranenie. Je zbytočné sa o tom dohadovať, Dže-minssi. Teraz je už jedno, či si prilbu nasadila, alebo si ju zabudla zapnúť. To je minulosť. Momentálne je vaša dcéra chorá a musíme ju vyliečiť. Poďte so mnou, Dže-minssi. Musíme sa porozprávať o ďalšej liečbe vašej dcéry. Ak ste, pravdaže, teraz schopná o tom hovoriť.“

„Pán doktor, chcem vidieť svoju dcéru!“

„Bohužiaľ, musím vás sklamať. Návštevy na jednotke intenzívnej starostlivosti sú zakázané.“

„Kedy ju môžem vidieť?“

„Zajtra. Ak táto noc prejde pokojne, tak ju zajtra popoludní presunieme na lôžkové oddelenie. Tam ju môžete navštíviť.“

„Tak dlho...“

„Dže-minssi, už je neskoro. Myslím si, že by ste mali ísť domov a oddýchnuť si. Tu nikomu nepomôžete. Máte niekoho, kto vás príde vyzdvihnúť?“

„Staršia dcéra. Ale ešte nevie... Nebudem jej volať! Poviem jej to zajtra. Doktor, ostanem tu!“

„Ako chcete. Potom sa o liečbe Jun-mi porozprávate zajtra s iným lekárom. Myslím, že to tak bude ešte lepšie, keďže zajtra bude stav pacientky jasnejší. Prepáčte, musím sa rozlúčiť, čakajú ma pacienti.“

„Áno, samozrejme. Ďakujem veľmi pekne, pán doktor!“

Otváram oči. Deň. Svetlo. Telo je úplne nevládne. Ani náznak kvapky sily, čo i len sa pohnúť. Mám pocit niečoho cudzieho a nepríjemného v ľavej ruke. Prižmúrim oči a trochu sa napnem, zaostrím zrak. Vidím, že spod bieleho obväzu na lakti odchádza smerom nahor k priehľadnému štvorcovému vrečku tekutiny priehľadná hadička, cez ktorú niečo pomaly kvapká. Chvíľu sa len pozerám na padajúce kvapky, bez jedinej myšlienky v hlave.

Kvapkačka. Slovo sa mi objaví v mozgu.

Som v nemocnici? Áno, zdá sa. Prečo? Nepamätám si. Niečo nie je v poriadku. Niečo ma znepokojuje. Čo? Nejaké... slovo. Čo?

Hlava je prázdna a zvoní mi v nej ako vo zvone. Sklopím zrak.

Moja ruka je zvláštna. Prečo je zrazu taká tenká? Je to naozaj moja ruka?

Odrazu sa v mojom zornom poli objavuje dievča v bielom lekárskom plášti, ktoré si oboma rukami tlačí na hrud' niečo, čo z diaľky vyzerá ako tablet. Lásavo sa usmeje, prikývne, pozrie sa na mňa a niečo mi hovorí. Súdiac podľa intonácie, niečo sa ma pýta. Mlčky, bezmyšlienkovito sa na ňu pozerám, nerozumiem ani slovo z toho, čo hovorí.

Nejaká kazašská žena, konečne si vytváram na ňu a jej vzhl'ad názor. Nechápe, že je potrebné hovoriť po rusky.

Dievča mi stále niečo hovorí upokojujúcim tónom. Zrazu ma prepadne únava. Zatvárajú sa mi viečka a zaspávam.

„Dobrý deň, drahá Dže-min ssi! Som ošetrojúci lekár vašej dcéry. Vyštudoval som univerzitu v Soule a absolvoval som päťročnú stáž v Spojených štátoch. Volám sa Pak Džun-son.“

„Dobrý deň, Pak Džun-son nim! (prípona, môže byť pripojená k osobnému menu alebo titulu a robí oslovenie zdvorilejším). Ako je mojej dcére? Má sa lepšie?“

„Hm, Dže-minssi, dovoľte mi začať od začiatku, aby bol sled udalostí jasný a zrozumiteľný. Takže, vašu dcéru priviezli včera večer v bezvedomí po tom, čo ju na skútri zrazilo auto. Pri prehliadke bolo zistené, že má poranenie hlavy. Röntgen neodhalil praskliny ani zlomeniny lebečných kostí. Na snímke však boli veľké škvrny, ktoré naznačovali prítomnosť hematómu v jej mozgu. Jun-mi dostala lieky odporúčané pre takéto prípady a bola prijatá na jednotku intenzívnej starostlivosti, pretože nenadobudla vedomie. Zrazu, bez akýchkoľvek predchádzajúcich príznakov, u nej došlo k zástave srdca. Našťastie sa nám ju podarilo oživiť. Stihli sme to v poslednej chvíli.“

„Pán doktor, hovoríte to takým tónom, až mám strach! Je to s ňou veľmi zlé?“

„Nuž, Dže-minssi... V modernej medicíne sa sedem minút zástavy srdca považuje za maximum, ktoré telo dokáže zvládnuť bez vážnych následkov. Každá minúta navyše po tomto čase mnohonásobne zvyšuje riziko následných komplikácií. A taktiež, v dôsledku zlého prekrvenia v čase zástavy srdca môže dôjsť k poškodeniu mozgu. Vizualne sa to neskôr môže prejavovať v podobe zhoršenej rečovej a motorickej činnosti, stratou pamäti, zhoršenou duševnou činnosťou. Zástava srdca na viac ako desať minút... to je veľmi dlhý čas, Dže-minssi.“

„Toto všetko sa jej stane? Čo mám teraz robiť, pán doktor?“

„Ráno sa nám podarilo urobiť pár testov a mám pre vás dobrú správu. Výsledky CT vyšetrenia ukazujú, že srdce vašej dcéry je zdravé. Je to prekvapujúce, ale v činnosti srdca sme nenašli žiadne anomálie. Hematóm na mozgu bol tiež veľmi malý. Vôbec nie taký rozsiahly, ako to ukazovala röntgenová snímka. Jediná vec, ktorá mi robí starosti, je umiestnenie zrazeniny v oblasti hypokampu. Hoci vedci ešte nedokázali presne určiť, kde sa nachádza pamäť človeka, mnohí výskumníci zastávajú názor, že hypokampus je spojený s pamäťovými funkciami. Pri jeho poškodení dochádza k strate krátkodobej pamäti, hoci dlhodobá pamäť nie je podstatne zasiahnutá. Keďže som už povedal, že táto časť jej mozgu je poškodená, je dosť možné, že Jun-mi môže mať problémy s krátkodobou pamäťou. Je priskoro robiť definitívne závery, mali by sme počkať na úplné vymiznutie hematómu. Až potom bude možné stanoviť konečnú diagnózu. Jun-mi podáme lieky na zlepšenie pamäti a preparáty potrebné na zrýchlené vstrebávanie sa hematómu. Podľa mojich predpokladov by to mohlo trvať asi týždeň. Celý ten čas bude musieť vaša dcéra stráviť v nemocnici. Budeme jej musieť niekoľkokrát zopakovať tomografické vyšetrenia, aby sme mohli sledovať proces vstrebávania sa krvnej zrazeniny. Urobíme jej krvné testy, bude potrebovať lieky. To všetko veľmi predražuje liečbu. Môže to stať aj desať miliónov wonov. Môžete si to dovoliť?“

„Áno, zaplatím!“

„V poriadku. Tak pripravím podklady a môžeme pokračovať v liečbe.“

„Doktor... ona... sa uzdraví, však? Nakoniec s ňou bude všetko v poriadku? Mám pravdu?“

„Dže-minssi, urobíme všetko pre to, aby bola vaša dcéra v poriadku. To vám sľubujem.“

„Ďakujem, pán doktor.“

Otváram oči. Opäť je deň. Opäť svetlo. Opäť ľudia. Opäť niekoľko Kazašiek. Tentoraz sú dve. Stará žena a mladé dievča. Plačú, utierajú si oči a líca vreckovkami a jedna cez druhú dokola opakujú tie isté slová: „Jun-mi, Jun-mi!“

Zmätené sa na ne pozerám. Prečo plačú? Čo znamená to ich Jun-mi? Čo to hovoria? V akom jazyku? Kto vlastne sú? Kde sú moji rodičia? Ak som v nemocnici, mama a otec sem musia prísť! Ničomu nerozumiem. Šialené! Neprešla ani minúta a už som taký unavený z ich hlasov. Pozerám sa na tie zvláštne ženy, niekoľkokrát pomaly zažmurkám. Moje viečka klesajú nadol. Zatvárajú sa... A všetko ide preč, mizne mi z očí. Upadám do spánku.

Tretia koža

Ležím na nemocničnom lôžku. Na chrbte. Pozerám sa priamo pred seba, na stropné podhlľady. Biele štvorce rozdelené krémovými prúžkami. Rovnako to robia aj na mojej Zemi. Moja Zem... Domov. Chce sa mi zavýť od úzkosti. Som sám, v cudzom svete a okolo, cudzinci! Mama, otec... Už ich nikdy neuvidím? Neotvorím kľúčom dvere nášho bytu, nepôjdem do svojej izby, nebudem chodiť na semináre, nepôjdem s chalanmi bicyklovať... Odteraz budú hrať bezo mňa. Keď nad tým premýšľam, chce sa mi plakať. Ale muži neplačú! Muži trpia v tichosti. A momentálne mám viac než dosť dôvodov trápiť sa. Najprv som dúfal, že sa zobudím. Myslel som si: teraz zaspím, ale zobudím sa už vo svojej posteli, a nie v tejto hlúpej nemocnici! Ale čas šiel ďalej a ďalej, ďalej a ďalej a ja som sa neprebudil. A nejako sa ku mne začali vkrádať pochybnosti: Je to sen? Všetko je tu veľmi skutočné. Pocity z dotyku posteľnej bielizne, bolesť z injekcií, horkosť v ústach z užívaných liekov. Nikto, ako sa to niekedy stane v sne, sa z ničoho nič neobjaví a nezmizne. Spočiatku keď som sa sem dostal, som takmer celý čas prespal a nejako som všetkým týmto faktom nepripisoval nijaký zvláštny význam. Potom som však začal spať menej a vtedy som začal tušiť, že niečo nie je v poriadku. Zdá sa, že vôbec nespím! A toto všetko, čo je okolo mňa, je realita! A potom som zistil, že som DIEVČA! Zašiel som si tam rukou, poškrabkať sa a tam...! Hop! NIČ! TAM NIE JE ANSOLÚTNE NIČ! Najprv som sa zľakol, že mi to lekári nejakým omylom odrezali! Ponáhľal som sa pozrieť... Pozrel som a... No, neviem, aké slová by dokázali vyjadriť moje pocity. Tu nestačí ani tisíc slov! Presne, tisíc, milión je málo! Milión miliónov slov nestačí! Moje emócie boli v tej chvíli také, že zdravotnícky prístroj, ku ktorému som bol pripojený, zavýjal, pišťal a volal: Pre Krista, zachráňte ho!

Pribehla sestra, pribehol službukonajúci lekár. Našli ma na pokraji nervového zrútenia. Dali mi injekciu. Podali mi poriadnu dávku sedatív, pretože som do pár sekúnd stratil vedomie. Neviem, ako dlho som potom spal, ale teraz som sa zobudil, ležím, pozerám sa do stropu. Hlavu mám prázdnu ako balón. Myšlienky v nej sú zriedkavé ako autobusy po desiatej večer. Samozrejme, keď som sa spamätal, opäť som si VŠETKO skontroloval. Výsledok bol rovnaký! Nie je tam! Čo bolo, už nie je! A čo nebolo, je! Prehmatal som sa celý. Našiel som prsia! Dievčenské! Malé, veľkosť tak... začínajúce jednotky. Vďaka za to, že nemám päťky! Ale predsa! Toto nie je moje! Všetko nie je moje! Telo patrí niekomu inému!

Šablóny mojej mysle sú roztrhané na márne kúsky. Snažím sa dať všetko dokopy a nájsť nejakú logiku v okolitej nočnej more. Kuan-yin povedala, že budem mať iné telo, ale myslel som si, že je to sen! A nepovedala mi podrobnosti! Povedala len: Tu je voľné telo, vezmi si ho! Pre lekárov, ktorí sa nad ním skláňali, som vôbec nevidel, čo tam leží. Keby som vedel, že telo je ženské, nesúhlasil by som! Ani vo sne. Aj zbláznit' sa v tej tme by bolo lepšie. Hovorí sa, že blázni sú najšťastnejší ľudia. Žijú si vo svojom vymyslenom svete, a nič ich netankuje. A čo ak ma tu niekto pretiahne? Nejaký maniak...? Teraz je ich všade plno. Čo budem robiť potom? Obesím sa? Nie, najprv chytím toho netvora a zabijem ho! A odrežem mu ho! Budem rezať a rezať!

Stop, stop, stop! Už som prijal, že všetko okolo mňa je realita?! Ale je to tak? Hlava mi z toho ide prasknúť. Musím sa rozhodnúť. Je to sen, alebo nie? Inak sa zbláznim. Ak to nie je sen, tak... potom to znamená, že bola *cesta mŕtvych* a temnota a môj rozhovor s Kuan-yin. A niekde tam vonku, na ďalekej vzdialenej Zemi, leží hromada červených rozbitých tehál a sivých rozbitých stropov, s hrdzavými tyčami trčiacimi na všetky strany, môj internát. A ja som naozaj zomrel, a toto je naozaj iný svet a je to naozaj telo niekoho iného!

Brrr...! Ako je možné niečo také prijať? Len si to predstavím a zaleje ma ľútosť. Ľutujem rodičov, je mi ľúto internátu, chalanov. Ak sa však zobudím, všetci budú žiť a nikto nezomrel! Lenže problém je, že sa stále nedokážem zobudiť! A zadok ma bolí od injekcií. Ako môže zadok bolieť v sne? Takže toto nie je sen? Ale to jednoducho nemôže byť! Nemôže, a basta! Aj keď... čítal som, že ľudia v stave klinickej smrti vidia, čo sa deje s ich telom akoby zvonku. A ešte tunel, ktorým potom preletia. A tí, ktorí sa pozerajú za jeho

koniec, vidia mŕtvych príbuzných. Veda hovorí o halucináciách mozgu zbaveného kyslíka, ale všetky jej dôkazy sú akési nejasné. Ak sa zamyslíte nad tým, že mnoho rôznych ľudí videlo v rovnakej situácii jedno a to isté, potom sa môžeme zhodnúť na tom, že áno, NIEČO tam je. Ale ak existuje duša, ktorá sa niekam premiestňuje, tak prečo by nemohlo existovať aj všetko ostatné? Bohovia, diabli, anjeli? Ak ste povedali A, povedzte aj B! Ukazuje sa, že Kuan-yin existuje? A pomohla mojej duši tým, že jej priala dobro? Ale prečo práve mne bohyňa pomohla? Je tá, vo všetkých knihách a filmoch velebená, ľudská duša taká cenná? A čo je to za zábavu, strčiť ma do ženského tela?! Je to nejaký vtip, alebo čo? Spasiteľka sranduje na môj účet? Ak áno, tak toto je ten najhlúpejší vtip na svete a ona je debilná idiotka! Ako môže dať chlapovi ženské telo? Čo je na tom vtipné? Pozerať sa, ako trpí? Je sadistka? Prečo mi nemohla dať telo, ktoré by zodpovedalo mojej duši? Čo sú to za zvrátenosti?! Ako budem teraz žiť?! Byť dievčaťom je hlúpe. Sú to tupé tvory. Všetky dievky, s ktorými som sa rozprával, mali v hlave *svoje pocity*. Sú schopné celú kariéru si vybudovať cez posteľ. Pfff! A tiež majú tú menštruáciu... Blééé! To i ja teraz budem každý mesiac bleeeee...? Fuj! Prečo, prečo JA?! Čo som taký pekelný hriešnik, alebo čo? Horší je už len Hitler? Kuan-jin hovorila o karme... Možno je to pre mňa nejaký druh *skúšky*? Do riti s takými testami! Ale čo mám teraz robiť?! Čo mám robiť?! Čo robiť?!! ČO MÁM ROBIŤ?!

Stop! Som pokojný, som absolútne pokojný... Netreba sa báť. Lebo sa všetko začne odznova: zvonenie, škripanie, pískanie. Znova pribehnú, bodnú ma, budú upokojsť. Aj tak mi už dopíchali všetko. Zadok, ruky, všetko.

Zdvihol som ľavú ruku, aby som sa pozrel na žily. Zabudol som, že mám na lakti obvaz, a nič som nevidel.

Dofrasa, aká tenká! Pomyslel som si pri pohľade na svoju ruku. Koľko mám teraz rokov? Doma som mal skoro dvadsaťdva, ale tu? Len, preboha, nech nemám trinásť a celý môj spoločenský okruh tvorí šiesta trieda! Zdochnem!

„Jun-mi! Zobudila si sa? Už precvičuješ? To je super!“ zrazu sa od dverí ozve radostný hlas. „Ako sa cítiš?“

S buchnutím položím zdvihnutú ruku na posteľ a pozriem sa smerom k hlasu. Aha, to je tá istá kazašská žena, ktorú som už videl!

Lepšie sa jej prizriem. Nízka. Tmavé oči. Čierne krátke vlasy. Pekný ústretový úsmev. Ale v tvári žiadna krásavica. Postava je neproporcionálna. Krátke nohy a príliš široké boky. Oblečená je vo svetlomodrých vyblednutých džínsoch a voľnej bielej košeli s farebnými škvrnami a rozhaleným golierom. Na nohách traktorky na vysokej platforme. Na pravom zápästí má úzke plastové náramky: modrý, žltý a červený. Krk má ozdobený veľkými červenými korálkami. Vyzerajú ako z plastu. Svieže a lacné. V ľavej ruke to dievča drží za rúčky bielu igelitovú tašku s akýmsi nápisom v červených hieroglyfoch. Na pravom ramene má remienok malej žltej kabelky.

Ona nie je Kazaška... Ona je Kórejčanka! Prečo? Pretože hovorí po kórejsky! Zrazu som si uvedomil, že som pochopil, čo povedala. A v akom jazyku. A z tohto pochopenia mi hlavou šialene poskakovali myšlienky.

Znamená to, že som v Kórei? Prečo nie v Rusku? Súvisí to s niečím? S čím? S tým, že Kuan-jin je z východného panteónu bohov? Alebo preto, že som študoval orientálne jazyky? Takže, dobre, klud, hlavne pokoj. Popremýšľam nad tým neskôr. Musím niečo odpovedať. Slečna čaká.

„Ehm... dobrý deň!“ hovorím trochu zmätene. Môj hlas mi znie chrapľavo a čudne. Asi preto, že ho počujem prvýkrát.

„Och, Jun-mi, prehovorila si! Prehovorila!“ skríkne dievča radostne, zhodí tašku, poskáče si na mieste, tleskajúc dlaňami. „Rozprávaš! Ty si sa zotavila!“

Ignorovala spadnutú tašku, vrhla sa k posteli, na ktorej som ležal, a zvalila sa na jej okraj. Rýchlo prehovorila, nakloniac sa ku mne: „Ach, Jun-mi! Som taká rada, že si sa konečne

prebrala! Som taká rada! A aká šťastná bude mama! Veľmi jej na tebe záleží! Hovorí len o tebe. Veľmi sa trápi! Aj tvoja kamarátka sa na teba pýtala! Dnes určite zavolám Min-dže! Poviem jej, že si začala rozprávať!“

Pod tlakom slov, ktoré na mňa útočili, som sa natlačil do postele a neúspešne sa snažil vzdialiť od neznámej chuligánky. Čo ak je bláznivá?! Hoci, ona má hlavu v poriadku. To ja som tu, takpovediac, trochu šialený.

Volá ma Jun-mi, pomyslí si v rýchlosti, zrejme je to meno mŕtveho dievčaťa. Ale kým je pre ňu? Sestrou? S najväčšou pravdepodobnosťou áno. No a čo ak nie? Ktohovie. Čo mám robiť? Povedať jej, že ju nepoznám, že nie som Jun-mi, ale Sergej Jurkin zo susedného sveta? No, a čo bude potom? Potom ma s radosťou strčia do blázinca! Povedia: Dievča si udrelo hlavu, nikoho a nič naokolo nespoznáva a ešte o sebe tvrdí, že je chlapec. Kamže také dievča pošlú na liečenie, čo? Jasné kam. A v takých „ústavoch“ liečia klientov elektrickým prúdom. Aby sa ich stav zlepšil rýchlejšie. To ma sem poslali len preto, aby som skončil v blázninci? Nie, to teda nie! Ale čo mám robiť? Mlčať? A na ako dlho? Navyše som už otvoril ústa, ukázal som, že môžem hovoriť. Ach, nemal som sa ponáhľať! Mal som byť ticho! Ale ako som to mal vedieť?! Teraz mi ostáva už len jediné, hrať mŕtveho! Inú možnosť nevidím. Ale ako to mám urobiť? Podľa všetkého nemám na Jun-mi žiadne spomienky. Nepamätám si nič, ani o jej rodine, ani o nej... Vo všeobecnosti si o živote v tomto svete nepamätám vôbec nič! Ó! A toto je cesta von! Nespomínam si! Udrel som si hlavu! Budem predstierať amnéziu! Primitívne a opotrebované, ale čo iné vymyslieť? V hlave sú len moje vlastné spomienky. Navyše ani ťuk! Len musím povedať niečo o mojej strate pamäti.

„Uh... prepáč,“ hovorím, využívajúc fakt, že dievča prerušilo výkriky, aby sa nadýchlo, „z nejakého dôvodu si nič nepamätám. Kto si? Ako sa voláš?“ Pozerám sa na ňu a snažím sa vytvoriť čo najviac prekvapený výraz.

Radostný úsmev z tváre dievčaťa okamžite mizne.

„Jun-mi, nič si nepamätáš?“ pýta sa ľútostivo.

Po pauze, akoby som sa v tej chvíli snažil aspoň na niečo rozpomenúť, som potichu, pomaly pokrútil hlavou.

„Vôbec-vôbec nič ničovaté?“

Znovu som pokrútil hlavou.

„Hej. Od samého začiatku, len čo si otvorila oči, si sa na nás pozerala, akoby si nás videla po prvýkrát,“ povedala dievča s hlbokým povzdychom a s bolesťou v hlase. „Doktor naznačil, že sa to môže stať. Mala si krvácanie do mozgu v miestach, kde sa podľa vedcov nachádza pamäť. Ale tvoj doktor povedal aj to, že to prejde. Musíme počkať, kým sa hematóm vstrebe a pamäť sa ti vráti. Netráp sa, Jun-mi. Máš veľmi dobrého lekára. Povedal, že sa určite uzdravíš. Vidiš, už si začala rozprávať! Znamená to, že sa uzdravuješ! Všetko bude v poriadku! A ty zasa...“

V poriadku? Mať tvoj optimizmus! Och! Počkať! Čo to počujem? Takže mi miestny lekár oficiálne *predpísal* amnéziu? Ďakujem, pán doktor! Vaša diagnóza mi veľmi pomohla! Nemusím si vymýšľať legendu!

„Ako sa volám?“ drzo skáčem dievčine do reči.

„Ty?“ pýta sa zmätene, odťahuje sa odo mňa a hľadá na mňa s určitým strachom. „Ty... Jun-mi! Pak Jun-mi.“

Aha! Takže som sa nemýlil, keď som predpokladal, že Jun-mi je meno zosnulého dievčaťa. Ak si pamätám, koľko viem o kórejských menách, tak Pak je priezvisko a Jun-mi je vlastne krstné meno.

„A ty?“

„Ja? Volám sa Pak Sun-ok.“

„Ty... si mi kto?“

„Som tvoja staršia sestra.“

„Ach... áno. A koľko mám rokov?“

„Devätnásť.“

Doriti! Ale je to lepšie než mať šesťnásť! Aj za to vďaka. Dobre, pokračujeme v rozhovore. Čo sa ešte opýtať? Je toho toľko, čo sa musím naučiť, ale z nejakého dôvodu mi nič nenapadá. Akoby som mal v hlave len samú vatu. Stále som pod vplyvom liekov? No niečo by som mohol urobiť! Pamätám si, že keď som trénoval *lucidné snívanie*, v jednej z kníh som čítal odporúčanie, ako sa dostať z nechceného sna. Tam navrhovali nájsť vo sne zrkadlo a pozrieť sa doň. Tvrdili, že po tomto sa spáč určite zobudí.

Teraz to konečne skontrolujem, pomyslel som si. Je toto sen, alebo nie? Ak sa ani potom nezobudím, tak je to posratá pravda! Nespím!

„Sun-ok, máš zrkadlo?“

„Mám! Každé dievča so sebou nosí zrkadlo! Áno, tu je!“

„Daj mi ho!“

Sun-ok siahla do kabelky a vytiahla odtiaľ malú červenú pudrenku.

„Pod očami máš modriny,“ úprimne ma varovala, súcitne sa na mňa pozerajúc a s cvaknutím odklopila viečko.

Modriny nie sú to, čoho by som sa mal teraz obávať, pomyslel som si vzrušene, vzal som jej z rúk zrkadlo a snažil sa uvidieť svoj odraz.

!!!

O pár sekúnd neskôr môj rozum vyprodukoval frázu, ktorú by žiadne noviny nesmeli vytlačiť. Toto nie je sen! Nezobudil som sa! Toto je realita! Zomrel som a presídlil sa do ženského tela! Ale prečo, kurva, Kuan-jin, bolo potrebné strčiť ma do tela obludy?! Príšery! Strašiaka! Ježibaby! Prečo?!

Náhle mi prišlo zle. Ruka držiaca pudrenku mi spadla na posteľ, pudrenka vypadla, preletela po podlahe a zdravotné prístroje sa radostne rozozvučali, rozpípali, zvolávali službukonajúci personál, aby mi dal ďalšiu injekciu. A ja som odpadol.

Pozerám sa do veľkého zrkadla, v ktorom sa zrkadlí odraz čiernovlasého dievčaťa s krátkym účesom, v žiarivo žltom flanelovom pyžame a ružových papučkách s huňatými bambulkami. Dievča má úzke ázijské oči, vystupujúce líce kosti a hranatú bradu. Nechýba široký sploštený nos, obočie vytiahnuté ako u míma, krátke kypré nohy a mierny náznak pásu uprostred obdĺžnikového trupu. No hotová *krásavica* s mužskými črtami tváre! Navyše, plešatá. Oholili jej hlavu, aby mohli prilepiť senzory na meranie úrovne mozgových vln. Ak zdvihnem ruku, odraz plešatého strašidla zdvihne rovnakú ruku. Odsúvam nohu, ono to robí rovnaký pohyb! Nakrčím nos, odraz opäť zopakuje moju grimasu. Toto je moje nové telo. Táto škaredica som odteraz ja.

Niekoľkokrát denne idem k zrkadlu v hale pri výťahoch a pozerám sa doň a zakaždým odmietam uveriť vlastným očiam! Nie, toto nemôžem byť ja! Nemôžem! Ako to?! Bol som... A stal som sa týmto. Jun-mi! Týmto netvorom. Ale veď Kuan-jin mi prisľúbila *prirodzenú krásu*! Tak kde je?! Niežeby som sníval o svetskej kráse, no keď mi ju raz prisľúbili! Mali by to aj splniť. Fuj, no čistá hrošica v tom zrkadle! Alebo je toto tu štandard miestnej krásy? Ak áno, potom nemám slov.

Povzdychnem si, odvrátim sa od zrkadla, senilne šúcham podrážkami papúč a vlečiem sa chodbou späť na oddelenie. Odkedy som precitol v tejto nemocnici, prešli už viac než dva týždne. Po celý ten čas som v depresii. Často si spomínam na svojich rodičov, priateľov, na svoj bývalý život, smrť a na to, čo sa stalo potom. Neustále sa mi sníva o mojej Zemi. Asi preto, že nemám čo iné na prácu. Spánok, injekcie, procedúry, jedlo, to sú všetky moje aktivity. Preto hlava neustále spomína, lebo nemá čo iné robiť. Nevie, ako to iní presídlenci robia, že už na druhý deň sa cítia ako ryba vo vode v novom prostredí a na tretí deň idú dobýjať svet. Asi som nejaký nesprávny presídlenec, keď si ani po troch týždňoch neviem

zvyknúť. Okolo mňa je všetko úplne cudzie, neznáme, čo vo mne vyvoláva pocit ohrozenia. Bojím sa, že urobím nejakú chybu, poviem niečo zle, nejakú sa prezradím a odhalím ma. Neustále sledujem, čo hovorím, neustále si pripomínam, že o sebe musím hovoriť v ženskom rode. Som z toho celý napätý a stále sa sám seba pýtam: Načo mi to je? Akosi si vôbec nedokážem predstaviť svoj budúci život. V takomto zúfalom stave sa ľudia vešajú. Je dosť možné, že by to mohlo byť východisko, lenže, po prvé, nikdy som nemal ani pomyslenie na samovraždu, a po druhé, prečo sa potom Kuan-jin tak snažila? Prečo mi pomáhala? Bála sa o moju dušu? A ja všetko jej úsilie len tak zahodím a vrhnem sa do novej reinkarnácie? Začnem odznova ako nejaký červík alebo ploštica. Je to strašné? Neviem. Pravdepodobne áno, keď sa bohyňa toľko namáhala, aby mi pomohla.

Ak na tom mentálne nie som práve najlepšie, z fyzického hľadiska je to s Jun-mi v podstate veľmi dobré. Už po týždni, keď som sa spamätal, som začal menej spať, vrátili sa mi sily, začal som sa pohybovať samostatne. Opäť som začal hovoriť. Je dosť možné, že pre vonkajšieho pozorovateľa je s Jun-mi všetko v poriadku. Ja osobne mám však veľké problémy. A to okrem tých psychologických. Neustále sa u mňa totižto objavujú nejaké neočakávané ťažkosti. Prvé na čo som narazil, keď som sa postavil na nohy, boli problémy s koordináciou. Z nejakého dôvodu nohy Jun-mi chodili veľmi zvláštnym spôsobom. Akosi špeciálne. Nie tak, ako som bol zvyknutý. Párkrát som sa z ničoho nič stočil uprostred miestnosti a raz som sa *nezmestil* do dverí. Priamo pred užasnutými očami svojho lekára. Potom mi urobil ďalšie vyšetrenie. Ukázalo sa, že s rukami nemám žiadne problémy. S istotou nájdem svoje uši, nos, oči, ale s nohami niečo nie je v poriadku. Chodia, no nie tak, ako majú, a nie tam, kam majú ísť.

Opäť ma zasunuli do tomografu, osvietili ma, vzali mi krv na testy, ale príčinu problému nezistili. Doktor po dôkladnom preštudovaní počítačom nakreslených farebných prierezo mozgu Jun-mi o tom premýšľal, a vzápätí mi úprimne oznámil, že nevie, v čom je problém. Dodal ešte, že keďže mu situácia nie je jasná, žiadne ďalšie lieky mi nepredpíše, aby mi neublížil, ale pokúsi sa to vyriešiť inak. Priviezol mi invalidný vozík pre deti. Taký ľahký, aby som ho dokázal ovládať aj svojimi chabými silami.

„Po chodbe pôjdeš pomaličky, tlač ho pred sebou,“ vysvetlil mi, prečo mi ho priviezol: „Zozadu sa drž jeho rúčok. Až pocítiš únavu, sadneš si do kresla. Oddýchneš si, vstaneš a pôjdeš ďalej. Hlavne si pamätaj, že na chôdzi nemáš myslieť. Nesleduj svoje kroky. Pozeraj sa okolo seba, na steny, na ľudí. Mysli na niečo iné. Do chôdze by si nemala zapájať mozog. Nemala by si zámerne ovládať svoje nohy. Chôdzu by si tvoje telo malo pamätať, musí si len spomenúť. Je to jediný spôsob, inak sa ti to nepodarí.“

Doktor bol dobrý chlap. Ním navrhovaná technika fungovala na sto percent. Cvičiť chôdzu s kolieskovým kreslom bolo naozaj pohodlné. Už ma tak nezanášalo do boku, a keď sa Jun-mi zrazu *vybili baterky*, mohol som si hneď sadnúť do kresla a odpočinúť. Zhruba po týždni takéhoto chodenia za kreslom potreba ďalšej opory zmizla. Buď mi vzrástli sily, alebo sa moja duša s telom nejakým spôsobom zmierila a zosynchronizovala. Neviem. Skrátka, po týždni sme s Jun-mi začali chodiť ako všetci ostatní normálni ľudia. Pri prechádzkach som sa trochu zoznámil s nemocnicou, aspoň s tou časťou, ktorá bola na mojom poschodí. Moje dojmy boli pozitívne. Všetko vyzeralo dobre. Bolo tam čisto, priestranne. Nebolo cítiť dezinfekčný zápach, sú tam vysoké stropy, veľké, poriadne umyté okná, klimatizovaný vzduch, moderné lekárske vybavenie. Pokojné prostredie. Nikto nerobí hluk, nikto nekričí. Pacienti hovoria s lekármi s úctou. Zdá sa, že byť lekárom je tu veľmi uznávané povolanie.

Nohy boli mojím prvým problémom, ktorý sa úspešne vyriešil. Druhý problém nastal, keď som sa, kráčajúc za kreslom, započúval do cudzích rozhovorov. Snažil som sa zozbierať čo najviac informácií o svete, do ktorého som sa dostal. Zistil som veľmi nepríjemný fakt: moja kórejščina na voľnú komunikáciu nestačí. Všetko sa zdá byť jasné, pochopiteľné, a potom

zrazu, prásk! Vypadne mi nejaké neznáme slovo, alebo dokonca viac než jedno! Význam toho, čo bolo povedané, sa stratil, a ja nerozumiem, čo som vlastne počul. A s kórejským písmom som dokonca v mínuse! Vôbec nič, nula pochopenia! Ani len jednoduché oznamy vo vestibule, pri výťahoch som nevedel poriadne prečítať. Toto bol pre mňa veľmi, veľmi nepríjemný fakt. Pokiaľ si dobre pamätám ešte z inštitútu, kórejský jazyk, hoci je považovaný za jednoduchší než japončina, je poriadne divoký. Má veľa zvláštností. Napríklad písmená v kórejských slovách nemusia vždy nasledovať za sebou. Tak to je! Potom sa v rámci slabiky dajú písmená spájať do stabilných kombinácií, ligatúr. Tie je potrebné poznať a pamätať si, pretože sa čítajú zvláštnym spôsobom, už nie ako jednoduché písmená. Vzhľadom sú tieto ligatúry podobné čínskym znakom, aj preto sa kórejské písmo niekedy nazýva hieroglyfovým. V kórejskom jazyku tiež existuje takzvaný zmiešaný pravopis slov, v ktorom sa hangul používa na písanie gramatických koncoviek a hancha sa používa na označenie čínskych koreňov slova. Hancha sú čínske znaky používané v kontexte kórejského písania. Používajú sa len na písanie slov čínskeho pôvodu, ktoré tvoria asi polovicu kórejskej slovnej zásoby. Ale teraz Kórejčania väčšinou používajú hangul. Hangul je fonemické písmo. Jeho charakteristickým znakom je, že písmená sú kombinované do skupín, ktoré zhruba zodpovedajú slabikám. Budem si mať čím ponamáhať svoje mozgové závitky. Možno som nemal žiadať Kuan-jin o schopnosť zarábať peniaze. Mal som ju radšej poprosiť, aby mi dala znalosť jazyka a všetkých reálií miestneho života. Ale ako som mal tušiť, že skončím v Kórei! Ved' som dokonalo rozumel všetkému, čo hovorili lekári počas resuscitácie tela! Ani mi nenapadlo, že nie som v Rusku. Je to zaujímavé. Prečo som im rozumel, hoci určite hovorili kórejsky? Možno je to nejaká schopnosť zosnulého. Možno ľudská duša mimo tela nepotrebuje preklad. Vníma a rozumie nejako tak, nepriamo? Alebo je to vplyv bohyně? Nejaké kúzlo, alebo amulet. Neviem. Nič neviem! Viem len, že som v totálnej RI... TI! A dostať sa z nej von možné nie je, môžem ísť len hlbšie.

Miesto deja: *Menšia ordinácia lekára. Steny sú vymaľované svetlými krémovými farbami. Dve sú obštané policovými skriňami, police sú preplnené hrubými šanónmi s farebnými nálepkami. Okno prekrývajú biele žalúzie. Pri jednej stene stojí veľký stôl farebne zladený s dizajnom celej ordinácie. Za ním sedí mladý lekár v bielom plášti a s „hipsterskými“ okuliarmi. Vedľa sedí žena s unaveným a úzkostným výrazom v tvári. Lekár pri pohľade do papierov žene niečo hovorí. Tá ho pozorne počúva.*

„Z medicínskeho hľadiska je vaša dcéra fyzicky úplne zdravá. Nemá žiadne odchýlky od zdravotných noriem, všetky jej orgány fungujú normálne. Hematóm sa vstrebal bez stopy, nemá žiadne patologické prejavy. Pravdupovediac, je to neuveriteľný výsledok!“

„Prečo? Prečo je to neuveriteľné?“

„Dže-min ssi, prekonať dlhodobý pobyt v stave klinickej smrti bez komplikácií je nemožné. Postihnutý býva najmä mozog. Nie je nezvyčajné, že sa ľudia po takýchto úrazoch zmenia na živé mŕtvolky, nereagujú na podnety, len vegetujú. Ich mozog stráca schopnosť myslieť.“

„Ach, doktor, čo to hovoríte?!“

„To nie je váš prípad, Dže-min ssi. Vaša dcéra je podľa analýz úplne zdravá. Kiežby každé mladé dievča mohlo byť takéto zdravé. Je v poriadku aj po duševnej stránke. Naše testy neodhalili žiadne odklony či narušenia. Vaša dcéra chápe vzťahy medzi rôznymi udalosťami, vytvára správne logické reťazce a vie klásť správne otázky. To všetko robí na úrovni zdravého človeka. Jediným problémom je jej pamäť. Keď sme sa stretli prvýkrát, dovolil som si vám naznačiť, že v tomto smere môžu existovať určité ťažkosti. Bohužiaľ, moje obavy sa ukázali ako opodstatnené. Jun-mi si nepamätá a zrejme si už ani nespomenie na svoj bývalý život.“

„A čo máme robiť, doktor?“ pýta sa žena znepokojene, zakláňa hlavu a snaží sa vlastnými očami zachytiť doktorov pohľad.

„Pokúsime sa to nejako napraviť. My sa nevzdáme. Je pravda, že v súčasnosti existujú okolnosti, ktoré liečbu sťažujú.“

„Aké okolností, doktor?“

„Viete, Dže-min ssi, liečba amnézie má v prvom rade terapeutický účinok. Ako som však povedal, podľa výsledkov analýz je vaša dcéra zdravá. Momentálne nemáme čo liečiť. Neexistuje žiadna lokalizácia ochorenia. Máme tu stav, ktorého príčiny nepoznáme a nemáme ich ako vysledovať. Nie sú viditeľné na fyzickej úrovni. Na základe toho predpokladám, že príčinou amnézie je nejaký zložitý psychický stav spôsobený klinickou smrťou. Bohužiaľ, nie je možné určiť prítomnosť takejto patológie pomocou prístrojov. A aby som bol úprimný, ľudia ešte takéto zariadenia ani nevytvorili. Avšak napriek tomu existujú skúsenosti s liečbou takýchto stavov. A máme aj vhodných špecialistov. Preto ďalšiu liečbu Jun-mi bude riešiť psychiater.“

„Jun-mi sa zbláznila?!“

„Ale kdeže! O žiadnom šialenstve nemôže byť ani reči! Vaša dcéra má úplne normálne správanie. Ako som povedal, neodhalili sme žiadne odklonenia. Tomografia ukazuje úplnú absenciu patológií v mozgu. V súčasnosti má diagnostikovanú traumatickú retrográdu amnéziu. A to je všetko. Nič iné, len toto.“

„Čo to však znamená?“

„Posttraumatická amnézia je dôsledkom rôznych poranení hlavy. Najčastejšie fyzických. Vyskytujú sa aj úrazy elektrickým prúdom, rádioaktívnym žiarením alebo pod vplyvom magnetických polí, no tie bývajú zriedkavé. Vo väčšine prípadov hovoríme o fyzických zraneniach. Už som vám raz povedal, že pamäť nie je dodnes prebádaná. Mnohí vedci sa ňou zaoberajú, študujú ju, skúmajú rôzne teórie vysvetľujúce mechanizmus jej fungovania. Jedna z teórií tvrdí, že pamäť je uložená v mozgových bunkách, neurónoch. Tieto bunky, ktoré sa navzájom spájajú, vytvárajú spojenia, prostredníctvom ktorých si navzájom vymieňajú informácie. Stručne povedané, pamäť sú neuróny a spojenia medzi nimi. Pri silných otrasoch mozgu odumierajú niektoré bunky, prerušujú sa spojenia, strácajú sa informácie. Výsledkom je strata spomienok. Pri zotavovaní sa mozog vytvára nové neuróny namiesto mŕtvych a tie, ktoré prežili, prenášajú informácie, ktoré majú, k novým neurónom. Pamäť sa vracia. Ale v závislosti od počtu mŕtvych buniek nemusí byť zotavenie úplné. Čím menej ich prežilo, tým je pravdepodobnejšie, že človek bude mať výpadky pamäti. Keď odumrie kriticky veľké množstvo neurónov vzhľadom na ich celkový počet, človek úplne stráca pamäť, pretože v tom prípade nie je z čoho obnovovať staré spomienky. Prípad vašej dcéry je veľmi zvláštny. Súdiac podľa röntgenových a CT snímok, úder, ktorý prežila, nebol taký silný, aby spôsobil takéto vážne následky. Nemala ani praskliny na lebke. Všetky príznaky poukazujú na mierny otras mozgu. Nič vážne sa po takýchto úrazoch ľuďom väčšinou nestáva. Preto je dosť nepochopiteľné, prečo došlo k strate pamäti a zástave srdca. Tolko, čo sa týka traumatickej amnézie. Retrográda amnézia narušuje spomienky na udalosti, ktoré úrazu predchádzali. Vaša dcéra stratila pamäť v dôsledku fyzického poranenia hlavy, a nepamätá si nič z toho, čo sa stalo pred týmto incidentom. To je všetko. V diagnóze nie je žiadna zmienka o akýchkoľvek mentálnych abnormalitách.“

„Lenže... prečo potom psychiater? Nemôžete ju liečiť vy? Ste v tom taký dobrý, sajannim (sajannim je v Kórei výraz úctyhodnosti, prekladá sa ako riaditeľ, aj keď dotýčný vôbec nie je riaditeľom). Ste taký dobrý lekár!“

„Ďakujem, Dže-min ssi. No ide o to, že psychiater má možnosť aplikovať špeciálne psychoterapeutické techniky zamerané na obnovenie pamäti. Je to samostatná oblasť medicíny, ktorá si vyžaduje špecializáciu. Žiaľ, ja takéto znalosti nemám.“

„Aké sú to techniky?“

„Je to zložité. Technik je mnoho a sú rôznorodé. Úlohou psychiatra je vybrať tú najúčinnjšiu pre konkrétneho pacienta. Spravidla sa výber uskutočňuje po sérii testov, ktoré stanovujú psychoemocionálny stav pacienta. Ďalej, v závislosti od výsledkov, môžu byť predpísané lieky, alebo iná liečba.“

„Preveziete Jun-mi kvôli tomu do psychiatrickej liečebne?“

„Znepokojuje vás to?“

„Adžžž, doktor! Viete, koľko nechutných klebiet ľudia dokážu navymýšľať? Vy ste mi všetko pekne objasnili, no kto to vysvetlí všetkým tým ľuďom, ktorí sa to dozvedia? Začnú Jun-mi ohovárať, a ona sa ešte potrebuje vydať. Ak začnú šuškať, že sa zbláznila, ako si nájde dobrého muža?!“ (Adžžž je zvuk vyjadrujúci nesúhlas. Kórejčania ho vyslovujú so súčasným skrúšeným potrasením hlavou. Pozn. autora).

„Chápem. Netrápte sa tým. Naša nemocnica má svojho psychiatra. Vykoná Jun-mi všetky potrebné testy, postačí mu k tomu stôl a počítač. Zvedavcom povedzte, že vaša dcéra chodí na poukazové prehliadky.“

„Ďakujem, pán doktor! Upokojili ste moje materinské srdce. Pán doktor, a ako dlho bude trvať liečba? O tri mesiace Jun-mi končí strednú školu. Dlhú sa na skúšky pripravovala. Ako ich teraz urobí, keď si nič nepamätá?“

„To je problém. Bohužiaľ, neviem presne povedať, kedy sa jej zdravotný stav vráti do normálu. Dúfajme, že v čase, ktorý jej ostáva do promócie, dosiahneme výrazné úspechy s liečbou amnézie. Existuje šanca, že máme čo do činenia len s čiastočnou stratou pamäti. Jun-mi zabudla na svoj bývalý život, no pamätá si veľa z toho, čo ju vtedy obklopovalo. Nepýta sa, čo je to posteľ, alebo, povedzme, sklo. Tieto veci sú pre ňu jasné a rozpoznateľné. Možno si zachovala aj vedomosti o školských predmetoch. Myslím si, že by sme mali požiadať jej učiteľov, aby to zistili. Ak sa ukáže, že je to tak, potom môže zložiť skúšky spolu so všetkými ostatnými.“

„A ak nie? Čo potom?“

„Potom vám dám potvrdenie, že vaša dcéra teraz zo zdravotných dôvodov skúšky robiť nemôže.“

„Stratí celý rok! Všetci pôjdu študovať, no ona...“

„Budeme dúfať v to najlepšie. Snáď moju správu potrebovať nebude. Ale ak áno, viac vám ponúknuť nemôžem.“

„Možno by bolo lepšie, keby ešte ostala v nemocnici.“

„Nemyslím si to. Po prvé, vaša dcéra je fyzicky zdravá, klasickú liečbu nepotrebuje. Pobyt v nemocnici stojí peniaze. Po druhé, po prepustení sa Jun-mi vráti k životu, ktorý žila predtým. Stretne známych ľudí, spolužiakov, príbuzných. Uvidí známe budovy, ulice... svoje obľúbené filmy, bude počuť hudbu, ktorá sa jej páčila. To všetko bude neustále dráždiť jej mozog. Ak amnézia nie je spôsobená fyziologicky a problém je v psychologickej rovine, potom takéto aktívne stimulovanie zvukmi a obrazmi môže vyvolať potrebný impulz na obnovenie pamäti. Vezmite ju na miesta, ktoré rada navštevovala. Varte jej obľúbené jedlá. Oblečte jej obľúbené oblečenie, dajte jej obľúbený parfum, naličte ju. Pomocou všetkých týchto vizuálnych, čuchových a hmatových pocitov jej pomôžete vybudovať si most z prítomnosti do minulosti! V každom okamihu môže ktorýkoľvek z nich prebudiť jej pamäť a ona si na všetko spomenie! Rozumiete mi, Kim Dže-min?“

„Áno, pán doktor. To určite urobím! Ďakujem, že sa tak staráte o moje úbohé dievčatko.“

Pozerám sa na monitor počítača ako teľa na nové vráta. Presnejšie, čumím na tri vety zložené z kórejských znakov. Musím si jednu vybrať. Nič zložité, ale len vtedy, ak rozumiete tomu, čo je nimi napísané. A ja nerozumiem. Neviem, čo mám urobiť. Lekár, ktorý liečil moje zranenia, mi dnes povedal, že ma vyliečil a podľa všetkých testov som zdravý. Urobil všetko,

čo mohol, no keďže sa mi pamäť nevrátila, on viac nevie, čo so mnou, a preto ma odovzdáva inému lekárovi, psychiatrovi. Zdá sa totiž, že problém, leží v oblasti psychológie.

Nie je možné obnoviť, čo tam nie je, pomyslel som si, keď som si lekára zdvorilo vypočul a pre seba som si ešte dodal: A bláziniec sa ku mne stále viac a viac približuje. Už sa bavíme o psychiatrii!

Zrejme som sa nedokázal vyrovnať so svojimi emóciami a na tvári Jun-mi sa objavil výraz znepokojenia, pretože ma doktor začal upokojsť a vysvetľovať mi, že na psychiatrii nie je nič zlé a toto je štandardný postup pri liečbe takýchto ochorení. Aby mi osladil horkú tabletu, ktorú mi podal, povedal, že ma čoskoro plánuje prepustiť. Nech sa na mňa pozrie psychiater, a potom, hovorí, snáď sa rozlúčime.

Psychiater, chudý postarší Kórejčan s vráskavou tvárou, si ma pozorne prezrel, a zadíval sa mi do očí. Pätnásť sekúnd sme na seba zízali a skúšali sme, kto skôr odvráti zrak. Nato si diplomaticky odfrkol, odvrátil pohľad. Až potom som si spomenul, že som nemal tak čumieť. Je to muž, navyše, oveľa starší a Jun-mi je dievča. Dievčatá by nemali byť takéto drzé. Tu platia ázijské zvyky. Majú tu protokoly aj na vedenie rozhovoru! Akosi som na to pozabudol.

„Tak začneme,“ oznámil doktor bez toho, aby okomentoval hrubé porušenie pravidiel kórejskej etikety. „Som tvoj nový doktor, psychiater. Volám sa Dr. Kim Džong-sok. Pokúsím sa zistiť dôvod, prečo si nič nepamätáš. Na začiatok sa trochu porozprávame, aby sme sa lepšie spoznali.“

Porozprávali sme sa. Asi tak tri minúty. Po celý ten čas som predstieral, že mám úplnú amnéziu a deväťdesiat percent mojich odpovedí bolo: Nepamätám si. Zvyšných desať percent: Neviem. No nemohol som neustále opakovať to isté, bolo by to podozrivé.

Na záver pán doktor vyčerpal svoje otázky a prešiel k ďalšej časti rozhovoru, totiž k príbehu o tom, čo nás čaká v budúcnosti. Presnejšie, čo čaká mňa, avšak zúčastní sa toho aj on, takže môžeme povedať, že to čaká nás oboch.

„V najbližších dňoch ťa prepustia a vrátiš sa domov,“ povedal. „Vrátiš sa k svojej rodine, k priateľom, k štúdiu a ku každodenným aktivitám. Známe prostredie bude spôsobovať neustálu stimuláciu tvojho mozgu, čo by malo viesť k obnove pamäti. Prax ukazuje, že použitie takéhoto postupu v liečbe býva často účinnejšie než liečba na klinike. Si mladá, zdravá a tvoja psychika je ešte veľmi plastická. Bude to tak najlepšie. No nenechám ťa bez dozoru. Budem pozorovať tvoj psychoemocionálny stav pomocou špeciálnych testov. Po zhromaždení informácií budem s ich pomocou schopný rozhodnúť, ako nastaviť tvoju liečbu. Napríklad, možno budeš potrebovať nejaké lieky alebo seansy hypnózy. Testy by sa mali robiť každý deň. Aby si nestrácala čas cestou ku mne a späť, budem ti ich posilať na e-mail. Ich vyplnenie ti zaberie najviac tak desať pätnásť minút denne. Ak to bude dlhší test, tak hodinu. Budem ťa o tom informovať vopred, aby si si naplánovala čas. Po dokončení úlohy mi súbor pošleš späť. Spočiatku ich budeš vyplňať často, každý deň. Neskôr, v závislosti od vývoja situácie, ich obmedzíme na minimum. Raz za mesiac prídeš za mnou. Internet je internet, no aspoň niekedy musí psychiater svojho pacienta aj vidieť zoči-voči. Testy budú rôzne. Od desať do tisíc otázok, bez obmedzenia, s časovým limitom na ich vyplnenie. Pozorne si čítaj vysvetlivky, ktoré ti pošlem spolu s úlohami. Pomôžu ti vyhnúť sa zbytočným chybám. A teraz, Jun-mi jang, (jang je prípona k menu v kórejčine označujúca pohlavie. Môže naznačovať vek. V tomto prípade dievča. Pozn. autora.) choď, sadni si k počítaču! Urobíme prvý test.“

Vstal som zo stoličky a sadol si na určené miesto za počítač. V hlave sa mi krútili slová: hypnóza, hypnóza... Na klinike! Ak ma tam zhypnotizujú, tak im všetko poviem! A potom ma buď naveky zatvoria do blázince, alebo odovzdajú vedcom na experimenty! Žiadne kliniky! Žiadna hypnóza! V žiadnom prípade!

„Je to jednoduché,“ povedal Kim. „Tieto testy sú podobné ako školské. Prečítaš si vety, vyberieš z nich tú, ktorú považuješ za správnu, a myšou ju označíš. Potom stlačíš toto tlačidlo v spodnej časti obrazovky a prejdeš na ďalšiu stránku. A tak ďalej, až kým sa nedostaneš na koniec. Tento test je jednoduchý, obsahuje iba päťdesiat otázok bez časového obmedzenia na odpovede. Jeho hlavnou úlohou je, aby si pochopila, ako sa test vyplňa. Môžeš začať, Jun-mi jang!

„Dobre,“ povedal doktor uznanlivo, „pracuj, posnaž sa! A ja ťa tu v pokoji zanechám a pôjdem si po svojom. Ak skončíš skôr, ako sa vrátim, neodchádzaj! Počkaj tu na mňa. Pozrieme sa na výsledky tvojich testov.“

Nato môj pohľad, chaoticky behajúci po obrazovke monitora, narazil na úzky riadok anglických slov na vrchu stránky. Bolo tam napísané: súbor, pohľad, možnosti, okno. Automaticky som bez rozmýšľania klikol kurzorom na políčko *možnosti*. Rozbalil sa zoznam, v ktorom bol treťou zo šiestich položiek *jazyk*. Prezrel som si možnosti a... tramtadadááá! Vybral som si angličtinu.

Aký som múdry! Úprimne som sa obdivoval. Nech sa páči, normálny jazyk! Stačilo kliknúť! Zdá sa, že tento program má viacero jazykových mutácií.

Štvrtá koža

Miesto: Malá nemocničná izba s dvoma lôžkami. Jedno z nich je ustlané, druhé nie. Vedľa postele, ktorá sa používa, je pristavený stojan s infúziou. Na malej policičke na stene zvlhčovač vzduchu. Interiér dopĺňa niekoľko stoličiek a malý štvorcový stolík s drevenou doskou. Biely strop a zelené steny. Okno so širokým parapetom. Na ňom, zvierajúc si kolená rukami, sedí oholené dievča v žltom pyžame a pozerá sa von oknom.

Sedím. Čakám na Sun-ok. Dnes ma prepúšťajú. Musí mi priniest' oblečenie. Presnejšie, oblečenie Jun-mi.

Ak túto inkarnáciu musím nevyhnutne prežiť, a žiť ju mám, ak tomu teda rozumiem, *správne*, potom to znamená, že všetky moje predchádzajúce inkarnácie boli... *nie veľmi správne*?

Poslal som to niekde? A ako som to asi urobil? Možno som bol v minulých životoch nejaký zločinec, lupič alebo zlodej. Kradol som, zabíjal, lúpil, znásilňoval? Pffff! Nie je veľmi príjemné dozvedieť sa o sebe takéto veci! Prečo som to robil? Ja si myslím, že som nekonfliktný, bezproblémový, vychádzam s ľuďmi... Ako som teda mohol urobiť zlé skutky? Keby som bol v srdci darebák, už by sa to nejako prejavilo, nie? Som normálny. Aj keď, sú aj iné hriechy: pýcha, obžerstvo, žiadostivosť, závisť... Možno sú to práve oni, čo mi ušpinili moju karmu. Len sa hromadili, hromadili od života k životu a nakoniec dosiahli kritickú úroveň. A nikoho som nezabil. Obvyklý, prirodzený chod vecí. V minulých životoch som mal len slabý charakter. A teraz to môžem všetko napraviť, vyhodiť celé odpadkové vrece so svojimi hriechmi. Z toho sa treba radovať, a nie tu sedieť a plakať. Škoda, že Kuan-jin nepovedala presne, čo je potrebné urobiť, aby sa moja karma očistila. Ale je jasné, že mi to nemohla povedať, pretože by to bolo *vyzrádanie utajených informácií od zasvätenej osoby*. Avšak aj bez jej náznakov je jasné, že mám viesť zbožný život a nehrešiť. Možno má zmysel stať sa mníškou. Hmm... možno. Pravda, myšlienka stráviť celý život za múrmi kláštora ma, úprimne povedané, nenadchýna. No ak to potrebujem, potom to potrebujem! Len aby to naozaj malo nejaký význam. Hmm, avšak vo filmoch často ukazujú, že mnísi radi jedia a vozia pivo do svojich kláštorov a niekedy sa dokonca vrhajú na mníšky. Má potom zmysel sedieť medzi štyrmi stenami, ak tam existujú rovnaké pokušenia ako na slobode? Tu je dôležitá sila vôle. Je možné vyhnúť sa pokušeniam vo svetskom živote, ak existuje túžba? Alebo ma možno Kuan-jin vsunula do ženského tela, len aby ma ochránila pred niektorými z týchto pokušení. Čo? Napríklad pred smilstvom! Možno som bol v minulých životoch hrozný sukničkář, ako Don Juan, a preťahoval som všetko, čo sa hýbalo a malo ženský rod. A čo, môže byť! Nemám problémy so ženami, mám ich rád aj ony mňa. Muselo to tak byť aj predtým. Lámal som srdcia, prinášal utrpenie a slzy. A tak ma bohyňa vložila do ženského tela, aby som sa vyhol *vyšliapaným cestičkám*! Pomohla mi nenápadne, a nemusela mi nič prezrádzať. Má to svoju logiku. A opäť tie ženské! Zasa je všetko kvôli nim! Ako zvyčajne.

Sedím... Pozerám sa z okna... Premýšľam...

Ak je to s Kuan-jin naozaj takto, potom Jun-mi možno považovať za akýsi druh vykúpenia. Ak áno, tak musím prestať frflať a byť rád, že žijem a dostal som druhú šancu. Som si istý, že sa to nestáva každému! Navyše som navštívil také miesta a na vlastné oči som videl také neuveriteľné veci, aké asi nikto živý nevidel a možno ani neuvidí! Hovoril som so skutočnou živou bohyňou! A pomohla mi zachrániť moju nesmrteľnú dušu, za čo som sa jej ani poriadne nepoďakoval. Je hriech sťažovať sa na osud. Treba sa dať dokopy, prestať sa ľutovať a začať rozmýšľať, ako plnohodnotne prežiť svoj nový život. Lenže ako to urobiť? Bolo by fajn sa s niekým poradiť. Možno má zmysel zájsť do nejakého miestneho kláštora a opýtať sa. Východ je známy svojimi mudrcmi. Aký dobrý nápad! Možno povedia niečo užitočné.

Sedím... Pozerám sa z okna... Premýšľam...

V princípe je dobré, že ma prepúšťajú. Už ma to tu začína dosť nudiť. Nemôžem stráviť celý život v nemocnici, no nie? Mala by som sa držať ďalej od lekárov. Môj psychiater je až príliš inteligentný. Nečakal som, že ma tak nachytá. Urobil som jeho test, preložil jazyk programu späť do kórejčiny, sedím, čakám. Doktor prišiel, sadol si k svojmu počítaču, pozrel si moje výsledky cez sieť, oznámil mi, že je všetko v poriadku, a potom povedal: „Vidíš, Jun-mi, pamätáš si, ako používať počítač, hoci si zabudla na všetko, čo bolo pred nehodou. Zdá sa teda, že si všetko pamätáš, ibaže z nejakého dôvodu nemáš k pamäti prístup. Myslím si, že mnou naplánovaná liečba je správna.“

Keby som už nesedel, padol by som od úžasu na zadok! Doriti, čo všetko si všimol a dal si to do súvisu! A mne to ani nenapadlo! Ako ovca som sa ponáhlal k počítaču, keď mi to

povedali. Otázkou je, čo si všimne zajtra! A aké závery vyvodí z toho, čo uvidí. Nie, radšej sa budem držať ďalej od psychiatrov. Sú príliš inteligentní a všímaví.

Sedím... Pozerám sa z okna...

O niekoľko poschodí nižšie pod mojím oknom preletel veľký sivý vták. Sledoval som ho očami, až kým nezmizol v diaľke za riekou, stratil sa na pozadí viacposchodových budov.

Veľké mesto, pomyslel som si pri pohľade na mrakodrapy, riekou, mosty, mrakodrapy... Možno je to Soul. Z nejakého dôvodu som sa ešte nedozvedel meno tohto mesta. Najprv som sa liečil, potom smútil. Na všetko nebol čas. Nevadí, až prídem do domu Jun-mi, dostanem sa do siete a všetko si zistím. Internet tu existuje, tým som si istý. Je jednoduchšie surfovať po nete bez toho, aby som pútal pozornosť, ako klásť ostatným hlúpe otázky. V tomto prípade sa zaobídem aj bez znalosti kórejského jazyka. Prejdem rovno na anglické stránky. V teste som s angličtinou nemal žiadny problém. V extrémnych prípadoch, ak pohorím aj pri nej, s ruštinou bude všetko určite v poriadku!

Sedím... Pozerám sa z okna... Premýšľam...

Zaujímalo by ma, či keď má Jun-mi devätnásť rokov... Študuje niekde? V nejakom inštitúte? Ak áno, potom budem musieť chodiť na vyučovanie. A ako to bude so znalosťou jazyka? Na jednej strane sa tak budem môcť rýchlejšie adaptovať, no na druhej strane v inštitúte treba ukázať nejaké výsledky, treba sa učiť! Prepadnem! To bude radosť!

Tak stop, stop!, netreba hneď predbiehať udalosti. Možno neštuduje, ale pracuje. Pracuje? Kde? Takže budem musieť ísť do práce namiesto nej? Hm! Samozrejme, že áno! Veď som v jej tele a musím si na seba nejako zarobiť! Naveky ma zadarmo živiť nebudú. No ako si tu zarobím? Prekladmi? Jasné, s mojou kórejštinou! Také veci im naprekladám, až z toho padnú na riť! Súrne si potrebujem zdokonaľiť kórejštinu. A tiež musím preveriť, ako som na tom s ostatnými jazykmi. Pamätám si niečo, alebo nie? Ako to urobiť? Hmmm... Môžem sa pokúsiť čítať a počúvať reč v rôznych jazykoch na internete. Alebo rozprávať sa s ľuďmi... S kým a ako? Porozprávať sa, či mi rozumejú, aký mám prízvuk, výslovnosť. Kde nájdem nositeľov európskych jazykov? Aj to sa dá vyriešiť. Ak je toto veľkomesto, musí mať aj letisko. Veľké letisko. Na letisku budú medzinárodné lety. Tam, kde sú medzinárodné lety, sú aj cudzinci: Nemci, Francúzi, Taliani, Rusi... Stačí len prísť na letisko a prejsť sa po hale. Počúvať a vyskúšať sa porozprávať s cestujúcimi. Ak sa opýtajú, poviem, že som študent... ka! Študentka! Trénujem si hovorovú reč. Ak sa tu európske jazyky nelíšia od tých, ktoré poznám, potom bude všetko v poriadku. Za pár rokov sa zdokonalím aj v kórejščine a zamestnám sa ako prekladateľ... ka. Budem v pohodičke!

„Jun-mi! Prečo sedíš na parapete?“ od dverí sa zrazu ozve silný hlas Sun-ok. Od prekvapenia som sa strhol. „Nie je ti tam zima? Nie je ti zima? Pod', obleč sa! Priniesla som ti tvoje veci. Pôjdeš domov krásna ako princezná! Vzala som aj tvoju obľúbenú sukňu! Spomínaš si na svoju sukňu?“

Sukňa?! Ja? Moja?

...

Pamätám?

Otázka sestry Jun-mi ma uvrhla do toho úžasného stavu mysle, v ktorom mi nenapadá žiadna zmysluplná odpoveď.

Taxík, veľké a priestranné auto striebornej farby a neznámej značky, jemne sa hojdajúce na pružinách, ma pomaly vezie po meste. Sedím vzadu, sám, na pohodlnom sedadle a hľadím cez bočné okno na neznáme domy a ulice, ktoré sa pomaly striedajú. Sun-ok sedí na prednom

sedadle vedľa vodiča. Doma nás čaká mama Jun-mi. Pripravuje stretnutie. Situácia v aute je trochu napätá. Mojou vinou. Mal som najskôr popremýšľať nad možnou reakciou na svoju otázku: Ako sa volá toto mesto?, až potom sa opýtať. Moja otázka sestru Sun-ok opäť rozhodila, hnevalo ju, že si nič nepamätám, a vodič, starší Kórejčan s plochou a prefikanou tvárou, podobný Japoncovi, bol dosť prekvapený. Vypadlo to zo mňa bez rozmýšľania. To sa stáva. Ale teraz viem, že toto je Soul, hlavné mesto Kórey.

A moja neadekvátnosť sa dá pochopiť, pretože som dosť v šoku. Po prvé, toto je môj prvý pobyt pod holým nebom, opustil som bezpečie nemocnice. A po druhé, mám na sebe ženské oblečenie! Sukňu! Zvyčajne som ju niekomu vyhŕňal, alebo sťahoval. Dnes sa ten proces uberal iným smerom, čo ma prinútilo vrátiť sa k myšlienkam o odpracovaní si karmy. Výsledkom bolo, že na konci procesu mala Jun-mi na sebe: nohavičky, tričko, žltú košeľu s dlhým rukávom, čiernu plisovanú sukňu s dvojitém lesklým lemom na spodku, zelenkavé sako, hrubé hrejivé škoricové pančuchy, čierne šnurovacie čižmy a pletenú čiapku z rôznofarebných nití s brmbolcom, zakrývajúcu holú lebku. Po tom, čo jej lekári oholili lebku, sa vlasy s rastom nijak zvlášť neponáhľali.

Sun-ok mi poskytla neoceniteľnú pomoc pri obliekaní pančúch. Neustále sa prekrúcali! Pfff, čo je toto za oblečenie?! Jediným svetlým momentom procesu obliekania bola absencia určitej časti oblečenia, *cickolapiek*. U Jun-mi niet čo lapať. Jej hrudník je veľmi malý. Nepotrebuje ich.

Jun-mi sa obliekla a my so sestrou sme sa prešli po poschodí, nazreli sme do niekoľkých kancelárií. Poďakovali sme sa lekárom a sestričkám. Nízko sme sa klaňali a spevavo vyslovovali: „Kamsahamnidaa-a! (V preklade: Kamsahamnida – Ďakujem pekne! Autor). Opakoval som poklony po Sun-ok, široko sa usmieval a mlčal som, pozorne analyzujúc svoje pocity z oblečenia. Nohy mám akosi stlačené a holé. A je dosť nepríjemné, keď vám všetci vidia nohy. A zospodu akoby... fúka. Pche!

V kanceláriách sa na nás všetci veselo usmievali, odpovedali kývnutím hlavy a priali nám veľa zdravia. Vo všeobecnosti sme z nemocnice odchádzali na pozitívnej vlne. Výt'ahom sme sa zviezli do veľkej haly so štvorcovými čiernymi stĺpmi pozdĺž stien a s lesklou zelenou mramorovou podlahou.

Nie je tá hala na nemocnicu príliš honosná? Pomyslel som si, keď som sa obzeral okolo seba. Kým som sa obzeral, Sun-ok opäť siahla do svojej veľkej jasnomodrej tašky, v ktorej mi priniesla oblečenie, vytiahla z nej krátku červenú bundičku a obliekla ju Jun-mi. Sama zapla zips, zacvakla všetky gombíky, narovнала golier. Ja som len mlčky stál, rozumne presvedčený, že ona určite vie lepšie než ja, čo a ako urobiť. A ak vie, nech to urobí.

Nakoniec, keď sme sa dodatočne zahriali, vyšli sme na ulicu. Po takmer dvoch týždňoch v interiéri bol vzduch neuveriteľne lahodný. Voňal zimou, autami, nejakým dymom, asfaltom, suchým listím a niečím iným, nepoznaným, avšak príjemným. Bolo to ako omamné korenie. No kým som sa stihol niekoľkokrát s rozkošou nadýchnuť, už pri nás zastavoval taxík. Nestihol som sa do sýtosti nadýchať. Sun-ok ma rýchlo posadila do auta a zavrela dvere. A tak ideme mestom, *k nám domov*.

„Jun-mi, ako sa cítiš?“ pýta sa a obracia sa ku mne Sun-ok. „Bolí ťa niečo?“

„Dobre. Nič.“

„Nie je ti teplo?“

„Nie.“

„Je ti zima?“

„Nie,“ pokrútim negatívne hlavou a odpoviem holou vetou: „Všetko je v poriadku.“

„Ech,“ povie skrúšene, pokrúti hlavou, pričom zvráští tvár a jemne sa uškrnie, ako to Kórejčania vedia. „Tak veľmi sa bojím o tvoje zdravie! Možno si mala v nemocnici zostať dlhšie.“

„Nie, som v poriadku,“ opakujem.

Toto je už tretíkrát, čo sa pýta. Je veľmi znepokojená. Mám dojem, že Jun-mi má peknú, súdržnú rodinu, kde sa ľudia naozaj milujú. Mama a sestra Sun-ok sa o ňu skutočne starajú. Otec, pokiaľ viem, v rodine chýba. Zomrel pred desiatimi rokmi. Odvtedy žijú bez muža v dome, všetky tri, mama, Sun-ok a Jun-mi. Sun-ok je staršia než Jun-mi. Študuje na vysokej škole. Na ktorej a aký odbor, som sa ešte neopýtal. Viem, že rodina žije niekde na okraji mesta, v dome s obchodom, ktorý patrí mame Jun-mi. Nič ďalšie o rodine neviem. Nepýtal som sa. Rozhodol som sa, že sa všetko povyzvedám vo vhodnejšom prostredí.

„Čoskoro prídeme,“ Sun-ok sa znova otočí ku mne. „Už sme blízko. Si šťastná, že ideš domov, Jun-mi?“

„Áno,“ poviem jednoslabične a snažím sa vyzerat' nadšene.

„Mami ti doma navarila toľko chutných jedál! Aj tvoje obľúbené pulkogi!“

(Pulkogi, sladké mäso, je známe kórejské mäsové jedlo. Pripravuje sa vyprážením v sladkej omáčke. Deti majú veľmi rady pulkogi. Pozn. autora)

„OH! Dobré.“

„Nie si šťastná?“

„Prečo? Som rada. Len si nepamätám, čo je pulkogi... prepáč.“

Sestra Jun-mi niekoľko sekúnd mlčí, potom prikývne a otočí sa, sedí vzpriamene. Všímam si pozorný pohľad taxikára, ktorý sa na mňa pozerá cez spätné zrkadlo. Otočím sa a znova sa pozriem von oknom.

Za oknom je moderné mesto. Široké ulice, vysoké budovy zo skla a ocele. Veľa výkladov. Mnoho žiarivých billboardov, áut, ľudí na skútroch a malých motorkách, autobusov. Ulice sú plné chodcov. Skrátka hlavné mesto.

Auto vchádza na most nad širokou riekou. V diaľke na kopci zbadám vysokú ihlu televíznej veže. Určite je odtiaľ nádherný výhľad na mesto, budem sa musieť ísť pozrieť.

Prejdeme cez most. Kopec s televíznou vežou sa ukrýva vľavo za domami. Ideme ďalej. Domy sa postupne znižujú, cesta sa rozširuje. Šofér odbočuje doprava, schádza z diaľnice. Cesta nás vedie úzkou uličkou, pozdĺž ktorej za kamennými a kovovými plotmi stoja v rade nízke dvoj- a trojposchodové domy. Luxusné vilky moderného európskeho dizajnu pokojne susedia s jednoduchšími domami a dokonca aj s budovami dosť úbohého vzhľadu. Po vlnitej kopcovitej vozovke ideme hore, potom dole, hore, dole... Keď taxík vystúpi na vrchol kopca, vidím more podobných malých domčekov, ktoré sa tiahnu do diaľky. Zdá sa, že sme na predmestí. Nakoniec odbočíme do úzkej uličky, auto vchádza do malilinkého dvorčeka a zastavuje.

„Prišli sme! Prišli sme!“ Sun-ok dvakrát radostne vykrikuje a otvorí dvere. „Jun-mi, poď von!“ Poslušne vystupujem z auta. Zmätene sa obzerám okolo seba a neviem ako ďalej.

„Jun-mi! Čo stojíš? No tak, poďme! Mama nás už určite netrpezlivo vyčkáva!“

Kam mám ísť?

„Poďme, poďme!“ volá Sun-ok a zamieri k dverám v stene domu, na ktorej okrem dverí nebolo nič iné. Jedna holá stena! Keď na mňa Sun-ok zavolala, bol som k nej otočený chrbtom.

S povzdychom som ju nasledoval, prešiel dverami, ktoré otvorila, a ocitol sa v malej vstupnej hale, slabo osvetlenej elektrickým svetlom. Poobzeral som sa. Naľavo pri stene je botník s topánkami, vešiak na šaty, pod ním skrinka so sedákom. Na pravej strane je stena. Vonia tu jedlo.

„Mami! Sme doma!“ Sun-ok nahlas zakričí, zohne sa a vyzuje si topánky: „Mami! Jun-mi je späť!“

„Vyzleč sa!“ prikáže mi, keď sa obzrie a zbadá, že tam len tak stojím.

Rozopol som si gombík, vyzliekol si bundičku a zavesil ju na vešiak. Zložil si čiapku, prešiel si rukou po mierne spotenej hlave a cítil som, ako ma krátke vlasy pichajú do dlane. Sun-ok,

bez toho, aby si vyzliekla bundu, utekala niekam dopredu, zrejme k matke Jun-mi. Pomaly som si vyzul topánky a opatrne ich položil na poličku v skrinke. Obul som si ružové papuče, ktoré stáli pri vchode, a s povzdychom som urobil niekoľko opatrných krokov po podlahe zo svetlého dreva, pričom som myslel na jednu *vec*, ktorá mi zrazu prišla na um.

Nemám sestru. Preto obracať sa na Sun-ok ako na svoju sestru vo mne nevyvolávalo nijaký odpor. Ale čo mama Jun-mi? Mal by som ju volať mama. Lenže ja mám svoju vlastnú, pravú mamu. Myšlienka, že poviem cudzej žene mama, je mi nepríjemná. Mám pocit, že sa dopúšťam nejakej zrady. Čo mám robiť?

„Jun-mi, dcérka! Prišla si! Čakala som ťa! Ty moje úbohé dievčatko!“

Nestíhol som ani pípnuť a už som bol pevne zovretý v objatí. Potom ma objímali, bozkávali, tlačili ma, hovorili, že som bledá, s modrinami pod očami, vychudnutá, unavená... Skrátka, robili so mnou všetko, čo ženy zvyčajne robia, keď po dlhšom čase stretnú svoje deti. Vydržal som všetky útrapy, trpezlivo som vyčkal koniec, lebo mám skúsenosti z takýchto stretnutí. Vo všeobecnosti sa to nijako nelíšilo od uvítaní mojej mamy v prvom roku štúdia, keď som sa po ubytovaní na internáte začal zriedka objavovať doma.

Na privítaní sa podieľala aj Sun-ok tým, že ma zľahka vystískala a objala. Všetko sa však raz skončí. Nakoniec ma matka Jun-mi vyslobodila zo svojho objatia.

„Moje deti sú doma,“ povedala s úsmevom a prstami si utrela slzy z kútikov očí, „teraz je moje srdce pokojné. Poďme, najeme sa spolu!“

„Sun-ok, kde je tvoja sestra?“

„Išla na internet, mami. Zapla som jej notebook v našej izbe.“

„Ach, chce vidieť, čo jej napísali priateľky?“

„No, neviem, či to dokáže.“

„Prečo?“

„Veď zabudla všetky heslá! Nikam sa nedostane. Sedí a snaží sa spomenúť si.“

„Adžžžžž! Srdce mi krváca, keď sa na ňu pozerám! Videla si, ako počas jedenia držala paličky? Akoby ich prvýkrát vzala do ruky!“

„Áno. Je to divné.“

„Všetka moja radosť mizne, keď vidím Jun-mi takú... stratenú.“

„Mami, lekár povedal, že u nej môže dôjsť k narušeniu správnych pohybov. Pamätáš si, hovoril tomu motorické zručnosti. Možno sa s jej prstami stalo práve toto. Úplne zabudla, ako sa má jesť paličkami!“

„Och, to sú následky, o ktorých hovoril doktor? Aj jej chute sa zmenili. Povedala, že všetko je veľmi pikantné! Ale ja som jedlo prikorenila len trošičku. Zo svojho obľúbeného pulkogi zjedla malý kúsok a kimči nejedla vôbec! Ako je to možné?! Čo je s ňou? Možno ju z liekov bolí žalúdok.“

(Kimči je jedlo kórejskej kuchyne, je to pikantná varená nakladaná zelenina, predovšetkým čínska kapusta. Kórejčaniaedia kimči vždy a všade. Pozn. autora.)

„Mami, doktor povedal, že musíme byť trpezlivé. Pamätáš si, že zabudla aj chodiť? A teraz chodí dobre. Spomenula si. Aj na počítač si pamätá, vie, ako s ním zaobchádzať. Len sa jej pomaly vracia pamäť. No určite sa jej vráti. Uvidíš! Mami, prosím, neboj sa o ňu.“

„Och, Sun-ok, dúfam, že všetko bude tak, ako hovoríš! Len nádej však nestačí. Zajtra jej uvarím *zdravú polievocku*.“

„Prosím, netreba, mamulienka!“

„Prečo? Potrebuje vyzdraviť. Vieš, aká je tá polievka liečivá? Ľudia hovoria, že dokáže vyliečiť aj tuberkulózu! Počula si už o tom?“

„Jun-mi povedala, že ju nikdy nezje! Pamätáš si, ako sa rozplakala, keď zistila, že je uvarená z malých psíkov?“

„No, to bolo dávno.“

„Chceš, aby sa znovu našťavala?“

„Teraz si to nepamätá. A nič zlé sa jej nestane, ak z nej trochu ochutná. Bude z toho úžitok, aj keď bude neskôr našťavaná. Už som zadala objednávku. Mäso doručia zajtra.“

„Mami, ty si taká tvrdohlavá! Prečo sa ma pýtaš, keď si sa už rozhodla?“

„Nuž, potrebujem sa s niekým poradiť, Sun-ok.“

Sedím pred monitorom, horúčkovo prehľadávam sieť s nespľniteľnou túžbou vtesnať do seba všetky informácie naraz. Sun-ok ma taktne nechala osamote s počítačom, myslí si, že chcem vidieť svoje súkromné správy na sociálnych sieťach. Neobťažujte svoju malú sestričku. Vďaka jej za takéto zdvorilé správanie sa, ale nie je mi súdené čítať si cudziu komunikáciu. Po prvé, nepoznám prístupové heslá, a po druhé, treba mi to? Hneď ako Sun-ok odišla a nechala ma sedieť pred *oknom* na zadanie hesla, rýchlo som ho zavrel a vrhol sa na sieť.

Prvé čo som si vyľadil, bola mapa sveta. Zistil som, že aj tu je Zem guľatá, kontinenty sú rovnaké a ich obrysy sú podobné našim. Veľké ostrovy sú tiež rovnaké ako na mojej Zemi. S týmto je všetko jasné.

Potom som zašiel skontrolovať: Je tu Rusko? Je! Nazýva sa rovnako, veľkosť krajiny je rovnaká, Moskva je hlavné mesto. Super!

Nato som študoval výsledky vyhľadávania na otázku: Hlavné historické udalosti. V histórii sa príliš nevyznám, pamätám si len hlavné udalosti, ale aj moje chabé znalosti stačili na to, aby som si všimol rozdiely. Po prvé, dátumy vojen, aj prvej, aj druhej svetovej, sa nezhodujú s vojnami v mojom svete. Udiali sa približne v rovnakom čase, no začali aj skončili sa v iných rokoch. Po druhé, historické postavy. Neexistuje žiadna zhoda! Nijaká! Ani Newton, ani Korol'jov! Je to všetko zvláštne, hoci, samozrejme, tento svet sa musí nejako líšiť od toho môjho, nie? Kuan-jin povedala, že je veľmi podobný. Áno, naozaj to tak vyzerá. Existujú rozdiely, s ktorými sa budem musieť vysporiadať. Ale to až neskôr. Teraz, skôr ako ma vyženú od kompu, musím rýchlo zistiť, v akej krajine som sa to ocitol! Musím si urobiť aspoň nejakú predstavu o tom, čo ma tu čaká.

Píšem: Južná Kórea. Píšem po rusky, s angličtinou som sa neobťažoval, hneď som išiel na stránky v ruskom jazyku. Prečo sa mučiť angličtinou, ak je tu ruština?

Počítač aktualizuje stránku a vyplúva nové odkazy.

„Takže,“ šepkám si popod nos, „čo to tu máme?“

„Kórejská republika je štát vo východnej Ázii, ktorý sa nachádza na Kórejskom polostrove. Hlavným mestom je Soul. Neoficiálny názov krajiny, široko používaný v médiách, je Južná Kórea.“

Áno!

„V kórejščine sa Kórejská republika volá Tahan minguk. Častejšie sa používa skratka celého mena Hanguk...“

Dobre, nevadí.

„Hlavou štátu v Južnej Kórei je prezident. Súčasná prezidentka Pak Kun-hje je prvou prezidentkou zastupujúcou stranu Sānuri, bola zvolená v roku 2012...“

Žena prezidentka? V Ázii? No super. Teraz tu majú február 2014. Rovnaký rok ako u nás. Jasné!

„Ženám v Južnej Kórei je zakázané nosiť príliš odhaľujúce oblečenie. Pod príliš odhaľujúcim oblečením sa rozumie také, ktoré vyvoláva u iných pocity hanby a nepohodlia...“

Nechápem. Žena-prezidentka a im záleží na takýchto hlúpostiach? Ako to, že ich za to ešte nezožrali feministky? Alebo tu nie sú žiadne feministky? Vtipné.

„Kórejská republika zaberá južnú časť Kórejského polostrova...“

Jasné.

„Celková rozloha krajiny je 99 617,38 kilometrov štvorcových...“

Nevadí.

„Kórejská republika je ekonomicky vyspelý štát s vysokým príjmom na jedného obyvateľa...“
To je výborné!

„Najväčší svetový výrobca lodí (štyridsaťpäť percentný podiel na trhu). Veľký dopyt v Číne po kórejskom tovare, najmä po automobiloch...“

Štyridsaťpäť percent svetového trhu je bohovsky veľa. Aha, kde sa treba zamestnať ako tlmočník, v lodiarskej firme! Tam musia dobre platiť.

„Ekonomika Južnej Kórey je od roku 2008 trinásť na svete z hľadiska hrubého domáceho produktu a pätnásť na svete z hľadiska nominálneho HDP. Hrubý národný produkt na obyvateľa vzrástol zo 100 USD v roku 1963 na viac ako 20 000 USD v roku 2005.“

Počet núl na dušu vyzerá veľmi pozitívne.

„... Kórejčania sú pôvodný a väčšinový národ. Podľa sčítania ľudu v roku 2007 bolo v Kórei 48 678 tisíc ľudí...“

Štyridsaťosem a pol miliónov na takéto územie? Asi dobre. V našom Japonsku ich sedí takmer stotridsať miliónov. Vždy keď počujem tú cifru, pomyslím si: Ako sa tam všetci zmestia? V Rusku žije stoštyridsať miliónov ľudí. Ale naše územie sa nedá porovnávať s ich.

Tak, čo ďalej? Technológie... energie... doprava... Toto momentálne nie je podstatné. Čo ešte?

„... hlavnými náboženstvami v Južnej Kórei sú tradičný budhizmus a relatívne nedávno prenikajúce kresťanstvo...“

To si zapamätám. Takže tu je všetko jasné, ale čo píš na inej stránke?

„Južná Kórea (Tähan minguk, Kórejská republika (R.K.), Krajina rannej sviežosti) je štát v južnej časti Kórejského polostrova, rodisko tosirak (krabičky na jedlo), choco pie, Samsungu, eldží, taekwonda a mnohých gejmholikov. Neznalí si Kóreu často zamieňajú s Japonskom (čo sa dá odpustiť: subdodávateľia kresliaci väčšinu anime sa nachádzajú práve v Južnej Kórei).“

Hmm, vtipné podanie materiálu. S humorom.

Čím je známa...?

Technické novinky a autá: vyrábajú viac ako dvestisíc elektronických zariadení (mobily, smartfóny, televízory) a autá, ktoré sú vďaka svojej nízkej cene a prijateľnej kvalite veľmi populárne: Daewoo, Samsung, LG, Hyundai, Kia, SsangYong, spoločný rusko-kórejský QUMO a desiatky iných. Vyrábajú tiež komponenty, ako sú pamäťové čipy, ktoré používajú výrobcovia tretích strán (Číňania, Japonci), Hynix a Samsung pokrývajú až šesťdesiat percent svetového trhu s pamäťovými nosičmi. Keďže čínsky strýko Liao s podomácky vyrobenou spájkovačkou a prasknutými okuliarmi do nanosveta ešte neprenikol, ceny za pamäťové nosiče závisia od situácie v J.K.

Významná časť medzi hráčmi populárnych MMORPG sa zrodila v južnej časti Kórejského polostrova. A medzi gamerami je veľmi populárna akákoľvek elektronická zábava, najmä Star Craft.

Gitaristov určite potešia kórejské gitary značky Ibanez a PRS stredného cenového segmentu; pred desiatimi rokmi sa väčšina gitár Ibanez strednej triedy vyrábala v Kórei. Teraz sa výroba týchto gitár presunula do Indonézie, odkiaľ sa do Číny presunula výroba lacných Ibanez GIO. Tosirak – krabice na jedlo:

Taekwondo – druh bojového športu.

Pfff, všetko je v podstate rovnaké ako u nás! Aj firmy s rovnakými názvami.

„Juhokórejčania sú veľmi závislí na zahraničnej politike USA, ale občas si nenechajú ujst' príležitosť zaktivovať sa, najmä ak sa potom následky zosypú na USA. Kórea sa tiež priatelí s Čínou (stala sa jej hlavným partnerom v regióne v 90-tych rokoch), s Japonskom (napriek nezhodám ohľadom vlastníctva niekoľkých skál v Japonskom mori a sporom o geografický názov samotného mora) a s Ruskom (od ktorého kopíruje raketové technológie).“

Wau! A tu sa predávajú naše rakety!

„Ekonomika a priemysel... Lepia rôzne autá, spájajú elektroniku; okrem toho je krajina lídrom v stavbe lodí: v roku 2011 ovládala asi štyridsať percent svetového lodiarskeho trhu a predbehla aj Japončikov ešte v r. 2003. Medzi desiatimi najlepšimi spoločnosťami zaoberajúcimi sa nitovaním lodí na svete je až sedem kórejských. Je tu tiež najväčšia svetová lodenica... Hlavnú úlohu v ekonomickom živote Kórey zohrávajú čeboli (Plutokracie, pozn.preklad), kórejské korporácie podobné japonskému zaibacu, ktoré existovali až do konca druhej svetovej vojny. K takým dnes patria Samsung, LG a mnoho ďalších. Moc v týchto firmách je dedičná. Charakteristickým rysom kórejských korporácií je ich diverzifikácia: pod záštitou jednej spoločnosti môže pracovať mnoho väčších či menších firiem so záujmami v rôznych odvetviach od potravinárstva po vesmírne rakety. Korupcia v Kórei je na hlavu porazená, padla do zajatia. Všetko je natoľko zlé, až je to dokonca dobré. Korupčný systém sa ľahko a nenápadne zliat s legálnou ekonomikou do jediného celku. Vytrhnúť ju odtiaľ bez rizika zrútenia sa celého ekonomického systému nie je možné. Ale dopravní policajti úplatky neberú. Štátny dôchodkový systém nikdy neexistoval. Veľké korporácie majú svoje vlastné dôchodkové fondy. A čo roľník? Nech si narobí viac detí, možno sa o neho v starobe postarajú, ak bude mať šťastie.

Aj keď sa to môže zdať zvláštne, postavenie robotníka v Južnej Kórei je oveľa horšie než postavenie jeho kolegu v Ruskej federácii, a to aj v juhokórejských podnikoch, kde sa už slovo *čebol* naučili.

O *ázijskom tigrovi* už počuli aj deti, no fakt, že štrajky v Južnej Kórei sa väčšinou končia krvavo, nie je všeobecne známy. Z pohľadu kórejského manažmentu je na území podniku platný jediný zákon, pravidlá spoločnosti a firemný kódex, podľa ktorých napríklad len reči o odboroch sú už dôvodom na vyhadzov a akákoľvek marxistická literatúra je vecným dôkazom na súde. V Južnej Kórei prekvitá nájomná práca a zmluvy na dobu určitú, podľa štatistík priemerný kórejský pracovník pracuje neprimerane veľa hodín. Z hľadiska samovrážd Južná Kórea jedenapolkrát predbieha Rusko s jej dvadsiatimi mŕtvymi na stotisíc obyvateľov.“

(Južná Kórea má druhú najvyššiu mieru samovrážd na svete. Poznámka autora.

http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_suicide_rate

Hmm? Akési surové to tu je.

„... armáda. Odvod: sedemstotisíc brancov. Ako inak, keď na severe žijú komouši? Všetci s penisom sú povolaní bez výnimky, modrú knižku dostávajú len zjavní invalidi a najhorší zločinci, ostatní môžu dostať iba odklad do promócie. Šikana je v armáde povýšená na oficiálnu metódu výcviku. Vojaci sú vyzbrojení dovážanými tankami a lietadlami, medzi ktorými je dokonca niekoľko vzoriek vyrobených v Kórei (napr. T-80U.) Aktívne sa pokúšajú vyrobiť si vlastné obrnené vozidlá a lietadlá, no zatiaľ je to s výrobkami dosť chabé. V prípade vojny celá juhokórejská armáda spadá pod vojenské velenie Spojených štátov Amerických. Táto skutočnosť vyvoláva v ľuďoch názor: Usáci všetko urobia namiesto nás! Výsledkom je, že v Kórejskej armáde neexistuje vrstva stratégov ako taká. Potom je tu problém úplného nedostatku bojových skúseností. Vojská riadia ambiciózni karieriisti, pre ktorých je vojna niečo polovirtuálne. Bojaschopnosť takejto armády preto vyvoláva určité pochybnosti.“

Hmm...

„Významnú úlohu v živote Kórejčanov hrá hierarchia (mladší poslúchajú starších), patriarchát (ženy o ničom nerozhodujú) a prestíž...“

No, v Japonsku je to rovnaké. Och! Teraz je to zaujímavé! Rodová situácia...

„... rodová situácia. V Kórei sa dlho verilo, že úlohou *slušného dievčaťa* zo strednej triedy je starostlivosť o dom a deti, a teda by nemalo pracovať. Vysokoškolské vzdelanie je takej gazdinke nanič. Tak to bolo až do 60-tych rokov, kedy matky začali strkať svoje dcéry na univerzity, aby sa tam zoznámili s nádejnými mladými mužmi. Samozrejme, najžiadanejšími boli tí na najelitnejších univerzitách. Keď vedenie zistilo, že tieto osoby neovládajú ani základy a učivo prvého ročníka, zaviedli sa špeciálne fakulty domáceho hospodárstva, kde sa nevyučovali zbytočné predmety, len domáce hospodárstvo a financie domácnosti (mimochodom, manžel odovzdáva svojej žene celú výplatu).

70. roky - vysokoškolský diplom sa stáva povinným atribútom potenciálnej Manželky, ktorá chce svojmu Šéfovi (Manželíkovi) prinášať jeho papuče do konca života ako odmenu za ukoristený majetok. Túžba pracovať vo vyštudovanom odbore je rozhodne potláčaná.

80-te roky. Odbory vymohli ženám právo ostať v práci aj po sobáši. Veľa sa však v ich živote nezmenilo, ako boli, tak aj ostali kusom nábytku v uniforme s funkciou *prines kávu!* Skutočnú prácu im nikto nezveril.

A nakoniec, **90. roky a naša doba:** dievčatá sa učia pracovať, môžu pracovať, chcú pracovať, ale nezverí sa im nič viac než spinkovanie papierov a príprava kávy. V práci povinne nosia sukňu a hovorí sa im *kávové dámy*. Ženy aspoň ako-tak schopné aktívnej práce preto radšej pracujú pre pobočky zahraničných firiem, alebo odchádzajú na stáže do Európy alebo USA, kde sa dá urobiť kariéra. A napokon, zrušili trestný čin cudzoložstva, ktorý hrozil odňatím slobody na dva roky a týkal sa najmä žien.

Toto všetko sa týkalo predstaviteľiek strednej triedy. Chudobná nenápadná tetka po celý ten čas makala v tkáčskych továrňach, v montážnych závodoch či na poli svojho manžela-

farmára. V tom treťom prípade prakticky zadarmo. A niektoré sa na všetko vykašľali a dali sa na prostitúciu, kde aj mohli *urobiť kariéru*, odovzdávajúc svoje telo nejakému vysoko postavenému potentátovi.

Do 90-tych rokov sa v Kórei od každej nevesty vyžadovalo, aby bola pannou. Muž, naopak, mal byť skúsený. Vzniknutý problém vyriešila veľmi rozvinutá sieť verejných domov, kam jazdili za sexom až z Japonska. Hoci je prostitúcia v Kórei zákonom zakázaná od roku 1948, všetci na to ako obvykle... Akonáhle však prezident No Mu-hjon začal v 00. rokoch tvrdo tento zákon presadzovať, prostitútky sa rýchlo zorganizovali do odborov a pod heslom: Aj tak nebudem pracovať!, usporiadali sériu pochodov a demonštrácií, na ktorých ohromenému garantovi konštitúcie ukázali vztýčený prostredník.

Samotná prostitúcia však začala v Kórei pomaly zahŕňať, pretože aj sem prišla sexuálna revolúcia, hoci v trochu zdeformovanej podobe: dnes sa ustráchaní chlapi zoznamujú s dievčatami prostredníctvom čašníkov-dohadzovačov v špeciálnych nájomných podnikoch a na krivé chodníčky ich zvádzajú v *love hoteloch*, kde je možné na hodinu si prenajať izbu (okukané od susedného Japonska). Väčšina mladíkov sa však aj tak žení po dohode a pod dozorom svojich rodičov: niektorí sú takí zavalení štúdiom a prácou, že sa boja priblížiť a pozrieť sa na živú ženu, pretože nemajú skúsenosti s nezávislou komunikáciou a s kontaktom so zástupcami tejto *mimozemskej civilizácie*, a tiež na zoznamovanie sa nemajú čas. O to viac by dievčiny mali byť bojzlivé a hanblivé.

A odrazu, keď sa rodičia chlapčeka konečne rozhodnú oženiť si svoje nešťastné dieťaťko, prichádza dilema, žien v plodnom veku je v Kórei o päťstotisíc menej než mužov. A ak muži vo veľkých mestách nie sú o ženskú pozornosť ukrátení, tak vidiecki chlapi horko plačú: posledná dedinská dievka totiž ušla od zemiakov, ryže, zo štyroch múrov a totálneho patriarchátu, ktorý z kórejskej dediny nikdy nezmizol, do Soulu. Najprv sa pokúšali dovážať Číňanky, ale tie hneď v prvých sekundách po získaní povolenia na pobyt nasledovali Kórejčanky do Soulu. Potom sa teda zamerali na Vietnamsky, čo bolo pre obe strany výhodné. Vietnamské provinčné ženy sa rady presťahovali z džungle do teplého domu so satelitnou televíziou a boli zvyknuté aj na tvrdú vidiecku lopotu. V dôsledku toho vyrástol celý manželský priemysel, asi desať percent manželstiev v Kórei sa dnes uzatvára so zástupcami cudzích krajín. No v tomto smere Kórea nie je jediná, vietnamské nevesty sú obľúbené aj v Číne (čo sa dá robiť, jedna rodina, jedno dieťa, čo je väčšinou chlapec).“

„Jun-mi, pamätáš si heslo?“ z chodby sa zrazu ozval hlas Sun-ok, až ma striaslo. Narýchlo som zavrel okno ruskej stránky a opäť som rozbalil výzvu na zadanie hesla. „Tak pamätáš si ho?“ pýta sa Sun-ok, keď otvorí dvere a nazrie do izby.

Ticho pokrútim hlavou.

„Nebud' našťavaná. Spomenieš si neskôr. Dajme si čaj. Mama k čaju pripravila toľko chutných sladkostí! Nezamrzla si tu?“

„Nie, prečo?“

„Kotol je zas upchatý. Dole normálne hreje, ale tu hore je zima. Znova musím zavolať majstra, aby ho vyčistil.“

„Och, chápem.“

„Koľkokrát som mame hovorila, aby nekupovala ten lacný olej. Teraz budem musieť zaplatiť za opravu. Prečo ma nepočúva?“

„Aký olej?“ opýtal som sa, zavierajúc notebook a vstávajúc od stola.

„No do kotla. Kotol je vykurovaný olejom.“

„Aha... a!“ hovorím zamyslene. V skutočnosti som nerozumel, o akom druhu oleja hovorí. Tu, na Zemi, pokiaľ viem, sa v kotloch spaľuje buď plyn, alebo uhlie, alebo palivové drevo. O akom druhu oleja tu rozpráva? Možno má na mysli ropu (zemný olej je zastarané pomenovanie ropy). Alebo som zasa niečo zle pochopil?

Koža piata

Miesto deja: *Malá obdĺžniková izba bez okien s vysokým bielym stropom. Pozdĺž troch stien stoja regály s úzkymi drevenými policami. Štvrtou stenou je vstup do miestnosti, uzavretý posuvnými dverami s bielym matným sklom. Nie je tu prakticky žiadny nábytok. Len pri stene oproti vchodu je nízky stolík, na ktorom stojí plochý televízor. Nechýba ani nízky tmavohnedý stolík, na ktorom sa tlačia malé tanieriky s jedlom. Uprostred stola je položený horúci keramický čajník prikrytý malou pokrievkou. Podlaha je pokrytá svetlými drevenými nalakovanými parketami. Veľké množstvo zlatožltého dreva v miestnosti pôsobí útulne a hrejivo.*

Sedím spolu s príbuznými Jun-mi na zemi vedľa stola, na okrúhlom tmavohnedom huňatom koberci popíjam akýsi odvar z kvetov a pozerám s nimi televíziu. Všetci sú k telke doslova prilepení. Vyzerá to tak, že televízne programy sú v tomto dome rodinnou tradíciou. No, čo iné môžu ženy robiť po večeroch? Samozrejme, stačí pozeráť telku. A čo môžu sledovať? Tu dokonca aj bez rozmýšľania poviem: seriály. V televízii ide seriál Črepiny srdc, takto som preložil názov, ktorý sa objavil na začiatku série. Je však možný aj iný preklad. Napríklad: Rozbité srdcia. Moja kórejščina roní krokodílie slzy. Okamžite sa v nej musím zdokonaľiť! Sedenie na podlahe je prekvapivo pohodlné. Myslel som, že mi znecitlivejú nohy, ale nie, nič také. Možno je to v konštrukcii ženskej kostry? Dievčatá sa vždy snažia sedieť v nejakej zvláštnej polohe bez toho, aby pociťovali zjavné nepohodlie. Áno, to je asi dôvod. Koberec je mäkký a sú na ňom položené viacfarebné vankúše, ktoré sa dajú zasunúť pod lakte. A tiež je príjemné sedieť na podlahe, pretože je teplá. Je to veľmi dobre premyslené. Na mojej Zemi Kórejčania tvrdili, že to boli oni, kto prvý na svete vymyslel teplú podlahu, ondol, vynájdenú a používanú takmer od stredoveku. Jej podstata je jednoduchá. Pri jednej stene domu sa postaví pec a komín z nej vedie popod dom, pod podlahu. Samotná podlaha je položená na kamenných stĺpoch, pylónoch. Medzi nimi prechádza horúci vzduch z pece, zospodu zohrieva podlahové dosky, ohrieva kamene a vystupuje cez výfukové potrubie vytvorené pri protiľahlej stene domu. Počas prípravy jedla sa ohrieva podlaha, ktorá následne ohrieva vzduch vo všetkých miestnostiach. Dnes, v moderných domoch, kachle a pece, samozrejme, už nie sú, ale vykurovací systém ostal rovnaký, cez podlahu. Len teraz sa vykuruje buď elektrinou, alebo teplou vodou. Preto Kórejčania chodia po dome iba v papučiach alebo bosí a podlaha musí byť vždy čistá, keďže na nej sedia, jedia a spia. Vyzerá to, že je to tu rovnaké ako na mojej Zemi. Dali mi aj *moje* domáce papuče. Chlpaté, ultralilavé. Kde také čudo predávajú? V tej chvíli začala v telke reklama.

„Jun-mi, páči sa ti seriál?“ obracia sa ku mne matka Jun-mi od televízora.

„Uh-huh,“ prikývnem.

„Pamätáš si, čo sa stalo v prvých epizódach?“ pýta sa Sun-ok. „Ved’ sme si stihli pozrieť len prvé tri či štyri časti, keď si sa dostala do nemocnice.“

„Uhu,“ krútim hlavou negatívne. „Nepamätám si.“

„Nepamätáš si ani Li Chong Ki?“ Sun-ok je ohromená. „Páčil sa ti. V tomto seriáli hrá hlavnú úlohu. Je naozaj pekný.“

Je hlavný hrdina pekný? Pfff... to by som nepovedal.

„Nooo...“ odpovedám neurčito, zamyslene, „asi áno.“

„Hej, Jun-mi, zmenila si vkus? Páčia sa ti iní chlapci?“

„Páčili sa mi?“ pýtam sa znepokojene.

„Samozrejme. Všetkým dievčatám sa páčia herci. Čo je na tom?“

„Asi nič,“ pokrčil som plecami, keď som si uvedomil, že hovoríme o idolochoch televíznej obrazovky. „Ale ja ... nepamätám si ich.“

„Ok, neruš ju!“ napomenula matka Jun-mi. „Nechaj ju, nech sa spamätá. Radšej sa postaraj o svoju sestru, daj jej niečo jesť. Aha, pije len čaj. Jun-mi, dcérka, vari ti nič nechutí? Prečo nič nejješ?“

„Je to lahodné,“ pokyvávam hlavou na potvrdenie toho, čo bolo povedané. „Len... je toho príliš veľa naraz.“

„Mama nám vždy veľa navarí,“ hovorí mi Sun-ok a niečo nakladá do misky. Niečo červené. Z diaľky to vyzeralo ako paradajkový pretlak. „Na!“ podáva mi kopcom naloženú misku. „Jedz!“

„Čo je to?“ pýtam sa a beriem ju.

„Ochutnaj! Mala si to rada.“

„Ach, deti, deti! Dobre, že si doma,“ hovorí mama Jun-mi s milým úsmevom a mierne krúti hlavou. „Pozerám sa na vás a moje srdce plače od šťastia. Kiežby otec videl, aké ste veľké a krásne!“

„Ma...“ odpovedá Sun-ok s miernym zamračením. „Všetko je v poriadku, mami.“

„Áno, Sun-ok, je to v poriadku. Moje dcéry sú po mojom boku. Čo viac potrebuje matka, aby bola šťastná?“

V tej chvíli sa v televízii začalo pokračovanie telenovely. Ženy presunuli pozornosť odo mňa k obrazovke. Aj ja som sa automaticky *prepol*. Počas štúdia na inštitúte som si zvykol pozerat' všetky programy v cudzích jazykoch. Ak niečo také vidím, okamžite sa zahĺbim a počúvam.

Rozvíjam sluchové vnímanie cudzej reči. O telenovelách môžem smelo prehlásiť, že rozhovory v nich sú zjednodušené, blízke bežnému hovorovému jazyku. V inštitúte sa odporúčalo ich sledovanie ako doplnok k jazykovej praxi.

Dofrasa, čo je toto?! Sladké paradajky?! Fuj, aké svinstvo!

Červené čosi v miske, ktorú mi dala Sun-ok, sa ukázalo ako paradajky s cukrom s pridaním akéhosi druhu korenia, ktoré voňalo ako koriander. Ten som nikdy nemal rád. Takže koriander a sladké paradajky! Pamätám si, že na internáte, keď som potreboval nakladané paradajky, vždy som sa snažil nájsť v obchode tie bez pridaného cukru. Paradajky by mali byť slané a kyslé. To je normálny produkt! A maškrtenie sladkosťami, brrr!

„Chutné?“ Sun-ok sa ku mne otočila.

„Uh-huh,“ zachrapčal som s ironickým úsmevom a pevne som zovrel pery.

„Jedz! Po nemocnici musíš zmocniť,“ s týmito slovami sa zas otočila k televízoru.

Opatrne som pohol čelúšťami a znechutene som niekoľkokrát požul bahno, ktoré sa mi vytvorilo v ústach, a s vynaložením úsilia som ho prehltol. Mal som veľkú chuť to vypľuť, ale nechcel som prítomných rozčúliť. Najmä nie mamu Jun-mi. Starala sa, pripravila kopec dobrôt, aby rozmaznala dcérku. Nie je to jej chyba, že nie som jej dcéra. A nechutí mi to, čo chutilo Jun-mi. Nemôžem predsa jesť všetko, čo mi dávajú. Jedlo tu má akúsi zvláštnu chuť, veľa korenín a všetko je poriadne pikantné. Dodnes som bol presvedčený, že kórejské jedlo je cool! Zrážka s realitou však odhalila *podmorskú časť ľadovca*. Zdá sa, že pravá kórejská kuchyňa vôbec nie je to, čo pod jej rúskom predávajú u nás. Na miestne jedlá si budem musieť zvyknúť. Aj keď je to zvláštne. Jun-mi to predsa jedla, nie? Jedla! Jedla a milovala to. Ja mám rovnaké ústa, rovnaký jazyk. Prečo to teda nedokážem jesť? Ukazuje sa, že chuť je uložená niekde v hlave? Spolu s dušou? Inak, ako si vysvetliť, že mám rovnaké chute ako v minulom živote? Dobré, to teraz nie je také dôležité. Dôležitejšie je iné, totiž čo mám robiť ďalej? Musím vymyslieť, ako si v tomto svete zvyknúť, ako si nájsť povolanie, ktoré ma uživí a ako si opraviť druhú časť karmy. Na toto by som mal myslieť, nie na to, aké sú tie paradajky hnusné! Pre ne nezdochnem...

Súdiac podľa informácií z internetu, mať tu ženské telo automaticky znamená mať problémy. Čo má znamenať to ich, dievčatá chcú pracovať, ale okrem spinkovania papierov a kávy im nič dôležitejšie nezveria? Keď už som dostal nesprávne telo, potom sa musím po celý život venovať vybavovaniu papierov a behaniu okolo kávy? Len preto, že som mal hlúpu smolu na začiatku života? Choďte do riti! Určite im ešte aj mizerný groš vyplatia. Kto zaplatí slušné peniaze obyčajnej *kávonosičke*? Nikto! Takí hlupáci nie sú.

Seriál, ktorý sme sledovali, práve skončil. Zaznela tichá smutná hudba a titulky bežali po obrazovke zdola nahor.

„Jun-mi, tak ako, páčilo sa ti?“ otočila sa na mňa Sun-ok od televízora. „Čo povieš?“

V očiach mala slzy. Bolo mi jasné, že si sestra Jun-mi berie osud hlavnej hrdinky k srdcu. V tomto diele mala krvácanie z nosa a hoci lekári diagnózu ešte neoznámili, bolo mi úplne jasné, že okrem rakoviny to nič iné byť nemôže. Tak to v telenovelách chodí.

„Nooo... zdalo sa mi, že postavy sa správajú akosi nie celkom logicky,“ úprimne som sa podelil o svoje dojmy. „Dievča sa ho malo rovno opýtať, a nie počúvať všetkých okolo seba. A on tiež... O tom idiotovi, ktorý zabíjal ľudí, by som už dávno povedal polícii, no on sa namiesto toho začal hrať na detektíva. Normálni ľudia sa takto nesprávajú.“

„Jun-mi, čo to hovoríš!“ Sun-ok ostala rozhorčená. „Vôbec nič si nepochopila! Robili to preto, lebo sa milujú a záleží im na pocitoch toho druhého. Nie je v tom nič nelogické. A vôbec, Jun-mi, drámy sa pozerajú srdcom! Chápeš?“

„Ach, áno,“ zamrmlal som trochu zmätený, „nevedela som.“ Diabol ma potiahol za jazyk. Prečo som, dočerta, kritizoval film pred jeho fanatickou fanúšičkou?! Kam som podel rozum?

„Nevedela si, zabudla si,“ povedala Sun-ok sebavedomo a otočila sa ku mne. Už sa usmievala a bolo vidieť, že sa na svoju *hlúpu* sestričku vôbec nehnevá. „Ty a ja budeme spolu pozeráť

telku,“ prisľúbila mi. „Ak ti niečo nebude jasné, tak ti to vysvetlím. A potom si sama spomenieš, ako správne sledovať drámy, dobre?“

Pche! Povedal by som, veľmi pochybná vyhládka! Mal by som počúvať hovorovú reč, ale nie je to už príliš veľa, nasilu ma nútiť pozeráť telenovely? Avšak, kam sa podieť? Budem musieť súhlasiť.

„Ďakujem, Sun-ok!“ pokrútil som hlavou, predstierajúc poklonu.

„Jun-mi! Máš takú úžasnú staršiu sestru!“ zvolala matka Jun-mi a pozrela sa na mňa s úsmevom.

„Samozrejme,“ odpovedala Sun-ok a tiež na mňa hľadela vysmiata. „Som dobrá a budem ešte lepšia! Všetkým, mami?“

„Samozrejme, dcérka. Ak budeš na sebe tvrdo pracovať, budeš ešte lepšia!“

„Vstávaj, sestrička!“ prikázala mi Sun-ok. „Poď, ukážem ti dom. Aby si sa v ňom necítila ako hosť. Ideme!“

„Poďme,“ súhlasil som a s určitými problémami som vstal z podlahy. Nohy mi predsa len trochu zatuhli.

Dom sa ukázal byť malý, mal dve časti. Obytnú: na prízemí – vstupná chodba, kúpeľňa, WC, kuchynka s kotlom na kúrenie a obývačka, kde sme pozerali TV. Na poschodí boli dve izby. Väčšia, pre obe sestry, a menšia patrila matke Jun-mi. Na druhé poschodie vedie úzke schodisko. Okrem obytnej časti má dom aj výrobnú časť – kaviareň s optimistickým názvom *Veselé kuriatko*. Ukázalo sa, že som zle pochopil Sun-ok, keď mi povedala o rodinnom podniku. Jej matka nemá obchodík, ale malú jedáleň. Miestnosť má dvanásť stolov a kuchynku. Sú tam úžitkové miestnosti s chladničkami, regálmi s boxmi na jedlo a vrecami so zemiakmi a cibuľou. Nachádza sa tam aj malý sklad s prístupom na ulicu, v ktorom sú opäť na drevených paletách pozdĺž stien uložené potraviny, nápojové obaly, umývadlá a nejaký ten odpad. V rohu skladu som pri vyťahovacej bráne zbadal motorku zakrytú hrubou nepriehľadnou polyetylénovou fóliou, takže bolo vidieť len jej zadné koleso a lesklú železnú krabicu na kufri.

„Tvoj skúter,“ Sun-ok si všimla, kam sa pozerám, „na ktorom si havarovala. Je pokazený. Nechali sme ho tak, ako ho priviezli z miesta nehody.“

„Áno?“ zaujalo ma to. „Môj skúter? Ako vlastne došlo k tej nehode? Porozprávaj mi o nej!“

„Viezla si objednávku. Tri porcie pikantných vyprážaných krídeliek, šesť plechoviek piva a tri kimči. Zabalila som ti ich. A keď už si sa vracala, narazilo do tvojho skútra auto.“

„To znamená, že za nehodu môže vodič auta?“

„Áno, polícia si to myslí.“

„No, a čo ďalej? Čo s ním bude?“

„Nič s ním nebude. Polícii zaplatil pokutu a mama s ním podpísala dohodu o vyrovnaní. Zaviazal sa zaplatiť za tvoju liečbu a my ho za to nebudeme žalovať.“

„Takže tak?“

„Áno. Najprv sme ho chceli žalovať, aby dostal poriadny trest. Ale potom, keď sa ukázalo, že si nažive a potrebuješ peniaze na liečbu, mama podpísala tú dohodu. Vinníkom bol verejne známy človek. Nechcel negatívnu publicitu, preto okamžite zaplatil desaťtisíc dolárov a zaviazal sa, že v prípade potreby zaplatí aj viac.“

„Rozumiem,“ prikývol som.

„Nebyť toho liečenia, podali by sme žalobu,“ zopakovala Sun-ok, prekrížila si ruky a zamračila sa. „Nemôžem vystáť bohatých, ktorí majú veľa peňazí, a prefikáných právnikov. Vždy ich dostanú von. No tvoje zdravie bolo dôležitejšie než spravodlivosť. Preto sme tak urobili.“

„Všetko chápem, urobili ste dobre,“ súhlasil som a opýtal sa: „Sun-ok, a čo naše peniaze? Z čoho žijeme? Máme nejaké dlhy?“

Sun-ok sa na mňa zahľadela: „Prečo sa na to pýtaš?“ opýtala sa.

„Lebo to chcem vedieť,“ odpovedal som pokojne a stretol sa s jej očami. „Alebo je to tajomstvo?“

„Žijeme z toho, čo zarobíme z kaviarne. Tiež som už začala pracovať. To je všetko, čo máme.“

„A čo dlhy? Tie máme?“

„Mama má dve pôžičky,“ prezradila Sun-ok pomaly, neochotne. „Vzala si ich, aby nám mohla zaplatiť vzdelanie.“

„Na akú sumu?“

„Jun-mi, prečo sa niečo také pýtaš? Neboj sa, mama a ja sa s týmto problémom vysporiadame. Nechcem o tom hovoriť!“

„Dobre,“ nechcel som sa hádať.

Ak nechce, nechce... Z toho, čo som videl v dome a čo mi povedala Sun-ok, mi bolo jasné, že čo sa týka peňazí, rodina Jun-mi na tom nie je práve najlepšie. Chudoba to však nie je. Dá sa povedať, že patria k strednej vrstve. Existuje zdroj príjmu vo forme malého podnikania, ale sú tu aj dlhy. Veľa ľudí takto žije.

Mal by som zistiť, čo je s tým skútrom, pomyslel som si, pozerajúc od sestry Jun-mi na motorku, *možno ho budem vedieť opraviť.*

„Tak,“ povedala Sun-ok, „všetko som ti už ukázala, vráťme sa, je tu zima!“

„Poďme,“ súhlasil som.

V sklade bolo poriadne chladno.

Noc. Skorá noc. Už takmer spíme. Odkedy Sun-ok zhasla svetlo v izbe, ubehlo asi päť minút a šli sme spať. Spíme na zemi. Izba je štvorcová, nie veľmi veľká, s jedným oknom. Dve nízke skrinky pozdĺž stien, stôl, knižnica. A v strede prázdne miesto na zemi, na ktoré sme si uložili biele matrace prinesené zo skrine na chodbe a ľahli si spať prikryté dekami bez obliečok. Mne sa počas ustielania chcelo brutálne spať. Myslel som, že zaspím, akonáhle sa moja hlava dotkne vankúša. Mýlil som sa. Len čo som si ľahol, sen okamžite kamsi zmizol. V hlave mám úlomky toho, čo som videl počas dňa. Blikajú, v ušiach počuť slová a frázy sa opakujú s ozvenou. Navyše sa ku mne vkrádajú všelijaké hlúpe myšlienky. Z množstva dojmov je moja nervová sústava nabudená. Ak telo od únavy iba šepká – spať, spať, spať, tak hlava robí – bum, bum, bum! Búcha na bubon a pochoduje. Nie je jasné, kedy sa upokojí. Zajtra ma čaká veľký zábavný program so Sun-ok. Najprv prejdeme obľúbené miesta Jun-mi. Nejaké zábavné centrum, kaviareň a park. Potom kúpime parochne na jej holú hlavu. Nasleduje prechádzka po Soule, centrum. Na vlastné oči uvidím oblasť Kangnam, o ktorej spieva legendárny Sai. To bude zajtra, v nedeľu. A vrcholom programu bude bezpochyby moja cesta do školy v pondelok. Čo tam budem robiť, úprimne nechápem. Ale toto ženám nevysvetlíš! Debatu na túto tému som sa pokúsil rozpútať otázkou načo. Načo tam mám ísť? Okamžite som bol zasypaný všetkými odporúčaniami môjho lekára. Ja predsa viem, čo hovoril! Lenže jeho odporúčania sa opierali o chybné predpoklady. Ibaže komu o tom mám rozprávať? Keď si predstavím seba samého v sukni, s batôžkom na chrbte, bez poriadnej znalosti jazyka, obklopeného energickými domorodcami... z tej predstavy sa idem zblázniť! Niežeby som sa bál, ale mám pocit, že to neskončí dobre. Kašľať na neznáme slovíčka a frázy! Budem mlčať ako partizán pri výsluchu. Ale ako sa mám správať? Čo hovoriť, čo nehovoriť? Komu sa klaňať, komu nie? A ukázalo sa, že škola, kde Jun-mi študuje, je len pre dievčatá. Čo budem robiť sám v absolútne ženskom kolektíve?! Bude úspech, ak tam prežijem deň. Na druhý ma určite odhalia, zistia, že so mnou nie je nič v poriadku. Prečo je tá škola pre rodinu Jun-mi taká dôležitá? Keby som ostal doma, stratil by som jeden rok. Čo je na tom také zlé? Jun-mi nie je chlap, nebude povolaná do armády.

„Jun-mi, si hore?“ ozval sa tichý šepot Sun-ok.

„Áno, prečo?“ tiež odpovedám šeptom.
 „Počujem, ako vzdycháš. Nemôžeš spať?“
 „Uhm.“
 „Ani ja nemôžem. Jun-mi... Chcela som sa ťa niečo opýtať, ak môžem...“
 „Čo?“
 „Jun-mi, povedz. Videla si tam niečo? No, keď si zomrela na desať minút... Videla si tunel?“
 Zamyslel som sa nad jej otázkou. Čo jej odpovedať? Klamať, alebo povedať, že som nič nevidel? Čo bude lepšie? Neviem.
 „Už je noc. Porozprávam ti o tom zajtra, za svetla, dobre?“
 „Ach!“ hlesla Sun-ok chápavo, s náznakom strachu v hlase. „Dobre, ak to takto chceš.“
 Ak teda nemôžeme spať, možno bude naozaj lepšie porozprávať sa.
 „Môžem sa aj ja teba na niečo opýtať?“
 „No?“
 „Musím ísť do školy. Mám z toho obavy.“
 „Nechceš ísť do školy?“
 „Nič si nepamätám. Nepamätám si niektoré slová, nepamätám si, čo som sa naučila, nepamätám si, ako sa správne rozprávať s ľuďmi. Čo tam budem robiť s takou deravou pamäťou?“
 „Neboj sa, Jun-mi! Tvoja staršia sestra ti pomôže!“
 „Ako? Ako mi pomôže?“
 „Poviem ti všetko, čo si sa naučila. Všetko-všetko-všetko! Na všetko si určite spomenieš! Nepochybuj!“
 „Jasné, ale škola je už pozajtra. A potom, štúdium nie je len o tom *niečo povedať*. Je tam aj matematika, fyzika... Úlohy treba pochopiť a vyriešiť. Čo sa dá stihnúť za jeden deň? Ako mi môžeš pomôcť?“
 „Budem sa s tebou po večeroch učiť.“
 „Ale ty sama sa musíš učiť! Kde vezmeš toľko času?“
 „Na moju malú sestričku si vždy nájdem čas!“
 „Ďakujem, Sun-ok. No aj tak, čo budem robiť v škole?“
 „Jun-mi, nebuď taký zbabelec! Doktor povedal, že tvoja pamäť nie je narušená. Len si musíš spomenúť. Musíš sa trochu ponamáhať. Nezabudla si, ako pracovať s počítačom, však? Nezabudla! Tak vidíš! Uvidela si ho a spomenula si si, čo je zač a čo s ním máš robiť. A tak to bude aj v škole. Nahliadneš do učebníc, uvidíš školu, učiteľov, žiakov a na všetko si spomenieš. Tak to bude. Ver tomu!“
 „Nejako si tým nie som veľmi istá.“
 „Ach, Jun-mi! Prečo neveríš doktorovi? Naučil ťa chodiť, keď si to zabudla? Naučil! Takže vie, ako ťa liečiť. Asi sa len bojíš, že si o tebe bude každý myslieť, že si hlúpa. Hlavu hore, Jun-mi! S mamou sme zašli za riaditeľom školy a povedali mu, čo sa ti stalo aj čo odporúčal lekár. Riaditeľ povedal, aby si prišla do školy a že sa o teba postará. Tak sa ničoho neboj.“
 „Postará sa o mňa? Riaditeľ?“
 „Áno. Si dobrá študentka, preto to povedal. A tiež, že bude informovať učiteľov.“
 „Som dobrá študentka?“
 „Áno. Máš dobré známky.“
 „Hmm? Sun-ok... Povedz, aká som?“
 „Čo tým myslíš, že aká si?“
 „No, aká som bola pred nehodou. Nič si o sebe nepamätám. Vôbec nič.“
 „Ach, Jun-mi, chůďatko, moje! Ak si predstavím, čo by som robila ja, keby som všetko o sebe zabudla. Asi by som sa veľmi bála! A ty mlčíš a snažíš sa vyrovnať s tým sama. Už chápem, prečo si taká smutná a tichá. Je mi ľúto, že mi to nenapadlo skôr.“
 „To je v pohode. Len mi porozprávaj, aká som.“

„No... Si milá, veselá a pracovitá. Dobre sa učíš. Si dobre vychovaná. Dobrá sestra. Si dobrá, Jun-mi-jan!“

„O čo sa zaujíam? Čo mám rada?“

„Čo máš rada? Máš rada... Rada počúvaš hudbu, pozeráš filmy. Na strednej si hrala na kajagum (kórejský strunový nástroj, pozn. prekladateľky), no neskôr si na hranie už nemala čas. Hráš pekne. Tvoja hudba sa mi páči. Máš dokonca ocenenie za výkon v súťaži.“

[Adele-Hello Gayageum ver. by Luna - YouTube](#) (príklad hry na gayageum)

„Ocenenie?“

„Áno! Zajtra ti ho ukážem. Vieš, ako dosiahnuť svoj cieľ. Si veľmi tvrdohlavá, Jun-mi!“

„A priatelia? Mám kamarátov?“

„Máš priateľku, Dže-un. Postará sa o teba v škole. Jun-mi, pamätáš si Kim Dže-un?“

„Nie. Ale možno si spomeniem, keď ju uvidím. Mám len jednu priateľku? To je všetko?“

„V škole máš kamarátov. Ale Dže-un je tvoja najlepšia priateľka. Kamarátiš sa s ňou už od základnej školy. Učili ste sa spolu.“

„Ach! Jasné. Sun-ok, a čo sa stane, ak si predsa len nespomeniem? Na nič z toho, čo som sa naučila? Čo bude potom?“

„Potom... Bude to veľmi zlé.“

„Prečo? Povedz!“

„Ak nedokončíš školu s dobrými výsledkami, potom sa nedostaneš na dobrú univerzitu.“

„Je to také dôležité?“

„Samozrejme, Jun-mi!“

„Prečo?“

„Jun-mi, v Kórei všetci rodičia snívajú o tom, že ich deti budú študovať na prestížnych univerzitách. Ak človek nastúpi na takú univerzitu, môže zmeniť celý svoj život. Najlepšie je študovať na SKY. Ale dostať sa tam je veľmi ťažké, skoro ako vystúpiť na nebesia. Niet divu, že táto skratka znamená v angličtine *nebo*. Ak sa to však niekomu podarí, dostane sa až do *neba* spoločnosti, až na samotný vrchol!“

„Študujú tam deti boháčov a politikov?“

„Nie, kde si to vzala? Študujú tam ľudia z rôznych sociálnych vrstiev. A SKY nie je len jedna univerzita. Sú to tri najprestížnejšie univerzity v Južnej Kórei: Národná univerzita (Seoul National University?), Korea University (Koryo), Yonsei. Ich prvé písmená vytvárajú slovo – SKY.“

[서울대학교 \(snu.ac.kr\)](http://snu.ac.kr)

[Korea University](#)

[YONSEI University, Seoul, Korea | About Yonsei | Multimedia | Yonsei Photo](#)

<https://en.snu.ac.kr/index.html>

„Aha, chápem. Ale ak sa v nich môže učiť každý, potom čo je na nich také výnimočné? Prečo nemôžeme študovať na inej univerzite? Alebo v iných učia oveľa horšie?“

„Ach, Jun-mi-jan, kladieš také smiešne otázky! Keď sa budeš uchádzať o prácu, zamestnávateľ sa bude v prvom rade zaujímať, na ktorej univerzite si študovala. Všetko ostatné bude až na druhom mieste. Všetci to veľmi dobre vedia. A s diplomom od SKY ťa prijmú všade. Môžeš sa zamestnať v ktorejkoľvek prvotriednej firme, ktorú si len vyberieš, chápeš?“

„No, a čo ak človek vyštuduje univerzitu, ktorá má nižšiu úroveň? On sa akože už nemôže dostať do takej firmy?“

„V prvotriednych firmách prijímajú na prácu len absolventov prestížnych univerzít.“

„Čo, vždy-vždy?“

„Vždy-vždy. Preto je také dôležité dostať sa na dobrú univerzitu.“

„Je také dôležité pracovať len v prvotriednej firme?“

„Si smiešna! V druhotriednej firme budeš mať po celý život druhotriedny plat a prístup ostatných ľudí k tebe bude tiež ako k druhotriednemu človeku. No, a vziať si môžeš v takom prípade len druhotriedneho muža.“

„Muža druhej kategórie?“

„Áno. To je ten, ktorý vyštudoval druhotriednu vysokú školu a pracuje v druhotriednom zamestnaní. Ty a tvoja rodina budete na nízkej úrovni.“

„Vytvoriť rodinu môžu len ľudia rovnakej spoločenskej vrstvy? Čo, jednoduché dievča sa nemôže zamilovať do bohatého muža a vydať sa zaňho? Je to zakázané?“

„Ach, Jun-mi, toto sa stáva len v telenovelách! Keď sa bohatý muž zamiluje do chudobného dievčaťa, je to úžasné. Ale keď sa chudobná t'unt'a zamiluje do boháča, je to úbohé. Rodičia ženicha budú určite hľadať takú nevestu, ktorá sa ich synovi vyrovná. Ak má nesprávny diplom, nesprávnych rodičov a nesprávnu úroveň, svadba nebude. Rozumieš?“

„Pche...! No dobre, tak to bude. No, a čo ak sa chce človek venovať obchodu a zbohatnúť na ňom? Na to nemusí ísť na univerzitu, však? Len na to treba mať talent.“

„Áno, ak vieš obchodovať, môžeš zarobiť pekné peniaze. Ale *prvotriedni* ľudia predsa nebudú chcieť obchodovať s *druhotriednym* človekom. Dostaneš sa presne tam, kde si bola. Ešte som nepočula o tom, že by niekto v Kórei zvýšil svoju úroveň len tým, že zbohatol. Pre vysoký status je potrebné prinášať prospech celej spoločnosti. A to sa nezaobíde bez potrebného vzdelania. Najlepšie je, ak sa získa v Európe alebo v USA. Všetky deti bohatých tam teraz študujú. To si však vyžaduje veľa peňazí.“

„Takže, aby som uspela, musím sa najprv učiť?“

„Samozrejme, ako inak? A ak náhodou uspeješ aj bez vzdelania, každý hneď povie, že si na sebe nepracovala tvrdo a mala si len šťastie. Prečo si vážiť takého človeka? Šťastie môže zaklopať na dvere každému.“

„Ale ten obchodník... Aj on pracuje, pracuje a riskuje svoje peniaze. Poskytuje služby ľuďom... Nie je to práca pre dobro všetkých? Prečo si nemožno vážiť obchodníka?“

„Jun-mi. Obchodovanie má nízky spoločenský status. Aj keď obchodník pracuje veľa a tvrdo, nevytvára nič nové. Predáva len to, čo iní vyrobili. Ak majstri prestanú vyrábať tovar, obchodník skrachuje. Aby majster mohol vyrábať veci, musí sa učiť. A aby niekto dokázal vymyslieť niečo nové, musí sa učiť veľmi dobre. Pozri sa okolo seba. Na domy, na cesty, na autá a telefóny... Vari všetko toto vymysleli obchodníci? Nie. Toto všetko vymysleli vedci! Čoskoro budeme mať vlastného astronauta. Celý svet sa na nás pozerá a vidí, že Kórea je skvelá krajina, kde ľudia zarábajú rozumom a prácou, a nie na zástup nevzdelaných obchodníkov, ktorí po celý deň robia len to, že klamú a okrádajú iných. A za to, akí sme, si nás môžu vážiť. Rozumieš tomu, čo hovorím, Jun-mi?“

„Zdá sa, že rozumiem. Takže sa musím dostať na SKY?“

„No tak prrr! Pribrzdi! Samozrejme, veľmi by som chcela, aby sa moja mladšia sestra dostala až do *neba*, ibaže nechcem, aby zomrela počas prípravy na prijímačky. V Soule sú aj iné univerzity, ktoré sa tiež považujú za vynikajúce, hoci nie sú SKY. Ak sa ti vráti pamäť, pôjdeš na dobrú univerzitu. Ty to dokážeš. Som si istá.“

„Prečo si si taká istá?“

„Som tvoja sestra. Viem, ako sa učíš, Jun-mi! Máš dobrú hlavu!“

„Áno? Dobre teda... skúsím si spomenúť, čo som sa naučila.“

„Snaž sa, Jun-mi! Závisí od toho tvoja budúcnosť. Chcem, aby si bola šťastná.“

„Na akej univerzite študuješ ty? Kým chceš byť?“
 „Učím sa na Univerzite informačných technológií Yonsej. Keď skončím, budem bakalárom obchodnej administratívy so zameraním na cestovný ruch a manažment.“
 „Ach, turizmus? To znie dobre.“
 „Jun-mi, ďakujem, že ma podporuješ, ale Yonsej nie je veľmi dobrá univerzita. Prosím, odpusť mi.“
 „Odpustiť ti? Čo ti mám odpustiť?“
 „Že nemôžeš byť na svoju staršiu sestru hrdá.“
 „Nemôžem byť na teba hrdá? Pre nejakú hlúpu univerzitu? To je nezmysel!“
 „Neopováž sa takto hovoriť! Univerzita nie je nezmysel! Musíš sa veľmi snažiť. Máš dobré skóre. A tvoja škola je lepšia než tá, do ktorej som chodila ja. Máš šancu dostať sa na prvotriednu univerzitu. Nenechaj si ju ujsť, Jun-mi!“
 „Moja škola je lepšia? Prečo?“
 „Och, nepamätáš si... Keď som chodila do školy, bývali sme na inom mieste. Potom sa stala... neprijemná vec. Prišli sme o bývanie a vyhodili nás na ulicu. Rodičia sa museli presťahovať a mama ochorela. Mali sme veľmi málo peňazí. Nato otec zomrel. Mama dostala prácu, ja som chodila do školy a po škole som sa starala o teba. Vtedy sme nemali takmer žiadne peniaze. Nemohli sme si kúpiť ani uhlie na vykurovanie domu. Obliekala som na teba všetky tvoje veci, aby si nezamrzla. Mama vtedy často plakala, keď si myslela, že už spím a nič nepočujem. Jun-mi... no tak, teraz o tom nechcem hovoriť, dobre? Príliš ma to rozrušuje, budem pre spomienky nahnevaná a nebudem môcť zaspať. Zajtra ti všetko poviem. Keď sa spolu pôjdeme poprechádzať, dobre? Zajtra nás čaká veľa chôdze. Preto si dnes musíme poriadne oddýchnuť.“
 „Áno, Sun-ok. Samozrejme. Poďme spať.“
 „Poďme spať. Dobrú noc, sestra!“
 „Dobrú noc... sestra!“

Sedím sám v malej kuchynke. Pomaly raňajkujem kórejské exotické jedlá. Zároveň kútikom oka pozorujem Kórejčana v strednom veku v modrých montérkach, ktorý so sústredeným pohľadom čistí zanesený kotol. Kórejčan sa snaží nepozerať sa mojim smerom. Je vidieť, že ho vyholená hlava Jun-mi deší. Asi prvé, čo mu napadlo, keď ju uvidel, bolo: Nie je to nákazlivé? Vrhol na mňa pár ostražitých pohľadov a *zahĺbil* sa do kotla, sústredil sa na prácu. Odtiaľto vidím, že po odstránení krytu tenkým šidlom čistí malé otvory na tenkých rúrkach, ktoré sú vo vnútri. Zdá sa, že sú to horáky zanesené sadzami. Nie som veľmi technický typ, ale motorček môjho bicykla som dokázal rozobrať aj poskladať. A potom dokonca šiel. Takže, hoci som vzdelaním humanista, nejakú predstavu o hardvéri mám.

Ráno mám náladu somárika Ijáčika, melancholicko-zádumčivú. Je to spôsobené tým, že som pred chvíľou melancholicky dupal o nahej Jun-mi. Keď som sa zobudil, využil som okamih, keď Sun-ok nebola v izbe. Vyzliekol som si pyžamo a zašiel si k veľkému zrkadlu, ktoré stojí v rohu. V nemocnici nebola príležitosť vidieť moju akvizíciu nahú. Zhodnotil som sa. No, čo môžem povedať? Smutný pohľad. Bez oblečenia je Jun-mi ešte škaredšia. Škaredé, nešikovné dievča, s nesymetrickou postavou. Nohy sú kratučké a krivučké, s hrubými stehnami. Pás, takmer žiadny. Prakticky chýba aj hrudník. Nie, na jednej strane je dobré, že je všetko také úbohé, muži nebudú otravovať. Ale na druhej strane... Je to pocit, akoby som presedlal z *bohovskej mašiny* na praktický a funkčný GAZ-53, na ktorom som sa ako-tak mal možnosť učiť v autoškole. V mojom *aute* nie je ani jedna nadbytočná funkcia.

Odneste aspoň jednu z tých, čo sú, a ani sa nepohne, pretože nič nie je navyše. A všetko je kované mocným kováčskym kladivom... na všetko treba mať silu kováča.

Prezeral som si telo i tak, i onak a našiel som si na pravej ruke blízko lakťa tenkú jazvu, ktorú som predtým nevidel. Po ukončení prehliadky som dospel k jednoznačnému záveru, že moje bývalé telo bolo oveľa lepšie. A to aj čo sa týka tváre, aj v proporciách, aj vo svaloch. Na bruchu som mal štyri tehličky! Dobré, nebolo ich šesť, ale nebola hanba vyzliecť si tričko. A vymakal som si aj bicepsy. A tu...? Zdá sa, že so športom sa Jun-mi vôbec neobťažovala. Skrátka, keď som sa oboznámil s mršinou, v ktorej som sa ocitol a spomenul si na svet, do ktorého niet návratu, obliekol som sa a chmúrne-chmúrne som sa odťapkal na raňajky.

Zdá sa, že Sun-ok a jej matka sú v kuchyni už dávno. Pripravujú sa na nový pracovný deň. Z môjho príchodu majú úprimnú radosť. Sun-ok prestala krájať cibuľu, odložila nôž, zložila si z tváre plavecké okuliare, chytá ma za ruku a vedie k raňajkám do malej kuchyne, kde teraz sedím. Vytiahne všetko z chladničky, uvarí čaj, hovorí mi, aby som sa najedla, kým ona bude pomáhať mame, a potom sa pripravíme na odchod. Dobré, nikam sa neponáhľam. Ako sa hovorí: do piatku som úplne voľný.

S tichým puknutím začne horieť kotol, s ktorým sa opravár doteraz zaoberal.

„No, mladá gazdiná,“ otočil sa ku mne Kórejecan s úsmevom, zrejme od radosti, že skončil, „teraz vám bude zasa teplo!“

Mračím sa naňho: „A aká je cena?“ pýtam sa zachmúrene. „Koľko chcete za vašu prácu?“

„Stotisíc wonov,“ odpovedá zmätene, očividne neočakával, že sa s ním holohlavé dievča pustí do rozhovoru.

Sto dolárov? Za pätnásť minút roboty?! Nie je to priveľa?! Už som zistil kurz miestnej meny k doláru. Všetko je jednoduché. Stačí sumu vydeliť tisíckou. Tisíc kórejských wonov je jeden americký dolár. Stotisíc wonov, sto dolárov, jeden milión, tisíc dolárov. Pravdou je, že čo ešte neviem, je kúpna sila peňazí. Koľko a čo sa dá kúpiť za, povedzme, tisíc wonov. Ale, sto dolárov... Sto dolárov je sto dolárov! Myslím si, že je to veľa.

„Počkajte, idem to skontrolovať,“ hovorím a vychádzam spoza stola.

„Čo budete kontrolovať?“

„Skontrolujem vašu prácu,“ odpovedám a podídem ku kotlu.

„Dievča, ako sa to rozprávaš so staršími?“

Bez toho, aby som čokoľvek odpovedal na túto zjavne provokatívnu otázku, sa trochu prikrčím a rukami opretý o kolená natiahnem krk, aby som si pozorne prezrel vnútro kotla.

„Dievča, prečo sa takto správaš? Kde je tvoja výchova?“

„Nie som dievča, som mladá gazdiná, ako ste povedali. Nehorí,“ natiahnem ruku a opatrne strkajúc ukazovák vedľa plamienkov, ukazujem: „Tu, tu a tu. A tu a tu oheň horí nie dohora, ale do strany. A tu z nejakého dôvodu nie je modrý plameň, ale žltý. Všetky sú modré, len tento je žltý. Opravte to!“

„O čom to rozprávaš? Urobil som všetko správne!“

„No, neviem. Práca musí byť odvedená kvalitne. Platíme vám peniaze, ale nepadajú nám z neba. Opravte to. Potom to znova skontrolujem.“

„Ale ako...?!“

„Jun-mi, čo to robíš?“ ozve sa od vchodu do kuchyne vystrašený hlas Sun-ok.

„Prijímam prácu,“ obraciam sa k nej. „A čo?“

„Prosím, odpustíte jej,“ Sun-ok sa ukloní opravárovi. „Len včera sa vrátila z nemocnice...“

„Viete, vaše dievča, ona...“ začne sa s ňou zhovárať.

„Žiadne reči!“ ostro sa k nemu otočím. „Radšej svoje sily vynaložte na to, aby ste urobili správne svoju robotu.“

„O čom to hovoríš?! Všetko som už urobil!“

„A tie dierky, ktoré nehoria?“

„Tie sú zavarené.“

„Tak ich prečistite! Alebo sa na ne len pozeráte? Takže nakoniec sa všetky zavaria a my čo, budeme musieť kúpiť nový kotol? Vy nie ste profesionál?“

Kórejčan, červený ako rak, stuhne s otvorenými ústami, zrejme od rozhorčenia nenachádza slová.

„Jun-mi, ako sa rozprávaš so staršími?“ Sun-ok vystrašene zalapá po dychu a zakryje si ústa rukou.

„Len som chcela byť užitočná,“ hovorím a hneď si pomyslím, že som sa do toho asi nemal pliesť. No, žili nejako predtým bezo mňa. Aj bez mojej pomoci. „Ospravedlňujem sa, ak som urobila niečo zlé,“ dodávam a po krátkom premýšľaní sa ukloním. Asi by to takto malo byť.

„Hrubiánka!“ opravár konečne nájde správny výraz. „Pracujem už dlho, ale ešte v žiadnom inom dome sa so mnou deti takto neúctivo nerozprávali! Kde je tvoja výchova? Všetko poviem tvojej matke! Držaňa!“

„Prosím, odpustite jej! Práve sa vrátila z nemocnice!“

„Hanba!“

„Prosím, odpustite!“

„Nenechám to len tak!“

„Prosím, odpustite!“

Pozeral som sa na to všetko, pozeral a rozhodol som sa, že bude lepšie, ak odídem, aby som nespôsobil ešte viac odporu a podráždenia. Hoci som mal chuť opravárovi *poriadne vyčistiť žalúdok* a prinútiť ho k spolupráci, potichu som odišiel z kuchyne a vyšiel na druhé poschodie. Odložil som matrac z podlahy, trochu sa zamyslel a začal som skúmať obsah skriniek. Hľadal som nejaké vychádzkové nohavice. Do mesta v sukni nepôjdem!

Asi po desiatich minútach príbehne Sun-ok celá červená od rozrušenia.

„Jun-mi!“ zvolá hneď od prahu. „Čo sa stalo?! Ako sa to rozprávaš so staršími? Prečo nám robíš hanbu?“

„Opravil to? Skontrolovala si kotol?“ otočím sa na ňu od skrine.

„Počuješ, čo sa pýtam?“

„Prepáč, zabudla som, ako hovoriť so staršími.“

Sun-ok sa zarazí, keď počuje moju odpoveď: „Pravda?“ zmätene sa po pauze opýta: „Naozaj si zabudla?“

„Áno. Skontrolovala si jeho robotu? Horia všetky dýzy?“

„Áno. Majster mi všetko ukázal.“

„No, prosím! A tak sa tomu bránil. Bolo potrebné sa len pohádať.“

„Jun-mi, čo robíš v mojom šatníku?“

„Hľadáam nejaké nohavice. Prepáč, nevedela som, že je to tvoj šatník.“

„Načo potrebuješ nohavice?“

„Vonku je zima. V nohaviciach mi bude teplejšie.“

Koža šiesta

Miesto deja: Izba sestier v dome ich matky. Jun-mi a Sun-ok sa chystajú do mesta.

„Jun-mi, na, vezmi si toto. Je to tvoj občiansky preukaz, je tam tvoje identifikačné číslo aj naša adresa. Nestrať ho!“

„Oj! Ďakujem! Ummm, prečo je tu napísané, že som sa narodila v roku 1997?“

„Pretože si sa vtedy narodila.“

„Ale povedala si, že mám devätnásť, nie? Rok 2014 mínus devätnásť je 1995. Je predsa rok 2014, nie?“

„Ah! Na preukaze je zapísaný rok, v ktorom si sa narodila. Ale vek máš iný. Keď sa dieťa narodí, má sa za to, že už má rok. Vyrástlo v matkinom bruchu, chápeš?“

„No... asi áno. A odkiaľ je ten ďalší rok?“

„Ďalší rok je pridaný, pretože si sa narodila v novembri, na jeseň. Potom prišiel Nový rok a pridal sa ďalší rok. Všetko je jednoduché.“

„Ah-ah... takto to znamená...“

„Áno. Keď si sa narodila, v Soule veľmi husto snežilo. V tom ročnom období je to nezvyčajné. Hovorí sa, že ľudia narodení v snehu majú dušu bielu a čistú ako padajúci sneh. Mama keď vidí, ako sneží, vždy na teba myslí.“

„Mmm... A kedy si sa narodila ty, Sun-ok?“

„Narodila som sa v lete. Na oblohu vyšlo jasné žiarivé slnko. Som sexy dievča, Jun-mi! Sme spolu, zima a leto, chlad a teplo! Ako dve polovice prírody! Fantastické, nie?!“

„Skvelé... Takže mám len sedemnáť rokov? Som teda neplnoletá?“

„Samozrejme.“

„A kedy budem dospelá? V osemnástich?“

„Prečo práve v osemnástich? V dvadsaťjeden.“

„V dvadsaťjeden?!“

„Prečo si taká prekvapená?“

„Ummm... nuž teda...“

(V dnešnej Kórei majú ľudia skutočne *dva druhy veku*. Jeden podľa pasu, druhý *ako je zvykom*. Preto sa pre istotu pýtajte, aký vek má váš partner podľa pasu. Aktuálny vek plnoletosti v Kórei je dvadsať rokov. Sľubujú, že ho znížia na devätnásť. Po dosiahnutí plnoletosti môžete piť alkohol, navštevovať nočné bary a uzatvárať manželské zväzky. Autor prihodil jeden rok do plnoletosti navyše kvôli zápletke. Autor)

„Vezmi si telefón. Na, nabila som ti ho. Lekár povedal, aby si do nemocnice nebrala nič elektronické. Žiadny telefón ani notebook. Aby si sa nestresovala. Dúfam, že ťa to nenaštvalo.“

„Nie, v pohode, ďakujem. Telefón je taký malý.“

„Vždy bol taký.“

„A heslo?“

„Nepoznám tvoje heslo. Je to tvoj telefón!“

„Mmm... zabudla som.“

„Čo budeš robiť? Ako z neho budeš volať?“

„No, neviem.“

„Jun-mi, prečo si sa natlačila do tých strašných džínsov?“

„Prečo, sú strašné?“

„Vôbec sa ti nehodia!“

„Prečo?“

„Máš v nich tučné nohy.“

„No, a čo?“

„Aké no, a čo?! Nie je to pekné.“

„Ale je to pohodlné.“

„Radšej si si mala vziať suknu a pančuchy. Pre dievčatá sú sukne vhodnejšie než nohavice.“

„Pôjdem takto!“

„Ako chceš. Obliekla si si pod ne pančušky?“

„Nie, prečo?“

„Jun-mi, vonku je veľmi chladno. Plus päť. Zamrzneš.“

„Nezamrznem.“

„Zamrzneš.“

„Nezamrznem.“

„No čo si ako malá?! Zmrzneš a ochorieš! Vieš, akí sú lekári drahí?“

„Nezamrznem!“

„Aká si tvrdohlavá, Jun-mi! Prečo nepočúvaš svoju staršiu sestru? Povedala som ti, aby si si to obliekla!“

„Pff!“

„Jun-mi, neurobíš si make-up?“

„Nie.“

„Prečo?“

„Nechcem!“

„Jun-mi, každé dievča by sa malo starať o svoju tvár.“

„Je to také dôležité?“

„Samozrejme, že je to dôležité. Žiadna starostlivosť, žiadna krása. Žiadna krása, žiadny priateľ. Žiadny priateľ, žiadny manžel! Bez manžela, žiadna rodina. A bez rodiny vždy budeš byť sama, budeš veľmi smutná a nešťastná. Rozumieš?“

„Všetko kvôli chlapcom?“

„Samozrejme! Chlapci si vyberajú iba krásne dievčatá. Ty to nevieš?“

„Pffff... No, vlastne to viem.“

„Tak nebuď tvrdohlavá. Alebo si zabudla, ako sa to robí? Dovoľ mi, aby som ti pomohla.“

„Vieš, Sun-ok, cítim, že chlapci sú to posledné, na čo mám myslieť. Teraz je hlavnou záležitosťou štúdium a moja budúcnosť!“

„Óóó! Máš úplnú pravdu, Jun-mi! Súhlasím s tebou!“

„Preto mejkap odložme na neskôr. Až budem dospelá, dobre?“

„Čooo? To si päť rokov nedáš ani rúž na pery?! Rozhodla si sa stať mníškou?“

„Pffff!“

„Jun-mi! Zabudla si, ako správne hovoriť s ľuďmi?“

„Prečo?“

„Bola si na majstra strašne hrubá. Nemôžeš sa správať takto. Nikdy predtým si sa takto nesprávala.“

„Prepáč. Nechcela som. Asi som toho veľa zabudla.“

„Neboj sa, ja ťa to naučím. Poviem ti to najdôležitejšie, aby si sa na ulici nemusela hanbiť, a zvyšok neskôr, dobre?“

„Ďakujem, Sun-ok.“

„Jun-mi, pamätaj si, že osobu môžeš osloviť menom iba vtedy, keď je to tvoj veľmi blízky príbuzný alebo priateľ. Rodičia tiež volajú svoje deti menom. To je všetko. V iných prípadoch, keď niekoho oslovuješ, musíš použiť špeciálne slová. Napríklad tituly alebo názvy pozícií, ktoré tá osoba zastáva. V opačnom prípade človeka urazíš neúctivým zaobchádzaním. Ak je ti ten človek úplne neznámy, oslov ho podľa jeho veku. Treba to urobiť takto:

Adžuma (tetuška) je oslovenie pre ženu po tridsať päťke a je veľmi dôležité nepoplietť ho s iným. Ak tak nazveš mladé dievča, smrteľne sa urazí. Adžuma je žena v rokoch.

Adžossi (strýčko) je oslovenie dospelého muža.

Agassi (dievča) to povedz, keď chceš s úctou osloviť neznáme dievča. Chápeš, Jun-mi?“

„Áno, Sun-ok. Ďakujem.“

„Takto treba oslovovať ľudí, ktorí sú od teba oveľa starší. A teraz, ako ľudia oslovujú tých, ktorí sú od nich starší, ale nie oveľa:

Hjong (starší brat, brat) je oslovenie, ktoré vo vzťahu k mužom používajú LEN muži. To znamená, že nie sú príbuzní, ale rozumejú si dobre.

Oppa je výraz, ktorý používajú dievčatá na oslovovanie mužov, ktorí sú od nich starší. Existuje však pravidlo. Jedným slovom oppa môže dievča nazvať aj svojho staršieho brata, aj svojho priateľa. Inokedy, keď potrebuješ osloviť muža, ktorého poznáš, ale je to len známy, pridaj k jeho menu slovo oppa. Napríklad: Song-u oppa. To bude správnejšie. Ak ho však nepoznáš a je od teba starší, môžeš mu povedať aj oppa, kým nezistíš jeho meno. Rozumieš?“

„A čo ak je v mojom veku? Ako ho mám osloviť?“

„Oppa.“

„Prečo?“

„Je to muž!“

„Teda, aj keď je v mojom veku, považuje sa za staršieho, pretože je muž?“

„Áno, správne.“

„Achch...!“

„Počúvaj ďalej, Jun-mi. Zajtra v škole oslovuj svoje priateľky: onni. Je to trošku familiárne, ale u priateľiek je to dovolené.“

Onni je oslovenie mladšej priateľky k staršej. Alebo aj mladšej sestry k staršej sestre. Môžeš ma tiež oslovovať onni, Jun-mi. Som tvoja staršia sestra!“

„Dobre, onni.“

„Pamätáš si všetko?“

„Áno.“

„Ide ti to výborne, Jun-mi! Ved' som ti hovorila, že máš dobrú hlavu! Okej, ideme. Poďme sa prejsť, porozprávam ti ešte viac!“

„Áno, onni.“

Miesto deja: *Jun-mi a Sun-ok kráčajú po ulici smerom k autobusovej zastávke.*

Do čerta, voľajako je chladno! Odkedy sme vyšli na ulicu, neprešlo ani päť minút a nohy v čižmách mi už začínajú omŕzať. Vari je plus päť nejaká zima? A to nestojím na mieste, kráčam. Zvláštne. Možno je tu príliš vysoká vlhkosť, je to preto? Mmm... Možno je to preto, že Jun-mi nie je chlap! Pamätám si, že dievčatá, ktoré som poznal, sa často sťažovali, že im je zima. Trochu ochladne a im je zrazu strašná zima. Ruky, nohy studené. U žien je to s vnútorným vyhrievaním nejako inak než u mužov. To je ale smola... ešte aj mrznúť tu budem! Nabudúce sa oblečiem teplejšie.

„Darebáci!“ vyhrkne Sun-ok nahlas, čím ma vytrhne z myšlienok na chlad.

„Kto?“ otočím sa k nej nechápavo.

„Hentí,“ pokrúti hlavou, čím naznačí, o kom hovorí.

Pozrel som sa tým smerom. Na malom námestí, na okraj ktorého sme z uličky vyšli, bolo vidieť stavenisko. Zdá sa, že sa tam začalo stavať nedávno, keďže stavbári ešte *nevyšli z jamy* na úroveň terénu. Podľa veľkosti pozemku to bude veľká budova.

„Prečo sú darebáci?“

„Stavajú obchodné centrum!“

„A čo je na tom zlé?“

„Si hlúpa, Jun-mi? Budú tam desiatky obchodov a kaviarní! Ľudia pôjdu tam a prestanú chodiť k nám. Z čoho budeme žiť? Už sa nám to raz stalo! Musí sa všetko znova zopakovať?“

„Mmm... Onni, prepáč, ale čo *bolo* predtým?“

„Ach, prepáč, zabudla som, že si to nepamätáš. Keď vidím toto stavenisko, začínam sa triasť od zlosti! Ako to môžu urobiť bez toho, aby vôbec mysleli na iných ľudí?! Ako?! Podarí sa majiteľom malých obchodíkov a kaviarní vedľa nich prežiť? HÁ?! Čo si o tom myslia?!“

„A, čo ak s nimi uzavrieme dohodu a otvoríme si kaviareň v nákupnom centre?“

„Jun-mi, nič nechápeš. Museli by sme zaplatiť vysoké nájomné. Obchodné centrum bude spočiatku presadzovať politiku priťahovania zákazníkov udržiavaním nízkych cien. Veľké spoločnosti majú veľa peňazí a môžu si to dovoliť. Zákazníci si za ten čas zvyknú chodiť len k nim a všetci ich malí konkurenti v okolí skrachujú. Potom, samozrejme, zvýšia ceny a ušlý zisk sa im niekoľkonásobne vráti. No dovtedy, ak s nimi budeš chcieť obchodovať, budeš musieť dodržiavať ich cenovú politiku. Ale z čoho máš žiť? Nie si veľká spoločnosť, nemáš dost peňazí, aby si počkala na dobré časy. Rozumieš?

„Odkiaľ to vieš?“

„Otec mi to povedal. Vedel o nich všetko.“

„Onni, sľúbila si, že mi porozprávaš rodinný príbeh. Ten nepríjemný príbeh, o ktorom si hovorila. Súvisí s nákupným centrom?“

„Áno, Jun-mi. Vtedy sme bývali v inej oblasti. V Čonbožo. Rodičia mali malú reštauráciu na dobrom mieste. Veci šli dobre, kým sa nezačalo stavať obchodné centrum. Developerská firma kúpila od mesta pozemok a ulicu, na ktorej stál náš dom, jednoducho zbúrali. Všetci, ktorí prišli o majetok, boli odškodnení. Dostali však veľmi malú kompenzáciu. Nedala sa za ňu kúpiť reštaurácia na podobnom dobrom mieste. Otec a ďalší dvaja poškodení zažalovali spoločnosť a požadovali primeranú cenu. Stavebná firma mala však veľa peňazí a dobrých právnikov. Povedala, že všetky zbúrané domy boli veľmi staré a už nemali takú cenu. Otec nevedel nič dokázať, iba zbytočne vyhodil peniaze za súd. A potom mama ochorela. Veľmi sa bála, že nebudeme mať z čoho žiť a skončíme na ulici. Otec všetky peniaze, ktoré ešte ostali, minul na jej liečbu. Veľmi ju miloval, Jun-mi.“

„A ďalej?“ pýtam sa, keď vidím, že Sun-ok stíchla, hľadiac do zeme, očividne blúdi v spomienkach. „Čo sa stalo potom?“

„Potom?“ zdvihne ku mne zrak. „Potom sme sa presťahovali inam. Bývali sme v dvoch malých izbách. Otec dostal prácu. Mal niekoľko zamestnaní súčasne. Pamätám si, že domov chodieval veľmi neskoro. Niekedy pracoval po celú noc a prišiel až ráno. Vôbec sa o seba nestaral. A jedného dňa mu prišlo zle od srdca. Zomrel priamo v práci... Myslím, že sa to stalo preto, lebo ho veľmi mrzelo, že jeho rodina žije takým nevhodným spôsobom.“ Sun-ok má v očiach slzy. Nevedel som, čo mám robiť. Povedať jej, aby už nepokračovala? „Po smrti otca sme žili veľmi zle. Mama si našla prácu, ale platili jej málo. Presťahovali sme sa do menšieho bytu, no stále nebolo dost peňazí ani na vykurovanie. Žili sme takto skoro rok a pol.“

„A príbuzní?“ vyzvedám. „Máme nejakých príbuzných? Nemohli nám pomôcť?“

„Vieš, Jun-mi,“ hovorí Sun-ok pomaly, odvráti sa, zjavne mi nechce hľadiť do očí, „príbuzní mojej matky žijú v provincii Hwanghă. Ide o poľnohospodársku oblasť. Ľudia, ktorí tam žijú, sú veľmi chudobní. Mamina rodina nám nemala ako pomôcť. A otcova rodina... Matka nášho otca prekliala našu matku. Povedala, že je čarodejnica, ktorá počarila jej synovi. Otec sa oženil proti vôli svojej rodiny. Nechceli, aby jeho manželka bola chudobná. Jeho matka mu vybrala iné dievča. No otec inú ženu odmietol. Zato ho jeho rodina zavrhla. Mama hovorí, že je to všetko pre babku. Poštvala proti nám celú svoju rodinu. Povedala, nech žije sám, nech vidí, aké je to žiť bez podpory rodiny. Myslela si, že to nezvládne, že matku opustí a vráti sa k svojej rodine. Ale mama mala nejaké veno a aj otec mal nejaké peniaze. Zložili ich dohromady a kúpili si lacný domček, ktorý prerobili na reštauráciu. Mama povedala, že otec vybral správne miesto. Banke spolu rýchlo splatili úver, ktorý si vzali, a začali zarábať slušné peniaze. Naši rodičia spoločne prekonalí všetky ťažkosti, ako sa na skutočných manželov patrí. No naša stará mama im to stále neodpustila. Ani keď sme sa narodili my, neprišla zablahoželať. Nikdy nás nevidela.“

Hmm, pochmúrny príbeh rodinných vzťahov. To je to, čo v Kórei znamená: ísť proti vôli svojich rodičov. Hoci, aj u nás som už podobnú históriu počul. Zdá sa mi, že o nej hovorili v televízii.

„A odkiaľ má mama svoju reštauráciu?“ pýtam sa Sun-ok, ktorá opäť zmĺkla.

„Otec má mladšieho brata, strýka Jun-sok. Ten, keď jeho staršieho brata vyhodili z rodiny, stal sa dedičom. Rok a pol po smrti nášho otca zomrel potom aj jeho otec. Mama hovorí, že starý otec sa veľmi trápil tým, čo sa stalo. Strýko sa teda stal najstarším mužom v rodine. Prišiel k nám, pozrel sa, ako žijeme a povedal, že to nie je správne. Zariadil, aby sme sa presťahovali do domu, v ktorom bývame teraz, a pomohol nám otvoriť si reštauráciu. Babička ho za to veľmi pokarhala, no on si to nerozmyslel. Tento dom patrí ich rodine, ale bývame v ňom my. Ujo je veľmi dobrý... Nebyť jeho, neviem, čo by s nami bolo. Má aj vlastnú rodinu, dvoch synov. Peniaze sám potrebuje, no aj tak nám pomáha. Možno nie často, ale pomáha. S peniazmi, s jedlom alebo s vecami. Ako môže.“

„Ach... jasné,“ hovorím. Čo by som mal povedať viac? Rodinná dráma. A strýko Jun-mi je skvelý! Takému sa treba hlboko pokloniť. Išiel proti vôli svojej matky. A stará mama bude asi poriadna megera. Vykopnúť vlastného syna z domu!

„Jun-mi, poprosím ťa...“ osloví ma Sun-ok.

„O čo?“

„Vieš, mama si myslí, že za to, čo sa stalo otcovi, môže ona. Najmä preto, že vtedy ochorela. Že nebyť nej, otec by neminul všetky peniaze a bol by nažive. Preto ťa prosím, ak o tom mama začne rozprávať a vôbec, ak bude hovoriť o otcovi, skús rozhovor nejako zaraziť. Zmeň tému. Mama je v zlom zdravotnom stave, nemala by sa rozrušovať. Ak začne spomínať na minulosť, veľmi sa rozčúli. Tak jej to nedovoľ, dobre?“

„Áno, onni. Dobre.“

„A dobre si pamätaj, Jun-mi! Nikdy sa nezapleť s boháčmi. Nikdy! Sú to bezohľadní ľudia. Všetko merajú peniazmi. Namiesto srdca majú bankovú kartu. Drž sa od nich čo najďalej! Rozumieš mi?!“

„Áno, onni. Rozumiem.“

Prečo by som sa mal zapleť s boháčmi? Mám to ja zapotreby? Alebo... Možno tým myslela, že Jun-mi očarí nejakého bohatého mladíka a začnú si spolu. Pfff! Práve ona? To jej teda riadne lichotí. Kto by sa vrhal na takú krásavicu?

Miesto deja: Jun-mi a Sun-ok sa prechádzajú po supermarkete. Jun-mi si všlma ceny.

Chodím, sledujem ceny, prepočítavam wony na meny, ktorým rozumiem. Mlieko: 45-55 rubľov za liter. Chlieb: 50-60 rubľov za bochník. Za tucet vajec okolo sedemdesiat rubľov. Mäso je sakramentsky drahé! Hovädzie mäso: takmer deväťsto rubľov za kilogram! Bohovsky drahé! Čím tu kfmia kravy, že je to také drahé?! Zlatým prachom? Takže... bravčové je dvakrát lacnejšie. Kuracie je ešte lacnejšie. Niekde vychádza okolo dvestopäťdesiat rubľov za kilogram. Exotika, konzervované polievky: štyri doláre za balenie. Takéto mumyo som ešte nejedol. Hory sójovej omáčky... no nie je to až taký konzumný produkt. Nevidím oddelenie rybacích produktov. Možno tu nie je. Sladkosti a sušienky: 120-150 rubľov za balenie. Miestne pivo: 60 rubľov za plechovku, dovážané: 100 rubľov. Miestna vodka, sodžu: asi štyridsať rubľov za fľašu.

No, majú tu *poriadne moskovské ceny*. Nič nezvyčajné. Ale koľko zarábajú?

„Onni, povedz mi, prosím, keď skončíš univerzitu, aký bude tvoj plat?“

„A čo? Prečo to chceš vedieť?“

„No, chcem spočítať, čo všetko si tu môžeš za svoj plat kúpiť.“

„Smiešne,“ usmeje sa Sun-ok. „Tu je draho, na trhu sa dajú kúpiť produkty lacnejšie.“

„No, ale aj tak. Koľko zarobíš?“

„Bude to závisieť od spoločnosti, do ktorej ma prijmú. Zvyčajne tí, ktorí práve doštudovali, dostávajú výplatu okolo jedného milióna wonov.“

Tisíc dolárov? Pomyslel som si. Pri pohľade na cenovky na policiach, nie veľa... A ešte treba zaplatiť aj za bývanie a za oblečenie...

„Neskôr, samozrejme, priplatia za odpracované roky,“ pokračuje Sun-ok. „Za päť rokov, ak budeš tvrdo pracovať, môžeš získať dva a pol až tri milióny wonov mesačne.“

„Onni, nie je to málo?“ pýtam sa prekvapene.

„Áno, dosť málo,“ súhlasí onni a prikyvuje. „V Soule je skvelé zarábať päť až šesť miliónov mesačne, vtedy sa tu dá žiť bez problémov. Preto ti hovorím, že je dôležité, aby si sa dostala na dobrú univerzitu! Ich absolventi dostávajú vždy dvakrát toľko, koľko tí, ktorí absolvovali len obyčajnú vysokú školu. Vždy! A niekde aj dvakrát, trikrát viac! Už chápeš?“

„Chápem,“ povzdychnem si.

Je to v riti...

Miesto deja: Škola Jun-mi.

Sedím, smutno sa pozerám na papier...

Čo znamená: Funkcia na linke??? ??? ??? ??? ??? ??? ??? Nájst'???

...

??? Maximum ???

...

A čert vie, čo to znamená!

Dnešné ráno začalo lezením do školskej uniformy. Tmavomodré sako a sukňa, biela košeľa, tmavočervený motýlik. Plus čierne topánky na prezutie. Čierny kabát, cez plecia ružovo-žltý dievčenský školský batoh s akýmsi zeleným potkanom na kľúčenke. Telefón, tiež dievčenský Samsung, ružový, *véčkový*. Obrazovka je malá. A s heslom. Musel som si kúpiť novú simku, aby som ho mohol používať. Táto Jun-mi zahlesovala úplne všetko, čo mohla. Aj telefón, aj notebook. V dome sú dva notebooky. Jeden je jej, druhý patrí Sun-ok. Chcel som ísť v nedeľu večer na internet, sadnúť si, prečítať si o Kórei. Nula bodov. Komp Jun-mi má heslo, ktoré, samozrejme, rovnako ako pri telefóne, tiež nikto nepozná. Čo v ňom asi tak ukrývala?! Fotky svojich opupákových nápadníkov? Alebo bola agentka 007? Onni si skrátka vzala svoj notebook, ktorý mi včera dala, potrebuje si spraviť domácu úlohu, a vďaka Jun-mi som si namiesto prehl'adávania internetu obhrýzal prsty. Skúšal som aspoň vytiahnuť batériu. V bežných zariadeniach vytiahnete veľkú batériu a niekde v blízkosti, pod ňou, na doske, zvyčajne vyčnieva batéria BIOS. No v tomto... čert vie, čo je to za komp a kde má batériu! Nič som nenašiel, a basta! Musím ho odnieť do dielne a rozobrať.

Sun-ok ma odprevadila do školy, nízkej dvojposchodovej budovy so svetlými stenami a veľkými oknami. Pred školou je rozsiahle námestie s vysokými kríkmi, z ktorých napriek zime neopadali malé žlté lístky. Z domu sme sa ku škole dostali za pätnásť minút, rýchlym krokom. Keď som si spomenul, ako som včera premrzol, už som neprotestoval a obliekol si všetko, čo povedali. Pomyslel som si: Asi to nie je prvýkrát, čo poslali Jun-mi do školy. Takže vedia, čo majú robiť. Je ráno a vonku je ešte chladnejšie, než bolo včera popoludní.

Vo dverách školy nás čakala Kim Dže-un, kamarátka Jun-mi, čiernovlasé dievča v sivej páperovej bunde, tiež žiadna krásavica. Bola úprimne šťastná, že ma vidí. Začala sa pýtať, ako sa cítim, či si ju pamätám, aké mám krásne vlasy. Parochňa, však?

...

Skrátka súbor nezmyslov, ktoré dievčatá sypú z rukáva, keď sa stretnú. Onni ma kamarátke rýchlo odovzdala, požiadala ju, aby sa o mňa starala, a ponáhľala sa na svoju univerzitu. Dže-un ma odviedla do školy. Keď kráčala k dverám, položila mi otázku, po ktorej som si uvedomil, že to tu nebudem mať ľahké: „Naozaj si nepamätáš, ako som ťa zachránila na strednej, keď ťa napadol besný pes?“ vyzvedala. „Zachránila som ťa tak, že som mu hodila klobásu!“

Aby som bol úprimný, nerozumel som, či to myslela ako vtip, ktorý s Jun-mi mali, alebo to myslela úplne vážne. Možno som niečo zle preložil? Voľačo som neurčito zamrmľal, potom sme prešli dverami a otázka na psa kamsi zmizla.

Prvé, čo som si po vstupe do školy všimol, boli dva vysoké podlhovasté vence a medzi nimi stojan s fotografiou v smútočnom ráme. Z fotografie sa smutno usmievalo dievča vo veku Jun-mi, v rovnakej školskej uniforme, aká bola na mne.

„To je Kim Čche-chui,“ oznámila Dže-un potichu, keď ma videla pozerat' sa na fotku. „Včera ju pochovali, pamätáš si ju?“

„Čo sa jej stalo? Mala nehodu?“ vyzvedám, krútiac hlavou.

„Ty nevieš?“

„Bola som v nemocnici.“

„Ach! Asi ti to nepovedali, aby ťa nerozčúlili. Spáchala samovraždu. Otrávil sa tabletkami.“

„Otrávil sa?!“ ostal som šokovaný. „Prečo?“

„Lebo mala zlé známky.“

Ustrnul som. Otrávil sa pre zlé známky? Naozaj? Alebo mala iné dôvody? Možno nešťastnú lásku. Dievčatá rady všetko prehánajú.

„A tiež bola vyvrheľkou,“ zašepkala Dže-un, obzerajúc sa okolo seba.

To sú mi časy! Šikanovali ju? Chcel som sa opýtať, ale nepodarilo sa mi zistiť podrobnosti. Dže-un ma ťahala, aby som sa prezliekol, pretože do začiatku hodiny už neostávalo veľa času. Ukázala mi moju skrinku, ktorá bola vedľa jej, čo a kde do nej mám dať. Rýchlo sme sa obliekli a utekali sme do triedy. Len čo som si sadol na stoličku, učiteľ vošiel do triedy a začala sa hodina matematiky.

Aj hodina začala zvlášť. Odniekiaľ zo stropu sa ozvalo zašuchotanie reproduktora a mužský hlas oznámil: „Pozor, pozor! Hovorí riaditeľ bezpečnosti Kim Čche-hjon! Všetci žiaci a učitelia školy, vypočujte si dôležitý oznam! Dostali sme informáciu, že sa v blízkosti našej školy pohybuje exhibicionista. Páchateľ má tieto znaky: oblečený je v čiernom plášti, nosí veľké čierne okuliare. Kto niečo vie, alebo videl podobnú osobu, nech sa prihlási buď na políciu, alebo na školskom oddelení bezpečnosti, mne osobne. Prosím, neprepadajte panike. Policajti budú pravidelne hliadkovať v okolí školy. Opakujem...“

Do pekla!, pomyslel som, stiahnuť hlavu medzi pleciami. V škole páchajú študenti samovraždy, v okolí školy sa potulujú maniáci... plus akési besné psy! Nádherné miesto! A oni tomu hovoria Dobrá škola? Kam som sa to dostal?

Miesto deja: Učebňa. Tri veľké okná, polopresklená priečka oddelujúca miestnosť od chodby. Malé písacie stoly určené pre jednu osobu. Pri stoloch sedia dospievajúce dievčatá v rovnakých uniformách. Všetky pozorne sledujú učiteľa. Všetky okrem jednej, ktorá, podopierajúc si hlavu, zamyslene hľadá von oknom. Učiteľkou je mladá Kórejkanka, ktorá má na sebe čiernu bundu s dlhými rukávmi, čiernu zúženú sukňu, čierne topánky na nízkom opätku a bielu košeľu s červenou kravatou. V ruke drží ukazovadlo, na nose má veľké okrúhle okuliare v hrubom čiernom ráme. V triede prebieha hodina angličtiny.

Sedím. Pozerám sa von oknom. Premýšľam. Mám nad čím. Až v chrbtici cítim, že k žiadnemu zázraku nedôjde a Jun-mi sa na SKY nedostane. Aspoň nie v tomto roku. Doobeda boli štyri vyučovacie hodiny, dve dvojhodinovky, fyzika a matematika. Prvá hodina je prax, na druhej prebiehajú testy. Naozaj som sa snažil! Ale aj bez oznámenia výsledkov je mi jasné, že som to pokašľal. Bez šance. Po prvé, rozumel som asi len polovici otázok k zadaniam. Po druhé, z tej polovice som ako-tak správne vyriešil asi polovicu. Som humanista, čo narobím?! Pamätám si, že nás aj v jazykovom ústave v prvom ročníku dusili, dusili fyzikou, dusili, dusili... Priam nás zadusili. Vtedy som mal reálnu šancu vyletieť z *alma mater*. Odvtedy ubehli štyri roky, no stále je pre mňa záhadou: to je naozaj nemožné stať sa prekladateľom, hoci neviem, na čo slúži nejaká funkcia a nepoznám Laplaceove zákony? Vedieť to je pre prekladateľa naozaj také životne dôležité? Nikdy tomu neuverím! Len čo tieto *drísty* skončili, okamžite som sa, ako aj všetci ostatní študenti cudzieho jazyka, pokúsil

na ne zabudnúť a úplne ich vypustiť z hlavy. A je to tu zasa! Už dávno zabudnuté nezmysly mi opäť búchajú na dvere a dobíjajú sa dovnútra! Čo s tým?

„London is a capital of England...“

Nit' mojich myšlienok preruší hlasná fráza. Ďalšia študentka, stojac pri lavici, začne rozprávať obsah svojej domácej úlohy.

Panebože! Ako dlho budú ešte trápiť ten nešťastný Londýn? Pomyslel som si, keď som sa otočil od okna k dievčaťu. Z toľkých pripomienok sa už Londýnu musí čkať! Tu sa o pár týždňov začínajú záverečné skúšky a ony stále krúžia okolo Londýna! Ved' už teraz je jasné, že kto sa čo naučil, s tým aj pôjde na skúšku. Je nepravdepodobné, že by dva týždne učenia niekoho ešte zachránili.

Trochu som sa započúval do neistého zmäteného príbehu o hlavnom meste Hmlistého Albionu, a keď som oň stratil záujem, otočil som sa späť k oknu a vrátil sa k svojim smutným myšlienkam.

... čo len poviem rodine Jun-mi? Ani si to neviem predstaviť. Niežeby mi to bolo jedno, ale čisto ľudsky je to nepríjemné. Tak ráтали s tým, že ich *poklad* pôjde na *dobrú* univerzitu a ja ich musím sklamať. Nie schválne, ale čo mám robiť?

Došľaka, prečo ma tak bolí brucho?! Nemal som včera počúvať Sun-ok a zožrať všetko, čo mi ponúkla. Vyskúšal som a teraz mi skrúca črevá. A prsia ma akosi nepríjemne bolia... Sú akési citlivé. Možno mám príliš tesnú podprsenku? Stlačila nejakú žilu, nedochádza k prietoku krvi? Začne gangréna... Bude zábava. Cez prestávku musím zájsť na toaletu a nejako povoliť tie hlúpe ramienka. Povedal som Sun-ok: „Načo mi je podprsenka?“ Nie, presviedčala ma. Povedala, že v škole by sa mi dievčatá smiali, keby si všimli, že ju nemám. Pomyslel som si: Kto vie, aké sú v tejto škole pravidlá a čo za dievčatá sa tu učia! A súhlasil som. Lebo som hlupák. Teraz sedím a trpím.

„... usually...“ (zvyčajne. angl.)

Otrasne vyslovené slovo mi udrelo do uší a vytrhlo ma z myšlienok.

... jednoducho prišerné, posledný rok štúdia, a takáto výslovnosť?! Už mi je jasné, prečo stále *sedia na Londýne*. Táto hodina je asi pre tých, ktorí v angličtine zaostávajú. Ako inak si vysvetliť, čo práve počujem? Hoci, nie je to jedno? U týchto dievčat je budúcnosť viac-menej jasná, ich ďalšie životné kroky sú vopred naplánované a všetkým to takto vyhovuje. Ja mám inú predstavu o svojej budúcnosti. Včera, keď sme s onni popíjali kávu v kaviarni, skúsil som sa jej podrobnejšie povypytať na tému: Aké sú jej plány do budúcnosti? Aké perspektívy svojej kariéry vidí? O plate som sa dozvedel už skôr, ale chcel som si overiť, či sú pravdivé informácie na internete, že dievčatám tu zveria len prípravu kávy. Bolo mi to treba, pýtať sa? Som sa dozvedel!

Sun-ok najprv veselo hovorila o kariére, o profesionálnom raste, že ak tvrdo pracuješ, môžeš sa stať vedúcou oddelenia, ale potom sa rozhovor o jej práci akosi stočil a plynulo prešiel k teórii, ako si nájsť dobrého manžela. Takáto zmena témy ma trochu zmatla, snažil som sa pochopiť príčinu, ktorá ju spôsobila. Položil som jej otázku: „A čo, vari bez manžela to nejde?“ A vzápätí som sa dozvedel o úžasnom miestnom zvyku! Ukazuje sa, že v Kórei si každý normálny človek najneskôr do tridsiatich dvoch rokov musí založiť rodinu! To platí najmä pre ženy. Ak tak neurobí v pravý čas, potom, ako povedala Sun-ok, *prídu jej na pomoc ľudia*. Na moju prekvapenú otázku: „To ako?“ mi vysvetlila, že známi, kolegovia z práce, priatelia a celkovo každý, kto ju pozná, každý jej ponúkne podľa nich vhodných kandidátov na vytvorenie rodiny a zorganizuje jej s nimi stretnutie. Dokonca sa do toho zapojí aj vedenie

firmy, v ktorej dotyčná pracuje. Týmto problémom sa môže zaoberať dokonca samotný generálny riaditeľ.

„Čo ak aj to zlyhá? Čo potom?“ opýtal som sa.

„Potom s touto ženou niečo nie je v poriadku,“ odpovedala mi Sun-ok. „Ľudia ju budú považovať za divnú a nebudú sa s ňou chcieť stýkať. Môže sa dokonca stať vyvrheľom.“

Požiadala som onni, aby mi vysvetlila, čo to znamená *byť vyvrheľom*.

„No... s takým človekom sa snažia nekomunikovať, zverujú mu tú najnudnejšiu a najnepríjemnejšiu prácu, chodí na obedy sám, nikto si ho nevšima, nepozývajú ho na hoesik a zvyčajne ho vyhodia ako prvého,“ vysvetlila mi.

Hoesik, ako som neskôr zistil, je firemná večera, ktorú zabezpečuje nielen vedenie, ale aj ktorýkoľvek zamestnanec firmy. Dôvody môžu byť veľmi rôznorodé: povýšenie, prírastok do rodiny, narodeniny... Nejsť na hoesik je veľmi zlé. Znamená to, že si nevážiš človeka, ktorý ťa pozval, a ľudí, ktorí na oslavu prišli. A ak ťa nikto nepozve na hoesik, je to ešte horšie. Znamená to, že si ťa nikto neváži, kolektív ťa neuznáva, si *vyvrheľ*!

Nech si majú ten svoj hoesik! Chlastačka je aj v Afrike len chlastačka, nič zvláštne. Ale s tým vydajom... Áno, pamätám si, že niečo také bolo aj v telenovelách. V rozhovoroch kórejských herečiek často vyskakovalo: už mám tridsať alebo tridsaťdva, a nie som vydatá! A vyslovujú to takým tónom, akože je to úplná hrôza. Nejako som tomu nevenoval veľkú pozornosť, myslel som si, že ženy plačú pre svoj vek, ale tu sa ukazuje úplne iný dôvod! Jednoducho des! Koho má čo zaujímať, kedy sa niekto rozhodne založiť si rodinu? Alebo mať deti? Čo ak práve nechcem? Nemám vhodného partnera? Mám sa oženiť len preto, lebo mi niekto prikazuje, aby som sa oženil s prvým človekom, ktorého stretnem? Lebo mám najvyšší čas? To určite!!! Trikrát CHA! Čo som zviera, aby nastúpilo obdobie môjho rozmnožovania? Sám sa rozhodnem, kedy a čo mám urobiť. Predovšetkým v takej dôležitej veci, akou je vytvorenie si rodiny. Bez akéhokoľvek podnecovania a strkania do chrbta. A kto sú všetci tí ľudia, ktorí sa rozhodli, že už mám čas? Nebešťania, ktorí vedia všetko? Nech idú do riti!

„... In London reigns eternal autumn ...“ (V Londýne vládne večná jeseň...)

Aj v mojej duši vládne večná jeseň... Kurník! Súdiac podľa doterajších zistení, môže byť život v tejto krajine veľmi nepríjemný. Povedzme, že ukončím štúdium a nájdem si prácu. Hneď ako si začnem budovať kariéru, nadíde *čas kvitnutia* a všetci naokolo začnú požadovať, aby sa Jun-mi... vydala! Privedú k nej nápadníkov. Prirodzene, všetkých pošlem dočerta, po čom bude Jun-mi vyhlásená za *čudnú*, preradená medzi vyvrheľov a vyhodená z práce. A všetko moje megaúsilie vynaložené na štúdium pôjde dole vodou! A budem niekde zametať ulice alebo predávať na trhu. Pfff! Aby sa to nestalo, bolo by najlepšie okamžite odísť, ešte skôr než začne toto šialenstvo. Do krajiny, v ktorej absencia manžela nebude nikomu prekážať. Do Európy alebo do Ameriky. A tam sa učiť, nájsť si prácu. Toto bude správny krok. Áno, áno, ale ako ho urobiť, tento krok? Sun-ok povedala, že štúdium v zahraničí je drahé. U nás to tiež bolo drahé... Koľko peňazí na to potrebujem? Ak sa teda tunajšie ceny veľmi nelíšia od cien na mojej Zemi, potom bežné školné v zahraničí robí nejakých päť až šesťtisíc dolárov ročne. Za päť rokov štúdia to je dvadsaťpäťtisíc... Treba z niečoho žiť... pridáme ďalších päťsto dolárov mesačne. Dajme tomu, že nie päťsto, ale tristo. Tristo za dvanásť mesiacov je tritisícšesťsto. Zaokrúhlime na štyri. Celkovo päť plus štyri, to je deväť až desaťtisíc ročne... Suma sumárum na štúdium potrebujem šesťdesiatitisíc. Kde ich získať?

Mmmm... Keď sa pozriem na rodinný podnik Jun-mi, nemyslím si, že je z neho možné také peniaze získať. Keby to možné bolo, Sun-ok by teraz už študovala v zahraničí. Navyše, vedľa stavajú megamonštrum, nákupné centrum. Ktovie, čo bude s kaviarňou. Hmm... vziať si

pôžičku? A na čo? Kto mi ju dá? Nemám nič a Jun-mi je nepľnoletá. Pýtať od mamy? Už je zadlžená, a potom... asi nebude nadšená, keď sa dozvie, že Jun-mi chce odísť do cudziny. Navždy. Mmmm... Aké sú ďalšie možnosti? Môžem to skúsiť cez nejaký výmenný študentský program. Univerzity by mali mať takéto programy. U nás boli. Na to však musím najskôr ísť na univerzitu! Opäť sa učiť fyziku, matematiku... Pche! Možno druhýkrát by to bolo jednoduchšie, ale aj tak by to bolo utrpenie. Epický výkon hodný hrdinu! Pravda, existuje aj iná možnosť. Koniec koncov, nemusím ísť do Európy či Ameriky, ale do Ruska. Jazyk viem... niekde sa usadím. Presne tak, niekde. A ako pôjdem? Pľnoletý budem až o štyri roky. Cestovať načierno? Pffff! Šialený nápad. Bez dokladov? Bez nich ma na poriadnu prácu ani nezoberú. A nelegálnu imigráciu majú pod palcom kriminálnici. Navyše, Jun-mi je dievča. Niečo mi vpichnú, zobudím sa neskôr na operačnom stole nelegálneho transplantológa, alebo pripútaný k posteli v podzemnom bordeli... Nie, nie, to mi netreba! Tu mám jedlo, strechu nad hlavou, dozor... Pomôžu, povedia... Keby niečo, aspoň nahlásia moje zmiznutie polícii... možno by ma našli... Keď sa nad všetkým poriadne zamyslím, zdá sa mi, že momentálne sa nemám kam ponáhľať, nemá to zmysel. Najprv sa potrebujem úplne adaptovať na nové telo, zvládnuť jeho pocity, a až potom začnem voľačo podnikáť. Teraz by bolo najrozumnejšie posnažiť sa, napnúť sily a postúpiť na miestnu univerzitu, ktorá vydáva medzinárodné diplomy. Keď skončím štúdium, budem pľnoletý. Potom, so vzdelaním, bude možné ísť aj do Európy, dokonca do Ruska. To bude úplne iný rozhovor. Toto je správna cesta...

„Jun-mi! Jun-mi! Jun-mi!“

Otočím sa k dievčaťu, ktoré ma tlačí do chrbta, a zachmúrene sa opýtam: „Čo?“

„Jun-mi! Sonbä nim...“

„Čo, sonbä nim?“

„Konečne sa nám podarilo zobudiť Pak Jun-mi!“ zrazu sa za mnou ozve posmešný hlas učiteľky.

Otočím sa. V triede nastáva oživenie a zo všetkých strán sa ozýva smiech. Pozerám sa na učiteľku a snažím sa prísť na to, čo mám robiť, vstať a ukloniť sa, len vstať, alebo sa ukloniť v lavici? Ktorá možnosť je správna?

„Vstávaj!“ zboku ku mne doľahne šepot Dže-un onni.

Využívaj náznak, vstávam a ukláňam sa. Učiteľka sa na mňa so záujmom pozrie.

„Nespala som, sonbä nim,“ hovorím v snahe odvrátiť od seba útok.

„Naozaj? Myslela som, že máš zatvorené oči.“

„Ja... len veľmi pomaly žmurkám, sonbä nim.“

V triede opäť prepuká smiech.

„To je ako?“ učiteľka sa trochu usmeje. „Predtým som si to u teba nevšimla.“

„Nespala som, sonbä nim,“ opakujem znova, „len som premýšľala.“

„Zaujímalo by ma, o čom? Pravdepodobne o Londýne. Potom nám o ňom možno povieš viac? Viem, že si bola chorá, ale keďže si v škole, mala si sa pripravovať na hodiny. Si pripravená?“

„Áno, som pripravená,“ odpovedám s prikývnutím.

Wau! Práve som prišiel po chorobe a mal by som byť pripravený! Žiadne zľutovanie so študentmi.

„Tak prosím, počúvam!“

Povzdychol som si a prehrabkávajúc sa v pamäti, som pristúpil k príbehu, snažiac sa hovoriť všeobecne, bez akýchkoľvek konkrétnych faktov.

(Sergej hovorí po anglicky o Londýne. Poznámka autora)

„Úžasné a nezvyčajné mesto Londýn je obrovským srdcom Veľkej Británie, najväčšieho štátu v Európe. Nie je to len obľúbené miesto turistov, ale aj mesto svetového významu, finančné

centrum, ktoré diktuje zákony ekonomiky, politiky, obchodu, kultúry a dokonca módy. Napriek pochmúrnemu počasiu a zamračenej oblohe sú obyvatelia pohostinného Londýna veľmi priateľskí, usmievaví a zdá sa, že nikdy nie sú smutní. Teplá atmosféra mesta je doslova presýtená radostnou náladou a tvorivým duchom...“ Čo ešte povedať? Pomyslel som si po pár minútach, keď som vyčerpал svoje všeobecné informácie o tomto nepochybne nádhernom meste, v ktorom som nikdy nebol. Možno o londýnskej burze? Lenže, je tam aj v tomto svete? Ups, prečo je tu zrazu také ticho?!

Pozieram sa na učiteľku. Za jej okrúhlymi okuliarmi vidím okrúhle oči takmer rovnakej veľkosti, ako sú tie okuliare. Plus, ovisnutá čeľusť. Otočím sa a rozhliadnem sa po triede. Obrázok je rovnaký. Okrúhle oči a otvorené ústa, údiv na tvárach. Všetci sa na mňa pozerajú. Čo sa deje? Nerozumiem. Prečo sa na mňa takto pozerajú? Povedal som niečo zlé?

Ale potom mi to dopne.

Rapocem po anglicky! Bez zaváhania! A čo Jun-mi? Aké mala jazykové znalosti? Súdiac podľa reakcie okolia, nevelké. Kurník...! Odhalili ma! A hneď v prvý deň! Nechal som sa nachytať!

„Jun-mi...“ učiteľka zavrela ústa, vrátila oči do normálu a začala ma vypočúvať.

Ja som nahodil smutný výraz, sklonil hlavu a *zapol mód hlupáčka*.

„Jun-mi, kedy si sa naučila takto rozprávať po anglicky?“

„Nepamätám si, sonbä...“ (béééé... som úbohý jahniatko...)

„Pred dvoma týždňami si mala úplne iné výsledky!“

„Prepáčte, sonbä...“ (béééé... nevidíš ten nekonečný smútok na mojej tvári? Prečo takto mučíš úbožiatko?)

„Absolvovala si intenzívne jazykové kurzy? Je to tak?“

„Nepamätám si, sonbä...“ (béééé... ja som úbohý hlúpa ovečka... Aké kurzy? Učiteľka, neviete, že môj mozog toho jednoducho nie je schopný?)

„Počkaj, ale ty si bola v tom čase v nemocnici?!“

„Prepáčte, sonbä... (béééé... som chorá ovečka, bolí ma hlavička... Pustite ma...)

„Takže si nemohla študovať! Čo sa ti stalo, Jun-mi?“

„Neviem, sonbä...“ (béééé... držte sa ďalej od chúd'atka-ovečky...)

Učiteľka sa zamyslí a mlčky na mňa hľadá. Dievčatá v triede si prekvapene šušajú.

„Dobre,“ povie učiteľka napokon, očividne sa o niečom rozhodla, „nestráčajme čas. Porozprávame sa o tom neskôr. Sadni si, Jun-mi! Ďalšia, o meste Londýn, nám povie...“

„Ďakujem, sonbä.“ (fuh!)

Myslel som, že ma roztrhajú na tisíc malých medvied'at! Áno, bolo to niečo podobné, ako keď nešťastného Balúa roztrhlo na kusy stádo divých opíc. Pomyslel som si a položil na podnos misku ryže.

Po angličtine bola podľa rozvrhu veľká prestávka a celá trieda počas nej chcela vedieť, kde sa Jun-mi naučila tak *spikovať*? Cez prvé dve prestávky za mnou prišli dievčatá, pozdravili ma, pýtali sa, ako sa cítim. No nie celý dav ako teraz! Nie všetky naraz?! Skrátka som utiekol na záchod, lebo som im nemal čo povedať a tú prekliatu podprsenku bolo treba uvoľniť. Keď som sa prvýkrát dostal do tela Jun-mi, myslel som, že budem mať problém ísť na záchod. Predsa len, ženský... Zdalo sa mi to nepríjemné. Ale život sa ukázal byť jednoduchší, než som si predstavoval. Všade mali uzavreté kabínky. Choď, sadni si, urob, čo máš. Akurát sa všetko robí posediačky. Ale čo sa mám kvôli tomu obesiť? Nie je to smrteľné. Skrátka, utiekol som od spolužiakov Jun-mi, zamkol sa v kabínke a rozopol si košeľu. Popruhy na podprsenke som posunul na hodnotu *nula, mínus jedna*. Inými slovami, úplne som si ich povolil. No nijako sa mi neuľavilo. Hrudník ma bolel naďalej.

Asi mi príliš tlačila na dôležité žily. Musím počkať, kým sa mi trochu rozprúdi krv.

Upravil som si oblečenie, vyšiel von, umyl si ruky a nasledoval som onni, ktorá ma čakala, na obed. Samozrejme, že ma otravovala otázkami, na ktoré som odpovedal: Nevieam, Nepamätám si, pričom som sa cítil nahnevaný, pekelné podráždený a prežíval som skutočnú túžbu niekoho zabiť.

Jedáleň bola hlučná a plná ľudí. Strava bola zorganizovaná formou bufetu. Vezmete tácku a potiahnete ju *po kol'ajniciach* popri stánkoch s jedlom. Vyberiete si, čo sa vám páči. Snažil som sa vybrať si niečo bezpečné, čo je ťažké prekoreniť. Ryža, jogurt, sušienky...

„Vzala si si tak málo?!“ onni, ktorá stála za mnou, ostala prekvapená. „Nemáš chuť?“

„Bolí ma brucho,“ odpovedal som stručne a posunul svoj podnos ďalej.

„Ach! Predtým si rada veľa jedla.“

To je jasné. Jun-mi jedlo milovala. Preto nemá žiadny pás. Keď som dokončil vyberanie jedla, zobral som si tácku a vyšiel som spoza priehradky, ktorá oddeľovala stolovaciú časť od výdajne jedla. Stoly v sále boli určené pre šesť osôb. Rýchlo som sa rozhlíadal a usúdil som, že takmer všetky miesta sú obsadené, takže nemám šancu sedieť s Dže-un sám. Išiel som teda k najbližšiemu stolu, kde sedeli tri študentky.

„Agassi,“ zdvorilo som sa usmial na dievča sediace na kraji, „môžem si aj s kamarátkou sadnúť k tvojmu stolu?“

Dievčatá, ktoré sa predtým pri jedle aktívne bavili, stuhli a pozerali sa na mňa, akoby som bol niečo nepredstaviteľné.

„Čo... čo si to povedala?“ opýtala sa ma začudovane oslovená dievčina. Na jej tvári bol nefalšovaný zmätok.

V duchu som si zanaďoval, lebo mi došlo, že ma zle pochopila. V mysli som si tú frázu preroloval v hlave, nenašiel som na nej nič urážlivé ani zlé a znova som ju zopakoval, pomaly a zreteľne vyslovujúc slová, lebo som si povedal, že za nedorozumenie môže moja výslovnosť. Keď som skončil, v sále nastalo úplné ticho. Aspoň v tej časti, ktorá bola ku mne najbližšie. Školáčky pri okolitých stoloch prestali jesť a otočili sa k nám, hľadiac na mňa prekvapenými očami. Dievča, ktoré som oslovil, nenáhľivo vstalo od stola. Nejakým spôsobom mi jeho ostentatívne ležérny pohyb pripomenul ruské filmy o mafiónoch. Totiž tú scénu, v ktorej urazený kápo s fyziognómiou plnou nemysliteľnej nadradenosti nenáhľivo vstáva od stola.

Takže, vyzerá to, že som si vybral nesprávny stôl. Pomyslel som si, pozorujúc, ako dievča urobilo krok ku mne.

„Jun-mi, hľadáš smrť?!“ láskavo, nahlas, aby to všetci počuli, sa ma opýtalo.

Pozná Jun-mi! Ale ja ju nepoznám! Povedal som niečo zle. Kurník! Vedel som, že budú problémy! Ale čo robiť? Treba sa nejako upokojiť a možno sa ospravedlniť. Len ako to urobiť?

„Prečo mlčíš?“ opýtalo sa dievča.

„Zle si ma pochopila,“ spustil som pokojne.

Dievčatá naokolo si povzdychli. Uvedomil som si, že som znovu povedal niečo zlé.

„Och, ty kinjo!“ skríkla dievčina a rukou ma silno strčila do ramena. Odsotila ma. Od nárazu jedlo z môjho podnosu vyštartovalo smerom k stolu a zasiahlo každého, kto za ním sedel. Paradajková šťava vyprskla podnecovateľke bitky do tváre, jogurt s ovocím postriekal sediacich pri stole a miska ryže, ktorá vyletela dohora, ich štedro zasypala svojím obsahom.

Dievča, ktoré dostalo džúsom do tváre, bolo na dve sekundy zaskočené, potom, keď si uvedomilo, čo sa mu stalo, vykričlo a vrhlo sa na mňa. Po chvíli sa k nemu pridali jeho priateľky, vyskočili spoza stola.

Na začiatku som bol trochu vystrašený z rýchleho vývoja udalostí. Odhodil som podnos a lenivo sa bránil, premýšľajúc, ako sa z neprijemnej situácie dostať. Ale keď som dostal bolestivý úder do tváre, nahneval som sa.

Čo do pekla?! Tri na jedného?! Čo som ja boxovacie vrece? Ale s dievčatami sa biť nemá... Kto sa nemá biť?! Chlapci! Jun-mi je dievča! Takže ja môžem!!!

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

To bijú mňa.

Bum! Bum! Bum!

To odpovedám ja.

Všade naokolo znie nepretržitý krik, škriekanie a rev. Zo všetkých strán do mňa silno strkajú a narážajú. Parochňa mi sklzla cez oči, takmer naslepo ju strkám nabok, nevidím, kde mávam rukami. Toto nekompromisné boxerské kolo pokračuje ešte niekoľko sekúnd, až potom sa na bojisku konečne objavia učitelia a odtrhnú nás od seba.

Stojím, mlčky zamračené hľadím na podlahu a počúvam, ako sa tri dievčatá, jedna cez druhú, prekrikujú v sťažnostiach na moju osobu. Uvádzajú urážky a škody, ktoré som im spôsobil: všetky tri majú poškodené oblečenie, jednej tečie krv z nosa, druhá má natrhnutú peru, tretia celú fyziognómiu, ale sťažuje sa na bolesti brucha. Údajne som jej zasadil silný úder. Aj na mojej strane sú škody: rozbité ústa a koleno, bolesť v boku, bolesť v chrbte. Navyše, ma brutálne svrbí pod parochňou spotená hlava, bolí brucho a hrudník. A tiež sa podprsenka Jun-mi akosi celkovo skrútila, kurník! Mám pocit, že predná časť je teraz kdesi na mojom chrbte a popruhy visia niekde okolo laktov. Pred súbojom som si ju uvoľnil a toto je výsledok.

„Čo povieš, Pak Jun-mi?“ oslovuje ma Kim Čche-hjon, riaditeľ bezpečnosti.

Vypočúvanie sa koná v jeho kancelárii za prítomnosti ďalších dvoch žien. Bud' sú to učitelia, alebo miestni riaditelia, neviem, nepoznám ich.

„Jun-mi, prečo mlčíš?“ prihovára sa mi jedna z nich. „Všetci hovoria, že si bitku začala ty.“

No, čo mám povedať?! Absolútne nemám chuť niečo vysvetľovať. Je jasné, že som prišiel do školy príliš skoro. Skoro v tom zmysle, že *plávam* v jazyku. Keď som včera chodil so Sun-ok, niekedy som tiež nerozumel, čo hovorí. Ale zakaždým som sa jej opýtal znova, alebo som sa aspoň tváril, že rozumiem. Lenže škola nie je trpezlivá sestra. Tu neexistujú žiadne úľavy. Najlepšia vec, ktorú môžem teraz urobiť, je dostať sa odtiaľto a odísť domov. Obávam sa, že ak otvorím ústa a začnem sa ospravedlňovať, výsledok by mohol byť dosť... nečakaný. Ako sa len dostať domov? Kurník, hlava pod parochňou ma príšerne svrbí... Och! Parochňa! Mám nápad!

„Bolí ma hlava,“ poviem smutno a stiahnem si parochňu. „Môžem ísť domov?“

Nemá scéna. Všetci s doširoka otvorenými očami hľadia na holohlavú Jun-mi.

„Jun-mi, prečo si nazvala Jun So-i prostytutkou?“ pýta sa ma Dže-un.

Ja? Ju? Prostitútkou? Nepamätám si to!

„Mmmmm...“ zamyslene mumlem onni namiesto odpovede.

„Jun So-i je v škole veľmi populárna,“ hovorí Dže-un. „Nikdy ste sa nepohádali. Tak prečo si jej to povedala?“

Pffff... to by som aj ja rád vedel. Dobré, poďme domov. Neskôr prídem na to, čo som tam vlastne povedal.

Poslali so mnou Dže-un, aby mi pomohla dostať sa domov. Keď som si stiahol parochňu, všetci si hneď spomenuli, že som práve prišiel z nemocnice, na čo ich upozornil aj riaditeľ školy. „Bože, aká nepríjemnosť!“ Samozrejme, nepríjemnosť. Najmä pre mňa. Školská lekárka ma vyšetrila, zistila, ako sa cítim a dala mi odporúčanie, aby som išiel domov. Čo prijal učiteľský zbor s úľavou. Dže-un, priateľka Jun-mi, bola poverená ma sprevádzať, aby som sa nestratil.

Vyšli sme zo školy, prešli sme námestím.

„Wu-ji je vysoko postavená rodina. Majú svojho právnika...”

Porozumel som náznaku. Môžu nastať problémy. Dobre, ukážeme plešatú lebku Jun-mi a zamávame certifikátom z nemocnice. Budeme bojovať!

„Ach!” Dže-un sa nečakane zastaví a vystrašene zvolá: „Mamííí!”

Pozrel som sa dopredu. Pred nami, blokujúc cestu, zastal muž v čiernom, nakrivo zapnutom koženom kabáte. Cudzinec mal ruky hlboko zasunuté do vreciek, na očiach veľké čierne okuliare, v kútiku pier skrútených do zlovestného úsmevu špáradlo.

„Maniak!” zakričala Dže-un: „Jun-mi, utekaj!”

Ale nepodarilo sa nám ujsť. Maniak rozhalil kabát, rozťahal ruky, v ktorých zvieral okraje plášt'a, pohodil hlavou dozadu a zasmial sa do neba: „Ha-ha-ha!”

Dže-un skríkla, capla na zadok a zakryla si oči rukami. Maniak nemal pod plášťom nič oblečené. No márne hľadel na oblohu. Veru, nemal to robiť. Vždy treba sledovať, čo sa vám deje pod nosom. Maradona aj Pelé by mi závideli môj kop. Zasiahol som ho presne medzi rozťahnuté nohy. S náprahom a z plného švihu.

„Áááááá!” zavyl a prehnutý v páse si oboma rukami pridržal svoju hrdosť.

„Aaaaaau!” zakričal som ja, keď mi pravou nohou prenikla ostrá bolesť od kopanca.

„Beeeee!” Dže-un nepretržite kričala s dlaňami na zakrytých očiach.

„Áááááá!”

„Aaaaauuuu!”

„Beeeee!”

Hiiiu-hiiiu-hiiiu! K našej trojici sa pridala siréna hliadkového auta.

Miesto deja: *Nemocnica. Prízemie s mnohými lôžkami oddelenými posuvnými závesmi. Toto je pohotovosť, kam privádzajú zranených. Na jednej z postelí sedí Jun-mi s rozťahnutými nohami, zamračená, s obviazanou pravou nohou. Vedľa jej postele na malej stoličke sedí Sun-ok.*

„Jun-mi, si taká odvážna!” hovorí Sun-ok a nadšene sa na mňa pozerá. „Polícia povedala, že za zadržanie nebezpečného zločincina môžeš získať odmenu! Celý rok sa im ho nedarilo chytiť! Vieš si to predstaviť?! A ty, bach! A dostala si ho!”

Aha, skoro som si zlomil nohu o jeho vajcia. Čo ich má z ocele? Jun-mi je nejaká krehká. Myslím si, že nikdy nehrala futbal. A ja som ho od hnevu tak silno kopol... Výsledok: opuchnutá horná časť chodidla a natiahnuté väzy kĺbu. Bolí to ako čert. Súdiac podľa nadšenia Sun-ok, onni o bitke v škole ešte nevie. Nepochybne sa o nej čoskoro dozvie.

„Dobre, že zavolali mňa, a nie mamu,” hovorí Sun-ok vzrušene, oči jej žiaria. „Veľmi by ju to rozrušilo! Odišla som z triedy a zašla rovno do nemocnice. Doktor povedal, že si v poriadku a môžeš ísť domov. Opuch dozajtra zmizne. Opäť budeš chodiť. Tak čo, ideme domov? Si si istá, že už nemáš bolesti? A čo tvoje pery? Spadla si? Alebo ťa udrel maniak?”

„Bolí,” odpovedám a trochu sa zamyslím. „Bolí ma brucho a... psia.”

„Psia?!” Sun-ok ostane ohromená. „Bolia ťa psia? Ako bolia? Kde?”

„Všade. Sú akoby nafúknuté.”

„Nafúknuté? Ako ťa bolí brucho?”

„Akosi reže... tu dole.”

Sun-ok sa na chvíľu zamyslí a zamračí.

„Jun-mi! Kde máš kalendár? Kedy máš dostať menzes?”

MENZES??? Mám? A-A-A!!! Zabite ma niekto... Prosím...! Zabite ma!

Miesto deja: *O deň neskôr. Večer. Dom mamy Jun-mi. Rodina pri večeri pozerá televíziu.*

Sedím. Pozerám nejakú zábavnú televíznu šou. Vyzerá to, že je vtipná. Aspoň Sun-ok sa občas zachichoce. Ničomu nerozumiem. Nie, čo sa týka rozhovorov, rozumiem takmer všetkému. Nerozumiem vtipom. Pamätám si, ako nám raz učiteľ japončiny v inštitúte povedal: „Ak ste sa naučili rusko-japonský slovník, naučili ste sa rusko-japonský jazyk. Nestačí však vedieť lexiku a gramatiku. Je dôležité ovládať aj pozadie, realie reči a prostredia, ktoré daný jazyk používa. Takzvané *jazykové prostredie*, o ktorom tak často píšú rôzne jazykové školy vo svojich reklamných letákoch. Z vtipov a scénok prenikajú slová a celé výrazy do bežného života a ak poznáte kontext a situáciu, v ktorej sa to slovo zrodilo, oveľa ľahšie sa ho naučíte a pochopíte, čo znamená. Je dôležité pochopiť, čo chce nositeľ jazyka povedať, keď použije to slovo. Keď dokážete pochopiť približne šesťdesiat percent vtipkov a výrokov z humorných relácií, budete ovládať jazyk na slušnej úrovni. Keď sa toto číslo priblíži k deväťdesiatim piatim percentám, môžete sa označiť za profesionála v danom jazyku a oficiálne požiadať o občianstvo. He-he-he!“

No, vyzerá to tak, že učiteľ mal pravdu. Jazykové prostredie je riadna sila.

Zavolali zo školy a povedali mi, aby som viac nechodil. Podľa mamy Jun-mi riaditeľ nechce riskovať povest' školy. Povedal, že sa chystajú skúšky, a v škole je zrazu bitka. Rodičia, ktorí nebudú spokojní s výsledkami svojich detí, môžu ľahko obviňovať školu, že im nevytvorila normálne podmienky na ich vzdelávanie.

Postoj riaditeľa je jasný. Načo riskovať? V podstate ho chápem. Na jeho mieste by som urobil to isté. Jeho študentky páchajú samovraždy... Načo by mu bol ešte škandal s bitkou?

V dome je smútok, ale snažia sa to nedávať najavo. Rozhodli sme sa, že si vezmeme potvrdenie od lekárov, ukážeme ho v škole a skúšky spravíme na ďalší rok. Mne to vyhovuje. Aj ja mám hlavu v smútku, sedím s boľavou nohou a čakám na menštruáciu Jun-mi. Všetko ma bolí. Bolí brucho, bolia prsia. Všetko mi lezie na nervy. Je jasné, prečo som vybehol na toho plynára, ktorý čistil kotel. Jun-mi má len PMS (predmenštruačný syndróm).

Kurník, ako sa dá takto žiť? To teraz každý mesiac budem takto trpieť?! Pfff! Lepšie by bolo zdochnúť! Všetko je zle. Treba stisnúť zuby a ísť ďalej. Tak. Prežijem menzes a pôjdem si hľadať prácu, budem študovať jazyk. To je teraz najdôležitejšie.

Prišiel som na to, čo spôsobilo tú bitku. Oslovil som Jun So-i *agassi*, čo v preklade znamená *dievča*. Všetko je správne. Toto slovo znamená presne to, čo znamená. Ale ako mi Sun-ok vysvetlila, nikdy by som tak nemal dievča osloviť, pretože slovo *agassi* má vyslovene negatívny význam. Znamená *ľahké dievča*. V zriedkavých prípadoch môžu starí ľudia takto nazvať mladé dievča (*agassi*, ak sa doslovne pozriete do slovníka, znamená *malá pani*). Toto slovo nadobudlo negatívny význam nedávno, za života tých istých starých ľudí, preto to slovo používajú zo zvyku.) V ruštine existuje podobné slovo *defka* (kvôli pochopeniu použijem české slovo, má podobný negatívny význam. Pozn. autorky prekladu). Klasici vo svojich dielach pokojne to slovo používajú, opisujúc život veľkostatkov či roľníckych domácností. V klasike si z toho nikto nič nerobí. Ale skúste dnes niekomu povedať *defka*, okamžite dostanete medzi oči. Teraz je mi to už jasné. Ale odkiaľ som to mal vedieť?

A tiež som sa k tomu dievčaťu obrátil cez *no* (v preklade *ty* - tykanie. Poznámka autora). *Onni* mi dlho vysvetľovala, v čom som sa mýlil. Podrobnosti som si neskôr vyhľadal na internete. Stručne povedané, použitie slova *ty* sa v kórejščine trochu líši od jeho používania v ruštine. V ruštine sú len dva stupne zdvorilosti, *ty* a *vy*. Kým v kórejščine je ich neporovnateľne viac a *no* je jednou z najnižších úrovní oslovenia. Toto zámeno môžu používať iba blízki priatelia vo vzťahu k sebe navzájom, rodičia k deťom, a to je všetko. *No* pri správnom použití naznačuje silnú blízkosť ľudí. Vo všetkých ostatných prípadoch je jeho používanie veľmi, veľmi neslušné a hrubé. Ak napríklad šéf začne *nokat'* podriadenému, je s ním zjavne nespokojný a chystá sa prejsť do otvoreného kriku a karhania. Samozrejme, toto zámeno je vo vzťahu k

staršiemu neprijateľné, aj keď s ním má človek veľmi dobrý vzťah. Kórejské *ty* vždy smeruje od staršieho k mladšiemu, menej často sa používa medzi rovnocennými partnermi. A hoci sme s Jun So-i v rovnakom veku a môžeme sa považovať za rovnocenné, v kontexte hádky, ktorá sa začala mojím *no*, to vyznelo ako eskalácia konfliktu. V podstate som z ničoho, v snahe byť zdvorilý, vytvoril škaredú hádku.

Ech! Prečo mám takú smolu?

Aj s týmto štúdiom... Mám tvrdo pracovať za mizerných tisíc dolárov? Alebo sa na všetko vykašľať, odísť, začať od nuly, a znova získať mizerných tisíc dolárov? Hoci, v zásade, aj u nás dávali mizerný nástupný plat... No vtedy mi to bolo akosi jedno. Z nejakého dôvodu sa mi dnes táto suma zdá žalostná a bezvýznamná. Možno je to následkom našej spoločnej prechádzky so Sun-ok po Soule. Cenovky v obchodoch ma privádzajú do zúfalstva. Alebo je to také deprimujúce na psychiku pre moje kritické dni? Zaujímalo by ma, ako v takomto stave, aký teraz prežívam, chodia ženy do práce? Je to jednoducho hrôza. Pfff! Pamätám si, že bol taký vtíp, príslovie pre ženy. Ako sa správne vydať: Treba sa buď vydať tak, aby nemusela pracovať, alebo si nájsť takú prácu, aby sa nemusela vydať.

Moja možnosť je tá druhá. Potrebujem takú prácu, *aby som sa nemusel vydávať!* A aby som nemakal len za tisíc dolárov.

„Jun-mi, pozri, pozri! Bude koncert skupiny Ye-A na štadióne Tokyo Dome v Japonsku!“ kričí Sun-ok.

<https://kpoping.com/profiles/group/Ye-A>

<https://www.tokyo-dome.co.jp/en/tourists/dome/>

Kým som sedel a smútil, zábavná šou sa skončila. Za ráznej rytmickej hudby sa na televíznej obrazovke objavil obraz štyroch dievčat.

„Pamätáš si ich, Jun-mi? Veľmi sa ti páčili! Dokonca si sa chcela stať idolom a vystupovať s nimi, chi-chi-chi!“

Sun-ok sa veselo zasmiala a ja som zamrznutý s paličkami v ústach civel na obrazovku, na ktorej začínalo prvé číslo koncertu.

Tak, a je to tu... TO!!!

„Jun-mi, pozri, pozri! Bude koncert skupiny Ye-A v Tokyo Dome v Japonsku!“ zakričala Sun-ok a Jun-mi sa vynorila zo svojich myšlienok. Spýtavo sa pozrela na sestru, a keď si uvedomila, čo jej hovorí, melancholicky sa pozrela na televízor. „Pamätáš si ich, Jun-mi? Veľmi sa ti páčili! Dokonca si sa chcela stať idolom a vystupovať s nimi! Chi-chi-chi!“ Sun-ok sa so smiechom opäť obrátila k sestre v domnení, že sa tomu spolu zasmejú. K jej smiechu sa však nik nepridal. Jun-mi sedela ako zamrznutá s paličkami v ústach a s vytreštenými očami hľadela na obrazovku. „Jun-mi, čo sa stalo?“ opýtala sa vystrašená Sun-ok. „Čo je s tebou? Alebo... spomenula si si na všetko?! Áno?!“

Jun-mi si pomaly vybrala paličky z úst, pozrela sa na onni, pozrela sa na matku a hlasom človeka, ktorý si je úplne istý, že všetko bude tak, ako hovorí, povedala: „Budem idolom!“

Koža siedma

Miesto deja: Izba v dome mamy Jun-mi. Televízor je zapnutý. Malý stôl plný misiek s jedlom. Sun-ok a mama sa udivene pozerajú na Jun-mi. Tá, čo sa donedávna v jedle len špárala, odrazu energicky pracuje s paličkami, rýchlo si hádže ryžu do úst a rovnako rýchlo prežíva s výrazom človeka, ktorý zazrel riešenie problému a intenzívne premýšľa nad myšlienkou, ktorá mu prišla do hlavy.

„Dcéra... robíš si... žarty?“ opýtala sa mama prekvapene, zaklonila hlavu a úzkostlivo sa dcére pozrela do tváre.

„Prečo?“ udivila sa Jun-mi a aktívne zahýbala čeľusťami.

„No...“ zahabkala zmätená matka, „len ... stať sa idolom je veľmi ťažké!“

„Ja viem,“ prikývla Jun-mi, keď prehltla ďalšiu porciu ryže.

„Jun-mi, v agentúrach je veľmi veľká konkurencia,“ opatrne naznačila Sun-ok a vymenila si pohľad s matkou.

„Prejdem,“ vyhlásila Jun-mi sebavedomo, pokračovala v žuvaní a premýšľaní, pričom sa pozerala kamsi do diaľky, cez stenu.

„Ako prejdeš?“

„Len tak. Prídem a prejdem.“

„Ale, Juna... Nie je to vôbec ľahké! Keď v televízii hovorili o SM Entertainment, povedali, že agentúra si zo štyroch tisícok uchádzačiek vybrala len dve dievčatá! Dve dievčatá zo štyroch tisíc! Vieš si predstaviť, čo je to za konkurz?“

<https://www.smentertainment.com/>

„V pohode,“ Jun-mi prestala na chvíľu prežívať a zapremýšľala. Prikývla, otočila sa k Sun-ok: „Prečo si vybrali práve ich?“

„Mali modelkovský vzhľad.“

„To je všetko?“

„Nielen to. Ale veľkú úlohu zohral ich vzhľad. Juna, ty nemáš rovnaký vzhľad ako ony! Nevezmú ťa!“

„Uvidíme,“ odfrkla Jun-mi a otočila sa späť k miske.

„Dcérika, dieťa,“ prehovorila matka láskavo, „počúvaj staršiu sestru. Hovorí správne. Stať sa hviezdou je veľmi ťažké. Podarí sa to jednej z tisíca. Radšej si premysli, ako dobre ukončiť školu a ísť na univerzitu.“

„Aby som potom dostávala tisíc dolárov mesačne?“

„A čo je zlé na tom, že dostaneš celých tisíc dolárov?“

„Nezachránia nás!“ odpovedala Jun-mi neprítomne, ďalej prežívala a hľadela do diaľky, ktorú videla.

„Jun-mi, dcérka! Čo znamená, že nás nezachránia? O čom to rozprávaš?“ mama sa zmätene zahľadela na svoju najmladšiu dcéru.

Tá sa vynorila z myšlienok, pozrela sa na ňu a s krátkym povzdychom začala vysvetľovať: „Mami, máme pôžičky. Bývame v dome, ktorý nám nepatrí. Onni musí ešte tri roky študovať. Vedľa nás sa stavia obchodné centrum. Vieš, čo to znamená? Čo bude s našimi príjmami o rok, neviem. Snáď to bude stačiť na splatenie úveru a stravy. Na mňa už peniaze nie sú. Aký má zmysel snažiť sa ísť na univerzitu, ak nie sú peniaze na štúdium? Najprv musíme začať žiť normálny život, potom môžem premýšľať o štúdiu. A aby sme mohli normálne žiť, potrebujeme niekoho, kto bude dobre zarábať. Naše podnikanie neprináša veľa peňazí, Sun-ok momentálne študuje. Takže ostáva jedine, že budem zarábať.“

„Jun-mi, ako to, že na teba nie sú žiadne peniaze?!“ mávala rukami úprimne rozhorčená matka. „O čom to hovoríš, ty darebáčka?!“

„Juna, nehovor tak! Zarobím ti na štúdium!“ pridala sa aj Sun-ok s rozhorčením v hlase.

Jun-mi sa uprene zahľadela do tváre matky, nato aj do tváre sestry. Pár sekúnd mlčala a pozrela sa na podlahu.

„Ďakujem, že ma tak veľmi milujete a robíte si starosti o moju budúcnosť,“ prehovorila a zdvihla zrak. „Ale problém je vyriešený. Nepôjdem na univerzitu. Pre mňa to nie je zaujímavé. Stanem sa idolom. Svetovo presláveným idolom.“

„Dcérenka, o čom to hovoríš?“ mama skrívila tvár ako od bolesti, v hlase zazneli plačlivé tóny. „Ako to myslíš, že sa nepôjdeš učiť? Ako potom budeš žiť? Za čo? Kým sa staneš? Nechcem nič počuť! Budúci rok pôjdeš do školy! Rozumieš mi?!“

Jun-mi mlčala, iba našpúlila pevne stlačené pery.

„Neopovažuj sa robiť takúto tvár, ty tvrdohlavá! Počúvaj, čo ti mama hovorí! Kým budem nažive, budeš robiť, čo ti poviem! Rozumieš?!“

„Hlúpe.“

„Ako sa to rozprávaš so svojou matkou?“ rozhorčila sa Sun-ok. „Okamžite sa ospravedlň!“

Jun-mi našpúlila pery, váhavo, pre boľavú nohu, sa postavila na nohy.

„Prosím o odpustenie,“ uklonila sa. „Pôjdem.“

„Kam ideš?“ nerozumela Sun-ok.

„Potrebujem internet a popremýšľať,“ odpovedala, otočila sa k nej chrbtom a odkrývala k východu z miestnosti. Zasyčala od bolesti.

Sun-ok a matka sa v nemom úžase pozerali za najmladšou.

„Ďakujem za večeru,“ Jun-mi sa zastavila vo dverách a bez toho, aby sa otočila, ešte dodala:

„Všetko bolo veľmi chutné.“

„Čo je to s ňou?“ pozrela sa mama na staršiu dcéru. „Aká zvláštna myšlienka sa jej to zrodila v hlave?“

„Neviem,“ odpovedala Sun-ok zamračená a naďalej hľadela za svojou mladšou sestrou.

„Správa sa tak nezvyčajne,“ matka pokrútila hlavou. „To, ako hovorí... no, presne ako jej otec! Aj on mal takéto maniere, rozhodol som sa! A koniec. Čokoľvek s tým chceš urobiť...“

„Mami, nie...!“

„Ach, keby som len vtedy neochorela!“

„Mami, dosť! Prestaň o tom hovoriť! Pod', porozmýšľajme radšej, čo robiť s Jun-mi. Možno potrebuje nejaké lieky. Je celá akási... nervózna!“

„Lieky? Možno by som jej mala ešte raz uvariť *zdravšiu polievocku*. S radosťou ju zjedla.“ (polievka z mäsa malých psíkov)

„Mami, nevymýšľaj s tou svojou polievockou! To nám nepomôže. Myslím, že sa musíme poradiť s lekárom.“

„Myslíš?“

„Áno. Sami na nič neprídeme.“

Miesto deja: Izba sestier. Jun-mi sedí za stolom a pred sebou má otvorený laptop. Jun-mi čaká na načítanie operačného systému.

Čo to mám s hlavou? Prečo som sa zacyklil na tom prekladateľstve? Asi preto, že som si už zvykol myslieť naň ako na svoje budúce povolanie. Ale ja mám predsa ešte jednu špecializáciu, hudobník! Aj keď ma nepovažovali za talent, hudobnú školu som absolvoval s vyznamenaním. Poznám noty, viem urobiť notový zápis, viem hrať na klavír, krídlo, syntetizátor. Trochu som fušoval do akustickej a elektrickej gitary. Na klasickú som sa učil hrať kvôli dievčatám. Zabrnkať niekde pod hviezdami, pri ohni... A elektrická je cool! Rozbaliť to ako rocker! Poriadne udrieť do strún, nech to má grády!

Na živobytie sa dá zarábať nielen prekladmi! Ale aj hudbou! A ešte ako! Ak spočítam, koľko skvelých melódií poznám... Klasika: Chopin, Beethoven, Čajkovskij... Hity 60., 80., 90. roky... Melódie a pesničky z filmov... A moderný pop? Madonna, Gaga, Shakira... Tiež japonský a kórejský pop z mojej Zeme: AKB48, T-ara, Orange Caramel... Melódie a piesne zo seriálov... Áno, to je zlatá baňa! Áno! Poznám aj zápletky kasových trhákov! Bude možné skúsiť napísať a predať nejaký scenár. Napríklad k filmu: Terminátor, alebo, povedzme... Matrix! A čo? Špičkový americký scenárista, som si istý, že je výborne platený. Dobré, Boh s nimi, s Amerikou. Do nej mám ešte ďaleko. Ale zápletky na telenovely sa tu, myslím, dajú dobre predať. Videl som ich tak mnoho! Fúúúha, aké perspektívy! Až ma svrbia dlane! Len si na všetko spomenúť...

Takže, kým sa počítač načítava... Čo ešte môžem urobiť? Hmm...

Poznám aj všelijaké vtipy, anekdoty a prípitky. Špeciálne som sa ich učil naspamäť. S chalanmi sme hrali snád' všade: na svadbách aj výročiach, na Nový rok, potom 8. marca, ešte keď boli niekoho narodeniny, firemný večierok alebo dokonca detské matiné... A ľudia milujú, ak je tam nielen hudba, ale aj humor. Schopnosť interpreta včas niečo povedať, úspešne zavtipkovať je medzi ľuďmi veľmi vítaná, najmä medzi podnapitými ľuďmi. Tak prečo by som sa mal zubami-nechtami driapať na univerzitu? Aby som neskôr po piatich

rokoch štúdia dostával nejakú smiešnu plácu? A ešte aj po kávu ma budú hnať... Ved' ja... Ved' za ten čas... za päť rokov dokážem také veci!

Tak sa počítač konečne rozbehol. Pozrime sa, čo tu píšu o kórejskej estráde.

Opustil som sladké sny a vrhol sa do priepasti internetu. Asi po pätnástich minútach surfovania po webe sa obraz vyjasnil.

Takže! Stručne zhrniem výsledky hľadania: je tu aj **K-pop, idoly, hudobné agentúry a notoricky známa kórejská vlna**, o ktorej, rovnako ako aj u nás, nikto, okrem samotných Kórejčanov, netuší. Zvláštna zhoda okolností. Dobre, lepšie pre mňa. Hmm... Aký zaujímavý odkaz: **K-pop: Kto zarobil najviac peňazí v prvej polovici roku 2012?** Kto tu koľko zarobil?

Klikol som na odkaz a začal čítať text pod nadpisom:

K-pop: Kto zarobil najviac peňazí v prvej polovici roku 2012?

Nedávno bola Juna zo SNSD označená za najlepšie platenú členku rôznych dievčenských skupín.

https://en.wikipedia.org/wiki/Im_Yoon-ah

12. júla, v novej epizóde **E! 's K-star News** sa diskutovalo o zárobkoch členiek dievčenských skupín. Juna sa podľa výsledkov analýzy stala najlepšie platenou členkou skupín v Kórei. Objavila sa v dvadsiatich reklamách a za každú seriálovú epizódu dostala asi desať miliónov wonov. V prvej polovici tohto roka tak hviezda zarobila viac než štyri miliardy wonov (štyri milióny dolárov).

Nie je to zlé! Štyri melká za pol roka! To nie je tisíc dolárov!

Zaujímavé. Existuje aj SNSD. Aké majú pesničky? Ak tie isté, bude to zlé. Musím to zistiť!

V duchu som si urobil poznámku a pokračoval v čítaní článku.

<https://kprofiles.com/girls-generation-snsd-members-profile/>

... Za ňou sú Suzy, UEE a Seo Hee. Medzitým je najbohatšou sólovou speváčkou IU, ktorá zarába okolo desať miliárd wonov. Mladá speváčka IU, ktorá má len 19 rokov, od svojho debutu v roku 2008 tvrdo pracovala. Zarobila vyše šesť miliárd wonov z predaja albumov a koncertov. IU zarobila viac než štyri miliardy wonov z fotení, drám a rôznych reklám. Napriek svojmu mladému veku si dokázala zarobiť veľa peňazí. V šou stanice SBS Silné srdce IU povedala, že jej príjmy spravuje jej matka.

[https://en.wikipedia.org/wiki/IU_\(singer\)](https://en.wikipedia.org/wiki/IU_(singer))

Wau! Aj sólisti dobre zarábajú! IU má devätnásť rokov. Takmer môj súčasný vek. To je presne to, čo treba robiť, a nie obdierať zadkom lavice na prednáškach! Hmm... Mama Jun-mi a Sun-ok sú jednoznačne proti mojej voľbe. Ženy, čo narobím?! Správajú sa, ako je tu zvykom. Aj keď... Ony nevedia, čo viem ja, všakže? Možno, keby som im to povedal, zmenili by svoj postoj. Ale ja to neurobím, lebo práve až potom by ma zaradili k bláznom. Nemôžem však ani mlčať a robiť všetko potichu a poza chrbát rodiny. Jun-mi je neplnoletá a ak budem potrebovať uzavrieť zmluvu, bude to musieť za mňa podpísať matka Jun-mi. Takže sa potrebujem aj naďalej držať svojej línie a zamerať sa na finančnú stránku problému, ako som to urobil na začiatku. Túžba zarobiť si peniaze vyzerá pochopiteľnejšie a rozumnejšie, než túžba napríklad tvoriť hudbu alebo túžba po svetovej sláve.

„Jun-mi, čo to robíš?“ do miestnosti rýchlo vstúpila vzrušená Sun-ok.

„Pozerám sa, kto koľko zarába v K-pope,“ bez mihnutia oka som odvetil, ďalej pozorujúc obrazovku notebooku.

Onni podišla bližšie a postavila sa za mňa.

„Och, Juna! Je veľmi pekná. Mam ju rada!“ vykrikla.

„Ja tiež. Ale ešte viac sa mi páči jej tvorba. Za šesť mesiacov zarobila viac než štyri miliardy wonov!“

„Štyri miliardy?“ Sun-ok ostala ohromená.

„Áno. Tu si to prečítaj,“ vystúpil som spoza stola a uvoľnil jej miesto pri notebooku. Sun-ok sa posadila a rýchlo si prečítala krátky text.

„Skvelé!“ povedala a obrátila sa na mňa. „Ale na to treba mať veľmi veľký talent. Aby dostali také peniaze. Rozumieš?“

„Myslíš, že nemám talent? Sama si povedala, že som na kayagum hrala dobre.“

„No práve! Kajagum je jedna vec, no stať sa idolom je druhá. Veľa ľudí hrá na kajagum.“

<https://en.wikipedia.org/wiki/Gayageum>

„Stanem sa idolom.“

„Jun-mi, odkiaľ sa v tebe odrazu vzalo toľko sebavedomia?“

„Jednoducho viem, že sa tak stane. Ver mi!“

Sun-ok nesúhlasne pokrútila hlavou: „Jun-mi, to, čo chceš urobiť, je veľmi ťažké. V Kórei o tom snívajú tisíce a tisíce tínedžerov. Ale len málokto dosiahne svoje sny. Všetkým ostatným neostane nič. Nakoniec stratíš čas snahou stať sa hviezdou, čas, za ktorý môžeš získať vzdelanie. V dôsledku toho nenájdeš normálnu prácu a nezískaš dobrého manžela. Zabudni na to. Začni študovať! Ak sa tak veľmi bojíš o peniaze, netráp sa. Mama a ja nájdeme prostriedky na tvoje vzdelanie.“

Hmm, zdá sa, že je zásadne proti. Ako ju presvedčiť? Možno by som mohol pridať trochu mystiky? Dievčatá ľahko uveria rôznym *paranormálnym veciam*.

„Nie, onni,“ pokrútil som hlavou, „život, tak či onak, raz skončí. Bez ohľadu na to, či si vyštudovala dobrú univerzitu, alebo nie. Aj tak zomrieš. Rovnako ako ja, ako všetci ostatní. Až keď sa to stane, budeš veľmi ľutovať, že si bola ako všetci. Že si nežila taký život, po akom si túžila. Už som raz zomrela. Viem to.“

V miestnosti zavládlo ticho. Onni sa na mňa pozerala s vyvalenými očami a ťažko dýchala. Bolo vidieť, že ju moje slová rozrušili. Smutno som sa na ňu usmial. Áno, v zásade som ju neklamal. Je hanba, keď život skončí, a ty si nič nestihol urobiť. Bol si ako každý iný. A tak si zomrel, ale nikto, okrem tvojich blízkych, si to nevšimol, pretože takých ako ty, je veľa! O jedného viac, či menej, koho to zaujíma?

„Jun-mi, sľúbila si mi, že mi to povieš... videla si niečo? TAM?“

Prižmúril som oči na Sun-ok.

„Tmu,“ po odmlke som pokračoval: „Tmu, vo vnútri ktorej je ešte väčšia tma. A ona sa na teba pozerá.“

„Pozerá? Tma?“

„Áno.“

„Bol tam niekto?“

„Onni, nehovorme už o tom. Je noc...“

„Ach.. No, áno... Dobre...“ Sun-ok sa otočila a pozrela sa von tmavým oknom. Jej výraz bol vystrašený. „Jun-mi, to, že si sa rozhodla stať sa idolom... Povedal ti to niekto? No, tam...“

„Nie. Je to moja túžba. A viem, že to dokážem. Neboj sa. Všetko bude v poriadku. Zvládnem to. Radšej mi pomôž.“

„Pomôcť ti? Ako?“

„Stačí, ak ma nebudeš odhovárať.“

„Ale, Jun-mi... Čo ak sa mylíš? A nič nedosiahneš?“

„Vyjde to. Jednoducho to nemôže byť inak. Ukončíme tento rozhovor. Je neskoro. Zajtra ideš na univerzitu a ja si idem hľadať prácu.“

„Prácu? Ako to... prácu?“

„No, nemôžem vám visieť na krku.“

„Jun-mi, o čom to hovoríš?! Nevisíš nikomu na krku! Vari si cudzia? Neopováž sa to povedať svojej mame! Rozumieš mi?!“
 „Áno, onni. Prepáč. Chcela som len povedať, že pôjdem pracovať.“
 „Akú prácu si môžeš nájsť bez vzdelania?“
 „Takú, ktorá zaberie málo času a prinesie veľa peňazí,“ usmial som sa.
 „Kde ju chceš nájsť?“
 „Uvidíme. Ako sa hovorí: ráno múdrejšie večera. Poďme spať!“
 „Kde sa tak hovorí?“
 „Mmm... nepamätám si. Poďme spať! Chcem spať.“
 „Dobre. Poďme spať. Porozprávame sa zajtra.“
 „Áno, onni.“

Miesto deja: Izba sestier v dome mamy Jun-mi. Na podlahe je rozprestretý tenký matrac, na ktorom pod farebným huňatým plédom leží Jun-mi stočená do kľbka.

Oooh! Je mi veľmi zle... Mizerne... Uuuummieram... Ako ženy dokážu žiť s týmto menzesom? Vyzerá to tak, že tu zdochnem.

Jun-mi konečne dostala *periódu*. Trpím pod prikrývkou, precitujem s Jun-mi všetky jej *periodické slasti*. Mama Jun-mi spolu s dvoma zamestnancami, ktorých platí, pracuje v reštaurácii na prízemí. Onni, ktorá sa poriadne nevyspala, vstala nespokojná, išla na univerzitu a odniesla si aj notebook Jun-mi. Sľúbila, že ho dá IT-čkárom. Nevyspala sa, pretože ja som sa, rozrušený, pol noci vrtel v posteli a v hlave som si prehadzoval balíčky nápadov. A potom, ráno, Jun-mi postihla *katastrofa*. Keďže som nemal skúsenosti s riešením tejto *havárie*, celý som sa ušpinil a ušpinil som si aj oblečenie. Môj rozruch zobudil Sun-ok. Onni mi sľúbila, že za zničený spánok mi ešte poriadne vyčistí žalúdok. Poskytla mi však neoceniteľnú pomoc pri odstraňovaní následkov mojej *nehody*. Ráno som mal pocit, akoby ma prešiel asfaltovací valec. Bolí ma celé telo, tiež som sa nevyspal a vytekám! Matka Jun-mi sa na mňa pozrela, pokrútila hlavou a sľúbila mi, že mi na večeru urobí *zdravú polievočku*. Len čo prinesú nejaké špeciálne mäso. Sľúbila, že sa po nej určite budem cítiť lepšie. Bolo by pekné, keby sa to zlepšilo. Zjem hoc aj čerta plešatého, len aby som sa cítil lepšie!

Potom ako mi všetci prejavili súcit, každý sa šiel venovať svojej práci a nechali ma tu *zomierať* samého. Kurník, nemám tu ani notebook! Aspoň by som si niečo pozrel, takpovediac, na zmiernenie *pocitov*. V takýchto prípadoch ženy vraj pijú. Kútikom ucha som raz niekde počul, že treba piť vitamíny. Lenže aké? Aj s vložkami si musím nejako poradiť. Ukazuje sa, že existujú rôzne druhy... Ehm, nikdy som si nemyslel, že sa budem musieť učiť takéto veci! No ak to neurobím sám, nikto iný to za mňa neurobí! Nie je možné každý mesiac sa zmeniť na takúto trosku! Ale teraz ma aspoň nik neobťažuje. Ležím, dávam si do poriadku myšlienky, ktoré mi napadli v noci...

Skrátka, po opakovanom dôslednom zvážení rozhodnutia, ktoré mi zišlo na um, som dospel k záveru, že to náhle osvietenie, ktoré ma osvietilo, je správne.

Po prvé: povolanie. Naozaj milujem hudbu a baví ma vystupovať na pódiu. Keď hráte pre sálu plnú ľudí, keď sa na vás všetci pozerajú, počúvajú, spievajú s vami... Je to úžasný pocit! Ani neviem, ako ho vyjadriť slovami. Treba to zažiť aspoň raz. Slová sú tu bezmocné. Zvolené povolanie teda pre mňa nebude vôbec stresujúce. Navyše, bude aj zaujímavé. Ako hovorí známe príslovie: Vyberte si prácu, ktorú milujete, a nebudete musieť pracovať ani jeden deň v živote! S týmto absolútne súhlasím.

Po druhé: peniaze. Hviezdy dobre zarábajú. Hlavná vec je dodržiavať podmienky zmluvy, ktorú podpíšete, premýšľať pred podpisom, a kontrolovať svojho agenta, aby nepodvádzal.

Nie je na tom nič neuveriteľne ťažké. V každom biznise potrebujete kontrolu nad svojimi peniazmi, inak vás hlúpo okradnú.

Po tretie: táto činnosť je pre mňa ako pre chlapa, ktorý sa dostal do ženského tela, skvelá. Popové hviezdy nepatria samy sebe. Idoly patria fanúšikom. V kórejských drámach je táto téma jasne ukázaná. Len čo sa idol pokúsi získať *svoju spriaznenú dušu*, okamžite na neho dopadne zúrivosť fanúšikov, ktorých *opustil*, lebo pred nimi všetkými uprednostnil niekoho konkrétného. Mne osobne sa tento moment veľmi hodí, keďže sa nechystám zaobstarávať si nejakú *polovičku*. Budem milovať fanúšikov, oni budú milovať mňa. A ak ma začnú otravovať a požadovať, aby sa Jun-mi vydala, vždy môžem povedať, že mojou rodinou sú moji fanúšikovia. Od svojho idola to budú počúvať radi. A tí, čo mi neuveria, pozrú sa na môj príjem, a v ňom si nájdu vysvetlenie, keď sa rozhodnú, že nadovšetko na svete milujem peniaze, ktoré *dojím* z fanúšikov. A všetko bude v poriadku.

Hlavné je, že už nebudú žiadni kunchanimovia (šéfovia, pozn. autora), ktorí by mi chceli vybavovať nútené rande alebo dohadzovať partnera. Každá hviezda má právo na extravaganciu a na svoju vlastnú osobitú vyšinutosť. Každý vie, že topové pophviezdy to v hlave nemajú úplne v poriadku.

Potom bude dokonca možné v Kórei aj ostať. Bývanie na jednom mieste dáva väčší zmysel z hľadiska získavania majetku. A svet uvidím prostredníctvom svetových turné. Ó, áno!

Po štvrté, mám *základný kapitál* potrebný na začatie akéhokoľvek podnikania. Sú to hity-texty, hity-filmy, hity-vtipy, hity-melódie, ktoré mi pomôžu rýchlo sa presláviť. Čo je lepšie, nervózne sa túlať v neistote a premýšľať: Budú počúvať, čo som zložil, zapáči sa im to?, alebo seabedome vyhodit' do éteru piesne s presvedčením, že sa stanú hitom? Samozrejme, druhá možnosť je, nepochybne, lepšia.

Tu sú štyri jasné a pochopiteľné dôvody, ktoré potvrdzujú moju voľbu. Všetky ostatné činnosti, ktorým by som sa mohol v tomto živote venovať, za ňou výrazne zaostávajú. Bola by to veľká investícia do času a úsilia s malou alebo dokonca neurčitou návratnosťou.

Ostáva len zrealizovať svoju myšlienku. A tu existuje veľa možností. V závislosti od výkonnostných charakteristík tela Jun-mi.

Prvou je hlas. Nemám potuchy o jej hlasových schopnostiach.

Druhou sú jej tanečné schopnosti. Podľa proporcií jej tela neočakávam nič svetoborné. Je jasné, že musím radikálne schudnúť, aby som sa zbavil týchto stehien. Začnem behať, aby som zvýšil výdrž kvôli tancu a rozvinul kapacitu pľúc kvôli spevu. Zdá sa, že dievča nikdy nešportovalo. Budem musieť hladovať a behať ako kôň... Hmm, čaká ma zábavný život.

Po tretie, ruky. Musím zistiť, ako je na tom s prstami a zápästiami. Ako rýchlo dokážem obnoviť svoju hernú techniku a či to vôbec zvládnem. Nie! Bez syntetizátora nedokážem nič. Budem musieť poriadne zamakať, aby som sa dostal na požadovanú úroveň.

Po štvrté, vzhľad. S tvárou, ako má Jun-mi, bude ťažké dostať sa na pódium. Počul som, že v našej Južnej Kórei sú veľmi rozšírené *plastické operácie*. Musím zistiť, ako je to s plastikami tu. Ak je to podobné, mal by som zájsť na nejakú kliniku a pokúsiť sa zistiť, či sa s jej tvárou dá niečo urobiť, alebo nie? Ak nie, potom sa budem musieť sústrediť len na písanie scenárov a piesní pre iných interpretov. Bola by to však škoda.

Napodiv, sú z toho len štyri body.

A teraz technické, takpovediac, otázky:

Prvá vec: dostať sa na letisko a *nakontaktovať sa* na cudzincov, aby som pochopil, čo všetko mi zo znalosti cudzích jazykov ostalo.

Po druhé: potrebujem kvalitný nástroj. Profesionálny syntetizátor a dostatočne rýchly počítač s nejakým SoundStudiom na prácu so zvukom.

A po tretie: potrebujem peniaze. Na syntetizátor, na hodiny spevu, na tanečné štúdio, pretože ja sám prakticky nerozumiem ničomu ani z profesionálneho tanca, ani z profesionálneho spevu. Je dosť možné, že peniaze budú potrebné aj na plastiku, na oblečenie, na nahrávanie

piesní, na maskérku, na kostymérku... pochybujem, že sa mi podarí vybrať ten správny scénický kostým pre Jun-mi, keďže ja som chlap, a ona dievča. Možno budem potrebovať peniaze na videoklip. A tiež potrebujem jesť, piť, cestovať dopravou a každý deň si niečo kúpiť, napríklad tie prekliate vložky, bodaj ich skáralo! Zdá sa, že prvou otázkou, ktorú treba riešiť, sú peniaze. Popritom budem zbierať informácie o miestnej estráde, kúpim si syntetizátor, naučím sa znova hrať, spievať, tancovať... Ale v prvom rade, peniaze!

Do psej matere! Prosil som predsa tú Kuan-jin, aby mi dala schopnosť zarobiť si ich! Nie! Dala mi nejakú *krásu*. Nakoniec nemám ani jedno, ani druhé. A *krása* by sa mi teraz veľmi hodila. Hmm, bohyňa ma oklamala. Všade samý podvodník. A ešte aj ona.

Kurník! Čo je to tam zasa... tečie! Kurník! Kurník! Kurník!

Miesto deja: *Veľká letisková hala s lesklou sivou mramorovou podlahou a vysokou strechou ležiacou na prelamaných kovových trámoch. Pri panoramatickom okne s výhľadom na letisko stojí Jun-mi a smutným pohľadom vidí vzlietajúci Airbus.*

Ech, kiež by som teraz sedel v tom lietadle a letel do Moskvy! A tam: mama, otec, chlapci, inštitút... za letenku na takýto let by som dal všetko! Ibaže, žiaľ... Snívať, samozrejme, nie je na škodu, ale také lístky sa v miestnych pokladniach nepredávajú.

Zhlboka som sa nadýchol, keď som sledoval, ako lietadlo mizne v dialke.

Dnes som sa, s menšou hotovosťou vo vrecku, vykradol z domu pod zámienkou hľadania práce. Sľúbil som mame Jun-mi, že si budem hľadať prácu v okolí, no zbehol som na medzinárodné letisko v Soule, Incheon. Telefón som si *zabudol* doma, takže kým sa nevrátim, nikto ma nebude otravovať. Teší ma, že som konečne sám. Že sa o mňa nikto nemusí *postarať*.

Moja túžba ísť si ráno hľadať prácu sa stretla s nesúhlasom ženského osadenstva domu. Onni sa mračila, mama Jun-mi dokonca povedala, že nechápe, prečo by som mal niekam ísť. Má miesto v kuchyni, kde si môžem celkom dobre zarobiť.

„Áno,“ súhlasil som s ňou a vzápätí som dodal, že by to rodine neprinieslo žiadne peniaze. A spôsobilo by to iba to, že zamestnanci, ktorých platí, by pracovali menej. To je všetko.

Mama Jun-mi k tomu nemala čo dodať. Zato Sun-ok navrhla, aby som si najskôr zapamätala, ako správne hovoriť s ľuďmi, až potom sa pokúsila získať si prácu. Medzitým môžem pomôcť mame v kuchyni.

To znelo rozumne.

„Dobre,“ súhlasil som ľahko, „onni, myslím si, že máš pravdu. Urobím to. Zajtra pôjdem, trochu sa poprechádzam, skúsím si spomenúť, čo sa tu kde v okolí nachádza, a potom pomôžem mame.“

Sun-ok a jej matka sa na seba prekvapene pozreli, keď počuli, čo som povedal. Jun-mi pravdepodobne vždy nesúhlasila s argumentmi starších. Alebo si možno vymenili pohľady z nejakého iného dôvodu, neviem. No súhlas na prechádzku osamote, aj keď za škripania zubov, som dostal. Včera večer sa u Jun-mi skončila menštruácia a ja som sa začal cítiť oveľa lepšie. Konečne som schopný sa hýbať. Opuch na nohe tiež ustúpil a ostalo mi len mierne krívanie. Preto som sa rozhodol splniť prvú časť svojho plánu, dostať sa na letisko. Vzal som onni notebook pod zámienkou dokončenia ďalšej úlohy, ktorú mi poslal doktor, rýchlo som vyhľadal trasu na letisko a zapísal si jej kľúčové body na papier. Už ma nebaví kráčať s davom! Chodť tam, urob to, povedz hento! Treba sa hýbať! Rozhodovať sa samostatne! Navyše, v dome niet čo robiť. Notebook Jun-mi sľúbili opraviť do troch dní. Svoj vlastný si Sun-ok nosí na univerzitu, potrebuje ho k štúdiu. Na získavanie informácií mi ostáva len televízor, ale ja som zvyknutý na internet a tejto *debne s hovoriacimi hlavami* veľmi nedôverujem. Nie, je mi jasné, že aj na nete sa veľa klame, ale v sieti je oveľa viac názorov na

rovnakú tému. Tam môžem isté záležitosti premyslieť z rôznych strán a uhlov... Navyše sa so svojou znalosťou kórejčiny bez internetu nikam nepohnem.

Skrátka, uháňal som na Incheon, odhodlaný všetko vidieť na vlastné oči a počuť na vlastné uši. Peniaze na cestu som zbieral po častiach. Niečo mi ostalo z našej prvej cesty do mesta s onni. Vtedy mi ich dala: „Pre každý prípad.“ Včera som ju požiadal o menšiu sumu a ráno, keď už som odchádzal z domu, som trochu vydrankal od matky Jun-mi. Na cestu tam a späť mám podľa výpočtov dosť. Prvý úsek cesty som šiel metrom. Metro v Soule sa mi zapáčilo hneď. Krásne čisté stanice, žiadny prach vo vzduchu. Veľké priestranné moderné vozne. Oveľa širšie než v Moskve. Vo vnútri je klimatizácia. Sun-ok povedala, že teplota vzduchu v súprave je rôzna. V stredných vozňoch je vzduch teplejší, vo vonkajších zasa chladnejší. Môžete si vybrať. Tento nápad sa mi veľmi zapáčil. Maličkosť, ako sa hovorí, ale milá. Hneď je jasné, že sa tu o cestujúcich starajú. Vo vozňoch sú popri stenách tmavočervené sedadlá. Sun-ok povedala, že je lepšie si na ne nikdy nesadať. Tie miesta sú určené pre starších ľudí. „Vieš, aké dokážu byť adžumi protivné?“ naklonila sa ku mne Sun-ok dôverne: „Keď uvidia, že sedíš na mieste pre starších, zahanbia ťa pred celým vozňom! Lepšie je vôbec si tam nesadať.“

Vyzerá to tak, že ju raz prichytili, pomyslel som si a s chápacím pohľadom jej prikývol. Zdá sa, že babky sú všade rovnaké, rady vyvolávajú škandál, ak sú presvedčené, že sú v práve.

Na staniciach sú aj toalety. Zvláštne, ale je to tak. Zašiel som, popozeral. Normálne, čisté toalety. Nie je strach ísť dovnútra, napriek tomu, že sa nachádzajú na takom extrémne preľudnenom mieste. Na výlet som šiel s vedomím, že tam sú. Ak by mala Jun-mi náhle po ceste *problémy*, bude ich kde riešiť.

Ďalšou zaujímavosťou v metre sú elektronické zariadenia stojace pri vchodoch do staníc pri stenách. Sú podobné našim terminálom na platenie za telefón, len ich vzhľad je oveľa viac cool. Ľudia k nim prídu, buď si niečo odfotia, alebo si z nich niečo stiahnu do mobilu. Neviem, čo to je, ešte som na to neprišiel. Nechýbajú ani veľké panely interaktívneho vyhľadávania. Môžete si pozrieť plán mesta, kde sa nachádzajú ulice vedľa metra, posunúť, zväčšiť, zmenšiť obrázok. S jedným takýmto panelom som sa *pohral*, využil som, že pri ňom nikto nebol. No čo môžem povedať?! Zábavné.

Z metra som zašiel na autobus. Letisko Incheon sa nachádza sedemdesiat kilometrov od Soulu. Autobus sa tam dovliekol za viac než hodinu, lebo cestou robil zastávky. Kúpil som si lístok na bežný autobus, nie na expres, pretože ten je o päť dolárov drahší. Časový rozdiel medzi obyčajným busom a expresným je dvadsať minút. A ja sa v podstate nikam neponáhlam. Počas jazdy som sa díval z okna na neznámu krajinu, cítil som sa ako turista vo vyhliadkovom autobuse. Všetko sa zdá byť tip-top a ja idem oddychovať.

Kým som sa dostal na letisko Incheon, nálada sa mi zlepšila o sto percent.

Incheon na mňa naozaj nezapôsobil. Na internete som sa o ňom dočítal, že podľa nejakej Medzinárodnej rady letísk je už päť rokov po sebe označený za najlepšie na svete. Nuž, pekné, áno, čisté, veľké. Ale ak ho porovnam s letiskom Domodedovo... Žeby až najlepší na svete? No, neviem.

Už som na letisku vyše hodiny. Za ten čas som hovoril s Francúzmi, Nemcami, Britmi, Japoncami. Hovoril som aj s našimi (Rusmi). Všetci na mňa tak smiešne zízajú, keď ich oslovím v ich rodnom jazyku. Sú prekvapení. Ale vysvetľujem, že študujem na univerzite v Soule a tu sa len pokúšam otestovať svoje vedomosti s *nositeľmi jazyka* a ľudia sa po takom vysvetlení priam *roztápajú*. Začínajú sa usmievať, kývať hlavami, smiať sa. U našich to však neplatí. Naši ostali rovnakí, s podozrievavými tvármi. Neustále v strehu? He-he!

Je to úžasné, ale každý, s kým som sa rozprával, hovoril, že hovorím veľmi dobre, bez prízvuku. Neverili, že som celý svoj život strávil v Kórei. Pýtali sa ma, či žijem v Nemecku, Anglicku, Francúzsku? Pfff... To je trochu divné. Aj keď mám talent na jazyky, nemal som

veľkú jazykovú prax. Odkiaľ zo mňa lezie taká čistá, akcentom nepoškvrnená reč? Je to záhada. Nie, samozrejme, som za! Ale aj tak... zvláštne!

Zo zoznamu národností, s ktorými som plánoval *pokecat' si*, mi to nevyšlo len s Talianmi a Španielmi. Z nejakého dôvodu mi počas hodiny strávenej na letisku nepadli do rany. Keď nie, tak nie. Myslím, že to nie je až také dôležité. Ak si pamätám všetko, čo som vedel v iných jazykoch, prečo by som si nemal pamätať aj taliančinu a španielčinu? S nimi to bude ažda rovnaké ako s ostatnými. Na kontrolu niet času, lebo čas sa mi už kráti. Musím sa vrátiť, inak ma *stratia* a bude škandál. Navyše, mám ešte jednu vec na prácu.

Keď som sa prechádzal po chodbách, videl som na veľkých televíznych obrazovkách niekoľko reklám. Vo videu sa objavilo rozkošné kórejské dievčatko za malou zelenou búdkou s nápisom v angličtine: Information Help. Video v rôznych jazykoch vyzývalo všetkých cudzincov, ktorí nehovoria po kórejsky, aby vyhľadali takéto informačné kabínky, kde im odpovedia na ich otázky typu: Kde, ako a na čom sa odviezť? Kde sú aké hotely, atrakcie a vôbec, skrátka na všetky. Pri pohľade na tieto videá mi napadlo: Môžem sa tam popýtať na prácu? Zamestnali by ma? A čo? S mojimi znalosťami by to bolo celkom vhodné miesto. Hoci, faktom je, že netuším, kam sa ako dostať v Soule a v kórejščine dosť *plávam*. Ale opýtať sa predsa môžem. Čo ak budú nejaké možnosti?

Dobre, poďme! Povzdychol som si pre seba a hodil som posledný pohľad na lietadlá stojace pred budovou. Let, ktorý potrebujem, tu nie je.

Znovu som si povzdychol, otočil sa chrbtom k oknu a zamieril som k eskalátorom z druhého na prvé poschodie. Pulty Information Help sa podľa reklamného spotu nachádzali v blízkosti východu cestujúcich do mesta. Po pár minútach ma dlhý eskalátor pomaly zviezol nadol. Zamyslene som z výšky hľadel na rozsiahlu halu. Zrazu moju pozornosť upútala skupina ľudí, ktorá sa nachádzala trochu ďalej od centrálnej uličky. Mladík v svetlohnedom kabáte, modrých rifliach a bielych teniskách. Okolo krku ovinutý tmavočervený šál, na očiach veľké slnečné okuliare. Cez pravé plece hnedá kabela. Na uvítanie k nemu podišli štyria svalnatí muži v čiernych oblekoch a s čiernymi okuliarmi. Stáli naľavo a napravo od nízkeho týpka, zrejme hlavného medzi nimi. Týpek urobil dva kroky vpred k mladíkovi, niečo mu povedal a úctivo sa uklonil. Jeho podriadení zopakovali poklonu, stuhli v ohnutej polohe.

Nejaká mafia, pomyslel som si a pozoroval túto akciu zhora.

Mladý muž, ktorému bol pozdrav adresovaný, sa z nejakého dôvodu neponáhlal odpovedať. Zdvihol hlavu a pozrel sa na mňa. Hoci mal okuliare a nebolo jasné, kam presne sa pozerá, mal som pocit, že sa pozerá práve na mňa. Po niekoľkých sekundách sklonil hlavu a niečo povedal, pričom len tak mimochodom prikývol. Muži v čiernom sa vzpriamili a pohli sa vpred, mladíka ochranársky obštúpili. Ich vodca urobil pozývacie gesto smerom k dverám, odišiel bokom a mierne dozadu, za mladíka. Skupina, ktorá ma zaujala, sa presunula k východu.

Čo to malo akože byť?! Prečo na mňa tak hľadel? Čo, s Jun-mi nie je niečo v poriadku? Ešte, aby sa i mafia o Jun-mi zaujímala! Aj keď, možno to nebol mafían... Len niečí bohatý syn. V seriáloch sa zápletky často začínajú tým, že niekto VIP priletí na letisko, kde ho už čaká jeho ochranka.

Viezol som sa nadol a pozoroval som chlapíka s jeho bodyguardmi. Cez sklenú fasádu som stihol zbadieť, ako nastúpili do dvoch veľkých čiernych áut parkujúcich pri vchode a odišli. Nikto z nich sa viac mojím smerom nepozrel.

Z eskalátora som zišiel na podlahu haly. Asi to bola náhoda, upokojoval som sa, premýšľajúc o tom mužovi. Možno len nerád videl tých, čo za ním prišli a tak zdvihol zrak k nebu, prosil

o silu... a tu ja, spúšťam sa nadol, tak sa pozeral. Nie konkrétne na mňa, ale tak všeobecne... Takže, kde je tá Information Help?

Zelená búdka bola viditeľná už z diaľky. Keď som sa k nej priblížil, zbadal som zaujímavú scénu: Dievča za pultom v svetlozelenej uniforme s jasnočervenou šatkou uviazanou okolo krku, rovnaké ako dievča z reklamy, sa zdalo byť v ťažkej situácii. Pred pultom stála obézna staršia žena s dvojitou bradou oblečená vo voľnom tmavom rúchu, s klobúkom karmínovej farby, s veľkými mierne ovisnutými okrajmi. Za sebou držala za predĺženú rukoväť veľký červený kufor na kolieskach. Na jej tvári a na tvári dievčaťa bol zmätok.

„Scusi, mi sa dire dove si trova... kwannaku?“ (Prepáčte, mohli by ste mi povedať, kde je to kwannaku? Taliančina.) opýtala sa žena, zrejme sa znova pokúšala nadviazať kontakt.

„Sorry, I do not understand you ... Speak in English, please! Now comes the manager...“ dievča zmätene odpovedalo a bezmocne rozťahlo ruky.

Áno, vyzerá to tak, že dievča nevie po taliansky. Je dosť možné, že vie len po anglicky, pochopil som situáciu takto. A pani nerozumie ničomu okrem svojej rodnej taliančiny. Ako sa sem dostala, nešťastnica? Dievča poslalo po pomoc, po manažéra. Mám zasiahnuť? Talianska adžuma si očividne berie situáciu k srdcu... taká nešťastná tvár! Čo ak jej príde zle? Navyše som chcel otestovať svoje *italiano*. Skúsim.

Vybral som sa k pultu.

„Buon giorno, signora! (dobré popoludnie, signora! Tal.) Prepáčte, že sa do toho miešam, ale nepotrebuje pomoc?“ fráza v cudzom jazyku zo mňa vyletela ako dávka zo samopalu, bez jediného zaváhania. Dievča sa na mňa zahľadelo ako na mimozemšťana a žena ako na spasiteľa.

„Och, hovoríte po taliansky?“ šťastne sa ku mne otočila.

„Áno, trochu. Som rada, že mi rozumiete. Aký máte problém?“

Problém bol vyriešený za tri minúty. Ukázalo sa, že signoru mali na letisku čakať, ale neprišli. Mala kus papiera, na ktorom bola pre takýto prípad napísaná trasa a telefónne číslo, no niekde ho stratila. Vedela iba názov okresu v Soule a meno hotela, v ktorom mala rezervovanú izbu, tie jej ostali v pamäti. Problém bol, že kórejské názvy vyslovovala po taliansky, tak mizerne, že ich dievča z Informačnej pomoci nepochopilo. Podujal som sa prekladať z taliančiny do kórejštiny a po pár minútach sme všetko vyriešili. Dievča vytiahlo spod pultu list papiera, napísalo naň v kórejščine, kam má seniora odísť, a odvieadlo ju na zastávku taxíka, aby ju posadilo do auta, pričom vodičovi osobne vysvetlilo, kam ju má zaviezt'. Miesto dievčaťa počas jeho neprítomnosti zaujala manažérka, ktorú privolali na pomoc. Tiež dievča, ale vyzeralo vekovo oveľa staršie. Šťastná cestovateľka ťahala svoj červený kufor za sprievodkyňou a na rozlúčku nadšene zvolala: „Nikdy som si nemyslela, že v Kórei vedia tak dobre po taliansky!“

Ostal som s manažérkou tvárou v tvár.

„V mene spoločnosti Information Help vám veľmi pekne ďakujeme,“ poďakovala sa manažérka, pozorne si ma prezerajúc. „Veľmi ste nám pomohli.“

To boli prvé slová, ktoré som od nej počul. Keď totiž pribehla, nezasahovala do nášho rozhovoru s Taliankou, jednoducho s úsmevom stála neďaleko a pozerala sa, očividne videla, že s istotou smerujeme k úspešnému rozuzleniu.

Najlepší čas opýtať sa na prácu!

„Hľadáš si prácu,“ odpovedal som s prikývnutím. „Mohla by som u vás pracovať?“

Manažérka sa udivila.

„Koľko máš rokov?“ opýtala sa.

„Sedemnášť.“

„Nehovor so mnou neformálne! Oslovuj ma pudžang nim,“ naznačila s miernym zamračením.

Pudžang nim je vedúca oddelenia? Vedúci oddelenia behá po celý deň na výzvy o pomoc k pultu?! Dobre, možno je to tu bežné. Alebo možno len ona vie po taliansky? Akosi sa mračí... Zjavne sa zasa nesprávam, ako je tu zvykom.

„Áno, pudžang nim,“ povedal som a pre každý prípad som sa uklonil.

„Kde študuješ?“ opýtala sa ma šéfka hneď po úklone.

„V škole,“ nekonkretizoval som v ktorej.

„Kde si sa tak dobre naučila jazyk? Chodíš do špeciálnej školy, alebo si žila v zahraničí?“

„Nie. Študujem v bežnej škole. A nežila som v zahraničí. Jazyk som sa naučila sama, som samouk.“

„Samouk?!“ zadivila sa.

„Mám talent na jazyky,“ vysvetlil som nejasne, „a teraz si hľadám prácu. Máte voľné miesto?“

„Mmm... vieš, práca v Information Help je veľmi zodpovedná. Na prahu našej krajiny sa stretávame s hosťami a zamestnanci firmy musia byť vo všetkom bezchybní. Nepočula som, že by u nás pracovali maloletí. No ak ovládaš jazyk na vysokej úrovni, prečo neskúsiť poslať svoj životopis? Možno pri tebe urobia výnimku a prijmú ťa ako stážistku? Aké je tvoje skóre v TOEIC?“

„Čo?“ nerozumel som. „TOEIC? Čo je to?“

„Ty nevieš, čo je TOEIC?!“ šéfka ostala ohromená. „Dievča, si ty určite z Kórey?“

„Áno,“ odpovedal som s radostným úsmevom. „Len som... trochu zabudla... hehe... áno.“

„Zabudla?!“

„No... niekedy sa mi to stáva. Aké skóre potrebujete?“

„Naša spoločnosť prijíma ľudí, ktorí dosiahli viac než 850 bodov,“ nahnevane odvetilo dievča.

„Aha... chápem,“ prikývol som. „Prepáčte, pudžang nim, ale už musím ísť. Veľa šťastia!“

„Zbohom!“ manažérka mierne naklonila hlavu, ale pre každý prípad som sa uklonil, otočil sa jej chrbtom a rýchlo som odišiel k východu z letiska. Keď som sa obzrel, uvidel som pudžang nim, za mnou prekvapene hľadá.

Miesto deja: Kuchyňa v kaviarni mamy Jun-mi. Pozdĺž stien sú dlhé železné stoly. Pri jednej stene stojí veľká rúra. V strede je veľký sporák obložený panvicami. V rohu kuchyne je vchod bez dverí. Za ním je umývadlo riadu. Kovové umývadlá, umývačka riadu, sušičky riadu. Pri jednom dreze stojí Jun-mi. Na rukách má po lakť dlhé žiarivo modré gumené rukavice, oblečenú má tmavočervenú platenú zásteru, na hlave čiapku s dlhým šiltom. Jun-mi, energicky súchajúc kefou s tvrdými plastovými štetinami, drhne okrúhle kovové mriežky od spáleného mäsa.

Dobrá práca, umývanie riadu. Mechanická. Vôbec pri nej netreba používať hlavu. Môžem myslieť na čokoľvek. Napríklad na to, ako som sa strápnil s TOEIC. TOEIC je skratka od: Test of English for International Communication (Test angličtiny pre medzinárodnú komunikáciu). To je test na znalosť anglického jazyka! Už som ho predsa absolvoval, vo svojom inštitúte na mojej Zemi! A dokonca niekoľkokrát, v rámci prípravy. Prečo som si zrazu myslel, že ho máme len my, a tu neexistuje? Asi je to spôsobené tým, že mám niečo s hlavou. Ak existuje rovnaký anglický jazyk, potom nie je prekvapujúce, že sú k nemu pripojené rovnaké testy. Nechápem, prečo som zrazu tak *zazmätkoval*. Zdá sa, že je to spôsobené tým, že som sa ešte naplno neponoril do okolitej reality.

Ale vcelku dopadol môj výjazd úspešne. Nestratil som svoje vedomosti a moje jazykové schopnosti sú vynikajúce. Zarobím si tu na vlastný chlieb. Ako na mňa všetci civeli, keď som to zo seba *vysypal*. Možno by som sa nemal pohrávať s estrádou. Môžem byť prekladateľom. Jednoduché a jasné...

Na sekundu som stuhol, prestal som drhnúť rošt a premýšľal som nad touto myšlienkou. Nie! Po sekunde som rozhodne spustil kefu nadol. Odmietnuť skutočnú šancu stať sa svetovou hviezdou, to je hlúpe! Ale, spočiatku to bude trochu ťažké, no potom príde *megaúspech*! A prekladateľ... No kto je to prekladateľ? Existuje veľa takých prekladateľov... A nikto z nich nedosiahol *megaúspech*.

... tak, asi je to už čisté...

Kriticky som preskúmal rošt, ktorý som vydrhol. Mama Jun-mi má v menu nielen vyprážané kura, čo hlása aj vývesný štít kaviarne, ale aj mäso. Mäso si návštevníci opekajú na okrúhlych griloch nainštalovaných uprostred stola a pripravujú si pulkogi, ktoré Jun-mi tak miluje. Stručne povedané, pulkogi je na tenké plátky nakrájané hovädzie mäso (bravčové alebo kuracie) marinované v zmesi sójovej omáčky, cukru, sezamového oleja, cesnaku a čili papričiek. Nakladané mäso sa podáva v miskách a griluje sa priamo pri stole. Pulkogi doslova znamená ohnivé mäso. Pripravuje sa aj kalbi, vyprážané bravčové alebo hovädzie rebrá, predtým marinované podľa rovnakého receptu. No neviem... Podľa mňa by mäso malo byť slané. Vyprážané sladké mäso akosi *nemusím*. Aj keď, možno je to vec zvyku. Miestni ho hltajú o dušu spasenú a nechávajú po sebe hory roštov s pripáleninami. Tie je potrebné vyčistiť, pretože každý klient dostáva k jedlu na gril čistý rošt.

Po návrate z letiska som sa dobrovoľne prihlásil na túto špinavú robotu, pretože, ako som už povedal, netreba pri nej používať hlavu. Chcel som popremýšľať. Rozanalyzovať výsledky svojej cesty. Keď som sa vrátil, matka Jun-mi *ma už stratila*, zmizol som z jej radaru, keďže som bol preč takmer päť hodín. Na hlavu sa mi zosypali otázky, na ktoré som odpovedal: „Trochu som sa stratila,“ a „zabudla som si telefón.“ Dostal som *zdravú polievočku* a prejavil som túžbu pomôcť rodinnej firme prácou umývačky riadu.

Čistý! Vyniesol som konečný verdikt nad roštom. Hodí sa!

„A mám ťa! Prišiel sivý vlk!“ zrazu mi niekto zakričal do ucha a pevne mi chytil boky.

Prudko som otočil hlavu doprava. Čierne okuliare, čierny plášť s vyhrnutým golierom. Muž. Maniak!

Prudkým úderom pravého lakt'a ho udieram do nosa. Maniak hlasno kričí a oboma rukami si pridrží poškodený orgán. Využívajúc to, že ma pustil, ho bijem umytým roštom po hlave. Bolo by lepšie urobiť to oboma rukami, ale pravačka mi po údere odumrela. Preto mu rošt púšťam na hlavu len jednou rukou, ľavou. Prirodzene, úder nie je príliš silný. Maniak púšťa svoj nos a s divokým krikom: „Stráž, napadnutie!“ sa chytá oboma rukami za hlavu.

A teraz vyfasuješ! Pomyslím si krvilačne a skočím späť k stolu, na ktorom sa suší riad a chytím za rukoväť, ktorá sa veľmi vhodne natočila, panvicu.

Maniak prešľapuje na mieste, niečo si mrmle, jednou rukou sa drží za zlomený nos a druhou za hlavu. Urobím k nemu krok a snažím sa k nemu primeriť svoj úder panvicou, no vtom sa vo dverách umyvárne objaví matka Jun-mi, mení sa v tvári, vydáva zo seba výkrik plný hrôzy: „Jun-mi, čo robíš so svojim strýkom?!“

STRÝKO?! Ops!

Miesto deja: Izba v dome mamy Jun-mi. Pri nízkom stolíku s jedlom sedí muž v rozopnutom čiernom pršiplášti, strýko Jun-mi, matka Pak Džun-son a matka Jun-mi. Môj strýko má opuchnutý a modrý nos, v jednej nosnej dierke je vložená biela vata. Okuliare sú preč. Zlomené ležia na nočnom stolíku vedľa televízora.

„Adžžžžž!!!“ Džun-son krúti hlavou: „Švagriná, prečo si mi nič nepovedala?“

„Už máš toľko starostí, švagor,“ ticho odpovedá matka Jun-mi a sklopí zrak. „Poradili sme si so Sun-ok samy.“

„Vidím, ako ste si poradili! Dievča stratilo pamäť!“

„Lekári nemohli urobiť nič viac. Hovoria, že pamäť nie je preskúmaná.“

Mama Jun-mi sa ukláňa bez toho, aby vstala z podlahy.
Džun-son opäť smutno pokrúti hlavou a obráti sa k švagrinej: „Kde si vzala peniaze na liečbu?“
„Vinník nehody zaplatil lekárom úcty. Ostávajú ešte tri milióny.“
„Neutrácajte! Možno bude Jun-mi ešte niečo potrebovať.“
„Podľa dohody v prípade potreby všetko zaplatí.“
„Aj tak to nepremárnite. Bodaj by zdochol, bastard!“
Mama Jun-mi na to nič nehovorí.
„Čo budeš teraz robiť, švagrinka?“
„Neviem. Modlím sa, aby sa jej vrátila pamäť. Podľa lekárov sa to môže stať kedykoľvek.“
„Och!“ Džun-son sa zaškerí. „Lekári toho narozprávajú...“
V miestnosti je dlho ticho. Všetci sú pohrúžení do svojich myšlienok.
„Švagor, nalejem ti sodžu?“
„Nie,“ pokrúti hlavou Džun-son, „idem k lekárovi. K vám som zašiel po ceste.“
„K lekárovi?“ hlas matky Jun-mi je znepokojený. „Prečo ideš k lekárovi, Džun-son ssi? Čo sa ti stalo?“
„Niečo... ma bolí... srdce,“ odpovie otupene, pozrie nabok a pravou rukou sa dotkne hrude.
„Preto som sa rozhodol ísť sa im ukázať. Možno mi poradia.“
„Srdce?“ vykrikuje mama Jun-mi. V jej hlase cítiť strach.
„Neboj sa, švagríná, nezomieram.“
„Budem sa za teba modliť.“
„Dobre. Som si istý, že tvoje modlitby mi pomôžu. Tu, vezmi si to...“ s týmito slovami si Džun-son siahne do vnútorného vrecka plášťa a vytiahne úzku bielu obálku. Podáva ju matke Jun-mi. „Nie je to veľa, avšak...“
„Švagor, veď ty sám potrebuješ peniaze! Liečba je teraz drahá!“
„Mlč, žena! Viem, čo robím. Ak ti dávam peniaze, potom viem, že ti ich môžem dať! Prestaňte sa zakaždým zdráhať! Vieš, že tvoje dievčatá sú pre mňa ako dcéry. Žiaľ, nemôžem im dať všetko, ako by to urobil môj starší brat, no snažím sa vám pomôcť.“
„Boh ťa žehnaj!“ zašepká matka Jun-mi so slzami v očiach a berie si obálku.
„Aké nešťastie,“ po chvíli prehovorí Džun-son a pokrúti hlavou, „a v taký nevhodný čas! Dže-min, možno by si ju mala vydať?“
„Čože?“ povie matka Jun-mi so strachom v hlase. „Má len sedemnást! O akom manželstve to hovoríš, švagor?“
„Dohodnime len zásnuby,“ hovorí Džun-son. „Zákon to umožňuje. Keď bude plnoletá, vydá sa. Mám vyhladené dve vhodné rodiny.“
„No, ja neviem...“ odpovedá matka Jun-mi zmätene. „Ešte som o tom nejako nerozmýšľala.“
„Nikdy nevieš, čo sa môže stať. Či sa jej vráti pamäť, alebo nie. Tak by mala aspoň strechu nad hlavou a jej manžel bude zarábať na živobytie. Mohol by som tento dom prepísať na tvoje dcéry, ibaže, žiaľ, otec zanechal závet, podľa ktorého môžem nakladať s majetkom len so súhlasom svojej matky. Chápeš, že ona pre teba nič neurobí. Prepáč.“
„Je to moja chyba.“
„Takto nehovor! Nie je to tvoja chyba!“ hovorí Džun-son ostro a nahnevane. „Ak si ťa môj brat vybral napriek vôli rodičov, tak si myslel, že to stojí za to. Pozri sa na svoje dievčatá, Dže-min! Sú múdre a krásne. Chcel by som mať také dcéry. Ako môžeš byť vinná, keď máš takéto dcéry?“
Mama Jun-mi so sklonenou hlavou plače.
„Neplač,“ hovorí Džun-son. „Radšej pod' a nalej nám sodžu!“
„A čo tvoj lekár, švagor?“
„Aa-a!“ mávne rukou na odpoveď. „Z jedného štamprlíka mi nič nebude. Chcem si pripíť na tvoju Jun-mi! Aká je šikovná! Aj v škole chytila maniaka aj mňa skoro prizabila panvicou!

Keď som videl, ako ju schytila, pomyslel som si: No zbohom, to je môj koniec! Zabije ma! Ha-ha-ha!“ Džun-son sa veselo zasmieje.

„Len si ju vystrašil,“ vysvetľuje matka Jun-mi a utiera si slzy dlaňami. „Myslela si, že si maniak. Zabudla, že si sa s ňou takto hrával, vždy keď ste sa stretli.“

„Ha-ha, som maniak! Pripime si na maniaka a tvoju dcéru, ktorá ho *neutralizovala*! Na Jun-mi!“

Mama Jun-mi nalieva sodžu zo zelenej fľaštičky do dvoch malých sklenených štamperlíkov. Cinkajú poháre, tí dvaja pijú.

„A čo sa týka svadby, premýšľaj o nej,“ hovorí Džun-son váhavo a žuje šťavnaté kimči. „Rodiny sú to dobré a chlapci, ktorí v nich vyrastajú, nie sú zlí. Kým si ich nerozchytajú iné.“

Ôsma koža

Miesto deja: Pohľad na luxusné sídlo z vtácej perspektívy. Veľký areál, oplotený vysokým plotom zo sivého kameňa. Na vrchu plotu je tmavočervená keramická dlažba. Viditeľný je skleník, bazén a veľa hospodárskych budov. V strede pozemku stojí obytný komplex veľkej hlavnej budovy a niekoľkých domov okolo nej, postavený v národnom štýle. Cez bránu vchádzajú dve drahé nablýskané čierne autá. Prvé auto ide k vchodu do hlavnej budovy, druhé, s ochrankou, odbočuje doprava, do garáží. Po prekonaní stopäťdesiatich metrov, idúc okolo krikov so suchými žltými listami a roztrúsenými nízkymi borovicami so zeleným ihličím, zastavuje prvé auto pri vchode do budovy. Tam ho už čakajú. Od cesty k vysokým posuvným skleneným dverám vedie široký červený koberec, pozdĺž ktorého stoja na jednej strane ženy v čiernych oblekoch, bielych blúzkach a bielych rukavičkách, na druhej strane zasa muži. Tiež v čiernych oblekoch, bielych košeliach a bielych rukaviciach. Jeden muž podíde k stojacemu autu, otvorí zadné dvere a ustúpi nabok. Z auta vystupuje muž. V svetlohnedom kabáte, modrých rifliach a bielych teniskách. Krk mu halí tmavočervený šál, na očiach má veľké slnečné okuliare. Lína mužov a žien sa synchrónne skláňa v úklone. Chlapík vystúpi na červený koberec, zastaví sa a rozhladne sa okolo seba. O niekoľko sekúnd neskôr, na samom okraji radu stojaci starý úctyhodný muž sa narovná a urobí krok smerom k mladíkovi.

„Vitajte doma, pán mladší dedič! Vitajte späť!“ hovorí a opäť sa úctivo ukláňa. „Prosím, poďte ďalej! Vaša babička a matka vás očakávajú.“

„Kde je môj otec, brat a sestra?“ pýta sa mladík.

„Pán prezident je v Číne na služobnej ceste. Váš starší brat a sestra sú teraz na ostrove Čedžu.“

„Hmm...“ odfrkne si mladík, „takže za hlavnú v dome je babička? Jasné.“ Chlapec si povzdychne a pomaly vojde do domu popri sluhoch, ktorí sa klaňajú.

Miesto deja: Malá host'ovská obývačka v sídle. Veľmi honosne zariadená. V centre miestnosti je prázdny stôl z prírodného svetlého dreva. Pri stole sedia mladík, ktorý práve prišiel, a dve ženy: jedna je v strednom veku so smutným výrazom na tvári, druhá je staršia a veľmi nahnevaná.

Bach! S hlasným zvukom udrie po stole suchá dlaň staršej ženy.

„Kim Džu-won!“ hovorí nahlas a nahnevane, dívajúc sa na mládenca, s nahnevanými prižmúrenými očami za okuliarmi. „Ty si neschopný lenivý hulvát! Ako si mohol nechať školu? A tajiť to šesť mesiacov pred rodinou?! No? Okamžite odpovedaj!“

Žena v strednom veku sa chveje a jej tvár je ešte smutnejšia.

„Na všetky strany si rozhadzoval rodinné peniaze a bavil si sa celé tri roky! Stále nemáš dost, Džu-won?!“ karhá mladíka staršia žena.

„Hmm... hm... Je to také príjemné,“ odpovedá napokon mladík s úsmevom. „Konečne viem, že som doma, keď počujem tvoj mocný hlas, babička!“

„Ty lišiak, ako sa opovažuješ so mnou zahrávať?! Poslali sme ťa do zahraničia študovať manažment a ekonómiu! A ty si všetko zahodil!“

„Hmm...hm... Vieš, babka... rozhodol som sa, že manažment a ekonomika nie sú práve to, čo by som chcel v živote robiť.“

Bach! Babička opäť hlasno buchne rukou po stole.

„A skôr si si myslel čo, ty zasran, keď si tam šiel študovať?“

„No, vlastne, mňa sa nikto na nič nepýtal. O všetkom si rozhodla za mňa!“

Bach!

„A teraz si sa rozhodol žiť podľa seba?!“

„Presne tak. Babička, už som ti hovoril, že si veľmi múdra žena? Bud' opatrná. Neporaň si ruku!“

Bach!

„Neopováž sa mi podlizovať, Džu-won! Tentokrát si ma poriadne našťaval! Len si to predstav, syn Kim Tong-u, prezidenta korporácie Sea Group Corporation, nechal štúdium! Rozmýšľal si o tom, čo povedia ľudia, keď to zistia? Možno nemá rozum. To o tebe povedia, Džu-won! A čo si ľudia pomyslia o tvojom otcovi, ktorý má takého neschopného syna? A ako to ovplyvní korporáciu? Rozmýšľal si o tom?!“

„Babička, toto sa stáva tisíckam študentov. A nič, prežili to.“

Bach!

„Ty nie si tisíce, hlupák! Ľudí akosi ty možno spočítat' na prstoch dvoch rúk! Si dedičom Sea Group Corporation!“

„Mami, prosím ťa, nehovor tak neslušne so svojím vnukom,“ pokúsila sa zastat' chlapca žena v strednom veku.

„A ty mlč, nevesta!“ ukázala na ňu babka obviňujúco ukazovákom. „Je to tvoja chyba, že je takýto! Všetko si mu dopriala, rozmaznala si ho. A tu je výsledok! Zle si svojho syna vychovala, In Che!“

„Mami, ale... odpustite mi!“ žena sediaca pri stole sa ukloní.

„Ešte sa s tebou o tom porozprávam, a ty, malý nezbedník, odpovedz mi, čo budeš teraz robiť?“

„No, ešte som sa nerozhodol, babka. Chcel by som sa najskôr poobzerať.“

„Dlhuješ sumy zo šiestich kreditných kariet! Ak si myslíš, že ťa nechám ďalej rozhadzovať peniaze bez toho, aby si niečo robil, tak sa veľmi mylíš, Džu-won! V tejto rodine pracujú všetci muži! Aj ty budeš pracovať! Ak nemôžeš pracovať hlavou, budeš pracovať inou časťou tela!“

„Ktorou?“ znepokojil sa mladík.

„Potrebujem právnučatá. Preto ťa ožením!“

„Ako... oženiš?!“ Džu-won, úprimne rozhorčený, skríkol: „Babička, o čom to hovoríš?! Mám len dvadsaťdva rokov! Je príliš skoro zakladať rodinu! Nech ti môj starší brat urobí právnučatá! Už je rok ženatý! Má najvyšší čas!“

„Tvoj starší brat študoval na Oxforde! A na rozdiel od teba rozumie zodpovednosti, ktorá leží na jeho pleciach. Pracuje vo dne, v noci, ako sa na muža patrí, a preto manželke venuje málo času. Ty si, naopak, ukázal svoju úplnú neschopnosť vzdelávať sa, lebo si trávil čas s francúzskymi dievčatami! A netvár sa tak, viem všetko, čo si tam robil, v Paríži! Výsledkom je, že nemáš vzdelanie, a teda nie si pripravený zastávať riadiacu funkciu, čo znamená, že nebudeš pracovať rozumom. Zjavne ho ani nemáš. Takže si pre firmu zbytočný. Ale si súčasťou rodiny. Všetci v rodine pracujú. Ešte aj tvoj dedko, ktorý sa na staré kolená zbláznil

do hodiniek. No svoj dôchodok si zaslúžil, lebo vybudoval našu firmu. A aj napriek všetkému stále ešte pracuje! Takže budeš pracovať aj ty! Ak nemôžem využívať tvoju hlavu, využijem ťa ako plemenného žrebca!“

„Matka!“ zalapá po dychu nevesta a zakryje si ústa rukami. „Ako môžete?! O čom to rozprávate?!“

„Čo si myslím, to hovorím!“ vyštekne babička. „Tvoj syn, In Che, vyrástol nezodpovedný a lenivý. Rodinný život mu urobí len dobre. Potrebuje pevnú ženskú ruku, ktorá mu pomôže prekonať jeho nedostatky. Myslím, že mu nájdem také dievča!“

„Ale, babička...“ ohradí sa Džu-won.

Bach!

„Mlč, darmožráč! Buď ticho! A opováž sa nechodiť na rande!“

„Čo by sa stalo?“

„Potom sa môžeš vymazať z rodinného registra!“

„Hroziš mi vydedením?“

„Je to najúčinnější metóda. Vždy zafunguje.“

„Mami...!“ žalostne natiahne nevesta.

„Buď ticho!“ okríkne ju stará pani. „Alebo si zabudla, kto je tu najstarší?“ Babička sa otočí späť k vnukovi: „Rýchlo sa ožeň, Džu-won!“ povie. „Rozumel si?!“

„Dobre, babka, pôjdem na rande s dievčatami, ktoré mi vyberieš. Ale musia to byť veľmi milé dievčatá. Nie kvôli mne, ale kvôli tvojim právnučatám. Chceš predsa, aby boli krásne,“ Džu-won s úsmevom súhlasí.

Babička našpúli pery a pozrie sa na vnuka: „Len sa opováž nedodržať slovo, Džu-won!“ povie výhražne a pohrozí mu ukazovákom. „Len to skús!“

Miesto deja: Dom mamy Jun-mi. V obývačke sa matka rozpráva so svojou staršou dcérou.

„Čo urobila?“ pýta sa Sun-ok šokovane mamy. „Zlomila strýkovi nos?!“

„Uhm,“ smutno prikývne mama. „Aj ho udrela po hlave grilovacím roštom a chcela ho udrieť panvicou.“

„Panvicou na vyprážanie?! Čo je šialená?! Prečo to urobila?“

„Myslela si, že je maniak. Zo školy. Vieš, ako sa tvoj strýko oblieka, však? Ten čierny plášť, ktorý miluje... Ona si vôbec nepamätá svojho strýka, Sun-ok,“ mama si ťažko povzdychne. Sun-ok sa s pootvorenými ústami a okrúhlymi očami snaží *stráviť*, čo práve počula: „Zabudla? Ako mohla zabudnúť na svojho strýka?“

„Asi ako na všetko ostatné.“

Sun-ok tuho premýšľa: „Musíme jej ukázať fotky,“ hlesne napokon. „Z nejakého dôvodu mi to doteraz vôbec nenapadlo. Ako je strýkovi? Nahneval sa na ňu? Udrela ho silno?“

„Nie, nie veľmi. A on sa nenahneval. Vieš, že vás veľmi miluje. Všetko pochopil. Hneval sa, že som mu nepovedala, čo sa stalo s Jun-mi.“

„Ty si mu nič nepovedala?“ udivene natiahne Sun-ok. „Myslela som, že si mu to povedala.“

„Načo, dcérka. Zvládli sme to sami.“

„Veď je to náš príbuzný. Príbuzní musia byť informovaní.“

„Príbuzní ...“ hovorí matka s trpkosťou v hlase. „Moji príbuzní sami ledva prežívajú, ako by nám mohli pomôcť? A tvoj strýko... Už pre nás urobil tak veľa. Hanbím sa ho požiadať o čokoľvek ďalšie. Hanbím sa povedať mu, že ma s rodinou stále prenasleduje nešťastie. Každému som len na ťarchu.“

„Mami, prestaň!“ nahnevaná Sun-ok dupne nohou. „Neznášam, keď sa začneš ponižovať! Vôbec nie si neúspešná a nikomu nie si na ťarchu! Si najlepšia mama na svete! Počuješ?“

Dcéra podíde k matke a objíme ju. „Veľmi ťa milujem, mami,“ pozrie sa mame do očí. „U nás je všetko v poriadku a bude to ešte lepšie. Skončím vysokú školu, nájdem si dobrú prácu a pomôžem ti. A ty si oddýchneš. Uvidíš!“

„Samozrejme, dcérenka,“ odpovie matka so slzami v očiach, „všetko bude tak, ako si povedala. A dovtedy musím chodiť do práce, aby som sa dožila tých svetlých dní.“

„Pomôžem ti, mami!“

„Ďakujem, Sun-ok. Si mojou najsilnejšou oporou v živote.“

Miesto deja: Dom mamy Jun-mi. Izba sestier. Jun-mi a Sun-ok sedia na podlahe. Vedľa dievčat je vyskladaný stĺpik fotoalbumov s jasnými viacfarebnými obalmi. Sun-ok nadšene ukazuje prstom na otvorený fotoalbum a niečo vysvetľuje svojej mladšej sestre. Tá vŕahuje hlavu medzi pleciami, ježi sa ako vrabec a so zamračeným výrazom počúva svoju onni.

„Toto je sestra tvojej pratety,“ hovorí onni a ukazuje fotku usmievajúcej sa Kórejčanky.

„Prišla k nám pred dvoma rokmi. Potom sme všetci spolu zašli do akvária. Pamätáš si?“

„E-é“ krútim hlavou, „nepamätám.“

Som potrestaný. Trpím. Za to, že som zbil svojho strýka. Potrestaný prezeraním si rodinných albumov. Čo môže byť nudnejšie a nezmyselnejšie, než pozeráť sa na fotky cudzích ľudí, ktorí vás nezaujímajú? Mám sto chutí povedať nahlas slávnu frázu: Kto sú všetci títo ľudia? Lenže... títo ľudia sú príbuzní Jun-mi. Potrebujem ich poznať, aby to nedopadlo ako s mojím strýkom. A so strýkom to dopadlo veľmi zle. Zmlátil som dobrodinca rodiny. Je to nepríjemné. Jedno ma však teší, že som mu nespôsobil vážne zranenia. Nemal som čas zapojiť do bitky panvicu. No ako som to mal vedieť? Pomyslel som si: Maniak nejako ušiel polícií a vtrhol ku mne do kuchyne. Pomstiť sa mi. Keď som uvidel vystrašenú tvár matky Jun-mi, uvedomil som si, že som opäť urobil niečo neobvyklé. Preto som sa dlho klaňal a ospravedlňoval, ako sa na normálne kórejské dievča patrí. Ujo, mimochodom, sa ukázal ako normálny chlapík, čo som si o ňom aj myslel. Nerozmazával to, odpustil mi a dokonca sa usmial. Napokon všetko dobre dopadlo. Zato teraz, na odčinenie svojich hriechov, sedím a pozerám si fotky, ktoré onni priniesla. Nebránim sa. Aj keď, samozrejme, chcem robiť niečo úplne iné, totiž, začať realizovať svoj projekt *idola*. Vinný však znamená vinný.

„A toto je jej syn, So Či-suk! Vtedy sa o teba tak smiešne staral,“ hovorí Sun-ok šťastne a ukazuje prstom na fotku akéhosi tínedžera. „A tiež sa ti páčil. Pamätáš si?“

Tá opica s odstávajúcimi ušami? Pomyslím si pri pohľade na fotku. Tá Jun-mi má ale vkus! Keby som bol dievča, obišiel by som ho na kilometer ďaleko.

„Čo, nepamätáš si?“ onni je našťvaná.

„E-é!“ zamrmlam negatívne.

„Počkaj...“ Sun-ok sa zasekne a chvíľu o niečom premýšľala. „Juna, čo vieš o chlapoch?“

(Juna je skratka pre Jun-mi. Pozn. autora)

Čo viem o chlapoch? Aký zvrät! V skutočnosti o nich viem všetko! Ale...

„Čo by som o nich mala vedieť?“ pýtam sa a robím zmätenú tvár.

„Pamätáš si význam slova sex?“

Hmm, rozhovor je zrazu zaujímavý.

„Nie. Neviem. Povedz mi, prosím.“

„No...“ onni, ktorá sa zrazu začervenala, začne z diaľky: „Na svete žijú muži a ženy...“

Asi tri minúty som počúval kurz vhodného správania sa slušného kórejského dievčaťa. Nepočul som nič také neuveriteľné, aj keď tam boli určité nuansy. Ukazuje sa, že zoznámenie sa dievčaťa s mužom na ulici sa považuje za kategoricky neprijateľné. Pre zoznámenie sa tu existuje takzvané *rande naslepo*, na ktoré mladí prichádzajú na odporúčania priateľov a príbuzných. Stále sa, samozrejme, možno zoznámiť aj v práci alebo v škole. No na uliciach

nie, nie! Absolútne dno. O rande naslepo som vedel, ale o nevhodnosti zoznamovania sa na uliciach som netušil. Zvyšok rozprávania onni sa krútil okolo témy: Chlapi, ktorí chcú len jednu vec. Zaujímalo by ma, či má Sun-ok priateľa.

„Onni, máš priateľa?“ pýtam sa, keď sa na chvíľu odmlčí.

„Prečo sa pýtaš?“ odpovedá zahanbene.

„Som zvedavá,“ prezradím úprimne.

„No... tak trochu... existuje... jeden...“

„Už ste sa spolu vyspali?“

„Čo si!“ Sun-ok sa odo mňa v strachu odsunie. „Čo sa to pýtaš, Jun-mi?!”

Je to jasné. Zdá sa, že hypotetický model guľovitého koňa vo vzduchoprázdne zodpovedá jej predstavám o chlapoch.

„Dcérky,“ ozve sa matka Jun-mi, vojdúc do miestnosti s podnosom na rukách, na ktorom stoja dva dlhé sklenené poháre s niečím jasne oranžovým, „priniesla som vám džús. Čo tu robíte, krásky moje?“

„Sun-ok mi rozpráva o sexe!“ vyhrknem šťastne a snažím sa usmievať čo najžiarivejšie.

To máš, onni, za tie fotoalbumy! Malá pomsta!

Súdiac podľa jej pohybov, matka Jun-mi od prekvapenia takmer pustila podnos. Tvár Sun-ok očervenela ako paradajka.

„Áno?“ po pár sekundách *stabilizujúcich* poháre sa matka Jun-mi vystrašene pýta: „A... a ako?“

„Je to veľmi zaujímavé!“ odpovedám rovnako radostne a snažím sa dať svojmu hlasu maximálnu úprimnosť. „Asi to musím vyskúšať!“

„Čooo?! Sun-ok, čo to učíš svoju malú sestričku?!“

„Ale, mami... nič TAKÉ!“ zamrmle onni, červená ako rak. „Len som si myslela, že Juna zabudla, ako sa správať k chlapcom, a tak... rozhodla som sa jej to povedať.“

„A čo si jej povedala, že sa rozhodla to skúsiť?“ pýta sa matka rozhorčeným hlasom.

„No, neviem... prečo to tak zvláštne... pochopila.“

„Takže si to nepovedala správne!“

„Povedala všetko správne,“ skočím im do rozhovoru. „Len som žartovala. Bol to vtip! Prepáč, onni. Určite urobím, ako si povedala. Nepustím k sebe žiadneho chlapa bližšie než na kilometer!“

„Eeeee...“ onni zamrmle zmätene a vyplašene sa na mňa pozerá.

„Mmm...“ rovnako zmätene ju podporí aj matka.

Miesto deja: *Soul, skoro ráno. Po úzkej uličke do mierneho kopca, pomaly, s ťažkosťami prestavujúc nohy a namáhavo dychčiac, beží dievča v čiernych teplákoch, v jasne červenej bunde a sivých teniskách. Na hlave má čiapocku upletenú z rôznofarebných nití.*

„Ch... ch... ch... ch!“

Začal som s programom chudnutia. Vzal som Jun-mi von na jej prvý beh. Bežím. Dych, ktorý vychádza z mojich úst, sa mení na oblaky pary. Vonku je zima, len plus dva, no mne je teplo. Po chrbte a nohách mi steká pot. Kratučké vlasy na ježka sa mi pod čiapkou zježili a pichajú ma. Ako mi je ťažko! Aká je Jun-mi tučná! Je možné byť taká neobratná? Zdá sa, že nikdy v živote nebehala. Trochu som sa rozbehol a už ma pichá v boku, nohy nevládzu a ja túžim prestať a zastaviť toto mučenie. Nie, musím schudnúť! Musím len zmeniť názor! Presunúť fixáciu z bolesti v tele na niečo iné. Napríklad na taký TOEIC! Mám ísť zajtra na skúšku, alebo nie? Včera sa onni na mňa a na moje vtipkovanie nahnevala a odmietla mi dať laptop. Musel som sa vydávať za kajúcnu Máriu Magdalénu, ospravedlniť sa, sľúbiť, že budem vždy vo všetkom počúvať svoju staršiu sestru a prosil som o počítač, pripomínajúc jej úlohu pre

lekára. Je to moja chyba. Nikto ma do toho nenútil. Nakoniec Sun-ok zmenila svoj hnev na milosť a dovolila mi hodinku posedieť si na internete. Celú som ju strávil objasňovaním otázky: Ako tu robia TOEIC? Na túto tému som našiel veľa zaujímavých informácií. Ukazuje sa, že všetci Kórejčania sú do tohto testu jednoducho blázní. Je to akýsi národný fetiš. Jeho výsledky sa vyžadujú všade v Kórei: pri prijímaní na univerzitu, pri ukončení univerzity, ale, čo je najdôležitejšie, sú potrebné pri uchádzaní sa o prácu. A čo je vtipné, sú povinné pre každého. Dokonca aj pre upratovačku! Teraz je jasné, prečo bola manažérka na letisku taká prekvapená, keď som sa opýtal, čo je to TOEIC.

Maximálna možná známka pri rozhovore je 1000 bodov, zvyčajne požadujú viac než 700 alebo 750 bodov, avšak niektoré firmy zvyšujú latku a chcú, aby pre nich pracovali len ľudia, ktorí *hovoria dobre po anglicky*, a požadujú aspoň 850 bodov. Skóre 900 je považované za vysokú akrobáciu, rovná sa úrovni nositeľa jazyka. Zrejme sa každý Kórejčan vo veku od <...> (rodičia vložia požadovaný údaj, môže to byť aj tri roky) do 29-31 rokov venuje príprave na zloženie a absolvovanie tohto testu. Čím vyššie je vaše skóre TOEIC-u, tým ste v očiach ostatných väčší *macher*. Kórejčania zložia túto skúšku aj tridsaťkrát, kým nedosiahnu požadovaný výsledok.

Viem si predstaviť, koľko tu zarábajú prípravou ľudí na test! Zdá sa, že je to miestny *Klondajk* pre učiteľov.

Pri surfovaní na túto tému som natrafil na informáciu, ktorá názorne ilustrovala, čo angličtina pre Kórejčanov znamená. Úprimne povedané, to, čo som prečítal, ma zmiatlo. Takže, keďže mesto Soul je mnohonárodné, má špeciálne školy pre cudzincov, respektíve pre ich deti. Predpokladá sa, že na tých školách študujú deti diplomatov, rôznych úradníkov, učiteľov angličtiny zo zahraničia a podobne. Všetci učitelia v týchto školách, v celom Soule ich je len pár, sú cudzinci, nositelia jazyka a celé vyučovanie prebieha v angličtine. Keď však novinár z jednej z hlavných televíznych staníc v Kórei potajomky vstúpil do takejto školy, cudzincov medzi deťmi prakticky nevidel, všetci boli Kórejčania a veselo sa rozprávali jazykom Krajiny rannej sviežosti napriek tomu, že je to v škole oficiálne zakázané. Ukázalo sa, že viac než deväťdesiatpercent všetkých študentov v takýchto školách sú Kórejčania. Ako je to však možné, keď najdôležitejšou podmienkou prijatia na školu je zahraničný pas? Tu vstupuje do hry celá zvláštna logika kórejských mamičiek a otcov, ktorí sa zo všetkých síl snažia dať svojmu dieťaťu vzdelanie *v najlepšom jazyku na svete*. Aby ich deti vzali do školy, kde vzdelanie, mimochodom, stojí asi desať miliónov wonov za semester, a dokonca ani na najdrahšej univerzite v Kórei, Yonsei, takéto ceny neexistujú, rodičia občianstvo svojich detí menia! Utekajú na veľvyslanectvo nejakej Burkiny Faso, alebo Pobrežia Slonoviny, alebo Čadu, alebo inej podobnej africkej krajiny a... kúpia si pas! Veľvyslanectvá týchto krajín predávajú svoje pasy ochotne, dokonca si za to neučtujú veľa. Za občianstvo Stredoafrickej republiky požadujú napríklad dvetisíc dolárov, a ako sa ukázalo, ide o ich hlavný príjem ambasad v zahraničí. V Stredoafrickej republike predaj vlastného občianstva zaberá až tridsať percent z celkového HDP krajiny! Preto podľa pasov takmer všetci žiaci na týchto zahraničných školách prišli z čierneho kontinentu a všetko je tak, ako má byť a podľa zákona. A to, že podľa kórejských zákonov kórejský občan nemá právo na iné občianstvo (dvojité občianstvo je v Kórei zakázané), rodičov nezaujíma. Bez váhania zbavujú svoje deti kórejského občianstva len kvôli štúdiu na škole, kde je otázne, či bude dieťa medzi všetkými ostatnými *Nigérijčanmi* vôbec komunikovať po anglicky. A že potom bude mať toto dieťa veľa problémov, keď dovŕši dvadsaťjeden rokov, si zrejme nemyslia ani Kórejčania. Koniec koncov, hlavná vec je angličtina! Celá výučba prebieha v angličtine! Och-och! A všetci učitelia sú Američania! Ach! Tu je, kórejský raj!

Jednoducho bláziniec! Pomyslel som si, keď som to čítal a snažil sa nad tým zamýšľať. Čo to znamená? Komplex menejcennosti národa, alebo niečo iné? Skláňať sa tak pred angličtinou... Je to zvláštne. Nuž, pripíšme tento fakt k osobitostiam miestnej mentality.

Nato som sa zahĺbil do skúmania detailov: Aké úlohy sa plnia v tomto najobľúbenejšom teste? Narazil som na blog nejakého ruského chlapíka, ktorý žije a pracuje v Kórei. Vo svojom blogu vyrozprával príbeh, ktorý sa mu stal. Stavil sa s kamarátom, že urobí TOEIC, šiel a získal 980 bodov. Ten muž tvrdil, že test bol v skutočnosti veľmi jednoduchý a určený pre ľudí, ktorí hovoria ázijskými jazykmi, predovšetkým kórejščinou a japončinou, ktorých gramatická štruktúra je diametrálne odlišná od angličtiny. Podelil sa so svojimi skúsenosťami a vysvetlil, že *kórejský TOEIC* je zameraný predovšetkým na znalosť gramatiky anglického jazyka, nie však na znalosť slovnej zásoby, reálií anglofónnej spoločnosti či zložitosti tohto jazyka, ako napr. testy TOEFL alebo IELTS, preto zložiť túto skúšku je pre rodeného Rusa OVEĽA ľahšie než pre Kórejčana.

Skvelé! Bloggerove závery ma nadchli, preto som sa ihneď pustil do hľadania príkladov úloh. Bolo tam napríklad toto:

- 1) John flowers every day.
 - a) water
 - b) waters
 - c) watering
 - d) watered
- 2) Your words don't make any sence! Please, be....!
 - a) ration
 - b) rational
 - c) rationally
 - d) rationality

Po preštudovaní príkladov som, pravdupovediac, ničomu nerozumel. To je všetko v tom teste takéto? Vyzerá to ako test z našej šiestej triedy. Tam sa učia takéto veci. Ak je to naozaj tak, potom ho zvládnem ľavou zadnou! A teraz musím vyriešiť dilemu. Podľa rozpisu prevzatého z internetu sa zajtra v jednom z blízkych centier, ktoré sa testom venujú, uskutoční skúška. V skutočnosti píš, že skúšku si treba dohodnúť mesiac vopred. Včera však v zozname bolo niekoľko miest voľných, preto som sa, pre istotu, prihlásil. A preto by som tam mohol zájsť a pokúsiť sa skúšku zložiť. Ale vôbec som sa nepripravoval! Nie je to príliš drzé? No na druhej strane, skúška je zadarmo, peniaze berú len za vydanie certifikátu a test môžem absolvovať koľkokrát chcem. Buď zajtra budem drhnúť pripečené rošty a snívať o svetlejšej budúcnosti, alebo urobím niečo, aby moja svetlá budúcnosť nastúpila. Prečo by som nemohol ísť na prieskum? Všetko uvidím na vlastné oči. Ak neuspejem, prídem, už pripravený, druhýkrát. Nemám čo stratiť.

„Chrrr... chrrr.. chrrr...“

Moje nohy to napokon vzdali a bodanie z pravého boku postúpilo až do hrdla. Zastal som, ruku si podržal na boku a chrapľavo som dýchal. Dobré, poďme robiť dychové cvičenia. Nohy na šírku ramien, ruky do strán á... raz... á... dva! Och, život môj ťažký!

Miesto deja: *Garáž v dome mamy Jun-mi. Na nízkej drevenej stoličke pred motorovým skútrom opretým o stenu sedí Jun-mi s kliešťami v rukách. Na sivej betónovej podlahe sú v čiernom látkovom puzdre uložené lesklé kľúče.*

Takže som opravil kábel. Ostáva pripojiť drôty...

Sedím, do nikoho nerýpem, opravujem skúter. Nebol nijako zvlášť poškodený. Volant mal vytočený, lanko ovládania paliva roztrhnuté a zámok kľúča vytrhnutý aj s drôtmami, a to tak, že

dva z troch drôtov boli prerušené. Ako sa to mohlo stať, netuším. Zámok zapalovania? Tie súčiastky nie sú na takom mieste, aby boli pri nehode vystavené takémuto poničeniu. Hoci, ak úder dopadol na volant, tak ho vytočilo.

Dnes som sa rozhodol priniesť očividný úžitok rodine a opraviť skúter. Alternatívou pomoci bolo umývanie špinavého riadu z reštaurácie. Ale taká pomoc by nebola až taká očividná. Koľkokol'vek riadu by som poumýval, vždy by bolo čo umývať. Navyše, poflakovať sa ako umývač riadu nie je pre muža. Preto som sa rozhodol urobiť v dome nejaké opravy. Je to oveľa intelektuálnejší proces.

Včera som išiel a absolvoval test TOEIC. Stihol som to do druhej hodiny. Samotný test trvá päťdesiat minút, plus cesta tam a späť. Nikto v dome si to teda nevšimol. Povedal som, že sa chcem ísť poprechádzať. Neochotne ma pustili.

„Pohyb na vzduchu prospieva zdraviu,“ povedal som im. Nemohli proti tomu nič namietat', a tak súhlasili. Včera, v deň skúšky, som odišiel na *popravu* bez toho, aby som *spoznal svojho nepriateľa*. Netušil som, akú formu budú mať úlohy. Kórejciani, na rozdiel od mňa, boli výborne pripravení. Dievča, ktoré sedelo vedľa mňa, zjavne nerobilo skúšku prvýkrát. Rýchlo vyplnilo formulár šikovnými ťahmi, vybralo si jogurt a metodicky schniapolo téglík presne za štyri minúty, ktoré sme dostali na prestávku pred skúškou. Ja som sa sotva naraňajkoval a so sebou som si nič na zjedenie nevzal. Pri pohľade na dievča som si pripadal ako úbožiak. Dievča, keď videlo, ako prepisujem svoje osobné údaje z večer pripravenej kartičky, si o mojich duševných schopnostiach vytvorilo zrejme dosť nelichotivú mienku. Pozeralo sa na mňa s ľútosťou. Potom všetci Kórejciani ako jeden vytiahli mobily (inštruktor ani nestihol otvoriť ústa), vypli ich, vybrali batérie, nalepili nálepky na displeje telefónov, vybrali ceruzky, naostrili si ich a pripravili sa počúvať inštrukcie. Ja som ešte stále vyplňal osobné údaje. Skúsenosti sú skvelá vec. Skoro ma vyhodili zo skúšky, pretože, ako sa ukázalo, pri teste bol povolený len jeden druh ceruzky, ktorou sa dali robiť značky na hárok s odpoveďami. Ja som to, samozrejme, nevedel. Vyhodili by ma, keby mi *jogurtové dievča* milostivo nepodalo svoju náhradnú ceruzku. Zľutovalo sa nad hlúpym susedom.

Takže, vsunul som zámok na miesto, spojil drôty a omotal zväzok elektrickou páskou. Kľúč bol v zámku. Zdá sa, že ho odtiaľ od nehody nikto ani nevytiahol. V nádrži čľupká benzín. Skúsim skúter naštartovať.

Vstal som z taburetky, pootvoril bránu, nadvihol ju tak, aby sa vnútri nevytvorila *plynová komora*, a tlačiac skúter za volant, odsunul som ho od steny. Sadol som si, otočil kľúčom zapalovania tam a späť v zámke pre lepší kontakt a roztočil štartér. Motor okamžite naskočil. Vyfúkol z tlmiča prúd tmavomodrého dymu a začal seabavedomo a rytmicky priasť. Nechávam ho zahriať, pridám trochu plynu a pozorujem, ako reaguje.

Taký či onaký, ale nejaký druh dopravy už teda mám, pomyslím si s potešením, počúvajúc hukot motora a vdychujúc známu vôňu benzínu a výfukových plynov. Môže sa mi hodiť. Kolesá sú vždy po ruke.

„Jun-mi! Čo robíš?!”

Otočím sa. Matka Jun-mi! Stojí v garážových dverách, ruky v bok a civie na mňa. Vypínam motor.

„Opravila som motorku!” usmejem sa na ňu, nerozumiem, prečo sa hnevá.

„Čo si opravila?” v tvári má totálnu nedôveru. Nepozná slovo motorka?

„No... fff... opravila som ju!”

„Okamžite choď dole! A neopováž sa na ňu znova nasadnúť! Počuješ, čo ti hovorím? Zakazujem ti to! Rozumela si?!”

„No... aha... Prečo? Teraz môžeš znova odvážať jedlo zákazníkom. Zarobíme peniaze.”

„Aby si znova mala nehodu?! Nikdy! Prisahaj mi, že si na ten skúter už v živote nesadneš!”

Kurník! A mám po kolesách! Na svete sú však aj iné kolesá, však? A na tieto si naozaj nesadnem. Je možné, že prinášajú smolu, keďže mali nehodu.

„Juna! Počula si, čo som povedala?!“

„Prisahám,“ povzdychnem si a zosadnem zo skútra. „Prisahám, že už si naň nikdy nesadnem.“

Miesto: Malá kuchyňa v dome mamy Jun-mi. Neskoro večer. Sun-ok sa vrátila zo školy a večeria pri vysokom stole. Mama sedí pri šálke čaju a pozoruje svoju dcéru, ako je, a sťažuje sa na Jun-mi.

„Predstav si, povedala, že opäť bude robiť donášku jedla! Keď som ju videla sedieť na tej motorke, takmer mi puklo srdce!“

„Nie je pokazená?“ hovorí Sun-ok s plnými ústami. „Ako chce jazdiť?“

„Opravila ju! Naštartovala a už bola pripravená vyraziť!“

Sun-ok zamrzne, prestane žuť, drží paličky.

„OPRAVILA? Juna opravila motorový skúter? SAMA?“ dcéra sa nechápavo pozrie na mamu.

„Ach,“ povie matka a vystrašene sa pozrie na dcéru. „Vážne. Ako to, že mi toto vyletelo z hlavy? Pravdepodobne som si spomenula na nehodu a na všetko ostatné som zabudla. Ako ho mohla opraviť? Veď to nevie! HA?!“ mama sa spýtavo pozrie na dcéru.

„To je zvláštne,“ povie Sun-ok zamyslene a opäť spustí paličky do misky s ryžou. „Toto sa jej nikdy predtým nestalo.“

(V tej chvíli Jun-mi s krátkymi vlasmi na hlave vstúpi do kuchyne.)

„Annjong!“ usmieva sa, spieva melodicky, máva rukou a hľadá na svoju sestru. „Aký si mala deň, onni?“ (Annjong – ahoj! Pozn. autora)

„Ďakujem pekne,“ prikývne Sun-ok ako odpoveď a pýta sa: „Jun-mi, mama hovorí, že si opravila skúter. Ako sa ti to podarilo?“

„Boli tam len dva prerušené drôty. Odizolovala som ich, skrútila drôty dohromady a omotala ich elektrickou páskou. A to je všetko. Zvládol by to každý.“

„Ach!“ onni prikývne. „Ale ja by som to nedokázala.“

„Len si sa do toho nepustila,“ odpovedá jej Jun-mi. „Keby si sa do toho pustila, urobila by si to tiež. Hlavná vec je s opravou začať.“

Mama a Sun-ok sa na seba pozerú.

„Juna, dcérka, dáš si čaj?“ pýta sa matka a obracia sa k mladšej dcére. „Sadni si k nám.“

„Áno, ďakujem,“ odpovie Jun-mi, sadne si za stôl a naleje si zelený čaj do malého hnedého keramického hrnčeka.

V kuchyni je chvíľu ticho. Mama a Jun-mi pijú čaj, Sun-ok je.

„Zajtra je sobota,“ hovorí matka a pozerá sa na holú hlavu Jun-mi. „Budeme mať veľa návštevníkov. Jun-mi, pomôžeš mi v kuchyni?“

„Samozrejme,“ tá súhlasí a prikývne, „musím len zájsť do informačného centra. Chcem zistiť svoje skóre TOEIC.“

„Zvládla si test?“ Sun-ok je úprimne ohromená. „Načo?“

„Vyžadujú ho pri uchádzaní sa o prácu. Veď vieš.“

„Takže si sa vážne rozhodla ísť do práce?!“ diví sa mama.

„Samozrejme,“ krčí plecami Jun-mi. „Už som vám to povedala.“

„Áno, ale nenapadlo mi...“

„Všetko bude v poriadku, neboj sa,“ hovorí Jun-mi.

„Načo tam chceš ísť?“ pýta sa Sun-ok. „Môžeš sa pozrieť cez internet. Na lístku s číslom, ktoré si dostala, je individuálny kód pre prístup k výsledkom skúšky na webe.“

„Uuuu... vyhodila som ho... nevedela som to.“

(O čosi neskôr. V kuchyni sú len mama a Sun-ok. Jun-mi odišla nahor do svojej izby.)

„Sun-ok, chod' s ňou zajtra po to skóre,“ hovorí mama.

„Prečo?“ tá nerozumie. „Dokáže to sama.“

„Dcéčka, no, aké skóre môže získať?“ hovorí mama s bolesťou v hlase. „Angličtina je taká ťažká! Nič si nepamätá. Niečo si o sebe namyslela, alebo verí, že je už v poriadku. Vieš si predstaviť, ako ju rozhodí, ak sa realita nezhodne s jej snami? Obávam sa, že by si mohla niečo urobiť. Prosím, chod' s ňou! Postaraj sa o ňu!“

„Áno, mami,“ po chvíli rozmýšľania Sun-ok prikývne. „Dobre, pôjdem s ňou. Neboj sa!“

Prečo neostala sedieť doma? Bol by som po výsledky v pohode zašiel sám. Bez akýchkoľvek rozhovorov, z ktorých mi až uši skrúca.

Onni sa zrazu rozhodla ísť so mnou po výsledky testov. Neprekážalo mi to, ale keby som vedel, že sa ma po celú prvú polovicu cesty bude pýtať, ako som dokázal opraviť skúter, a druhú zas, ako je to s mojou angličtinou, tak by som taký *sputnik* odmietol. Čo sa týka skútra, keď som sa ho rozhodol opraviť aj mi napadlo, či sa tým nejako neprezradím, ale poškodenie sa naozaj ukázalo ako zanedbateľné a dokonca aj dievča by si s ním poradilo. Ved' som nerozoberal motor! Oprava motora, áno, to by bolo podozrivé. Ale takto, dva drôty a kábel? A ešte pootočený volant. Uvoľnil som tri skrutky, narovnal ho a utiahol ich späť. Všetko bolo jednoduché a jasné. Žiadne zázraky. No a čo, že Jun-mi na skútri len jazdila? Všetko sa raz deje po prvýkrát. Nech si zvyknú na to, že sa zmenila. Nebudem sa prispôsobovať povahe a schopnostiam Jun-mi, lebo sa to nedá, a ani na to nemám dôvod. Takže s motocyklom je to tak, ako to je, a s angličtinou tiež. Najprv som sa rozhodol, že nič nepoviem, no potom som si povedal, vlastne prečo nie? Ak sa zamestnám, pravdepodobne budem potrebovať súhlas matky Jun-mi, keďže jej dcéra je maloletá. V každom prípade, výsledky testu ukázať musím. Tak prečo z toho robiť tajnosti? Nemá to zmysel. Len škoda, že po skóre idem s onni. Tára a tára celú cestu. Ako môže toľko rozprávať? Teraz prešla z rozprávania o skútri na angličtinu. Hovorí, kto a koľko jej známych získalo TOEIC a aká je angličtina ťažký jazyk. Že ak výsledok testu nebude veľmi dobrý, nemal by som sa rozčuľovať, musím sa len lepšie pripraviť. Toto nie je koniec sveta, iba ťažkosť, ktorú možno prekonať tvrdou prácou. Mnohým nevyšlo všetko hneď, no snažili sa a nakoniec boli odmenení.

Pripravuje ma psychicky na neúspech? Dochádza mi napokon. Ach, tak preto sa na mňa prilepila! Ide podporiť svoju malú sestru! Hmm... Síce je utáraná, ale... je dobré mať takú sestru! A ja nemám nikoho. V mojej rodine som sám...

„Onni,“ pýtam sa, „koľko máš bodov z TOEIC-u?“

„U-u! Nie toľko, koľko by som chcela,“ odrazu je smutná. Odpovedá: „Päťstotridsaťšesť. Musím tvrdsie pracovať, viac cvičiť a znova to absolvovať. Avšak angličtina je taká ťažká!“ Päťstotridsaťšesť? A bude pracovať v cestovnom ruchu? Hmm... Bude to mať ťažké.

...

„Takmer tisíc bodov! Wau!“

„Musíte prežiť celý svoj život v Anglicku, aby ste získali toľko bodov!“

„Asi to tak bude.“

...

Okolo nás práve prešli dve dievčatá a vzrušene sa rozprávali. S onni sme dorazili k vchodu do informačného centra. Dievčatá vyšli von a zrejme sa rozprávali o nejakom šťastlivcovi.

„Tisíc bodov!“ so závisťou hovorí Sun-ok a pozoruje ich očami: „Počuješ, Jun-mi? Nieкто získal celých tisíc bodov! Aké šťastie! Chcela by som také mať. Asi to bol niekto z tých

bohatých. Jasné, ak niekto žije v zahraničí, pokojne môže získať aj tisíc bodov. Nie ako u iných, pre ktorých je cesta do cudziny životným snom.“

Pozrel som sa na onni. Jej životným snom je cesta do zahraničia? To by som na ňu nepovedal. Hoci, takmer ju nepoznám.

„Tak poďme, načo čakať?!“ hovorí zamračená Sun-ok.

Zdá sa, že jej nálada prudko padla nadol.

Vošli sme dovnútra a vyšli na druhé poschodie, kde boli na začiatku dlhej chodby na pravej strane steny zverejnené výsledky testov. Pri stojane nebol takmer nik, len na jeho vzdialenom konci postávali dvaja chlapci a dve dievčatá a potichu sa medzi sebou zhovárali. Hárkov s výsledkami bolo veľa a boli usporiadané do skupín, keďže na nich boli zverejnené výsledky niekoľkých termínov skúšok.

S onni sme začali prezerať hárky zo strany, ktorá bola najbližšie k vchodu. Hľadali sme moje meno. Zatiaľ sme naň nenarazili. Postupne sme sa presunuli doľava smerom k chlapcom a dievčatám. Kútikom ucha som počul, ako sa rozprávajú o tom, ako je možné získať také vysoké skóre, a pritom študovať v Kórei? A vôbec, je správne umožniť cudzincom absolvovať ten istý test, aký robia Kórejčania?

Sun-ok pomaly prešla pozdĺž stojana, zašla medzi nich a dosku. Nasledoval som ju. Onni zrazu vydala hlasný zvuk, strčila ukazovákom do papiera a zamrzla. Rozprávajúca sa skupinka stíchla a zahľadela sa na ňu. Ja takisto.

„Jun-mi!“ šokovane sa ku mne otáča Sun-ok a ďalej tlačí prstom do stojana. „Máš deväťstodeväťdesiatdeväť bodov! Tu! Pozri!“

Mladí ľudia, v jednom z nich som spoznala svoju *susedku s jogurtom*, sa ku mne tiež otočili a hľadeli na mňa s nevýslovným úžasom. Nasledovala tichá scéna, ktorá pôsobila ako z románu: Prišiel k nám revízor!

Pomaly, pod pozorným dohľadom piatich párov očí, som sa priblížil k stojanu a pozrel sa na zoznam. Áno, naozaj, Pak Jun-mi - 999 bodov. Ja pašák! Dokázal som to! Mám to! Avšak, Serjoža, očividne treba niečo povedať! Publikum čaká.

„Hm... hm...“ odkašľal som si. „Prečo len deväťstodeväťdesiatdeväť? Prečo nie tisíc? Kam podeli ten jeden bod?“ spýtavo som sa pozriem onni, a potom sa rozhliadnem po prítomných. Sun-ok vykrikuje a vrhne sa mi okolo krku.

„Toto je nepochybne veľmi dôstojný výsledok,“ hovorí starší Kórejčan a oboma rukami mi s miernym polúklonom podáva certifikát. „Myslím si, že tvoja škola si ho s radosťou zavesí na stenu *úspechov a ocenení*.“

Moja škola? S radosťou? Po tej bitke? Hmm, no neviem.

„Možno,“ hovorím vyhybavo a natiahnem ruku za kusom hrubého papiera zlatej farby. V závislosti od dosiahnutých bodov je certifikát tónovaný do určitej farby: 10 až 215 bodov - oranžový, 220 až 465 bodov - hnedý, 470 až 725 bodov - zelený, 730 až 855 bodov - modrý. Mám nárok na zlatý - od 860 do 990 bodov.

„Jun-mi,“ zasyčí onni zozadu a potiahne ma za šaty, „ako sa to správaš? Vezmi ho oboma rukami a poďakuj sa!“

Áno? No, dobre. Prijímam formulár oboma rukami a klaniam sa. Sun-ok sa klania so mnou. Pán, ktorý sa na mňa prekvapene pozerá, sa tiež ukláňa. Klaniame sa my, pokloní sa on. Toto opakujeme trikrát. Konečne môžeme odísť. Ideme. Za chodu sa pozerám na certifikát. Zaujíma ma, kde mi strhli ten jeden bod. Počúvanie - 500 bodov, čítanie - 499. Áno, strhli ho z písomnej časti. Ale jeden bod? Prehliadol som nejakú otázku?

„Vezmi si ho,“ podávam certifikát Sun-ok, „a daj ho niekam k sebe. Nemám ho kam uložiť.“

„Čo si sa zbláznila? Pozri, všetci sa na teba pozerajú!“

Dvíham zrak. Za dverami sa už na chodbe zhromaždil slušný dav. Všetci s pozerajú na mňa a na vysvedčenie v mojich rukách. Pauza. Stojíme a pozeráme sa na seba. Potom však Sun-ok

povie: „Toto je moja sestra, Pak Jun-mi.“ Onni urobí krok vpred a zvýši hlas: „Získala zlatý certifikát, lebo prešla testom na 999 bodov!“

Úplne neznámi ľudia zrazu prepukli v jasot a začali tlieškať a veselo sa usmievať, akoby to bola pre nich naozaj radosť. Z takejto nečakanej reakcie som v pomykove, stojím ako stĺp a neviem, čo mám robiť.

„Poďakuj sa!“ našepkáva mi Sun-ok a začne sa klaňať. Pripájam sa k nej. Chvíľu ďakujeme, potom jasot davu opadá. A zas nastáva ticho.

„Povedz,“ zrazu ma osloví mladý muž slabou angličtinou, „Žili ste v zahraničí? Kde si sa naučila po anglicky?“

„Nie,“ odpovedám mu tiež po anglicky, „chodila som do bežnej školy a učila sa doma.“

Dav, počujúc moju presnú a jasnú výslovnosť, vytiahne pery a závistlivo zahučí: „Uuu...!“

„Do ktorej školy?“ už po kórejsky sa pýta muž. „Je to nejaká známa lepšia škola? Ako sa volá?“

Uuuupsssss... zabite ma, ale nepamätám si názov školy, v ktorej som bol iba raz!

„Onni,“ obrátim sa na sestru Jun-mi, „ako sa volá škola, kde študujem?“

Za mnou vzniká na chodbe udivený šum, potom sa ozve smiech. Ľudia si myslia, že si robím žarty.

„Moja sestra je študentkou dievčenskej školy Bu Pyeong,“ hovorí onni a zmätene sa na mňa pozerá.

„Och!“ vydýchne dav úctivo.

Vyzerá to tak, že škola Bu Pyeong v rebríčku poskočila nahor. Niektorí ľudia sa správajú dosť zvláštne. Prečo sú takí šťastní, akoby som bol ich príbuzný?

„Poďme!“ potiahnem Sun-ok za rukáv.

Čo ak sa na nás vrhnú?

Koža deviata

Miesto: Dom mamy Jun-mi. Mama s dcérami jedia pri stole v malej kuchynke na prízemí. Pri stole vládne povznesená nálada. Mama a Sun-ok sa usmievajú a žartujú. Jun-mi sa na nich pozrie a potichu je.

„Aká dobrá oslava sa včera podarila!“ povie Sun-ok, zdvihne ruky, načiahne sa, ohne chrbát. „Len akosi bez prípravy. Myslím si, že sa musíme dobre pripraviť a opäť oslavovať.“

„Sun-ok, nenatáhuj sa za stolom!“ hovorí jej mama a s úsmevom sa pozerá na svoju dcéru.

„Mne sa to tiež páčilo. V našej rodine už dlho nebolo čo oslavovať. A to všetko vďaka tebe, Juna. Možno naozaj pripravíme ešte jednu oslavu, podľa všetkých pravidiel. Chcete?“

Jun-mi pod upretými pohľadmi ľahostajne pokrčí plecami.

V Belorive horia mnohé konopné polia. Vietor fúka smerom k Velobadzhi. Vo Velobadzhi už mnoho dní pokračuje sviatok... Pri pohľade na usmievajúcu sa matku Jun-mi, mi napadne prerobená bájka zo známej reklamy.

Oslava v našom Velobadzhi začala vo chvíli, keď Sun-ok zbadala výsledok môjho TOEIC testu. Najprv sa akosi stiahla, no po vystúpení pred ľuďmi nabrala odvahy. Cestou z budovy sme prešli celú dlhú chodbu druhého poschodia a každému, koho stretla, ukázala na mňa a hovorila: „Toto je moja sestra.“ Ja som držal v rukách zlatý certifikát. Všetci, koho sme stretli, sa usmievali a vyzerali byť skutočne šťastní. Bol som trochu zmätený takým zvláštnym správaním sa cudzích ľudí voči mojej osobe, a preto som sa spolu so sestrou Jun-mi automaticky usmieval, klaňal a ďakoval som. Keď som však zišiel po schodoch a vyšiel na ulicu, prebral som sa a uvedomil si, že ak sa nechcem klaňať a ďakovať po celú cestu domov, tak tú *šou* treba vypnúť. Kategoricky som požiadal Sun-ok, aby certifikát schovala do tašky a prestala sa chváliť, pripomínajúc tvrdohlavej onni skromnosť a slušnosť. Neochotne súhlasila.

Certifikát bol schovaný a my sme, ako normálni ľudia, odišli domov. Čakal som, že ma budú tvrdo vypočúvať, ako som dokázal takto uspieť, ale nadšená Sun-ok si spomenula: „Mama. Ona o tom ešte nevie!“

Najprv jej chcela zatelefonovať, no potom sa rozhodla, že bude oveľa viac cool prísť so zlatým certifikátom v rukách! Okamžite chytila taxík, posadila ma na zadné sedadlo a zvalila sa vedľa mňa. Pritiahla ma k sebe, objala ma a začala ma stísať ako bábiku, hovoriac všelijaké dievčenské: „Ťuťuli-muťuli.“ Trikrát som sa dozvedel, aké som múdre dievča, šikovnica, a že som teraz pýchou svojej staršej sestry. A predtým čo? Nemala byť prečo na Jun-mi hrdá? Samozrejme, že aj vodič taxíka bol zvedavý, čo sa to na zadnom sedadle deje. Aj jemu ukázala certifikát. Aj on bol, rovnako ako ostatní Kórejčania, nadšený a povedal, že je to úžasné a že nie všetci študenti prestížnych škôl dostanú toľko bodov za toľko ako ja. Sun-ok sa po jeho dodatočnej stimulácii opäť vrhla do stískania môjho biedneho tela a už som sa chcel rozhorčiť, no došli sme domov. Na chodbe, bez vyzliekania sa, onni doslova *vyskočila z topánok* a s výkrikom: „Mami, mami, Jun-mi dosiahla 999 bodov!!!“ mávajúc certifikátom, sa vrátila dovnútra. Len som mučenícky vyvrátil oči k stropu. Matka Jun-mi vybehla z kuchyne v kuchynskej zástere a začala sa *druhá časť cirkusu*. Zistila som, že Jun-mi je šikovníe dievča, úžasná dcérka, druhú takú ťažko nájsť, slniečko, kráska, atď., atď. Potom, keď sme už sedeli pri stole s *pochútkami*, mama Jun-mi vytiahla telefón a začala obvolávať príbuzných. Strýko sa to, samozrejme, dozvedel prvý. Potom prišli na rad vzdialení príbuzní a známi. Sedela som, počúvala, ako sa chvália dcérou, a pomaly som uvädal. No, dostal som to, dobre to dopadlo, okej, a čo z toho? Pomyslel som si. Musím to nejako stopnúť. Som z toho unavený! Otvoril som ústa, aby som to povedal, no zahľadel som sa do rozžiarenej tváre matky Jun-mi a zahryzol si do jazyka. Nekaz ľudom sviatky, Serjoža, povedal som si, jej matka toľko rokov bojovala s ťažkosťami pri výchove svojej dcéry, že má teraz plné právo byť šťastná. Navyše to môže byť istou kompenzáciou odo mňa za to, že ju a Sun-ok klamem. Preto som mlčal a oslava po chvíli prešla až na ulicu. Nuna napísala zelenou fixkou na list papiera, ktorý páskou prilepila na sklenené dvere kaviarne, že vzhľadom na môj famózný úspech v toiku (úspech dcéry majiteľky kaviarne), majú všetci návštevníci nárok na fľašu sodzu zadarmo (na účet podniku).

Včera sa party v kaviarni jednoznačne vydarila. Prišlo plno známych mamy Jun-mi, susedia, známi známych susedov... Výsledkom bolo, že sme kaviareň zavreli takmer o jednej ráno, hoci bežne máme otvorené do jedenástej. Mnohí adžuma a adžossi začali zborovo žiadať matku Jun-mi, aby jej dcéra ukázala svoje jazykové schopnosti. Otočila sa ku mne. Nebola iná možnosť, musel som niečo verejnosti predviesť. Vyšiel som na pódium pri vchode, rozhlíadal sa, nadýchol sa vzduchu a pre seba som dosť nečakane spustil:

To be, or not to be: that is the question.

Je hodné pokoriť sa pod ranami osudu,

je potrebné sa brániť?

A v smrteľnom boji s celým morom problémov,
preč s nimi?

Zomrieť. Zabudni na seba. A vedzte, že pretrhávate reťaz.

Srdcová úzkosť a tisíce ťažkostí, ktoré sú vlastné telu.

Nie je to želaný cieľ? Zomrieť.

Zabudnite na spánok. Zaspať... a snívať? Tu je odpoveď...

(všetko hovorí po anglicky)

No, čo môžem povedať? Ľudia, hoci sa zdalo, že v skutočnosti ničomu nerozumeli, boli veľmi ohúrení mojou výslovnosťou a silným hlasom. Ohúrení som bol aj ja. Ale nie kvôli angličtine. Úprimne povedané, nechápal som, prečo som odrazu zarecitoval Shakespearea?

Nikdy som nebol jeho fanúšikom. A odrazu: Byť, či nebyť? Možno je to nejaký druh vnútornej potreby. Čosi ako *hlas duše*? Bolestne to sadlo presne na motív môjho súčasného života. Okrem nečakaného výberu básne ma zarazilo aj to, že slová veľkého klasika sa zo mňa rinuli ľahko a prirodzene. Akoby som sa niekedy učil Hamletov monológ naspamäť, hoci v mojom minulom živote nič také nebolo. Párkrát som ho čítal. No, možno päťkrát. Ale neučil sa ho naspamäť. A tu odrazu, presne a jasne, akoby som mal každé slovo vryté hlboko do pamäti. Divné.

„Môžeš pozvať aj svoje priateľky,“ hovorí matka Jun-mi a pokračuje v rozvíjaní témy opakovanej oslavy. „Volala si Dže-un? Onni už vie?“

Pokrútim hlavou.

„Nič si jej nepovedala?“ prekvapilo matku Jun-mi. „Prečo?“

„Nemám jej telefónne číslo.“

„Ako to, že ho nemáš?!“

„Mala som ho na starej simke, ale teraz mám novú.“

„Takže si jej ani nedala svoje nové číslo?“

„A-ha!“

„Prečo?“

„Zabudla som.“

„Jun-mi,“ opýta sa onni s prižmúrením oka a zamyslene sa na mňa pozerá, „ako si tak dobre prešla testom, keď si na všetko zabudla?“

No, už to začína! Povzdychnem si. A ja som dúfal, že na to zabudnú.

Miesto deja: Dom mamy Jun-mi. V izbe sestier sedí Jun-mi za stolom pred otvoreným notebookom.

Sedím, do nikoho nerýpem, nasávam informácie. Všetko o tom, kde sa môže zamestnať nepľoletý kórejský tínedžer? A, k tomu ešte dievča.

Ďalšej včerajšej oslave som sa ubránil, podozreniam na moju adresu tiež. Na otázku Sun-ok, ako sa mi podarilo tak dobre prejsť testom, keď som všetko zabudol, som odpovedal vetou pána docenta zo slávneho filmu: „Toto... pamätám, toto... nepamätám!“. A to je všetko, čo môžem povedať. V podstate zisťujem, že mať lekársku správu o *chorej hlave* je dosť pohodlné. Vždy môžem predstierať, že mám *selektívnu amnéziu* a všetci chápu prikyvujú.

Konečne mi *odomkli* počítač Jun-mi! Teraz môžem surfovať po nete bez toho, aby som bol viazaný na denný režim Sun-ok. Vezmem comp a idem! Môžem sa vyhovoriť aj na vyplňanie testu od lekára. Na lekárske testy reagujú ako na *svätý grál*: „Jasné, jasné! Len choď, choď!“ Rýchlo som zaškrtol políčka v teste a som voľný. Otázky v teste sú dnes akési zvláštne. Posielajú mi nejaké nezmysly. Ale, dobre.

Mimochodom, prehrabal som pevný disk. Hľadal som porno. Nič som nenašiel, žiadny zločin, nič zakázané. Absolútne normálne dievčenské obrázky, srnky, mačky, psy. Fotografie priateľiek. Fotka Jun-mi, ako drží kajagum. Je pravda, že v samostatnom priečinku je veľa fotiek chlapcov z idolovej skupiny CHAOS. Alebo skôr jeden chlap. Ako som pochopil, je to vodca skupiny.

Toto bola tá *tajná informácia*? Pomyslel som si. Našiel som dôvod, pre ktorý si Jun-mi zaheslovala počítač? No, daj sa mi svete, páči sa jej jeden idol! Čo je na tom zlé? Je to ako milovať Mesiaca. Vidieť ho, ale stretnutie nie je možné. Alebo je to možno prvá láska Jun-mi, ktorú pred všetkými starostlivo tajila? Je to jej osobná vec, do ktorej by nikto nemal strkať nos. Osoba zomrela, ale o zosnulom len dobre, alebo nič.

Vymazal som priečinok s fotografiami skupiny CHAOS a ponechal si iba nevinné obrázky a fotky priateľiek. Nuž, musí byť v počítači aj *niečo dievčenské*.

Kórejské školy sa snažia zaviesť nový systém trestov namiesto telesných, zaujal ma pútavý novinový titulok.

Pfff! Čože?! Bičujú sa v školách prútmi? Vážne? Podme, podme...!

...

Donedávna si mnohé kórejské školy udržiavali systém telesných trestov. Za rôzne prehrešky mohli žiaci dostať nielen pokarhanie, ale aj citeľný úder špeciálnou palicou. V niektorých školách žiak za trest musel zaujať pozíciu vzpor ležmo, a tak zotrvať dovtedy, kým mu učiteľ nedovolil zaujať svoje miesto.

Vynaliezaví učitelia vymýšľali ďalšie tresty, viac-menej podobné tým, ktoré zažívali napríklad armádni branci. V posledných rokoch však čoraz viac škôl od tejto praxe ustupuje a uprednostňuje liberálnejšie formy trestov. Ministerstvo školstva mesta Soul vydalo nariadenie o zrušení telesných trestov od druhého polroka tohto školského roka. Toto rozhodnutie padlo podľa vzoru škôl, ktoré z vlastnej iniciatívy prešli na alternatívne spôsoby trestania žiakov.

K novým metódam urovnávania vzťahov patria napríklad spoločné výjazdy učiteľov a problémových žiakov do hôr s cieľom v uvoľnenej atmosfére prediskutovať si existujúce problémy. Ďalším príkladom je systém trestných bodov. Po nazbieraní určitého počtu bodov sú žiaci povinní odpracovať si trest sociálnou prácou, alebo si ho odpykať v podobe telesného cvičenia. Podobné systémy už fungujú v niekoľkých školách v Soule.

Kurník! Mal som šťastie, že ma v škole za bitku nezbičovali! Wau, to sú mi veci! Amerických ombudsmanov na nich!

...

Podľa učiteľky Jun má telesný trest len krátkodobý účinok a nepríjemná pachuť z fyzickej bolesti ostáva dlho. Preto, dodáva, je potrebné nechať študenta, aby si uvedomil a pochopil, kde urobil chybu a vychovávať ho k pocitu zodpovednosti za svoje činy...

Podľa šesnásťročného študenta Kim Jong-hjona majú telesné tresty opačný efekt, len zvyšujú chuť vzdorovať. Je veľmi dobré, keď máte pocit, že učitelia sa k žiakom správajú s rešpektom.

Na druhej strane, napriek pozitívnej spätnej väzbe sa niektorí študenti domnievajú, že nové opatrenia povedú k väčšej neposlušnosti a novým disciplinárnym problémom. Fyzické tresty sú podľa nich trpkým liekom, ktorého sa nemožno vzdať.

V niektorých metropolitných školách sa aktívne používa systém trestných bodov...

Divoká krajina...

Hoci...? Ak si spomeniem na svoju rodnú školu, na niektorých debilov, ktorí tam boli, by boli fyzické tresty to *pravé orechové*. Lebo pri absencii mozgu môže mať na tieto organizmy tréningový efekt len aktívna stimulácia ich gluteálnych svalov sukovitou palicou. Môžete ju použiť aj na hlavu. Aj tak v nej nič nemali.

Ách, som sa zamotal! Musím hľadať prácu, nie zízať na správy. Internet je taký nákazlivý, chcete na ňom stráviť päť minút a odrazu sú z nich dve hodiny! A internet v inom svete, to je už úplne toxická oblasť! Všetko je tu zaujímavé!

Áno, našiel som to!

Maloletí dostávajú nižšiu hodinovú mzdu, než je minimálna hodinová mzda!

V tom nadpise je akosi málo optimizmu...

A čo píšu?

...

Problém odmeňovania maloletých bol a stále je jedným z naliehavých problémov modernej kórejskej spoločnosti. Podľa oficiálnych údajov Kórejského štatistického úradu takmer päťdesiat percent všetkých študentov kórejských univerzít (tj. každý druhý) a niečo vyše desať percent stredoškolákov je z toho či onakého dôvodu nútených zarábať si peniaze aj mimo vyučovania. Hlavným dôvodom brigádnickej práce je nedostatok peňazí na vzdelanie.

Náklady na štúdium na univerzite rastie míľovými krokmi. Dnes dosiahli náklady na jeden semester na najlacnejších verejných (štát Soul atď.) univerzitách hranicu dvoch miliónov wonov (približne 2000 amerických dolárov pri súčasnom výmennom kurze) a tradične drahé súkromné a prestížne univerzity (Yonsei, Idae atď.) účtujú študentom viac než päť miliónov wonov za semester. Pre mnohých ľudí je jediným spôsobom ako zaplatiť drahé vzdelanie bankový úver, ale ako každý vie, banky nedávajú úvery len tak. Aby mohli mladí študenti zaplatiť samotnú sumu pôžičky a úroky z nej plynúce, sú nútení privyrábať si po vyučovaní v karaoke baroch, internetových kaviarňach, rôznych reštauráciách a jedálňach, na čerpacích staniciach, parkoviskách atď.

Minimálna mzda za hodinu stanovená kórejskými zákonmi je 3320 wonov (asi 3 doláre), no nie všetci zamestnávateľia sú ochotní zaplatiť mladej pracovnej sile čo i len túto sumu. Vo väčšine 24-hodinových supermarketov, kde sú študenti najbežnejšími predavcami, je hodinová sadzba 2500 až 3000 wonov. Pri prijímaní do zamestnania si šéf vezme brigádnika na *skúšobnou dobu* s prísľubom, že mu o pár mesiacov zvýši plat, ak bude dobre pracovať. Ako však ukazuje prax, nikto na takýchto *pozíciách* nezotrvá dlhšie než pár mesiacov, takže je to všetko len zastierací spôsob, aby zamestnávateľ platil menej.

Pri práci týmto spôsobom, päť hodín denne tri až štyrikrát týždenne, môžete zarobiť približne 240 000 wonov (asi 240 dolárov) mesačne, čo sa nedá porovnať s nákladmi na štúdium na univerzite a je to mnohonásobne menej, než je priemerné nájomné (ak je študent nútený bývať sám, a nie s rodičmi). Samozrejme, hlavná finančná záťaž takmer vždy padá na rodičov, pričom peniaze zarobené samotným študentom idú, spravidla, na každodenné výdavky a (ak máte šťastie na prácu a, samozrejme, aj na honorár) na zaplatenie nájomného.

No, no, no! Tu je tiež také ojabajlovo so skúšobnou dobou! Raz ma tak už dostali. Ako blázon som pracoval mesiac za ďakujem. A potom namiesto mňa vzali podobného chudáka. Skurvené suky! A tu je to isté. Aká zvláštna krajina! V školách - fyzické testy, poklony sú neustále vyžadované, starší sú rešpektovaní, a tí istí starší klamú mladších, neplatia im peniaze, ktoré im za ich prácu patria. Ako sa to všetko spolu znáša?! A čo je dvestoštyridsať dolárov mesačne?! Trápny pokus o vtip. Nie, takéto práce nepotrebujem. Potrebujeme niečo intelektuálnejšie a dobre platené. S jazykom! Je tu trh práce? Určite by mal nejaký byť! Predsa je to vyspelá kapitalistická spoločnosť!

Tak-tak-tááák! Onni mi povedala pravdu, pomyslel som si a zamyslene som zavrel notebook. Za hodinu, ktorú som strávil hľadaním práce na sieti, som nenašiel nič vhodné. Pre maloletých sa všade ponúkalo to isté. Karaoke bary, internetové kaviarne, reštaurácie, jedálne a čerpacie stanice, o ktorých som čítal hneď v prvom článku, ktorý ma zaujal, a s rovnakou výškou platu. Na všetko ostatné, kde platili aspoň nejaké rozumné peniaze, boli potrebné dva doklady, diplom a TOEIC. A áno, áno. Čím lepšia vzdelávacia inštitúcia je na diplome uvedená, tým je plat vyšší. Žiadne *pracovné skúsenosti*, ako sa hovorí u nás, tu nevyžadujú. Diplom a toik (skrátene). To je všetko! Od zamestnanca sa nevyžaduje nič viac. Možno tam na mieste bude aj nejaký rozhovor, ale o tom v oznamoch nebolo ani slovo.

Dočerta! Mám certifikát, ale bez diplomu! A čo mám teraz robiť? Ukazuje sa, že ma neprijmú na *nedetské* miesto za predpokladu, že zamestnávateľ bude postupovať podľa litery zákona. Takže mi ostávajú len pololegálne spôsoby získavania práce na hrane zákona. Tu vidím dve možnosti. Prvou je práca *po známosti*. Ako to robíme aj v Rusku. Druhým je ísť, niekoho nájsť a *ukecať ho*, povedať mu, aký som úžasný, šikovný, pracovitý a, hlavne, budem ho stáť oveľa menej než zamestnanec s diplomom.

Hmmm... Z príbuzenstva mám k dispozícii jedine príbuzných Jun-mi a uja po údere panvicou... Absolútne netuším, ako ďaleko môžu siahať ich kontakty a známosti. Môžem sa však opýtať. A druhá možnosť... Naplno priznávam, že si môžem niekoho odloviť a ukecať.

No natíska sa otázka: Prečo by mi dotačný mal platiť ako plnohodnotnému špecialistovi? Určite ho poteší možnosť platiť mi menej, a to legálne. Nemám predsa diplom! Výsledkom je, že si nájdem prácu, ale s najväčšou pravdepodobnosťou za ňu nebudú peniaze. Pffff!

Dobre, koniec vysedávania, treba mať aj svedomie. Pôjdem dole pomôcť. Umyjem riad. Mám dosť informácií na zamyslenie sa. Kým budem cinkat' taniermi, ešte raz si to premyslím.

Miesto: *Veľký nákupný komplex. Na druhom poschodí sa pod vysokým stropom a za veľkými panoramatickými oknami s výhľadom na rušnú ulicu nachádza malé oddelenie hudobných nástrojov. Cez okno sa ozýva tlmený zvuk prechádzajúcich áut. Niekoľko radov elektronických klavírov, syntetizátorov, bicích. Vo vzduchu je cítiť slabý zápach horúceho plastu. Za skleneným pultom sú na stene elektrické gitary s lesklými viacfarebnými telami. Na pulte sú lesklé katalógy s výraznými farbami.*

Po miestnosti sa medzi nástrojmi lenivo potuluje obchodný asistent menom Im-ho.

Je tu nuda, pomyslel si Im-ho, keď došiel k oknu a otočil sa. Nie sú tu žiadni kupci. Hudobné nástroje ľudia tak často nekupujú, najmä počas pracovných dní. Bodaj by sa šéf čím skôr vrátil z obeda! A už mi škvrka v žalúdku. Im-ho si povzdychol a pozrel sa na okrúhle hodiny s čiernymi ručičkami visiace na stene pri pokladni. Tri hodiny, pomyslel si, ešte sú len tri hodiny. Do desiatej celá večnosť!

Zrazu za sebou zacítil čiusi prítomnosť. Im-ho sa rýchlo otočil. Dievča! V červenej bunde, teniskách, károvanej sukni a s nahnevaným výrazom na tvári. Podľa veku, oblečenia a ružového ruksaka na chrbte je to školáčka.

„Dobré popoludnie, adžossi!“ povedalo dievča, zdvihlo hlavu a pozeralo sa Im-hovi priamo do očí. Ani sa nepokúsilo ukloniť.

„Ahoj!“ odpovedal Im-ho opatrne, pozorne skúmajúc školáčku a snažil sa pochopiť, kto to je a prečo sa takto správa? Na pohľad je to obyčajná kórejská stredoškôlka. Ale prečo sa s ním zhovára takým neúctivým spôsobom?

„Študovala som hudbu,“ medzitým dievča v rozhovore pokračovalo, „ale prerušila som štúdium. Presťahovala som sa a nástroj som musela nechať na mieste svojho starého bydliska. Teraz som sa rozhodla vrátiť k štúdiu hudby. Potrebujem nový nástroj.“

„Mmm...“ zamrmľal Im-ho, rozmýšľajúc a opýtal sa: „Hovoríme o konkrétnom nástroji?“

„Potrebujem syntetizátor na profesionálnej úrovni, 61 - kláves...“ dievča sa otočilo chrbtom k Im-hovi a prešlo k nástrojom, pričom za pochodu vymenovávalo vlastnosti, ktoré by ňou požadovaný nástroj mal mať: „24 hlasov, aspoň dvesto programov, mala by byť možnosť pridávať ďalšie, systém syntézy zvuku... eXpanded Modeling Technology...“

Emigrantka, pomyslel si Im-ho, keď ju počul jasne vysloviť anglickú frázu. Povedala, že sa presťahovala, má dobrú výslovnosť a je absolútne nevychovaná, ako všetci cudzinci. Je to jasné. Vyzerá to, že žila v zámorí a nedávno sa vrátila do Kórey. Mám žiadať, aby ma oslovovala správne? Ak ju za celý život nenaučili mravom, myslím, že to za päť minút nezvládnem. Aj tak nevie, ako sa má správať. Ak ju začnem vzdelávať, urazí sa a odíde. Aha, aký má nespokojný výraz v tvári! Takto je šanca predajť jej rodičom nejaký nástroj. Emigranti majú veľa peňazí... Hoci, nie je ktovieako dobre oblečená. Možno sa snaží príliš nevyčnievať? Kto tých Američanov pochopí? Peňazí majú plno, ale obliekajú sa ako trhani. Žiadny vkus! Američania!

„Máte niečo také?“ opýtalo sa dievča bez toho, aby sa otočilo. Priblížilo sa k elektronickému klavíru, ktorý stál na kraji.

„Nechaj ma premýšľať,“ povedal Im-ho.

Potenciálna zákazníčka v tej chvíli vydala neurčitý zvuk, ktorý v intonácii vyznel ako extrémny stupeň úžasu: „Či je zo zlata?!“ dievča sa otočilo na predajcu a hľadalo naňho s vyvalenými očami.

„Kto?“ nerozumel.

„Casio! Šesť miliónov wonov!? Čo je toto?! Prečo to stojí tak veľa?“ vypytujúc sa, ukázala na cenovku na vrchu klavíra.

„No... vždy stál tak veľa,“ Im-ho ostal zmätený a prekvapený. „A máme výpredaje, kumulatívne zľavy! Nemyslíte si, že máme najvyššie ceny v Soule!“

Dievčina zavrela oči. Pár sekúnd len stála. Otvorila oči.

„Áno,“ povedala, „rozumiem. Tak čo ten syntetizátor, o ktorom som vám povedala? Máte ho?“

„Mmm... možno si chcete kúpiť ten istý model, na aký ste hrali predtým. Ako sa volal váš nástroj?“

Dievča ticho zamrzlo a zahľadelo sa na Im-hoa. Im-ho si uvedomil, že sa niečo zle opýtal. Pauza sa naťahovala.

„Nezáleží na tom, na aký nástroj som hrala,“ odpovedala napokon a odvrátila zrak, akoby niečo skrývala. „Chcem si kúpiť nový. Máte niečo také, ako som uviedla?“

„No, momentálne, žiaľ, žiadna z tu prezentovaných vzoriek... Ale môžete si pozrieť katalóg a objednať si niečo z neho! Katalógy sú na pulte. Podťe, ukážem vám ich...!“

„Môžem si najprv vypočuť, ako znie tento klavír?“

„Samozrejme! Sadnite si a hrajte. Práve na to tu je, aby ste mohli zhodnotiť kvalitu jeho zvuku.“

Dievčina prikývla, zložila si batoh z chrbta, položila ho k nohe klavíra a sadla si na otočnú stoličku za klávesy. Zopla si pred sebou prsty, ponatáhovala ich charakteristickým pohybom profesionálneho klaviristu. Zdvihla pravú ruku nad klávesy, na chvíľu stuhla a rozhodne ju spustila. Nástroj zareagoval silným hlasným zvukom.

„Ako stíšiť hlasitosť?“ opýtala sa Im-hoa.

Ukázal jej to. Potom asi päť minút pozoroval, ako sa dievča usilovne pokúša predviesť nejakú hudobnú skladbu, ktorú pozná. Im-ho počúval, a nerozumel, akú melódiu to hrá. Znie to ako klasika, ako niečo známe, ale čo vlastne? Nedalo sa povedať, že by dievča vôbec nevedelo hrať. Preto klavír vydával zmes prapodivných zvukov. Nie, bolo jasné, že naozaj kedysi študovalo hudbu. Zdá sa však, že prestávka v štúdiu, o ktorej hovorilo, dala o sebe vedieť. Klaviristka sa často mýlila, stláčala nesprávne klávesy, niekedy neudržala krok s melódiou a preskakovala tóny. Toto všetko natréňované ucho Im-hoa počulo dokonalo. Jednoznačne bolo potrebné zlepšiť techniku. Nakoniec zaznel posledný tón. Dievča zdvihlo ruky nad klávesy, z nejakého dôvodu si dôkladne prezrelo vlastné dlane, pohlo prstami. Potom prsty otočilo a prezrelo si ich zvonka. S citom vyslovilo krátke, ale zvučné slovo v jazyku, ktorý Im-ho nepoznal.

„Ďakujem pekne,“ povedala dievča, postavilo sa a spustilo veko, ktoré zakrylo klávesy.

„Prosím,“ odpovedal Im-ho a opýtal sa: „Aká to bola melódia?“

Dievča sa naňho pozrelo a zapremýšľalo.

„Prečo sa pýtaš, adžossi?“ naklonilo hlavu k ramenu a spýtavo sa naňho zahľadelo.

„Som študentom štvrtého ročníka na Univerzite Sogjong. Študujem hudbu a trochu si privyrábam v tomto obchode. Poznám veľa hudobných skladieb, ale túto som nespoznal. Čisto profesionálny záujem.“

Dievča nespokojne stislo pery: „Bola to hudobná fantázia. Z mojej hlavy,“ odpovedalo po sekunde.

„Skladáš hudbu?“ Im-ho ostal ohromený, prešiel na tykanie.

„Niekedy,“ odpovedala dievčina stručne, zohla sa po batoh a chytila ho za popruhy.

„Nechceme si pozrieť tie katalógy?“

„Podme!“

Im-ho prešiel za pult a hromadu katalógov posunul po skle smerom k dievčaťu.

„Syntetizátory Yamaha sú považované za najlepšie na trhu, v cenovej kategórii do...“ začal hovoriť, no stíchol, keď zbadal, ako dievča schmatlo modrý katalóg KORG v angličtine ležiaci navrchu. Otvorilo ho, obsah rýchlo prešlo ukazovákou po stránke zhora až nadol, otočilo stranu, znova pohllo prstom, spokojne zamrmľalo a preklopilo listy na správnu stranu. Na chvíľu sa začítalo, akoby si na niečo spomenulo, usmialo sa, otočilo knihu a posunulo ju k Im-hovi.

„Potrebujem toto!“

Im-ho sa pozrel na jej voľbu a prekvapene zdvihol obočie.

„Toto?“

„Áno! Koľko stojí?“

„Mmmm... pozriem sa do databázy.“

Im-ho prešiel k počítaču. Dievča trpezlivo čakalo a pozorovalo, ako klávesníci zadáva písmená a čísla.

„Posledná cena,“ povedal Im-ho po chvíli, „bola päť miliónov deväťstodeväťdesiatdeväťtisíc wonov.“

„Pfff!“ vydýchlo dievča cez pery.

„Ale, bohužiaľ, tento model už nie je v predaji. Vyradili ho.“

„Ako... vyradili?“

Dievča ostalo rozhorčené.

„Vyradili,“ pokrčil plecami Im-ho. „Vyrobili ho len v menšom počte. Počul som, že sa ukázalo, že je príliš drahý a špecifický na používanie a slabo sa predával. Preto ho KORG stopol. Spoločnosť však na oplátku ponúka iné nástroje na podobnej úrovni. Yamaha tiež vyrába syntetizátory v porovnateľnej triede s týmto modelom.“

„N-áno?“ odpovedalo dievča. V jeho hlase bola skepsa. Vtom dievčine zazvonil telefón.

„Áno?“ povedalo, keď ho vytiahlo z vnútorného vrečka červenej bundy, otvorilo ho a priložilo si ho k uchu. „Už som na ceste,“ pokračovalo o desať sekúnd neskôr, keď si vypočulo, čo mu bolo povedané. „Prepáčte, ale musím ísť,“ oznámilo dievča a vložilo si telefón späť do vrečka. „Prídem nabudúce. Mnohokrát ďakujem,“ uklonilo sa.

„Veľa šťastia!“ odpovedal Im-ho kyslo, prikývol a uvedomil si, že k žiadnemu nákupu nedôjde. Títo cudzinci, pomyslel si, keď pozoroval odchádzajúce dievča v červenej bunde, sú takí zvláštni. Ale aspoň som sa s ňou nenudil.

Miesto: Dom mamy Jun-mi. Rodina sa stravuje v malej kuchyni. Jun-mi je pochmúrna ako jesenný deň, Sun-ok sa súcitne pozerá na sestru, mama sa tajomne usmieva.

„Juna, nemrač sa!“ hovorí onni. „Zajtra budeš mať šťastie. Vieš, ako ľudia hovoria? Ak Boh zatvorí dvere, otvorí ešte okno!“

Áno... okno. Netušil som, že vo firmách sedia takíto hajzli. Na prvých dvoch miestach, kam som sa prišiel opýtať na prácu, som len naznačil, čo chcem, a hneď mi ukázali na dvere. Nikto sa so mnou ani nerozprával. Akože: „Východ je tam, vypadni!“ Po nadobudnutých skúsenostiach na nezaplatenie som sa rozhodol konať prefikanejšie. V predstihu som vytiahol certifikát a okamžite som ním začal mávať. Áno, umožnilo mi to udržať sa o čosi dlhšie. Ľudia sa na certifikát najprv pozerali, obdivovali počet bodov a navrhovali mi, aby som sa prihlásil na univerzitu zahraničných štúdií v Pusan alebo na Štátnu univerzitu v Soule. Ale výsledok bol rovnaký: „Nepotrebujeme!“

Úprimne povedané, nerozumel som tomu. Súdiate podľa reakcie Sun-ok a môjho okolia na výsledky testu, by ma mali okamžite vziať a to všetkými desiatimi! To sa však vôbec nestalo. Naozaj som bol zmätený. V cestovných kanceláriách, ktoré som navštívil, nikto nepotrebuje človeka s dobrou znalosťou angličtiny?!

Odišiel by som utrápený, s *neodhaleným tajomstvom bytia*, ale na poslednom mieste, kam som sa šiel *predať*, som bol osvietený. Stalo sa to vo firme, ktorá mala malú kanceláriu, kde nikto nebol okrem pána generálneho riaditeľa. Aspoň tak stálo napísané na úzkej plakette na jeho stole.

„Pozri,“ povedal mi po tom, čo si prezrel môj certifikát, a vypočul si moju krátku prezentáciu, „si neplnoletá. Podľa zákona nemôžeš pracovať viac než päť hodín denne. Ak to prekročíš a ja budem pristihnutý pri porušení zákona, zaplatím pokutu. Ďalej, keďže nemôžeš pracovať na plný úväzok, znamená to, že si musím na popoludnie pohľadať niekoho iného. Výsledkom je, že namiesto jedného zamestnanca, budem mať dvoch. Taktiež robíme nočné prehliadky Soulu s návštevami nočných klubov a reštaurácií. S твоjim vekom ťa tam v takom čase jednoducho nepustia. A ak ťa aj pustia, zaplatia pokutu. A ja tiež. Takže v tvojom prípade treba dať pozor ešte aj na toto. Mám to ja zapotreby? A vôbec, s твоjimi výsledkami by si mala ísť študovať. Ak teraz budeš pre mňa pol roka pracovať, sotva sa niečo naučíš, postúpiš na univerzitu a si fuč. Práca tlmočníka a sprievodcu je dosť náročná, vyžaduje si veľa síl, čas a kvalifikáciu. Nie je vhodná pre dievča v tvojom veku. Nevie, odkiaľ si vôbec prišla na to, že ti niekto dovolí pracovať s cudzincami? Tu je potrebná zodpovednosť. A ty nemôžeš za nič zodpovedať, pretože ty sama si ešte dieťa. Ku všetkým tým problémom, ktoré mám v živote, sa pridá ešte aj problém s tebou. Keby si bola chlap, možno by som nad tým ešte porozmýšľal, ale, prepáč, nie. A vôbec... myslím si, že dievčatá by mali ostať doma, zaoberať sa domácnosťou, pripravovať sa na to, aby sa stali dobrými manželkami a matkami. Tak to kedysi aj bolo, ale, žiaľ, svet sa mení. A nemení sa k lepšiemu. Spoločnosť zabúda na tradície. Ženy majú dovolené pracovať. Je možné, že to nie je také zlé, ale... Tak choď, študuj, získaj diplom a potom príď!“

„A dovtedy mám zomrieť od hladu, alebo ako?“ opýtal som sa nahnevane. Hneval som sa na seba za svoju hlúposť, nepredvídajúc takýto scenár.

Keď som položil túto otázku, majiteľ firmy sa úprimne našťaval, lebo sa ukázalo, že dievča je ešte aj nevychované a vykopol ma. Napomenul ma dosť tvrdými slovami a želaniami, aby som sa najprv naučil slušne správať, a až potom skúšal pracovať s ľuďmi.

„Slušné správanie sa by chcel, šovinista šikmooký!“ zasyčal som cez zuby, keď som sa ocitol pred dvermi. „Keby som bol chlap, tak by ma vzal! A čo má robiť dievča? Ísť za kňažku, či ako?“

Čo je to za debilnú starostlivosť?! Človek chce a môže pracovať, ale nedovolila mu to, lebo ho tým chránia. Človek sa tu popýta, tam popýta, a napokon sa ukáže, že jediné miesto, kde ho bez problémov zoberú, je buď predaj drog, alebo v bodreli. Starostliví dospelí! Pfff!

Toto však nebolo moje posledné zlyhanie dňa. Nahnevaný som sa z toho, že som bol niekomu pol dňa za klauna, a ani jeden *pes* sa mi o tom neunúval zaštekáť, ponáhlal späť na autobusovú zastávku. Asi po desiatich minútach, keď som sa trochu schladil, mi zrazu došlo, že ulicu, po ktorej kráčam, a domy, ktoré pri nej stoja, vidím po prvýkrát v živote. Skrátka, po vyskočení z kancelárie vo frustrovanom stave som doskočil nesprávnym smerom a zablúdil. Akonáhle som si to uvedomil, okamžite som *vytriezvel*. Keď som si šiel hľadať prácu, neochotne som sa navliekol do sukne, aby som vytvoril obraz obyčajného skromného dievčaťa. Z nejakého dôvodu rovesníci Jun-mi takmer vôbec nenosili džínsy. Dievča v džínsoch som videl len raz. Nosili ich staršie dievčatá, študentky, áno, mnohé. Ale školáčky - sukňa, teplé pančuchy, topánky. Je to priam ako nejaká uniforma. Tak som si vzal sukňu, aby som nevyčnieval. Ale vonku bola poriadna zima! Veď nie je máj, ale február! Navyše, Jun-mi má niečo s termoreguláciou. Po krátkom čase na ulici som zamrzol, a keď som zrazu zbadal nákupné centrum, vbehol som dovnútra, aby som sa zohrial. Na prízemí som zbadal reklamu na oddelenie hudobných nástrojov s obrázkom syntetizátora. Propagovali nástroje s novým revolučným zvukom, *eXpanded Modeling Technology*. Spomenul som si, že som sa

chcel pozrieť na miestne hudobné nástroje a na ich ceny. Rozhodol som sa to urobiť hneď. Vyliezol som na druhé poschodie a našiel tam oddelenie, ktorého reklamu som videl dole. Oddelenie bolo prázdne, okrem smutného mladého predavača ani jeden človek. Ticho hralo v môj prospech. Odhodlane som zašiel za predavačom. Potom ma stihol šok a hrôza. Ceny boli šokujúco vysoké. Piano CASIO stálo šesťtisíc dolárov! Na mojej Zemi nikdy toľko nestálo! Odkiaľ vzali také ceny? Čo, Čína v tomto svete išla inou cestou? Nestala sa svetovou továrňou? Prečo je elektronika taká drahá? U nás sa všetko robí v Číne, kde je lacná pracovná sila. Podobné čínske piano stálo maximálne tisícpäťsto dolárov! Keby ho celé vyrobili v Japonsku alebo v Kórei, potom áno. Cena sa mohla pokojne vynásobiť dvomi alebo aj tromi. Zhruba na takúto úroveň by sme sa i dostali... ako je to tu.

Bol to však šok. Hrôza sa stala s mojimi rukami. Sadol som si k nástroju, aby som pochopil, na akej úrovni je moja herná technika. Zahral som si a uvedomil, že moja úroveň sa dostala na jedno veľmi zlé a temné miesto, kam sa nikto dobrovoľne nesnažil dostať. Klávesy, pamätám si, ako hrať, pamätám, ale ruky, ruky, RUKY Jun-mi! Sú ako mŕtve, drevené, zmeravené, nepohyblivé! Pamätám si, že moja mama rada brala moju ruku do dlani: „Ruka hudobníka,“ vravievala s úsmevom a pohládzala ma po prstoch. Zahanbil som sa a odtiahol som ruku. Mali sme s mamou takú hru. Áno, áno! Moje prsty boli dlhé a *zmyselné*, ako hovorievala moja mama. Ako prsty skutočného klaviristu.

A teraz... Jun-mi má okružlu, *proletársku dlaň* s krátkymi prstami. Takej len motyku dať a šup na pole okopávať zemiaky! Žiadna technika hry, samozrejme, nikdy v jej prstoch nebola. Hoci si brnkala na svojom kajagume, v prstoch to vôbec nebolo cítiť. Pochopil som, že musím cvičiť, cvičiť a veľa cvičiť, kým sa v mojich prstoch neobjaví aspoň nejaká flexibilita, kým nepocítim aspoň niečo!

Potom sa predavač opýtal, čo som to hral, čo to bolo za skladbu.

V skutočnosti to bol Franz Liszt. Aspoň to tak malo byť. Ale nakoniec zaznelo čosi iné. Meno skladateľa som neprezradil, aby som brigádnika nestresoval. Aj tak ho nepozná. V tomto svete také meno neexistuje. A ten chlapík študuje na konzervatóriu. Musel som klamať, že je to moja improvizácia.

Jediným jasným momentom v tom všetkom bolo, že v tomto svete existuje rovnaký syntetizátor, aký som mal v minulom živote. No, aspoň niečo! Nie, samozrejme, existujú podobné modely, ako povedal predajca. Existujú, to áno. Ale ja by som svojho KINGA nevymenil za nič. Svojho času som si ho kúpil, keď som už vedel, že idem na vysokú školu a nebudem sa hudbe profesionálne venovať. Doslova náhodou som počul, ako znie a pochopil som, že tú VEC chcem! V tom momente som si šetril peniaze na bajk. Bez zaváhania som zobral všetky svoje úspory a aj požičanú sumu a zašiel si kúpiť syntetizátor. Ľutoval som to len jediný raz. Keď som ho vybalil, pomyslel som si: Prečo som ho kupoval, veď zo mňa nebude hudobník! Lepšie by bolo, keby som si kúpil motorku a prevážal na nej dievčatá! Ale len čo som položil prsty na klávesy a vylúdl prvé tóny, všetky moje pochybnosti zmizli. Už nikdy viac som nezapochyboval o správnosti svojho spontánneho rozhodnutia. Môj nástroj! A tu je taký istý! Musím si ho kúpiť. Len ho vyradili z výroby, čudáci! Budem sa za ním musieť poobzerať. Alebo si podať inzerát. Nieкто ho musí mať na predaj! Len tie peniaze...

„Nehnevaj sa, zajtra budeš mať určite šťastie,“ vrátila ma z mojich trefných myšlienok Sun-ok a urobila pohyb zaťatou päťou zhora nadol, zdvihla päť: „Fajtin!“ (Do boja - skomolene z angl. Pozn. autora)

„Hm, fajtin,“ prikývol som a premýšľal, ako pisknúť, že by som sa chcel obrátiť o pomoc na strýka, ako to budú vnímať.

„Dovoľ mi, aby som ťa potešila,“ usmiala sa na mňa v tej chvíli matka Jun-mi, „mám pre teba dobrú správu. Tvoj strýko ti dohodol sogatching!“

„Sogatching?!“ začudovala sa onni a s úžasom sa pozrela na mamu. „Mami, ale Jun-mi má len sedemnásť!“

„Strýko povedal, že by bolo možné najprv urobiť zásnuby.“
Zásnuby?! Kooomu?! Mne?! No, kuuurva!
„Stop!“ povedal som. „Stop! Po prvé, čo je to sogatching?“
„Sogatching je rande, ktoré známi zorganizovali pre svojich kandidátov na manželov,“ vysvetlila mi onni.
„Rande?!“ opýtal som sa začudovane.
„Áno,“ povedala mama Jun-mi, usmiala sa a pozrela sa na mňa. „Si rada, že pôjdeš na rande?“

„Nie!“
„Čo tým myslíš, že nie, Jun-mi?“ mama sa neveriacky pozerá na svoju dcéru.
„To znamená, že nikam nepôjdem!“
„Prečo, dcérka? Strýko povedal, že je to dobrá rodina. Otec je profesor, chlapec študuje na univerzite Sogyong, bude z neho lekár. Na ich rodinu tvoj výsledok toik veľmi zapôsobil.“
„Hm... Mami, myslím, že je príliš skoro na to, aby som uvažovala o svadbe.“
„Prečo? Nikdy nie je príliš skoro, aby o tom dievča premýšľalo. Navyše, nie je toľko mužov, ktorí sa môžu stať dobrými manželmi.“
„Mám v úmysle stať sa idolom. A manželstvo by tento sen ukončilo!“
„Zasa toto?! Dcérka, len niekoľkí z tisícov sa stanú idolmi! Si si istá, že na to máš dostatok talentu a krásy?“
„Samozrejme!“
„Juna, myslí na to, že čas hviezd je krátky. Najmä pre ženu. V tridsiatke sláva upadá, majú problémy založiť si rodinu. Možno by si mala preskočiť túto pochybnú časť života? Po tridsiatke je ťažké nájsť si dobrého muža.“
„Zomriem na javisku!“
„Jun-mi! Čo to hovoríš, ty tvrdohlavá nezbednica! Chceš zlomiť matke srdce?!“
„Nie, nechcem. Ale hovorím pravdu. Mám v úmysle vystupovať, kým budem mať silu stáť na nohách.“
„No, a potom? Čo urobíš potom?“
„Ešte som sa nerozhodla. Uvidím.“
„Jun-mi, prečo nepočúvaš svoju mamu? Kto vie, ako sa skončí tvoja tvrdohlavosť.“
„Mami! Samozrejme, že ťa počúvam. Najprv mi však dovoľ položiť ti otázku. V tvojom dome žijú dvaja *láskaví zlodeji*. (Láskavá zlodejka, tak v Kórei volajú dcéru, ktorá opustí rodinu a berie si so sebou veno. Pozn. autora) Môžeš im obom dať veno, za ktoré sa nebudeš hanbiť ani ty, ani my? Alebo prinesieme úbohé darčeky novým príbuzným, biedne šaty, lacné šperky, aby nás neskôr v manželovom dome naše svokry volali žobráčky?“
„Jun-mi! Čo to hovoríš!“ zvolá Sun-ok urazene a otočí sa na sestru.
„Hovorím tak, ako to je!“ odpovedá Jun-mi, pozerajúc sa jej priamo do očí. „Mama ešte potrebuje myslieť aj na svoju starobu. Mami, ak budeš od nás ďaleko, ako budeš potom žiť sama? Kto sa o teba v starobe postará?“
„Nejako prežijem,“ hovorí mama potichu a klopí zrak. „Hlavne, že nám nič nechýba.“
„Nie je to správne!“ Jun-mi ju preruší mávnutím ruky: „Urobila si pre nás príliš veľa, aby sme neskôr nejako žili. A navyše, nie je správne, aby sa mladšia dcéra vydala, keď si jej staršia sestra ešte nezariadila svoj život. Preto navrhujem, nech všetky peniaze, ktoré odložíme na veno, pôjdu najprv na svadbu Sun-ok. A ja, mami, budem syn, ktorého nemáš. Zarobím peniaze a postarám sa o teba. Nevydám sa!“
„Dcérka, aká si ty len...!“ mama si prstami utiera slzy, ktoré sa jej objavili v očiach.
„A preto nepôjdem na rande!“ hovorí Jun-mi potichu a trochu našpúli ústa.

Desiata koža

Čas: *O týždeň neskôr. Tri týždne po prepustení Jun-mi z nemocnice.*

Miesto deja: *Sála reštaurácie v hoteli Golden Palace. Kim Džu-won a mladá dievčina sedia za stolom rozloženým za vysokou dekoratívnou stenou zo zelených rastlín, ktorá ho oddeľuje od haly. Jej oblečenie, šperky, make-up, kabelka, všetko svedčí o tom, že je z bohatej rodiny. Na stole pred mladými ľuďmi stoja na tanieroch elegantné biele šálky kávy.*

„Nádherný hotel!“ povedala dievčina s potešením a poobzerala sa okolo seba. „Ešte som tu nebola.“

Džu-won, ktorý sa oprel na stoličke, neodpovedal. Mierne ironicky stiahol kútik úst a pozrel sa na partnerku.

„Tvoja sestra to zvláda výborne,“ pokračovalo dievča. „Nie je ľahké dávať prácu takému množstvu personálu. Myslím si, že vzdelanie, ktoré získala...“

„Ju-džin,“ prerušil ju priateľ, „prestaň tárať! Ostala si v Paríži. Prečo si zrazu tu?“

„Lebo som zistila, že môj obľúbený oppa sa vrátil do Kórey. Všetko som nechala a prišla som sem.“

„Odišla si zo školy?“

„Oppa, som krásna, načo mi je štúdium?“ dievča sa koketne usmialo na partnera.

Ten s utrápeným výrazom prevrátil oči: „Ju-džin, nikdy si nemala rozum. Ako môžeš takto odísť z univerzity?“

„Ved' ty si tiež zanechal štúdium.“

„Pre tvoju informáciu, vzal som si akademické voľno.“

„Ja tiež!“ usmialo sa dievča.

„No, musím uznať, že máš v hlave aspoň kvapku rozumu, Ju-džin.“

„Urobila som to len pre prípad, že by si sa rozhodol vrátiť do Paríža, oppa!“ povedala dievča, naklonilo sa mierne dopredu a opatrne vzalo šálku za uško. „Potom sa tiež vrátim a budem zas vedľa teba!“

„Mmmm...“ zamrmľal Džu-won s grimasou, „mmmm.“

„Oppa, nie si spokojný s mojou predvídavosťou?“

V reakcii na to sa Džu-won zhlboka nadýchol a tiež schmatol svoju šálku.

„Mmm! Aké chutné!“ dievča od rozkoše zavrelo oči. „Pravá arabika! Hje-bin tu vytvorila vynikajúcu kuchyňu!“

„Po prvé, Ju-džin, káva je ženského rodu. Preto nie aké chutné, ale aká chutná. Po druhé, ty tomu vôbec nerozumieš. To nie je arabika, ale robusta. A po tretie, prestaň chváliť moju sestru. Posudzovať hotelovú kuchyňu podľa jedinej šálky kávy je na dievča z vyššej triedy príliš ľahkomyselné. Vyzerá to ako podlizovanie sa.“

„Som si istá, že kuchyňa tu nie je o nič menej veľkolepá ako šálka tejto kávy,“ odpovedala úplne bez rozpakov. „Rada by som ju vyskúšala. Oppa, kúp mi obed!“

„Ju-džin, prišla si z Paríža, len aby si sa nažrala na moje náklady?“

„Uff, oppa, si hrubý! Je ti ľúto uhostiť ma jedlom?“

„Už si zasa minula všetky peniaze svojich rodičov na oblečenie? Nemôžeš si jedlo zaplatiť?“

„Oppa-a, ako môžem jesť sama?! To robia len úbožiačky. Dievčatá, ktorým sa darí, obedujú so svojimi frajerami!“

„Kedy som sa stal твоjím frajerom?“

„Keď som ťa prvýkrát videla pred dvoma rokmi a deviatimi mesiacmi. Pamätáš si ten deň, oppa? Bola streda. V ten deň...“

„Už dosť, ticho! Počul som to už najmenej stokrát. Aj o slnečných lúčoch, aj o hviezdach na oblohe. Čo chceš? Načo si prišla? Prečo si sa chcela stretnúť?“

„Priletela som, aby som ti pomohla, oppa!“

„Naozaj? Doteraz mi tvoja prítomnosť život iba sťažovala. Čo plánuješ urobiť teraz?“ mladý muž zvýraznil svoje posledné slová zvláštnou intonáciou.

„Oppa, počula som, že sa ťa tvoja stará mama rozhodla oženiť.“

„Vedia o tom už aj v Paríži?“ Džu-won sa zachichotal a priložil si šálku k perám.

„Oppa, ušetrím ti veľa času,“ povedala Ju-džin bez odpovede na jeho otázku a navrhla:

„Oppa, vezmime sa! Potom už nebudeš musieť chodiť na rande naslepo! Ak si ma vezmeš, budeš mať šťastie! Som z dobrej rodiny! Študujem na prestížnej parížskej univerzite! Som očarujúca! A veľkosť košíčkov mojej podprsenky je B!“

Džu-won sa začal dusiť a polial sa horúcou kávou.

Čas: *Rovnaký čas*

Miesto deja: *Rovnaké miesto. Desať metrov za stenou, v zadných miestnostiach reštaurácie.*

„Hej, brigádnička! Vyniesla si odpadky z prípravy?“

„Považujte ich za vynesené, kunchan-nim!“

„Ako to myslíš, považujte za vynesené? No, poďme, poďme, behom! Inak ti pripíšem trestný bod! Bež, bež, bež, bež!“

Dievča v bielej košeli s krátkym rukávom, v širokých čiernych nohaviciach a čiernych čižmách beží do kuchyne. Spredu má okolo seba uviazanú dlhú čiernu zásteru, ktorá ho takmer celé zakrýva. Na hlave značková čiapka s dlhým šiltom. Keď dievča vbehne do miestnosti, urobí krok a priblíži sa k veľkej plastovej nádrži stojacej v rohu s plastovým vakom vloženým dovnútra. Nádrž je plná zeleninových šupiek, kožíek, odrezkov, škrupín, všetkého odpadu, ktorý vzniká počas prípravy jedál. Po zviazaní tašky ju dievča s námahou vytiahne a s chuťou treskne o podlahu. Potom chytí vrece oboma rukami a ťahá ho za sebou po chodbe. Na malej zelenej visačke pripnutej k zástere na ľavej strane hrude sú nad sebou napísané dva riadky:

praktikantka

Pak Jun-mi

Ťažký, dočerta! Predtým by takáto váha nebola pre mňa nič, ale teraz sa telo Jun-mi musí namáhať. S nadávkami a fučaním ťahám vrece po podlahe chodby na ulicu na smetisko.

Nikdy som si nemyslel, že budem v kuchyni pracovať načierno. Ale, ako sa hovorí, od peňazí a od väzenia sa netreba odriekať! Udalosti na sebe lipnú a menia sa na reťaz života. Jedno sa *zaháklo* do druhého, a tak som tu, v kuchyni, s ťažkým vrecom odpadu v rukách. A to všetko vďaka strýkovi Jun-mi. Dostal ma sem, do luxusného hotela Golden Palace, ktorý vlastní korporácia Sea Group Corporation, jedna z najväčších lodiarskych spoločností v Kórei. Spoločnosť má hromadu dolárov, ktoré investuje do všelijakých paralelných aktív a pasív, nielen do stavby lodí. Čo na to povedať? Je to rozumné. Urobil by som to isté, keby som bol na ich mieste. Hotel je naozaj super. Už len to, že ho osobne riadi dcéra generálneho prezidenta Sea Group Corporation, pani prezidentka Kim Hje-bin, naznačuje, že všetko je tu *tip-top*. Naleštené, vyčistené a vyblýskané do zrkadlového lesku. A šialene drahé. Hotel pre bohatých ľudí, zameraný na cudzincov. A moje miesto je úplne na dne. Malé miesto. Úplne najnižšie. Som pomocník-stážista v reštaurácii. V podstate je Kórea nenormálna krajina. Povinnosťami stážistu je upratovanie špinavého riadu zo stolov, vynášanie odpadkov a iné *podradné* práce, ako je obnova čistoty a poriadku, ktoré môžu nadriadení kedykoľvek skontrolovať, skritizovať a skibicovať. A oni na túto pozíciu potrebujú zamestnanca s výsledkom toik najmenej 850 bodov! Teda človeka na miestne pomery vysoko vzdelaného! Naozaj si myslia, že nie je možné vyniesť smeti do koša s nižším skóre? Bude to ťažké? Alebo si možno myslia, že na smetisku stretnem cudzinca, ktorý sa ma po anglicky opýta: „Sorry, how I get to the library?“ Vážne? No, dobre. Za toto šialenstvo sa však platí *čistými*

štyrmi stovkami dolárov mesačne. Počas dvoch mesiacov skúšobnej doby mi túto mzdu vyplatia v plnej výške. Golden Palace si drží značku a ukazuje svetu svoju *vysoko morálnu tvár*.

Šesťtisíc za syntetizátor, delené štyrmi stovkami... bude... Bude nekonečno! Nemám absolútne žiadnu chuť vegetovať tu dlhšie než rok. Ale, dočerta, nech si hovorí, kto chce, čo chce, peniaze sú zúfalo potrebné! K plánovaným výdavkom na syntetizátor pribudla potreba kúpy nového počítača. Na ruskej pirátskej stránke som našiel skvelý program na prácu so zvukom. Stiahol som si ho, nainštaloval, štartol! Spustil som testovací súbor. ČO TO JE?! Neopísateľne ostal ohrozený môj notebook a skapal. Nemal čas ani pochopiť, čo mu bolo podsunuté. Stopercentné vyťaženie procesora, desať minút ubehlo a progres žiadny. Na takéto programy je skratka comp Jun-mi absolútne nevhodný. Potrebujem niečo silnejšie. A tiež je jasné, že zvuková karta v notebooku je úplne primitívna. Nepôjde to. Okrem syntetizátora a počítača budem musieť zrejme dokúpiť aj niečo iné. Nejaké maličkosti, ale, ako sa hovorí, aj na ne treba peniaze. Hľadal som na stránkach inzeráty: Používané klávesy. Je to zvláštne, no nie je tu model, ktorý potrebujem. Len v Amerike je jeden *King* za štyri a pol tisíce dolárov. Nie je práve najlacnejší, vzhľadom na to, že je už používaný. Plus poštovné. Ešte ho cestou poriadne obúchajú a budem mať železnú skrinku s klávesmi, vo vnútri ktorej bude niečo hrkotať. Nie. Nemôžem kúpiť nástroj bez toho, aby som si ho pozrel.

Úprimne povedané *reštauračný biznis*, v ktorom momentálne pôsobím, je posledný na zozname toho, čo by som chcel v živote robiť. Lenže môj strýko využil osobné kontakty, aby ma na toto *dobré* miesto dostal. A strýka nemôžem sklamať. Strýko je super! Strýko je naše všetko! Preto, ako povie, tak aj bude. To mi bolo jasne vysvetlené ešte doma, keď ma dostrkali najprv na rande, a potom aj do roboty. Ešte sa uvidí, čo z toho bude, no zatiaľ držím ústa zatvorené a svoje túžby na uzde. Nikoho nezaujímam, čo chcem, či nechcem ja osobne. Nabudúce by ma, keby som náhle niečo potreboval, mohol strýko odmietnuť. A mal by pravdu. A strýko je to zaujímavý. Zistil som, že sa živí dovozom a vývozom rôznych tovarov. Možno si potichu privyrába aj pašovaním. Prinajmenšom má v tom svojom čiernom plášti dosť tajomný vzhľad. Plus nepriehľadné okuliare, plus kontakty na dôležitých ľuďoch... vytvára to okolo neho akúsi aureolu tajomstva. Rýchlo našiel pre neplnoleté dievča dobré miesto. V podstate, čo sa týka peňazí, je to pre školáčku veľmi dobré miesto, ba výborné, ako mi povedala onni: „Je to veľmi prestížne miesto.“

No, takúto prestíž by som radšej vymenil za sto dolárov navyše. Akú prestíž má upratovač? Je to upratovač a upratuje všade, kde upratuje. Čo sa týka peňazí, v podstate s ňou súhlasím. Odhadoval som svoje možnosti na letisku Incheon, ale po zrelom uvážení všetkých za i proti som sa rozhodol, že Golden Palace je pre mňa najlepšou možnosťou.

Tak, po prvé, cesta na letisko je dlhá. Absolútne nemám chuť tráviť tri hodiny denne v dopravných prostriedkoch, hotel je oveľa bližšie. Po druhé, zmluva. V mojom mene na ňu odtlačok prsta vložila matka Jun-mi. V samotnej zmluve sú v skratke uvedené všetky moje povinnosti. Nevieť, v zmluvách na mojej Zemi nič také nebolo. Alebo je to špeciálna forma zmluvy určená pre maloletých, ale fakt je fakt. Viem si predstaviť, ako by vyzerali oči tej úbohej ženy, keby zbadala zoznam siedmich cudzích jazykov, v ktorých by som musel komunikovať s cestujúcimi. Mimochodom, o jazykoch... Začal som kryciu operáciu! Kvôli konšpirácii som zašiel a kúpil si sprievodcu cestovateľa. Volá sa: Ako to povedať? Obsahuje v piatich jazykoch všelijaké pre turistu bežné frázy, ako sa kam dostať, kde to je, koľko to stojí atď. Priniesol som knihu domov a všetkým ju ukázal. Povedal som, že keďže pracujem v takom superpuper hoteli, naučím sa frázy v rôznych jazykoch, aby som vedel odpovedať, keby sa ma nejaký cudzinec odrazu niečo opýtal. Kniha a môj zápal do učenia urobili na rodinu Jun-mi veľmi pozitívny dojem.

„Áno, áno,“ volali, „pod', pod', šikovnica! Hor sa nahor! Staneš sa manažérom!“

Áno. Sen celého môjho života.

V skutočnosti je v knižke iba päť jazykov namiesto siedmich, ale to som pred príbuznými nezdôrazňoval. Veď kto ich tam bude počítat? A ak sa nečakane opýtajú, odkiaľ ich viem, poviem, čítal som to v návode pre cestovateľov predsa! Videli ste knihu? Videli! Tak mi dajte pokoj!

No, a po tretie. Sotva by mi v Information Help zaplatili viac než v Golden Palace. Nemám žiadny diplom ani žiadne konexie ako tu. Každý deň som v kontakte aj so svojím lekárom. S najväčšou pravdepodobnosťou by ma do práce nevzali.

Potrebujem peniaze. Budem musieť, hoci je to nepríjemná práca, zatiaľ trčať tu a kopíť *štartovný kapitál*. A keďže to už takto vyšlo, pokúsim sa zo situácie vyťažiť čo najviac. Budem sa venovať tréningu, adaptácii na spoločnosť. Naučím sa dodržiavať miestnu slušnosť, správne sa rozprávať s ľuďmi a nevychádzať za rámec správania sa domorodcov.

V práci sa snažím čo najmenej otvárať ústa, z úklonov ma už pichá v chrbte a z úsmevov sa mi sťahujú mimické svaly. Ale! Cez útrapy k hviezdám! Všetko toto sa mi zide aj vtedy, keď sa stanem idolom. Kultúra správania sa znamená na Východe veľa. Je, samozrejme, smutné, že moja cesta na vrchol začína vynášaním odpadkov, ale, predsa všetci niekde začínajú, všakže? Zato potom, keď sa zo mňa stane mega-top-superstar, budem pod bielym svetlom reflektorov a svetielkami televíznych kamier so smutným úsmevom rozprávať, aké to bolo pre mňa ťažké na začiatku, no všetko som vydržal a prekonal. V telke milujú takéto *srdcervíce* príbehy.

Mám tiež dobrý pocit z toho, že hotel Golden Palace dodržiava zákony. A podľa zákona nemôžem pracovať viac než päť hodín denne. Doobeda odpracujem svoju zmenu a pol dňa mám voľno len pre seba. Môžem sa starať o svoj vlastný biznis. Taktiež mi hotel plný cudzincov dáva pocit optimizmu. Som si istý, že práve tu existuje viac možností, ako si dodatočne zarobiť. Len treba byť bystrý a mať oči a uši otvorené. V kaviarni mamy Jun-mi rozhodne neexistujú také možnosti.

„Stážistka! Jun-mi! Kde si?!“

„Bežím-bežím-bežím-bežím, kunchan-nim!“

Už mi lezie na nervy táto manažérkunda! Nemôže bezo mňa žiť ani dve minúty! Trénuje si na mne náčelnícky skill, otrava jedna! Ozaj, nesmiem sa zabudnúť pokloniť, až k nej dobehnem! A radostne sa usmievať pri pohľade na tvár nadriadeného! Tu je to posvätný akt.

Čas: *V ten istý deň, neskoro popoludní.*

Miesto: *Izba sestier. Jun-mi sedí za stolom pred otvoreným notebookom.*

Sedím, do nikoho nerýpem, kontrolujem oficiálnu pascu. Chytila sa nejaká korisť? Nie, nechytila, preto sa mi v hlave krúti melódia, ktorá vystihuje danú situáciu: Plukovníkovi nikto... *bum! bum!* ... nepíše... *bum! bum!* ... nečakááá...

Oficiálna pasca je stránka kórejských freelancerov, na ktorú som sa zaregistroval v nádeji, že trhnem desať-dvadsať dolárov za preklady. Ale zatiaľ sa nenašiel nik, kto by odo mňa nejaký chcel, čo však nie je prekvapujúce. Na stránke mám rejting nula, recenzie nula, vek pekne nízky, dofrasa! Kórea je zvláštna krajina. Pri registrácii odo mňa požadovali vyplniť kopec formulárov, v ktorých bolo snáď všetko, čo je v tomto svete známe o Jun-mi. Teda, aspoň oficiálne známe. Dá sa, samozrejme, pri zadávaní trochu *poupraviť* fakty. Lenže, po prvé, čertvie, či ich nejako nepreverujú a po druhé, onni mi pomohla vyplniť žiadosť. Aby som sa *náhodou nepomýlila*, ako povedala. Preto som, ako sa hovorí, nemal žiadne *možnosti* na krok doľava či doprava. Aj fotografia Jun-mi bola na stránke zverejnená, aj identifikačné číslo a všetky požadované údaje. Všetko sme urobili! Snáď len tance s bubnom a tamburínou okolo

počítača sme si odpustili! Z vynaloženého úsilia je však málo osohu. Nula. Nič. Na hodenú návnadu zatiaľ nezabrali ani *veľké ryby*, ani malé rybičky. Okrem tejto mám ešte tri *neoficiálne pasce*. Kým bola onni preč, potichu som sa zaregistroval na iných, už nie kórejských stránkach zameraných na prácu na diaľku. Napísal som všetko, čo som mohol, avšak bez akýchkoľvek podrobností o svojej osobe. Ale aj tam je z nejakého dôvodu ticho. Nikto sa neponáhľal dať mi zarobiť.

Obludy!

Dobre, počkáme, povedal som si a zavrel notebook. Trpezlivosť a ešte raz trpezlivosť! Aj na mojej ulici bude sviatok! (Ruské príslovie) Medzitým *diskotéka*! (Diskotéka – tak sa v armáde hovorí umývaniu riadu v kuchynskom úbore. Pozn. autora)

Čas: *Neskoro večer toho istého dňa*

Miesto: *Obývacia izba v dome mamy Jun-mi. Rodina zhromaždená pred televízorom sleduje správy.*

... v meste pokračuje husté sneženie, ktoré môže byť podľa predpovedí počasia najsilnejšie za posledných päťdesiat rokov. Mesto je vplyvom snehu, ktorý napadol, takmer ochromené. Mestské autobusy sú odstavené. Pre sneh padajúci na trať a vedenie sú pozastavené aj tie linky metra, ktorých trať vedie po povrchu. Na ostatných linkách sa predlžujú intervaly odchodov o desať-dvanásť minút. V Soule je momentálne teplota mínus desať stupňov. Zajtra majú pokračovať výdatné zrážky sprevádzané búrlivým vetrom. Teplota vzduchu môže v noci klesnúť na pätnásť až sedemnášť stupňov pod nulou...

Sedemnášť stupňov! Vynikajúca šanca zmrznúť ráno spolu s celým mestom!

Sedím pred televízorom oblečený vo vychádzkovom oblečení podľa vzoru starších, sledujem a počúvam televíznu moderátorku s veľkými očami, ktorá hovorí o hrôzach počasia. Nikdy som si nemyslel, že v Soule môže byť taká zima. Mesto úplne nečakane zasiahol lokálny Armagezdec (Armagedon+pizdec=totálne sračky). Ešte na obed bolo mínus dva, slnečno, o piatej sa obloha rýchlo zahalila do sivej špecifickej farby pochmúrneho olova a z mrakov začal na zem padať hustý-prehustý sneh. Teplota prudko klesla a neustále zlieza nadol. Podľa meteorológov za tento stav môže studený front, ktorý na Kórejský polostrov nečakane prišiel zo Sibíri a Ďalekého východu.

No, matka Sibír nám teda dáva! Pomyslel som si a odskočil som večer na pár minút z domu, aby som sa pozrel, čo sa deje na ulici.

Ó, áno! Šoky na oky! Toto je ako doma!

Na ulici sa za pár hodín vytvorili ohromné záveje, voňalo tam chladom, ľadom a snehom. Vetrík, ani nebol nejako zvlášť silný, no ľahko prenikal cez oblečenie a vyvolával na pokožke husiu kožu. Snažil som sa byť trochu nostalgický, Soul začal pod snehom vyzerat' ako zimná Moskva. Ale nevyšlo to. Po pár minútach vonku som si to rýchlo uvedomil. Svoju *túžbu po brezách* som odložil na inokedy a vbehol som zas do domu zohriať sa.

„Z okna vyzerá dobre aj zima,“ povedal som si nahlas a usadil sa pri okne v kuchyni, vedľa horúceho sporáka. V kaviarni neboli žiadni návštevníci, pravdepodobne ich všetkých cestou zaviala snehová búrka. Takže nebol ani žiadny špinavý riad a mohol som si poleňošiť. Pozerať sa von oknom, spomínať na *šedé moskovské fujavice*... Spomenul som si. Zacítil som smútok, túžbu. Potom prišla do kuchyne matka Jun-mi a oznámila, že všetkých robotníkov poslala domov. Stála vedľa mňa a pozerala sa z okna na padajúci sneh. Prezradila mi, že vtedy keď sa Jun-mi narodila, vonku tiež snežilo. A podľa povery by moja duša, teda duša Jun-mi, mala byť čistá a svetlá ako sneh. Keď som si to vypočul, spomenul som si, že Sun-ok mi povedala to isté a tento príbeh si ešte v živote zrejme vypočujem viackrát. Prikývol som,

usmial sa, súhlasil som. Nech je biela ako sneh. Nevadí... Pripomenul som si, že chcem zájsť do chrámu. Ujasniť si pár otázok duchovného charakteru.

Spolu sme sa pozerali von oknom, dlho sme čakali na Sun-ok.

Nakoniec onni z univerzity priskákala v tenučkých topánočkách, v koženkovom kabátiku, s modrou sivastou tvárou, chvejúca sa a zamrznutá, za klepotu zubov. Autobus, ktorým cestovala, ostal stáť uprostred cesty, takže k domu sa musela dostať *pešochodom* cez záveje. A študenti univerzity v Soule kategoricky nenosia snehule a kabáty z ovčej kožušiny. Rovnako ako všetci ostatní študenti žijúci v metropolách, na celom svete. Vráťane Rusov.

Onni sme zahriali horúcim kúpeľom. Spolu sme sa navečerali, a potom sa ukázalo, že máme problémy s kúrením. Teplota v dome neustále klesala spolu s tou vonkajšou. Vôbec nebolo jasné prečo. Kotel bol predsa nedávno vyčistený! Žeby šli také obrovské tepelné straty cez steny a strechu? Nerozumiem tomu, preto som nevedel, čo s tým.

„Možno niekde prefukuje,“ navrhol som tú najjednoduchšiu príčinu, pamätajúc, ako som niekoľkokrát musel utesňovať okná vo svojej internátnej izbe.

Išiel som skontrolovať okná. A, áno. Okolo plastových okien trochu ťahalo. Prečo odrazu ťahá, keď doteraz bolo všetko v poriadku? Nechápem. Možno materiál, z ktorého sú okná vyrobené, nie je stavaný na takéto mrazy. V mraze sa nejako scvrkli a objavili sa mikropraskliny?

Minul som všetku dostupnú lepiacu pásku, zapečatil ňou okno v matkinej izbe. Má len jedno. Okná v ostatných izbách ostali nedotknuté a *pískajúce melódiu zimy*. V našej spálni s onni bola naozaj zima a na podlahe bol cítiť prievan. Bez váhania som navrhol Sun-ok, aby sme sa na noc presunuli dole na prvé poschodie, vedľa horúceho kotla. Nemusíme prenášať posteľ, stále spíme na zemi. Onni premýšľala, váhala, no napokon súhlasila. Teraz sedíme, sme naobliekané do teplých vecí a pozeráme horory v televízii. Presne ako vo filme Deň po. Dobozeráme a pôjdeme spať.

„Chceš sa stať idolom!“

„No a?“

„Nepoznáš pravidlá? Čo ak ťa chytiť? Žiadna agentúra neprijme dievčatá s kriminálnou minulosťou!“

„A áno? A akože...?“

Ležíme so Sun-okna matracoch prinesených zhora. Mám na sebe svetlý kabát, teplý sveter, nohavice a hrubé ponožky. Nuna má čiernu bundičku a prikryla sa aj prikryvkou. Sedíme na zemi v malej kuchynke. Neďaleko je stôl, stoličky a hučiaci kotel zapnutý na plný výkon. Vankúše sú opreté priamo o stenu. Za ňou, vonku, počuť hvízdať vietor a rachot plechu na streche. Súdiac podľa zvukov, sa tam strhla poriadna fujavica. Atmosféra je, povedal by som, trochu *dobrodružná*. Využívajúc túto chvíľu, som pred onni opäť nahodil otázku zárobku. Už som jej navrhol, aby zistila, či na jej univerzite nepotrebuje niekto niečo preložiť do angličtiny. Nie zadarmo, samozrejme, ale za peniaze. Sľúbila, že si to premyslí, a teraz, keď som sa k tejto téme zas vrátil, ma odmieta, no nechápem prečo.

„A čo je na prekladaní trestné?“ pýtam sa.

„To nie je preklad, ale prepisovanie. Chystáš sa napísať niekomu zadanie, vyplniť namiesto neho úlohu. A to nie je povolené!“

„Prečo?“ som úprimne zaskočený.

„Pretože to nie je fér!“ ostro sa ohradí Sun-ok. „Keby to bolo povolené, potom by najlepšími študentmi boli deti bohatých rodičov, ktoré by si zaplatili vypracovanie úloh a dostali by za to lepšie známky. Vďaka tomu by zvládli skúšky a získali by lepšie pozície. A tie deti, ktoré sa môžu spoľahnúť len samy na seba, tie nebudú mať vôbec žiadnu šancu! Rozumieš?“

„Aahaaa!“ vyjadrujem svoje pochopenie.

Tak v tomto je pes zakopaný! To aby jedni nedostali všetko a druhí nič. Áno, keď si tak spomínam, v K-drámach boli takéto zápletky, chudobný mládenec z kórejského zapadákov prídje do veľkomesta a vďaka svojmu talentu, tvrdej práci a tvrdohlavému dodržiavaniu Konfuciových zákonov sa stane ministrom. A všetci bohatí flákači sú zahanbení. Súdiac podľa toho, ako tvrdo robili skúšky z angličtiny, bez akejkolvek možnosti podvádžania alebo cudzej pomoci, sa skutočne riadia touto myšlienkou. Nuž, teraz je jasné, prečo sú Kórejčania takí hysterickí, čo sa to týka štúdia. Tu vidieť, že štúdium je reálna šanca pre chudobných niekam to dotiahnuť. A je to aj jediná šanca. A ten, kto to nezvládol, hlúpo vstane, ide a obesí sa. Alebo sa otrávi, ako to dievča v škole Jun-mi. Zaujímavé. A to, že som sa podujal pomáhať onni s jej angličtinou, to sa tiež považuje za napomáhanie, alebo nie? To už nie je odsúdeniahodné? Alebo *svojim* pomáhať možno, *cudzím* už nie?

„Existuje zákon,“ pokračuje Sun-ok vo vysvetľovaní, „a ten zakazuje poskytovať súkromné doučovanie za peniaze. Existujú oficiálne kurzy, ktoré sú rovnaké pre všetkých. Každý tam môže ísť a doučovať sa.“

Jasné, keďže od Sun-ok neberiem za doučovanie peniaze, nespadá pod tento zákon. Ach, jaj! Musím si naštudovať miestne zákony a ešte ich aj do dôsledkov pochopiť. Lebo inak sa môžem, hoc nechtiac, dostať do veľkých problémov. Koľko toho ešte musím urobiť!

„... samozrejme, sú ľudia, ktorí toto porušujú. Väčšinou študenti.“

Študenti porušujú zákon? To ma neprekvapuje. Hladní študenti porušia čokoľvek.

„Pripravujú študentov individuálne na zloženie angličtiny.“

Čo? Individuálne? Nie, toto nepotrebujem. Už som o tom počul. Ešte v prvom ročníku v našom inštitúte mi rozprávali odstrašujúci príbeh o študentke, ktorá tiež takto *doučovala* angličtinu jedného školáka. Ukázalo sa, že je to debiloid, alebo niečo také, lebo skúšku neurobil. A jeho otec bol bandita. Obvinil ju z neúspechu svojho syna. Výsledkom bolo, že musela vrátiť všetky peniaze, ktoré za doučovanie dostala, a ešte mu ostala aj dlžná. Akože za odkúpenie syna-idiota z armády. Vystavili jej *účet* a začali si nárokovať byť jej rodičov ako kompenzáciu. Totálna nespravodlivosť a svojvôľa! Nedali jej pokoj, kým jej príbeh nezverejnila v reportáži televízia. Dievča vraj odišlo zo školy a schovalo sa u príbuzných na Ukrajine. Takže, dočerta s takýmto doučovaním! Navyše, tu je to trestný čin a je to zakázané. Namiesto zárobku môžem ostať s holým zadkom.

V podstate je to jasné, pomyslel som si, keď som zhrnul, čo som počul od Sun-ok. Doučovanie je temný biznis. Som si istý, že tu určite niekde prosperuje, ale *treba poznať miesta*. A strkať do tohto len tak svoju hlavu... môžem viac stratiť než získať.

„Poďme spať!“ oznámi onni a zívne si. „Dnes som taká unavená z toho snehu. Je tak chladno! Dobrú noc, Juna!“

„Dobrú noc, Sun-ok!“

Onni zavrela oči a po niekoľkých minútach už ticho odľukovala. A ja, ležiac v tme, som sa pozeral na žiaru na stenách z ohňa horiaceho v kotle, počúval som kvílenie vetra za stenou a premýšľal, kde to som. Čo som? Prečo som tu? Možno stále snívam? Bolo by pekné zobudiť sa. Všetko je tu také zvláštne. Iné. Veľmi odlišné. A musím sa prispôbiť, musím robiť zvláštne veci, napríklad chodiť na dohodnuté rande naslepo ako dievča.

Bez ohľadu na to, ako som sa snažil, nepodarilo sa mi vyhnúť sa rande, ktoré mi zariadil strýko Jun-mi. Príbuzní sa jednoducho zatvrdili a stáli ako pevná stena, o ktorú sa rozbíjali všetky moje túžby nechať si túto *akciu* ujsť. Nepomohli ani rozumné argumenty, ani moja výrečnosť.

„Ako môžeš odmietnuť strýka?!“ bol ich hlavný a *neprekonateľný* argument.

No, vlastne majú pravdu, pomyslel som si, keď som to vzdal a uvedomil si, že je moje úsilie zbytočné. Strýko sa už dohodol a ja ho svojou nechutťou ísť na zorganizované stretnutie uvádzam do nepríjemného postavenia. Ktovie, aký má s tou rodinou vzťah a aké následky to pre neho môže mať. Tiež ho chcem požiadať, aby mi pomohol s prácou. Ak strýka najprv

odmietnem, a potom ho pôjdem poprosiť, aby pre mňa niečo urobil, tak to bude z mojej strany veľmi hlúpe a nediplomatické. Navyše, schôdzka ma k ničomu nezaväzuje.

„Len si sadnete a porozprávate sa,“ povedala mi Sun-ok a presviedčala ma: „Ak sa jeden druhému zapáči, jednoducho si vymeníte telefónne čísla. To je všetko. Nechápeš prečo si taká tvrdohlavá? Rande je také romantické!“

Romanticishshshshshe... spomenul som si na výslovnosť toho slova z jednej piesne. Už len to mi tu teraz chýba!

„Zaplatí za mňa účet?“ opýtal som sa jej.

Už len to mi chýba, aby za mňa platili ako za dievča, ktoré si vodia do reštaurácií.

„Platiť za teba? Ešte nie ste pár! Prišli ste sa stretnúť, porozprávať. Stále ste si navzájom cudzí, preto platí každý sám za seba. Daj si kávu, alebo džús. Sedieť pri prázdnom stole je neslušné. Ak sedíš pri prázdnom stole, okamžite tým dávaš najavo, že sa ti ten chlap nepáči. Chápeš?“

Ak je to takto, teda dobre, povzdychol som si pre seba. Pôjdem si sadnúť do kaviarne. Dokonca bude možno zaujímavé pozrieť sa na proces zoznamovania sa z druhej strany. Obyčajne som ja pozýval na rande dievčatá, tentoraz to bude naopak. Bláziniec! Ale vždy treba vo všetkom hľadať aj svetlú stránku. V opačnom prípade sa zo všetkých tých myšlienok môžem pokojne zblázniť.

A so strýkom hodím reč o robote.

Pred rande som zviedol bitku o *šaty a krásu*. Make-up som odrazil argumentom, že prirodzenosť je samotnou podstatou pravdy, ktorá potom aj tak vyjde najavo. K môjmu nevýslovnému šťastiu v šatníku Jun-mi chýbali topánky na vysokom podpätku, pretože bola ešte mladá, no sukni som sa vyhnúť nedokázal. Sun-ok ma pritlačila k stene s tým, že môj strýko by neschválil, keby som sa na rande objavil v džínsoch ako chlap. No, strýko je strýko. Musel som sa podvoliť.

Rande bolo celkom vtipné. V určenú hodinu som sa na určenom mieste stretol so strýkom, predstavil mi toho chlapca, jemu zasa predstavil mňa a už bol na odchode. No stihol som ho odchytiť a porozprávať sa o práci.

„Potrebujem jazykovú prax,“ takto som mu vysvetlil svoju túžbu ísť do práce. „Umývanie riadu v maminej kaviarni je, samozrejme, nevyhnutná vec, ale profesionálne mi to k angličtine nič nepridá. A do rodiny získam peniaze navyše!“

Džun-son ostal zmätený a zamyslený, ale zdá sa, že sa mu zapáčil môj obchodný prístup. Prikývol, sľúbil, že sa ešte zamyslí, a odišiel, pričom ma zanechal samú s potenciálnym snúbencom. Ukázalo sa, že Čin-gu, tak sa ten chlapec volal, je ťuťo. Najprv sa veľmi hanbil, aj keď bol takmer o štyri roky starší než Jun-mi.

Zrejme má málo skúseností s komunikáciou s opačným pohlavím, pomyslel som si vtedy, zhodnotiac jeho pokusy správať sa prirodzene a vyzeráť solídne. Spomenul som si na frázu, ktorú som čítal na internete, že: Kórejčania sú takí zmordovaní štúdiom alebo prácou, že sa boja pozrieť na živú ženu a nemajú schopnosť prirodzeného kontaktu s predstaviteľmi *tejto mimozemskej civilizácie*.

Keď som si na to spomenul, prišlo mi tak veselo, až som sa usmial. Čin-gu prijal môj úsmev ako svoj úspech, prekonal rozpaky a navrhol mi, aby sme si zahrali hru, ktorú, ako povedal, na takýchto stretnutiach hráva každý. Jej podstata je jednoduchá, treba položiť partnerovi otázku, počúvať, čo odpovie, a potom povedať, čo si o tom myslí. Ako mi vysvetlil, pomáha to pochopiť, ako sa uhly pohľadov na život zhodujú. A navrhol, aby som ja prvý položil otázku, ktorá sa mi zdá dôležitá. Hneď som si spomenul na program Na bariéru. Na predstavenie sa však treba pripraviť vopred a ja som prišiel s prázdnyimi rukami. Povedal som mu, že toto je moje prvé rande, neviem, na čo sa mám opýtať, a keďže on je muž, nech všetko

Cez prižmúrené viečka hľadám zdroj zvuku. Kotol! Stojí a škripe. Ale oheň v ňom nehorí. Čo sa stalo? Zafungovala v ňom akási automatika. Niečo mu chýba? Voda, palivo, tlak, oheň, elektrina...? Môže to byť aj niečo iné. Keďže v kuchyni sa svieti, znamená to, že problém v elektrine nebude. No ako je to s tým ostatným? Čo ak niekde v dome prasklo potrubie? Viem si predstaviť, koľko peňazí bude stáť oprava tepelného vykurovacieho systému! Takže treba rýchlo premýšľať, čo urobiť? Ak problém nie je v zamrznutých potrubiach, no v niečom inom, potom je potrebné to zistiť a čo najskôr opraviť. Inak naozaj zamrzneme. Na noc ohlásili mínus sedemnášť.

„Zobudím mamu,“ hovorí Sun-ok.

„Dobre,“ prikývne.

Idem po nástroje. Musím to rozobrať a pozrieť sa, čo je vo vnútri. Síce kotlom nerozumiem, ale čo ak? Zaklopem kľúčom na rúru, poškriabem ju, uvidím, čo sa bude diať. A vôbec! Nemyslím si, že kotol je zložitejší než spaľovací motor.

Kým onni budila mamu, zašiel som do garáže, kde bol zaparkovaný skúter, ktorý som opravil. Tam ležal na policičke kufrík s náradím. Kľúče, kliešte, skrutkovače... rôzne opravárske náradie.

V garáži bola strašná zima, pri výdychu mi z úst vychádzala para. Popod bránu, medzerou sa dovnútra nahrnulo poriadne množstvo snehu, ktorý vytvoril závej. Závej na mňa povýšene žmúril, trblietajúc sa ľadovými iskrami v lúčoch elektrického svetla.

Nápoje zamrzli! Pomyslel som si, pozrel sa na závej a potom na dva balíky džúsu a sódy pokryté námrazou. Totálna strata! Kurník! Ako som na ne mohol zabudnúť?!

Rýchlo som schytil tašku s nástrojmi za ľadovú plastovú rúčku a v duchu poďakoval Bohu, že rukoväť nie je zo železa, inak by som k nej primrzol. Ponáhľal som sa späť a pevne som za sebou pozatváral všetky dvere. Keď som si z ruky do ruky prehadzoval *zmrznutý kufřík*, rodinka už bola v kuchyni v plnej zostave.

„Dcéčka, kam si odišla?“ opýtala sa ma matka Jun-mi.

„Šla som po náradie,“ zarachotil som opravárenskou súpravou, ktorá zaštrngala kľúčmi, položil ju na podlahu a priložil si zmrznuté dlane na ešte teplú stenu kotla.

„Po nástroje? A načo?“ podivila sa.

„Pozriem sa do kotla.“

„Chceš rozobrať kotol? Vieš to?“

„Čo tu treba vedieť?! Videla som, ako sa to robí. Je potrebné odstrániť iba štyri skrutky. Hlavné je, aby mi kryt neskôr nespadol na nohy.“

„Ale vidieť je jedna vec, dokázať už druhá!“ skepticky zdôraznila Sun-ok. „Musí to urobiť opravár, Juna, čo ak niečo rozbiješ?“

„A kde teraz nájdeš majstra?“ opýtal som sa škodoradostne onni. Cítil som, ako mi teplé železo vyháňa chlad z dlaní. „Uprostred noci a bez fungujúcej dopravy? Kým neuvolnia cesty, opravára tu neuvidíme. Určite to nebude ešte dnes. Zamrzneme tu, lebo pri takomto mraze popraská potrubie!“

„Prečo by malo popraskať?“ Sun-ok bola prekvapená.

„Voda zamrzne a ľad, ktorý sa rozpína, rozbije potrubie. Má vyšší expanzný pomer!“

No teda, divosi! Čo tu ešte nevideli zimu? Nežili v mraze?“

„Ach, áno, áno,“ onni prikývla, „počula som o tom. Ale to sa deje na severe, v horách, kde je zima. Tu v Soule nie je taká...“

„Vždy sa niečo stane po prvýkrát,“ odpovedal som filozoficky a dodal: „Onni, nehádajme sa, radšej mi nájdí baterku. Máme doma baterku?“

„Baterku? Na čo?“

„Aby som mal dostatok svetla. Keď budem pozeráť dovnútra, zablokujem si svetlo chrbtom. Nebudem vidieť, čo je vo vnútri kotla.“

„A-ha!“ pochopila Sun-ok. „Viem, kde je baterka! Prinesiem ju!“

Kým šla po baterku, ja som zatiaľ, pod nespokojnými námietskami matky Jun-mi, vytiahol skrutkovač a odskrutkoval dve spodné skrutky. Potom sme za pomoci onni odskrutkovali zvyšné dve horné skrutky a odstránili ťažké puzdro.

„Sviet!“ povedal som sestre, zohol sa a pozrel do útrobov kotla.

„Tak ako?“ vyzvedala, nakúkala mi cez rameno a svietila baterkou.

„Nevidieť žiadne poškodenia,“ odpovedal som, „rúrky sú na svojom mieste, nie sú roztavené, nič nekvapká. V podstate je všetko v poriadku.“

„Všetko je v poriadku?“ onni mi za chrbtom posmešne odfrkla: „Juna, prečo si musela odstrániť veko? Ničomu nerozumieš!“

„A, čo?! Mám len ticho sedieť a mrznúť?“ odpovedal som. „Vieš, kde je kohútik na vypustenie vody zo systému?“

„Kohútik?“ zmätene zopakovala. „Nie, neviem. Prečo vypúšťať vodu?“

„Už som ti to hovorila,“ odpovedal som trpezlivo. „Ak voda zamrzne, prasknú rúry. Vieš si predstaviť, koľko bude stáť ich výmena? Ak teraz kotol nespustíme, treba vypustiť vodu a uprostred kuchyne založiť oheň, aby sme nezamrzli, chápeš?“

„Uuuuuuh!“ zmätená onni sa otočila k matke: „Mami, počuješ, čo hovorí Juna? Myslíš, že má pravdu?“

Do frasa!, zahundral som si popod nos a pokračoval som v skúmaní kotla. Stále mi neverí! Neveriaci Tomáš! Kútikom ucha som počúval, ako sa ženy za mnou snažia nájsť riešenie problému. Pozrel som sa do kotla trochu hlbšie, netušil som, čo presne by som si mal všimnúť. Napokon som poklepal po rúrke skrutkovačom. Pre každý prípad. Namiesto odpovede sa niečo vysypalo. Čo to je? Znova som poklepal. Opäť niečo spadlo.

„Čo robíš? Prečo búchaš?“ pritisnúc sa mi na chrbát, vypytovala sa onni.

„Niečo odtiaľ padá.“

Natiahol som ruku a prešiel prstom po hornej časti jednej z rúrok. Na prste mi ostala hrubá čierna vrstva. Do čerta! Sadze!

„Prečo je taký špinavý?“ otočil som sa na onni s otázkou a ukázal jej špinavý prst.

„Neviem,“ odpovedala prekvapene. „Čo to je?“

„Špina, sadze,“ vysvetlil som.

„Mama!“ Sun-ok sa obrátila k matke. „Zasa si kúpila lacný olej? Povedala som ti, aby si ho viac nekupovala!“

„Nič som nekúpila!“ tá odpovedala mrzuto. „Ten starý sme ešte nespotrebovali. Keď sa minie, kúpim kvalitnejší.“

Je to jasné. V kotle je mizerné lacné palivo, upcháva horáky. Bol však nedávno vyčistený! No, a čo? Mama Jun-mi povedala, že používa starý olej, kým sa neminie. Možno sa práve teraz míňajú jeho zvyšky, v ktorých sa nahromadili všetky usadeniny. Áno, je to celkom možné! Okrem toho, teraz je kotol zapnutý na plný výkon, dochádza k zvýšenému spaľovaniu. Preto sa vstrekovala upchali tak rýchlo. Nie za mesiac, ale za deň. Navyše, predtým pracoval takmer mesiac.

„Prines ihlu!“ rozkázal som onni. „Hrubú! Budeme čistiť dierky!“

Po desiatich minútach intenzívnej práce, strkajúc ihlu do otvorov pod jasným lúčom baterky, ktorá na mňa svietila, som vyčistil všetky trysky.

„Ustúpte!“ prikázal som príbuzným Jun-mi a čakajúc, kým urobia krok späť, otočil som gombík na kotle, pričom som stlačil tlačidlo zapalovania.

Baf!

Na trubiciach sa rozsvietili početné plamene tmavočerveného svetla s akýmisi žltými a modrými zábleskami. To je určite tá špina, čo je v palive! Dobré, na tom teraz nezáleží. Teraz je dôležité, že sa nemusíte ponáhľať vypúšťať vodu zo systému. To je dôležité. A palivo vymeníme neskôr.

„Ide!“ povedala onni s úžasom a pozrela sa odo mňa na kotol a späť. „Funguje! Juna, opravila si ho. Kedy si sa naučila všetko takto opravovať? Nikdy predtým si nedržala v rukách ani skrutkovač!“

Začína to! Pomyslel som si. Ďalší výsluch prvého stupňa!

Čas: Nasledujúce ráno

Miesto: *Obývacia izba v dome mamy Jun-mi. Rodina, stále vo vychádzkovom oblečení, sleduje správy a pije horúci vývar.*

Titulok k hlavným správam o desiatej pre kanál MBC: Denná teplota v Kórei je dnes 30 stupňov Celzia, čo je chladnejšie než na Sibíri!

Zveličujú. Podobná katastrofálna teplota nebola zaznamenaná v hlavnom meste, kde teplota v noci pri miernom severnom vetre dosahovala -19 stupňov Celzia, ale v Čchorwone a Chuncheone v provincii Kangwon. Mimochodom, zamrzlo tam jazero Taecheon, ktoré, ako sa hovorilo, nikdy za celú svoju históriu nezamrzlo. Čo už! Zato teraz majú Kórejčania možnosť osvojiť si umenie zimného rybolovu. Hehe!

Všetkým Kórejčanom a správe mesta Soul obzvlášť možno pokojne dať štvorku za zmätok, nepripravenosť a neprofesionalitu. Sneh z ciest doteraz neodpratali, dopravné zápchy nezmizli, ľudia, ktorí predtým nemohli nikam ísť, stále rovnako nemôžu. Milióny obyvateľov mesta sa ráno nemohli dostať do práce, desiatky omdlievajú na preplnených nástupištiach metra, sú zaznamenané stovky dopravných nehôd, diaľnice do Soulu sú buď zablokované, alebo sa doprava pohybuje takou rýchlosťou, že ju možno za zablokovanú považovať. Všetky lety na letiskách Kimpcho a Incheon sú zrušené. Miestami sa prerušila mobilná komunikácia. Zvýšil sa počet požiarov spôsobených nesprávnym používaním elektrospotrebičov obyvateľmi snažiacimi sa uniknúť pred mrazom. S ich hasením sú veľké ťažkosti, pretože všetko zamŕza, hasičské autá, voda v hasičských autách, voda v hasičských hadiciach... Celkovo im zima zasadila ranu, na ktorú neboli nikde pripravení.

Ale na druhej strane, dnes ráno v správach o deviatej ukázali, podľa mňa, jednu úžasnú reportáž. Hlavnou témou bolo: My tu máme tragédiu, nikto nevie, čo má robiť, ako a kam to všetko odpratať. Ale ako je to v meste, kde je takéto množstvo snehu bežným javom? Korešpondent televízneho kanála sa nejako preniesol do Moskvy a vykonal vlastné vyšetrovanie, počas ktorého zistil, ako a ako často, akým spôsobom, koľko áut, pracovníkov atď. odstraňuje sneh z ulíc hlavného mesta Ruska, kde je podľa neho sneh odpratý okamžite, cesty sú čisté desať minút po snežení, a nie sú takmer žiadne sťažnosti od obyvateľov.

V jeho reportáži ma úplne dojalo moskovské nakrúcanie, ktoré ukázalo zoradené oranžové vozíky, s vedrami na vodu pripravenými, šikovne odstraňujúce sneh z cesty, rovnako ako usilovne pracujúce snehové frézy a sklápače KAMAZ odvážajúce hory snehu z mesta. Spoznal som miesta, kde reportáž natáčali. Tam neďaleko je krčma, v ktorej sme s chalanmi často hrávali. Ach, tak...!

Z reportérovej bájkky vyplynulo aj ponaučenie: Treba sa učiť od skúsenejších!

Zatiaľ čo v Moskve je všetko v poriadku, v Soule jemné kórejské vybavenie nevydržalo sibírske mrazy a odmietlo pracovať, čo vedenie donútilo uchýliť sa k starej dobrej ručnej pracovnej sile. Ukázali reportáž o ceste na letisko Incheon. Musel som sa smiať. Trať metra na letisko ide po celý čas po povrchu zeme, preto na každej stanici, po ktorej prebehli divoké mrazy -15, začali zlyhávať dvere vagónov. Jednoducho sa neotvorili, keď vlak v stanici zastavil. Čo vymysleli Kórejčania? V každom vozni a na každú stanicu nasadili švihákov v modrých bundách, ktorí tieto dvere otvárali a zatvárali kopancami, páčidlami a pákami na núdzové otváranie/zatváranie dverí. Novinári, ktorí robili reportáž, velebili a vzdávali hold

odvahe a statočnosti pracovníkov metra: Keby ich nebolo, Incheon by bol úplne odrezaný od civilizácie!

Onni dnes nejde do školy. Jej linka metra vedie miestami po povrchu, preto je uzavretá. Časť cesty by musela ísť aj autobusom. Keď si spomenula, ako včera ložila po snehových závejoch, a pri pohľade na davu ľudí na nástupištiach, ktoré ráno odvysielala televízia, sa prezieravo rozhodla zostať doma. V televízii teraz navyše oznámili, že vláda žiada všetkých občanov v súvislosti s abnormálnym chladom, ak je to možné, aby nikam nechodili a ostali doma. Všetky štátne inštitúcie vrátane vzdelávacích budov zatvorené. Mimochodom, už sú aj mŕtvi. V noci v krajine zamrzlo sedem ľudí. To hovorili.

Takže, dnes budú doma všetci, okrem mňa. Hotel, v ktorom pracujem, je súkromný, metro k nemu chodí výlučne pod zemou, zo staníc do práce a do domu pôjdem pešo, autobus mi netreba. Nemám žiadne formálne dôvody, prečo nemôžem ísť. Je dobré, že dnes mám prácu od jednej poobede do šiestej večer. Snáď sa doobeda oteplí a nebude taká zima. Matka Jun-mi naznačila, aby jej dcéra nešla do práce, nech ostane doma. Nesmelo, tak ticho to zahabkala. Práca, ako som už pochopil, je pre Kórejčanov posvätná. Vynechať ju bez dobrého dôvodu, je niečo ako svätokrádež. Napriek tomu sa moja matka pokúsila jemne prišliapnúť/nie pošliapať, lebo to by už bolo príliš, len tak jednou nohou pristúpiť, aby si to nevšimli/tradície, a nechať ma doma. Miluje Jun-mi, miluje!

Povedal som jej však, že pôjdem. No a čo, vari som nikdy nevidel zimu?! Dostanem sa tam ešte za denného svetla. A hostí treba nakŕmiť. Hoci som tam najmenšia bojová jednotka, niečo mi hovorí, že hotelový tím dnes nebude hrať v plnej zostave. Mnohí sa určite do práce nedostali.

Koža jedenásta

Čas deja: *V ten istý deň*

Miesto deja: *Panstvo rodiny prezidenta spoločnosti Sea Group Corporation. Malá štvorcová izba, jednu stenu tvorí veľké okno. K stenám od podlahy až po strop sú pripevnené drevené lakované police preplnené knihami. Všade sú rozostavené hodiny. Na podlahe, na voľných miestach nezaložených knihami, na stenách, na samotných poličkách. Všetky fungujú a miestnosť je tak preplnená slabými tikajúcimi zvukmi. Pri okne je veľký stôl z tmavého duba, za ktorým sedí v pohodlnom kresle starší muž. Pred ním sú na doske úhľadne rozložené rôzne nástroje na drobné práce. Muž naklonený nad stolom si pomocou lupy prezerá útroby ďalšieho mechanizmu. Neďaleko, v kresle otočenom k oknu, sedí Džu-won a melancholicky hľadá na padajúci sneh.*

„Babka ma chce oženiť,“ hovorí Džu-won bez toho, aby otočil hlavu k partnerovi.

Pauza.

„Pravdepodobne nadišiel tvoj čas,“ odpovedá starší muž bez toho, aby odviezol pozornosť od svojej práce.

„Dedko! Vždy si bol na mojej strane!“ hovorí už s rozhorčením v hlase Džu-won a otáča k nemu tvár. „Povedz jej!“

Pauza.

„A čo presne mám povedať tvojej babičke?“

„Že na založenie rodiny je pre mňa priskoro.“

Pauza.

„Ako to vieš?“

„Nooooo, deeedkooo...!“

Pauza.

„Tvoja babička je veľmi múdra žena, Džu-won. A ak to chce urobiť, má na to dôvody.“

„Nemá žiadne dôvody! Je len našťavaná, že som nechal univerzitu!“

„Len?! A aké boli tvoje dôvody, pre ktoré si zanechal štúdium?“

„No... Ako ti to mám povedať...?“

Pauza.

„Dievčatá?“ pýta sa dedko.

Pauza.

„No... V podstate áno!“

Pauza.

„Ak dievčatá, to je dobre.“

„Pravda?“ Džu-won sa potešil. „A povieš to aj babičke?“

„Nerozpráva sa so mnou.“

„No, dedko! Len ty mi môžeš pomôcť!“

„A ja som si myslel, že každý si môže pomôcť sám.“

„Dedko!“

„Ani neviem, čo sa tu dá urobiť. Možno by si mal poslúchnuť svoju babičku?“

„Chceš moju smrť?“

Čas deja: Dve hodiny popoludní toho istého dňa. Mesiac a pol po prepustení Jun-mi z nemocnice.

Miesto deja: Reštaurácia hotela Golden Palace

„Stôl pätnásť. Šalát Domingo, šalát Kura so zeleninou a ananásom, šalát Napoleon dva kusy. Polievky: La kourzhe dve, Crème de chatore dva kusy. Druhé chody: pulkogi dva, Bavorské párky na grile dva. Pivo Amstel štyri 0,5l,“ rýchlo diktujem z poznámkového bloku poznámky, ktoré som si urobil.

„Prijaté! Číslo objednávky 63!“ odpovedá pomocný kuchár po dokončení poznámok na obrazovku monitora.

„Objednávka päťdesiatsedem, stôl šesť! Pripravená! Odnies ju!“

„Dobre, kunchan-nim!“

Zoberiem podnos s tromi veľkými taniermi hrubej bielej fajansy a zdvihnem si ho na plece. Ťažký, dočerta! S nosením tácek s plnými taniermi nemám skúsenosti.

Pomaly sa opatrne pozerám pod nohy a mierim k stolu, za ktorým si jedlo objednali. Ak mi niečo spadne, moja manažérkunda, Hjo-džu, ma zožerie aj s hovnom!

„Dnes pracuješ v hale,“ povedala mi, keď som prišiel do práce a pozrela sa na mňa nespokojným pohľadom. „Nemáme dosť čašníkov. Nieže zneuctíš dobré meno hotela a niečo zhodíš!“

„Áno, kunchan-nim!“ uklonil som sa. „Teda nie, kunchan-nim!“

„Pfff!“ odfrkla si Hjo-džu opovržlivo, znova sa na mňa pozrela a zhodnotila moje mentálne schopnosti: „Žasnem, ako takú hlúpu osobu, ako si ty, mohli prijať na takú zodpovednú prácu!“

„Je mi to ľúto, kunchan-nim!“ uklonil som sa.

„Chod' pracovať! Rýchlo!“ nariadila.

„Áno, kunchan-nim!“ znova som sa uklonil.

Je lepšie nerozčuľovať toto dievča. Neviem, čo presne jej v živote chýba: sex, peniaze alebo rešpekt okolia, ale stále je to sviňa. Už mi pripísala desať trestných bodov a do rúk dostanem nie štyristo, ale tristoosemdesiat dolárov. No, ako sa hovorí, ešte nie je koniec. Do výplaty ostáva celý týždeň a Hjo-džu si to môže ešte rozmyslieť. V práci väčšinou mlčím a nepredvádzam sa, snažím sa zvyknúť si na imidž niekoho iného, vžiť sa do roly. Môj život v cudzej koži je však ťažký. V kórejščine existujú štyri úrovne zdvorilosti. Všetky sa musia používať správne. A to mi príliš nejde. Buď hovorím nedostatočne zdvorilo, účastník

rozhovoru je urazený, alebo hovorím príliš úctivo, všetci sa smejú. Len nechápem, ako títo Kórejčania určujú stupeň dôležitosti partnera? To, že *neidentifikovateľný kórejský jedinec* v prírode neexistuje, som už pochopil. Kórejčan pri zoznamovaní sa určite povie, akú funkciu zastáva, prezident firmy taký a taký, zamestnanec firmy taký a taký, nemocničný lekár taký a taký. Nikdy nemenuje len svoje priezvisko a meno. Nezabudne pridať *ukazovateľ statusu*, ktorý určuje jeho sociálne postavenie a naznačuje, do ktorej vrstvy spoločnosti patrí. A v týchto *markeroch* sa vôbec neorientujem. Čo je viac: lekár nemocnice Jung Gdong, alebo doktor verejnej nemocnice Seola Jae? Zamestnanec verejnej, alebo súkromnej spoločnosti? Som úplne bezradný! Miestni domorodci sa však v týchto nuansách dobre orientujú! Jediné, čo ma zatiaľ zachraňuje, je, že Jun-mi je na samom dne spoločenskej pyramídy. Je to dievča a takmer dieťa. Postoj k deťom a dievčatám je tu blahosklonný. Verí sa, že táto kategória občanov neoslňuje inteligenciou a vynaliezavosťou. Vyžaduje sa od nich hlavne byť milými a poslušnými. Okolie sa s radosťou a dobromyseľne smeje na ich chybách, no veľmi rado ich aj poučí o morálke a správnom postupe. Aj úplne neznámi uvidia a tety na ulici. A ak sa to stane, musíte ich pozorne počúvať, kým sa neunavia a nevyhovoria, zároveň sa im klaňať a úctivo ďakovať za ich múdre rady. Narazil som na to už niekoľkokrát. Na jednej strane je to neoceniteľný informačný kanál *na zvykanie si na prostredie*, avšak na druhej strane neznášam, keď ma poučajú! A presne to sa deje. Nedá sa to nazvať inak než poučanie o živote. Tiež nie som zvyknutý klaňať sa. Nuž, nie som zvyknutý klaňať sa ako miestni! Nemám takú zručnosť! Už som kútikom ucha, prechádzajúc okolo čašníčok, ktoré o mne práve rozprávali, počul, že: Jun-mi je *hrdopyška*, keď nemusí, neohne chrbát. Akú to má výchovu?

Existujú tu veľmi zvláštne zvyky. To, že jesť osamote, znamená stať sa dobrovoľne vyvrheľom, som už pochopil. Ale o zuboch som vôbec netušil! Ukazuje sa, že po každom jedle by ste si mali čistiť zuby. Nie, že to lekári radia, nie je pre mňa tajomstvom, ale v Rusku to na pracovisku nikto nerobí. Lenže v Kórei je to úplne inak! Všetci zamestnanci, rovnako priateľsky ako idú na obed, po jedle vstanú a idú si umyť zuby. Každý má na tieto účely špeciálne pripravenú zubnú kefku a pastu a vyzerá to ako skutočný rituál, prvých pätnásť minút po obede sa nemôžete dostať na záchod, lebo si všetci spolu umývajú zuby! Je to tu povinným zvykom, ako sa ukázalo! No odkiaľ som to mal vedieť?! Ani vo sne by mi to nenapadlo! Raz som zmeškal rituál, pozerali sa na mňa akosi krivo. Nerozumel som tomu. Druhýkrát som zmeškal, znova na mňa divne zazerali, znova som nerozumel. Po treťom raze ma Hjo-džu pokarhala a, samozrejme, pred celým tímom.

„Jun-mi, prečo si taká nevďačná dcéra?“ opýtala sa nahlas a rozhorčene.

„E-e-e?!“ úprimne zaskočený otázkou som na ňu nechápavo civel s vypučenými očami.

„Prečo si nevážiš a nechrániš prácu svojich rodičov? Chceš, aby svoje zarobené peniaze minuli na zubára, ktorý ti ošetrí zuby? Si taká lenivá, že nevieš zobrať zubnú kefku a postarať sa o blaho svojej rodiny?“

„Áno, nie...“ zamrmlal som a skrčil sa pod odsudzujúcimi pohľadmi viac než tuctu párov očí.

„Len som si nemyslela...“

„Čo si si... nemyslela?! Zamyslela si sa nad tým vôbec niekedy?!“ zopakovala prekvapená manažérka.

„Zabudla som si zubnú kefku doma, kunchan-nim! Zajtra si ju určite prinesiem!“ rozhodol som sa neodporovať, ale okamžite sa kajať.

„Pfff! Akú to máš výchovu?! Zajtra si ju prinesieš a ukážeš mi ju! Skontrolujem ťa!“ sľúbila mi s hrozbou v hlase.

„Áno, kunchan-nim! Ďakujem, kunchan-nim!“

Teraz mám v práci žltú zubnú kefku s červenými kvietkami na rukoväti a biely plastový pohár so srdiečkami. Onni, vystrašená tým, že som na to zabudol, a ona na mňa nedohliadla, preto som utŕžil hanbu, utekala a kúpila mi ich. Zuby si pilno čistím zubnou pastou na posilnenie skloviny už tretíkrát za deň. Nikdy som si nemyslel, že raz, v cudzom svete, bude pre mňa otázka čistenia zubov taká dôležitá! Zaujímavé, akoby tu existovalo akési celokórejské sprisahanie sa proti zubárom? Tak ich tu nenávidia? Alebo celý národ fanaticky holduje zdravému životnému štýlu? Mám podozrenie, že oboje je možné. Ale áno, služby zubárov sú tu drahé. Pre zaujímavosť som si na nete našiel cenníky zubných ambulancií a pozrel si ich. *Vrtací mágovia* si veľmi vážia svoju prácu.

Vďaka tomu, že sa snažím držať jazyk za zubami, má Jun-mi v tíme povest' hlúpeho, nešikovného a nevychovaného dievčaťa. No áno, veľa pôvabu a obratnosti Jun-mi teda nepobrala. V kuchyni sa jej podarilo zvaliť na zem pečienku, keď omylom strhla zo sporáka panvicu. Hjo-džu urobila taký krik, akoby to bol koniec sveta, a nie iba trocha vyprážanej cibule na podlahe. Všetko je tu komplikované. Buď sa všetci správajú úplne normálne, tak ľudsky, chápavo, alebo potom odrazu, z ničoho nič, výbuch, smrť, satanizmus! Nečakane a bez dôvodu.

„Prosím, vaša objednávka, (v angličtine)“ podídem k stolu a taniere s horúcim jedlom opatrne položím na stôl. Dávam pozor, aby som ich nepoložil zákazníkovi na hlavu. Servirujú sa taniere sprava? Zdá sa, že áno. Na tom však teraz nezáleží. Hlavne, že sú na stole, nie na hlave. A, hlavne, že sú prinesené.

„Ďakujem!“ ďakujú mi ľudia sediaci pri stole a berú si lyžičky. Vraciam sa do kuchyne. Ako som očakával, keď som odchádzal z domu, v hoteli je dnes menej zamestnancov. Výrazne menej. Veľa ľudí sa dnes nevedelo dostať do práce a predchádzajúca zmena vo veľkom počte zmizla domov pod zámienkou, že sa boja o životy svojich blízkych. Ťažko im to vyčítať. V televízii sa už objavilo pár reportáží o ľuďoch, ktorým pre silný mráz zlyhalo kúrenie v dome a boli nútení doslova zutekať pred smrťou k susedom alebo do verejných budov, kde bolo teplo. Ešte aj energetici *potešili*, oznámili, že ak mrazy potrvajú dlhšie, v meste sa začnú výpadky elektriny. Samozrejme, že sľúbili, že sa tomu budú snažiť zabrániť, no treba byť na to pripravený. Sú domy, v ktorých je kúrenie elektrické. A čo urobia ich majitelia, ak im vypnú prúd? Urobia si uprostred obývačky oheň z nábytku? Všetky vodovodné potrubia im zamrznú!

Zavolať som svojim ženám domov, zisťoval som, ako sa im darí. Povedali, že je všetko v poriadku, kotol hreje bez problémov. Teplota v dome je plus jedenásť stupňov, na ulici mínus šesťnásť. Meteorológovia predpovedajú ďalšie sneženie a mráz. V noci bude zrejme až mínus dvadsaťsedem! A to v Soule! Nočná mora! V uliciach hlavného mesta Kórey nie je takmer žiadna čistiaca technika. Tá, ktorá ako-tak prežila túto noc, zajtra zlyhá, lebo mráz neutícha. Mesto sa postupne stráca pod snehom. Doprava v uliciach sa prakticky zastavila. Verejné služby stále bojujú o hlavné cesty, ale všetko, čo je od nich ďalej, je vydané na milosť a nemilosť madam Zime.

„Objednávka päťdesiatosem, stôl číslo dvadsať! Dve sekundy. Juna, vezmi si to!“

Beriem. Vlečiem. Cestou si všimnem, že pri pätnástom stole dojedli a vstávajú od stola. V hlave si robím poznámku, že na spiatocnej ceste musím pozbierať špinavý riad. Dnes sa v našej reštaurácii zvrátajú všetci. Vráťane Hjo-džu, seniormanažéra haly. Z pôvodnej zmeny ôsmich čašníkov pracujú traja. Ja, Hjo-džu a jeden chalan, ktorý prišiel do práce. Kuchyňa pracuje v polovičnej zostave. Šéfkuchár je však na mieste, je to Talian a býva v hoteli, no k ruke má len dvoch pomocníkov. Rovnaké je to so všetkými hotelovými službami. Recepčné, chybné, upratovačky, práčky, vodiči... všade chýba personál. Vtipné je, že úplne chýba vedenie hotela. Pani prezidentka ani jej zástupcovia nie sú dostupní ani telefonicky, ani

cez internet. Vypočul som si cudzí rozhovor v kuchyni, keď som sa ponáhlal s občerstvením. Táto situácia je zrejme spôsobená tým, že všetci vrcholní predstavitelia hotela sú boháči, a preto žijú mimo mesta, v rodinných sídlach. Včera po práci odišli domov, no a ráno už sa do hotela nedostali. A skutočnosť, že sa im nedá dovolať... V televízii hlásili nehody na elektrických vedeniach a výpadky prúdu v niektorých oblastiach blízko Soulu. V dôsledku toho tam odpojili aj komunikáciu. Je možné, že vedúci žijú práve v tých oblastiach. A teraz sedia, chudáci, vo svojich poschodových vidieckych domoch pokrytých snehom, bez komunikácie s vonkajším svetom. A Golden Palace sa vznáša sám, autonómne, na pleciach mladšieho personálu, na jeho porozumení a profesionalite.

... špinavý riad odtiahnem do drezu, vyklopím ho. Do frasa! Už ma bolí chrbát!
Kráčam k výdajnému okienku, pokrčím plecami a snažím sa uvoľniť si svaly. Približujem sa a počujem nespokojný hlas Hjo-džu: „Hej, Čchong-dži! Vie tu niekto po nemecky?“
MEneGERkA naklonená cez široký parapet distribučného okienka nahliada do kuchyne a pýta sa tých, ktorí v nej pracujú.
„Ja nie,“ odpovedá jej pomocná kuchárka. „Čo sa stalo, slečna Kunchan-nim?“
„Ach, títo wākugini (wākugin – zahraničný turista v kórejčine. Autor) nevedia ani po anglicky! Niečo si mrmlú po svojom. Ako môžu ísť do zahraničia bez znalosti angličtiny!? Je to také hlúpe!“

Sama si hlupaňa! Pomyslel som si. Toto je predsa tvoja práca!
V inštitúte nám ešte v prvom ročníku dekan vysvetlil správny pohľad na túto problematiku: Budete vedieť jazyk oveľa lepšie než mnohí iní ľudia, povedal nám. Ale nemali by ste byť na to príliš hrdí a cítiť sa nadradene. Je veľa profesií, v ktorých sa pracovníci v pohode zaobídu aj bez znalosti cudzieho jazyka. Myslím, že nebudeme polemizovať o tom, že roľník, energetik, baník, to všetko sú profesie, ktoré sú pre spoločnosť veľmi dôležité. Títo ľudia môžu veľmi dobre pracovať aj bez znalosti angličtiny. A čo je najdôležitejšie, pamätajte si dobre: človek, ktorý nehovorí jazykmi, znamená pre vás prácu, vašu kariéru, váš zárobok. Keby zrazu všetci naokolo začali hovoriť inými jazykmi, vy ako prekladatelia by ste neboli vôbec potrební. Na to nikdy nezabúdajte.

Neubudlo by z teba, keby si sa naučila po nemecky, pomyslel som si o svojej MEneGERkE. Tá požiadala, aby sa asistentka opýtala aj ostatných v kuchyni, a popritom sa nevyberavo vyjadrovala o chuťových preferenciách turistov.

Áno, chute sú ďalšia kórejská zvláštnosť. Ukázalo sa, že Kórejčania nikdy nejedia nekórejské jedlá. Aj toto som už pochopil. A tiež som na tom pohorel. Nemali by ste sa spoliehať na početné reklamy *nekórejských* reštaurácií v Soule. Všetky tieto, takpovediac *európske* reštaurácie majú rovnaký vzťah k európskej kuchyni ako ja k jadrovej fyzike. Akékoľvek jedlo tam ponúkané je vyrobené podľa chuti Kórejčanov. Zrazu som si to uvedomil, keď mi v pizzerii, kde som chcel zjesť niečo bez tej hnusnej sladkokyslej omáčky, priniesli spolu s pizzou aj kimči!

Toto je koniec, uvedomil som si vtedy pri pohľade na páchnucu kapustu a pochopil som *osvietenie*, ktoré sa na mňa práve zosypalo: Asi si na to budem musieť nejako zvyknúť, inak tu zdochnem!

V pizzerii som si to uvedomil, ale pohorel som s jedlom v reštaurácii Golden Palace. Jeho šéfkuchár je Talian. Normálny, prirodzený Italiano, nie nejaký Kórejčan, ktorý prežil pár rokov v Taliansku. Hovorí sa, že ho našla a priviezla do Kórey samotná naša úžasná Kim Hje-bin. Jedného dňa, keď cestovala po slnkom zaliatej krajine cestovín a olív, sa zastavila na niečo na zjedenie v akomsi provinčnom mestečku pri ceste. A bola taká ohromená chuťou jedál, ktoré jej tam priniesli, že okamžite a bez váhania presvedčila kuchára, aby si zbalil veci a odišiel pracovať k nej, na druhú stranu zemegule. Netuším, koľko pravdy je na tejto

legende, pretože o pani najvyššej šéfke sa tu hovorí ako o mŕtvom, teda len v dobrom. No Talian varí naozaj super! Všetky steny sú plné jeho diplomov a vysvedčení v tmavých rámoch. Raz som ochutnal jeho polievku, ktorá ostala v hrnci a nešla na stoly hotelových hostí. Miestni ju nechceli. Ale ja... prečo neskúsiť normálne európske jedlo? Len čo som si vložil do úst prvý hlt, uvedomil som si: Mmm! Toto je rajske potešenie! Ako sa mi len cnie za normálnym jedlom!

Výraz obdivu na tvári Jun-mi neušiel bystrému oku Marca Benndetta, tak sa volá náš šéfkuchár. Každého človeka poteší, keď jeho práca nenechá ľudí ľahostajných. Marco ma odvtedy začal pravidelne kŕmiť a s potešením pozoroval, ako jem. Pár fráz, ktoré som vyslovil v jeho rodnom jazyku, *naučených naspamäť*, ako som mu povedal, naladilo jeho srdce mojim smerom. Nudí sa tu, sám, bez rodiny, medzi Kórejanmi. Som si istý, že pre neho sú rovnako cudzí a zvláštni ako pre mňa.

Ale moje *pochutnávanie si* a náhle priateľské vzťahy so šéfkuchárom neostali bez povšimnutia našej manažérky. Toto bol pre ňu úplný nonsens! Ako môže mať stážistka niečo spoločné so samotným šéfkuchárom reštaurácie, teda, okrem práce?! Vari ju má hostiť?! Veď podľa statusu nemá nárok na takýto vzťah! Čo si to tá mladá dovoľuje?

„Jun-mi!“ obrátila sa na mňa stroho, opäť pred svedkami. „Chceš ísť do Európy?“

„Prečo, slečna Kunchan-nim?“ nerozumel som.

„No, vidím, že ješ európske jedlo. Asi teda chceš odísť za hranice. Školu si ešte poriadne ani nedokončila.“

Čašníčky, svedkyne rozhovoru, sa ochotne zachichotali. Mlčím a neviem, čo odpovedať. Čokoľvek teraz poviem, bude to len horšie.

„Alebo možno nie si patriotka?“ Hjo-džu mi naďalej čistila žalúdok. „Nevšimla som si, že by si jedla kórejské jedlo s rovnakým potešením. Čo, nepáči sa ti naše jedlo?“

„Jednoducho, slečna Kunchan-nim, pán šéfkuchár varí veľmi chutné jedlá,“ začal som s povzdychom, uvedomujúc si, že nemôžem pretrpieť kritiku mlčaním. „Nikdy som nebola v zahraničí, a zrejme preto sa mi zdá jeho jedlo také nezvyčajné.“

Skrátka som zapol režim kajúcna hlúpa ovečka.

„Pfff!“ vydýchla Hjo-džu, pohrdavo sa na mňa pozrela a skonštatovala: „Aká si hlúpa, Jun-mi-jan! (doslova dievča. Pozn. autora). Rodičia ti nevysvetlili, že kórejské jedlo je najchutnejšie a najzdravšie jedlo na svete? Nepovedali to v škole?“

„Povedali,“ spustil som s ovisnutými plecami a zároveň som premýšľal, či mám začať šúchať špičkou topánky po podlahe, aby som posilnil obraz kajúceho hriešnika. Alebo to bude už priveľa?

„Zle ti to povedali!“ vychrlila Hjo-džu. „Alebo si to všetko vypustila z hlavy, ako púšťáš z hlavy, čo ti hovorím ja!“

Čašníčky sa opäť zachichotali, ja som sa kajal, párkrát som sa poklonil, sľúbil som sa viac snažiť a spokojní s mojim pokáním ma milosrdne pustili. Odvtedy sú však pre mňa majstrovské kulinárske diela Marca Benndetta zakázané, moje hodnotenie v očiach kolektívu kleslo ešte nižšie a svoju šéfku som začal považovať za šialenú patriotku. A teraz táto abnormalita na dvoch nohách hľadá človeka, ktorý vie po nemecky! Čo s tým mám robiť? Predstierať, že sa ma to netýka a nevenovať tomu pozornosť? O čom Nemci šprechujú? To nebude len tak. Potrebujú lieky, alebo majú nejakú potravinovú alergiu? Nakŕmime ich, ale sanitka cez záveje neprejde... Bude mŕtvola. Potrebuje hotel mŕtveho hosťa? Myslím si, že nie. No potom prezradím svoje znalosti. Potrebujem to, alebo nie? Možno z toho budú problémy... Alebo možno nebudú... Ak však porovnáam hypotetické problémy s ľudským životom, tak... tak sa musím vysporiadať s Nemcami!

„Frau, ich weiß ein wenig Deutsch!“

Hjo-džu, ktorú som odzadu oslovil po nemecky, sa otriasla prekvapením a prudko sa otočila, jej tvár sa zmenila. Žena takmer nadskočila.

Aha! Zlomyselne som si pomyslel. Vydesila si sa, čo? To máš zato, že ohováraš cudzincov za ich chrbtom!

„Čo si povedala?“ opýtala sa a prekvapene na mňa civela.

„Kunchan-nim, povedala som, že viem trochu po nemecky.“

„Ty?! Po nemecky?! Odkiaľ?!“

„Chodila som na kurzy. Môžem to skúsiť preložiť.“

„Na kurzy nemčiny?“ úprimne mi neverila Hjo-džu. „V škole?“

Vyzerá to tak, že znovu neúspešne klamem. Prečo by inak ostala taká prekvapená? Možno sú v miestnych školách iba kurzy angličtiny. A čert vie! Takže treba odvieť pozornosť od školy niekam inam!“

„Kunchan-nim, a prečo nie je v hoteli niekto, kto hovorí po nemecky? Nemali by mať zájazdové skupiny svojho tlmočníka?“

Úbohý pokus, no nič iné mi nenapadlo.

„Títo turisti sa vrátili z letiska,“ vysvetlila mi so začudovaným výrazom v tvári šéfka, „už prešli registráciou a išli na palubu. Počasie sa však zhoršilo a let im odložili. Čakali dlho, ibaže let napokon zrušili. Poslali ich spať, ale tlmočníci sprevádzajúci skupinu už odišli a pre sneh sa nedokázali vrátiť. V hoteli sú ďalší wākugini, ktorí nehovoria po anglicky. Vrátili sa preto, lebo lietadlá nelietajú.“

„Ach, už chápem, kunchan-nim,“ prikývne.

„Jun-mi, ty naozaj hovoríš po nemecky?“

„Trochu. Myslím si, že im porozumiem, kunchan-nim.“

„Nemôžem tomu uveriť!“

„Zwei Dinge erfellen das Gemüt mit immer neuer und zunehmenden Bewunderung und Ehrfurcht, je Züfter und anhaltender sich das Nachdenken damit beschäftigt: Der bestirnte Himmel über mir, und das moralische Gesetz!“

„Čo... A čo to znamená? Čo si to povedala?“ prižmurila na mňa oči vrchná riaditeľka haly.

„Dve veci vždy naplnia dušu novým a silnejším prekvapením a úctou, čím častejšie a dlhšie na ne myslíme, a to: hviezdne nebo nado mnou a mravný zákon vo mne!“ s povzdychom som preložil.

Hjo-džu sa na mňa mlčky zahľadela, hodnotiac, a mierne natočila hlavu nabok.

Stojím, mlčím a so záujmom pozorujem jej tvár.

„Hmm, Jun-mi, si naozaj taká múdra?“ opýtala sa napokon, keď sa ticho už dlho vlieklo.

„Trochu, kunchan-nim,“ opätovoľ som jej úsmev.

„Slečna manažérka!“ skríkol v tej chvíli pomocný kuchár, vbehnúc do výdajne, a prinútil nás otočiť sa k nemu. „Opýtal som sa! Nikto tu nevie po nemecky! Iba po anglicky!“

„Dobre,“ povedala Hjo-džu a otočila sa na mňa. „Podme! Dúfam, že sa za teba nebudem musieť hanbiť, Jun-mi! Hlavná vec, ktorú musíš pochopiť, je, čo títo wākugini potrebujú a povedať mi to. Ja zariadim, čo bude treba. Rozumieš?“

„Áno,“ prikývol som krátko, bez toho, aby som pridal slovo kunchan-nim.

„Pod!“ prikázala, otočila sa mi chrbtom a zamierila do reštaurácie.

„Medchen, Medchen! Bitte hilf mir!“

Otočím sa. Tá istá plnotučná frau, s ktorou už boli cez deň problémy, znovu jej rozrušený pohľad a aktívna gestikulácia. Veľmi emotívny typ človeka.

„Čo sa stalo, frau?“ (po nemecky)

„Prepáčte, prosím, pomôžte mi. Mladý muž na recepcii nechápe, čo mu hovorím. Preložte mu to!“ (po nemecky)

„Áno, dobre,“ hovorím jej. „Len poviem svojmu nadriadenému o mojej neprítomnosti.“

Čo sa jej stalo tentokrát? Pomyslel som si, smerujúc z chodby do kuchyne vyhľadať Hjo-džu. Práve teraz by tam niekde mala byť. Dúfam, že s manželom pani je všetko v poriadku. Je

tučný ako prasa a má červenú tvár. Nie som lekár, ale hovorí sa, že ľudia s takouto tvárou majú *skákový* tlak. Čo ak dostane infarkt? To by mi ešte chýbalo!

Môj prvý predpoklad, totiž že Nemci majú nejaký druh alergie, sa ukázal byť správny. Manžel frau mal zriedkavú alergiu na zelerový olej. A tiež na potravinársku prídavnú látku E245.

No, to ma teda podrž! Pomyslel som si, keď som prvýkrát v živote počul o existencii zelerového oleja. Ale čo ja s tým?! Ak to ľudia tvrdia, potom to asi bude pravda. Nevymýšľajú si predsa, všakže?

Pokojne som preložil Hjo-džu požiadavku vylúčiť zelerový olej a prísadu E245 z jedál pre nemecký pár. Manažérka z pohľadu na to, ako voľne komunikujem s wākuginmi v ich jazyku, od prekvapenia upadla do akéhosi zmätku. Po zistení všetkých detailov od nevýslovne natešenej frau a poklone sme so šéfkou odišli do kuchyne odovzdať nadobudnuté informácie šéfkuchárovi. No ukázalo sa, že to nebude také jednoduché. Anglický slovník Marca Benndetta neobsahoval slová, ktoré sme mu potrebovali sprostredkovať!

Do frasa! Pomyslel som si, keď som sa podráždene pozoroval jeho rozhovor s Hjo-džu. Si skvelý kuchár, ale nemohol si sa lepšie naučiť po anglicky?! Ved' nestojíš pri sporáku v rodnom talianskom Vidlákove, ale pracuješ v cudzine!

Skrátka som znovu musel zasiahnuť. Pochopil som, že tu môžem ešte dlho postávať a pozorovať ich verbálny súboj, a napriek tomu sa želaný výsledok nemusí dostať, lebo Marco by mohol pochopiť všetko zle. Preto som napľul na svoje inkognito a po taliansky, v troch krátkych vetách, mu vysvetlil, čo sa od neho vyžaduje.

Ach, tie ich tváre, keď ma počuli!

„Prečo si mi skôr nepovedala, že vieš po taliansky?“ bola prvá otázka, ktorú mi šéfkuchár položil, keď sa prebral zo strnulosti.

„Hambila som sa.“

„Prečo?“

„Pre moju výslovnosť. Nemala som veľa praxe, som si istá, že moja výslovnosť je hrozná.“

„Hovoríš po taliansky veľmi dobre!“

„Gracias, signor!“

Potom ma spolu s manažérkou začali mučiť otázkami čo a ako?, ale pripomenul som im hladných hostí a odložil objasnenia na neskôr.

Nemcov sme poriadne nakŕmili. Aspoň teda, odišli od nás po vlastných.

A je tu zas! Tá istá frau! Znova sa niečo stalo. Hlavne, aby sme neotrávili jej manžela. Nech zomrie na čokoľvek, len nech to nie je na naše jedlo!

„Ona hovorí, pán kunchan-nim, že v jej izbe je veľmi chladno. Prefukuje jej cez okná.“

„Áno, áno,“ kunchan-nim inteligentne prikyvuje, no z jeho výrazu vidím, že nevie, čo má urobiť. Pak Ši-jun je meno recepčného, ktorému prekladám sťažnosti zmrzutej frau. Vyzerá tak na dvadsaťpäť rokov. Aj keď sa môžem mýliť a je starší. Vždy som mal problémy s určovaním veku partnera podľa vzhľadu a, navyše, je to ázijská tvár!

Pauza. Nemka hľadá s očakávaním na Si-jun, on trochu zmätený zas na ňu a ja, so záujmom na nich oboch, čakajúc, čo povedia.

„Sonbä,“ obraciam sa s radou na svojho staršieho kolegu, keď vidím, že nenastal žiadny pokrok, „trhliny treba prelepiť lepiacou páskou. V izbe bude teplejšie.“

„Myslíš?“ otočí sa ku mne.

Myslím si, že ma chybné zabijú, ak budú nútené drhnúť zaschnuté lepidlo, ktoré ostane po lepiacej páske na oknách, to si myslím! Musíme však niečo urobiť! Nečinnosť personálu by mohla pokaziť povest' hotela!

„Áno,“ hovorím. „Urobila som to doma. Hneď sa oteplilo.“

Ši-jun sa na pár sekúnd zamyslí.

„Dobre teda. Dám príkaz slúžke,“ zobral telefónne slúchadlo: „Povedzte tejto pani, aby si nerobila starosti. O chvíľku bude všetko v poriadku.“

„Veľmi dobre hovoríš po nemecky,“ pochválil ma Si-jun, keď pozoroval frau, ako ide k výťahom, spokojná s výsledkom rozhovoru.

„Ďakujem, sonbä!“

„Kde si sa to naučila?“

„Učila som sa navyše. Mám talent na jazyky.“

„Achch, dobre! Na akej univerzite študuješ?“

„Neštudujem na univerzite. Zrazilo ma auto. Kým všetci robili skúšky, ja som bola v nemocnici.“

„Uuu...!“ pokrútil chlapík smutno hlavou a súcitne sa na mňa pozrel: „Aká smola!“

„Nevadí, sonbä! Skúšky zložím o rok! Hlavná vec, že žijem!“

„Áno, to je hlavné,“ usmial sa unavene sonbä. „A ty si optimista!“

„Ďakujem, Ši-jun ssi,“ (ssi - apel na neznámych ľudí menom. Poznámka autora.) uklonil som sa. Ak sa nad tým zamyslím, čo iné mi okrem optimizmu ostáva?

„Vieš ešte nejaké iné jazyky?“

„Viem anglicky a taliansky, sonbä.“

„Ó! A aké je tvoje skóre v toike?“

„Deväťstodeväťdesiatdeväť bodov.“

„Uuuu!“ udivil sa, a potom sa zamyslel.

„Pôjdem, sonbä?“ opýtal som sa, keď som zbadal, že je niekde v astrálnej rovine, a uvedomil som si, že je čas vrátiť sa do reštaurácie roznášať podnosy s taniermi.

„Pomôžeš mi?“ spustil zrazu.

„Ako?“

„Zastúpiš ma? Celú noc som mal službu. Nato som bol celý deň na nohách. A ešte mám pred sebou ďalšiu celú noc. Už mi volali, že ma nevymenia. Chcem sa aspoň trochu vyspať.“

„Hmm. Lenže ja pracujem v reštaurácii. A neviem, čo sa má robiť na recepcii. A aj tak idem domov. Môj pracovný deň sa čoskoro skončí, sonbä!“

„Myslím, že by si mala radšej ostať,“ odtušil, otočil hlavu a zahľadel sa cez veľké sklenené okná do ulice. „Vonku husto sneží, fúka a je veľká zima. Dnes večer by bolo bezpečnejšie stráviť noc v hoteli.“

Pozrel som sa von oknom. Bolo tam poriadne nasnežené a už úplná tma. Áno, bolo by rozumnejšie zostať v hotely. Ak sa však zdržím, budem musieť ďalej *makat'*. A to som sa už dnes dosť *rozbiť* prácou za troch. Aj keď by som, samozrejme, *mohol pripomenúť*, že Jun-mi je neplnoletá a takým spôsobom sa práci vyhnúť, no myslím si, že by to bolo nesprávne. Situácia je zložitá, ľudí je málo, všetci pracujú aj za svojich neprítomných kolegov. Takže by som mal spolupracovať ako ostatní. No naozaj som unavený, a vôbec sa mi nechce nosiť ťažké tácky. A večera je ešte len pred nami. To sú minimálne dve hodiny tvrdej driny. Je mi jasné, že hostia v tomto počasí nikam nepôjdu a budú večerať v hoteli. Lepšie by bolo odísť domov, je však dosť možné, že metro medzitým úplne odstavili. Budem sa musieť zas vrátiť, čo znamená prekonať cestu k metru a späť. V snehových závejoch, v mraze, potme.

„Čoskoro ti skončí zmena, nie?“ pokračoval Si-jun, čím ma vytrhol zo snenia. Očividne ho už nebavilo čakať, kým sa rozhodnem.

„Áno, sonbä,“ prikývol som.

„Si unavená?“

„Áno.“

„Práca v reštaurácii je ťažšia než tu, na recepcii. A tu by si mohla hotelu veľmi pomôcť. Uviedol by so to v správe pre vedenie. Čo si o tom myslíš?“

„Čo tu mám robiť, sonbä?“

„Vlastne, momentálne nič. V takomto počasí nikto nepríde ani neodíde, preto wākuginom netreba vystavovať žiadne dokumenty. Stačí byť prítomný. Áno, pre každý prípad. Zrazu sa niekto ozve, alebo sa niečo stane, chápeš?“

„Áno, rozumiem, sonbä!“

A čo? Táto práca mi vyhovuje! Netreba sa trmácať domov za tmy cez záveje a netreba si lámať chrbát pri prenášaní táco. Budem pomáhať ľuďom. Aj vedenie o tom bude informované. Možno mi dajú cenu za hrdinstvo? Musím len zavolať onni a umma... (umma - matka, po kórejsky, pozn. autora)

„Samozrejme, že vám pomôžem, sonbä! Ale treba sa nejako dohodnúť s mojimi nadriadenými.“

„Ja to zariadim,“ žmurkol na mňa Si-jun, znova zdvihol telefón a široko sa usmial. „Dnes som najdôležitejšou osobou v tomto hoteli. A keď budem spať, ty budeš najdôležitejšia.“

„Ja?!“

„Áno. Podľa inštrukcií, v situácii, keď nie je prítomné vedenie, robí všetky rozhodnutia službukonajúci na recepcii. Preto nevydávaj žiadne vážne príkazy, kým spím!“ Ši-jun sa na mňa opäť naširoko usmial a ja, úprimne povedané, som bol zmätený z toho, čo som práve počul.

„Sonbä, možno by bolo lepšie... keby ste vzali niekoho skúsenejšieho. Ja nič neviem!“

„Neboj sa. Som tu, nablízku. Keby niečo, zobud' ma! Vieš, prečo chcem, aby si ma zastúpila práve ty? Môžu zavolať z Európy alebo z Ameriky. Dochádza k určitým prerušeniam komunikácie a ľudia sa nevedia dovolať svojim blízkym cez mobilné telefóny. Ale každý vie, že máme zlé počasie. Ľudia sú znepokojení a volajú priamo do hotela, snažia sa zistiť niečo priamo od nás. Takéto výzvy boli tri. Tí, čo volajú, nevedia po kórejsky a nevedia dobre po anglicky. Myslím si, že keďže ovládaš viacero jazykov, bude pre teba jednoduchšie porozumieť cudzincom a tomu, čo chcú. Understand?“

Už chápem, prečo si vybral práve mňa! Pomyslel som si a prikývol som: „Chápem.“

„Máme veľmi malý sklad. Vždy nám privážali čerstvé potraviny, nikdy sme nemali žiadne problémy. Lenže včera večer nič nepriviezli. Aj dnes volali, že nemôžu prísť. Na večeru som použil posledné potraviny. Zajtra ráno nebude z čoho variť!“

O desiatej večer *prišiel* prvý problém za päť hodín. Pred piatimi minútami dobehol na recepciu sám šéfkuchár hotela a oznámil, že v jeho kuchyni sa minulo jedlo. Čím bude kŕmiť hostí zajtra na raňajky, nevie. Keďže bola táto záležitosť mimoriadne dôležitá, zobudil som Si-juna a informoval ho, že zajtra ráno všetci zomrieme od hladu. Ten, rozospatý, hneď nepochopil, čo sa deje, vyskočil ako obarený. Zrejme zachytil iba: „Všetci zomrieme!“

Teraz práve pracujem ako prekladateľ medzi ním a Marcom. Marco s radosťou presunul zodpovednosť za výstavbu viet a slovnú zásobu na mňa. Načo má mučiť svoj mozog angličtinou, keď môže všetko povedať pekne po taliansky?

„Hotel je však plný len z polovice. Prečo nie je dostatok jedla?“ nerozumie Si-jun.

Vyzerá to tak, že sonbä neverí tučnému Talianovi. Naozaj si myslí, že všetko jedlo zjedol on sám? Alebo ho podozrieva, že nevie správne spočítať zásoby jedla v špajze?

„Varíme jedlo z najlepších drahých produktov, ktoré stoja veľa peňazí. Snažíme sa preto nevytvárať si zásoby a vychádzať z kalkulácie existujúcich potrieb,“ pomaly, s úctivým pohľadom odpovedá šéfkuchár na otázku. „Taký je príkaz pani prezidentky hotela.“

„A-ha, chápem,“ napokon dochádza ospalému Si-junovi. „A čo mám teraz urobiť?“

„Na prípravu jedla potrebujem potraviny,“ trpezlivo, ako idiotovi, vysvetľuje Marco.

„Ale kde vám ich mám zobrať?“ sonbä na neho zvyšuje hlas.

„Váš problém,“ pokrčí plecami šéfkuchár. „Sú produkty – varím, nie sú produkty – nevarím.“

Marco mi prikývne, otočí sa chrbtom a vznešene vojde do svojej kuchyne, pričom považuje rozhovor za ukončený. Zdá sa, že ani on nemá Kórejčanov príliš v láske.

„Prekliaty wākugin!“ nahnevane za ním zasyčí Si-jun, avšak až keď sa ten stratí za dverami kuchyne. „Žiadne spôsoby!“

„Aha,“ súhlasím s nadriadeným.

„Kde mu zoženiem jedlo uprostred noci?“

„V obchode?“ predpokladám.

„V akom obchode?“ nechápe. „Pre reštauráciu berieme produkty len od špeciálnych dodávateľov!“

„Je to mimoriadna situácia, sonbä,“ namietam. „Teraz nejde o to, predložiť im lahôdky, ale dať im na stôl aspoň niečo! Jest', alebo nejest', takpovediac. Myslím si, že postačí zájsť do najbližšieho supermarketu a nakúpiť párky, jogurty, nejaký chlieb. Môžete zobrať aj klobásy, syry, vajcia, ovsené vločky, mlieko. A ráno im pripravte európske raňajky. Tým, ktorí sa zajtra budú rozhorčovať nad nedostatkom sortimentu, vysvetlíme, že prežíranie sa škodí zdraviu. Pre nás je hlavné prežiť ráno. Meteorológovia v televízii sľubovali už okolo obeda teplejšie počasie a koniec sneženia. Cesty budú sprejazdnené a potraviny dovezené. A potom príde vedenie hotela. Nech sa zodpovedá ono!“

„Hmm?“ sonbä sa na mňa s veľkým prekvapením zahľadí, chvíľu sa zamýšľa a po niekoľkých sekundách mi položí novú otázku: „Vlastne, áno, toto je asi jediná možnosť. Ale ako tie potraviny priniesť? Bude ich veľa. Na to treba auto.“

„Vezmite si z garáže vodiča a auto,“ myknem plecami. „Má hotel garáž? Ak nemáte nákladné auto, použite autobus. Určite sú tam nejaké autobusy!“

„A kto pôjde do potravín?“ pozrie sa na mňa Si-jun.

„Tak niekoho delegujte, sonbä!“ pokrčím plecami a roztiahnem ruky: „Vy tu velíte!“

Doriti, všetko mu treba vysvetľovať! Ešte sa neprebudil, či ako?“

Sedím, do nikoho nerýpem, pozerám telku. V televízii ukazujú, ako horí budova Ministerstva pre mimoriadne situácie v Soule. Zábavné. Nie, toto určite nie je normálna krajina! Modrým plameňom plápolá hlavná opora a nádej národa, Ministerstvo pre mimoriadne situácie v Soule. No, úprimne povedané, plamene nie sú modré, ale tmavočervené, s množstvom čierneho dymu. Akoby vo vnútri horel sklad pneumatík. A horí dobre. Poriadne. Vyzerá to tak, že Ministerstvo má veľkú šancu zhorieť do tla. Nie som hasič, ale zdá sa mi, že dve hasičské autá na taký požiar zjavne nestačia. Novinár, ktorý o incidente informoval, v zákulisí narýchlo hovorí, že podľa predbežných informácií požiar vypukol v rozvodni, kde sa nachádzajú dieselové generátory.

Naftové horeli ako fakľa? Rozmýšľam nad možnou príčinou požiaru. No, čo by tam ešte mohlo vzplanúť? Presnejšie, z čoho? Prišli tam, aby spustili motory, ale tie zamrzli. Tak sa ich rozhodli trochu zahriať, *vtipkári*.

Aj ja tu mám veselo. Keď som Si-junovi navrhol, aby si vybral niekoho, kto pôjde nakupovať, ani mi nenapadlo, že si vyberie sám seba. Lebo ženy poslať nemožno, v nákladiaku sú len dve miesta a ešte treba vypísať potvrdenku na jedlo, lebo nikto nemá takú hotovosť. A on, ako vedúci, pôjde, dohodne sa a všetko zariadi. Priam šéf – hrdina! No, do frasa, ak si taký netrepezlivý, choď! Hoci bolo celkom možné poslať tam jedného z Marcových pomocníkov. Zrejme na to nemal dostatok odvahy. Všimol som si, že Kórejčania sa k cudzincom správajú s veľkou úctou. Skoro ako my v Rusku. Všetci sa im zdajú byť výnimoční. Jasný komplex menejcennosti.

A *domácnosť* nechal sonbä na mne. Úplný blázinec.

Spýtal som sa ho: „Určite ma tu treba?“

„Vrátim sa maximálne do hodiny!“

Lenže už prešlo jeden a pol hodiny, a šéfa nikde! Možno sa s vodičom stratili? Alebo išli na nábrežie a spadli z mosta? A teraz tam krmia miestne karasy, kým ja ich tu stále čakám? No, to je nepravdepodobné. V meste je ťažké stratiť sa, ale cestou k rieke je treba prekonať

extrémne vysoké záveje. S najväčšou pravdepodobnosťou niekde zastali a nemôžu sa pohnúť. A že nevolajú, môže byť preto, lebo majú pre mráz vybité batérie, alebo im nefunguje mobilné spojenie. V Soule bola v niektorých oblastiach prerušená elektrina, počkám. Prídu. Alebo zavolajú. Do rána času dosť. Opravia to.

V hotely je ticho. Všetci hostia boli nasýtení, každý kto sa zaujímal o počasie, bol informovaný. Dodatočné prikrývky sú vydané, okná utesnené lepiacou páskou. Bar je pre nedostatok personálu zatvorený, hostia sa rozišli do izieb, chystajú sa spať. Nie všetci, pravda. Vo vstupnej hale niektorí *nespavci* sledujú kórejské varieté na veľkom televízore. Masochisti! Čomu rozumiete bez znalosti kórejčiny? A hoc aj s kórejčinou, ako viete, kedy sa máte smiať? Na ich mieste by som už dávno šiel spať. Hoci, títo podnikaví wākugini väčšiu pozornosť než televízoru udeľujú tajnému rozlievaniu alkoholu. Zahrievajú sa, paraziti, zvnútra. Pravidlá porušujú. Á, Boh s nimi!

Crrrn! Crrrn!

Náhle zvonenie telefónu ma prinútilo prekvapením poskočiť.

Konečne je tu hovor z Európy, pomyslel som si a zdvihol som telefón, kvôli ktorému tu sedím.

„Hotel Golden Palace, recepcia. Dobrý večer, službukonajúca Pak Jun-mi vás počúva!“

„Dobrý večer!“ odpovedal mi vzrušený mladý ženský hlas. „Tu je hotel Lesný útulok, hovorí Li Jo-won! Vypli nám svetlá! A spolu s nimi aj kúrenie! Čo máme robiť?!“

„To je veľmi zlé. Ale prečo voláte nám?“

„Kam inam mám volať? Ste náš hlavný hotel! Lesný útulok je súčasťou hotelového reťazca Sea Group Corporation. Preto volám vám!“

Upssss... aká neprijemnosť! Ani som nevedel, že máme aj iné hotely.

„A čo, nemáte tam nikoho z vedenia, kto by mohol ten problém vyriešiť?“

„Pán riaditeľ a jeho zástupca na volania neodpovedajú. Doteraz sme si dokázali poradiť sami, no teraz sú svetlá zhasnuté... a ja neviem, čo mám robiť!“

„A čo generátory? Máte núdzové generátory?“

„Nie. Ešte nikdy nám nevypli elektrinu!“

„Jasné... Volali ste elektrárňam? Čo povedali?“

„Povedali, že momentálne to nevedia vyriešiť. Opravia to až zajtra poobede. Volám, pretože potrebujem evakuovať hostí! Nemôžeme ich tu nechať po celú noc. Sú medzi nimi deti a starší ľudia. A ženy!“ v dievčenskom hlase cítiť znepokojenie.

„Upokojte sa!“ hovorím. „Nebojte sa, urobíme všetko, čo sa dá. Volali ste záchrannú službu?“

„Áno, ale neodpovedajú!“

„Rozumiem... máte kam evakuovať ľudí?“

„Nie!“

„Prečo?“

„Náš hotel sa nachádza ďaleko od mesta, v lese. Diaľnica je od nás vzdialená deväť kilometrov po ceste druhej triedy. Teraz je celá zasypaná snehom. Autobus po nej neprejde. A my nemáme ani autobus!“

„Nemáte žiadny autobus?“

„Nemáme! Hotel je malý. Štyridsať izieb. Preto nemáme vlastný dopravný prostriedok. Neviete o tom? Prečo nič neviete? Máte taký mladý hlas. Koľko máte rokov, Jun-mi ssi?“

„Sedemnášť, sonbä.“

„Sedemnááášť! Dievča, čo robíš na recepcii?! Okamžite zavolaj jedného zo starších! Toto nie je vtip!“

„Áno, to nie je vtip, sonbä. Len okolnosti sa vyvinuli tak, že hlavnou aj staršou som teraz ja,“ stručne vysvetľujem situáciu a prečo sedím na recepcii.

„A čo mám teraz robiť?“ pýta sa Jo-won v úplnom zmätku.
„Zostaňte na telefóne, sonbä,“ odpovedám, „my máme autobusy a ja sa pokúsim zorganizovať evakuáciu vášho hotela. Koľko ľudí tam máte?“
„Šesťdesiatšesť plus sedem zamestnancov.“
„Chápem. Čakajte. Kam vám mám zavolať?“
„Číslo je v adresári, no pre každý prípad si ho zapíšte.“
Zapísal som si číslo a s tým, že určite zavolám, som zložil.
Tak, a teraz čo? Čo mám robiť?

Koža dvanásť

Miesto: *Golden Palace, recepcia.*

Čas: *Skoro jedenásť hodín večer.*

„Telefón účastníka je vypnutý, alebo je momentálne mimo dosahu. Zavolajte, prosím, neskôr!“

Aha! Pak Ši-jun je stále mimo dosahu! Posledný na zozname! Do čerta!

Prvá vec, ktorú som urobil, keď som Jo-won sľúbil, že všetko bude v poriadku, bolo, že som si *sadol k telefónu* a vzal som adresár. Začal som obvolávať zodpovedné osoby z vedenia s tajnou nádejou, že mi niekto zdvihne a odpovie. Potom by bolo možné problém prehodiť na niekoho iného. Ale! Všetci akoby cítili, že mi telefón nemajú brať, alebo neboli k dispozícii.

„Pche!“ vydýchol som si pri pohľade na otvorenú stránku. „Budem to musieť vyriešiť sám. Kde začať?“

Zavolám do garáže! Aké sú naše šance dostať sa do hotela? Takže garáž... 15-71...

Nooo, ááánooo... Ako sa dalo predpokladať, pomyslel som si po zložení telefónu. Kde zoženiem traktor?

V garáži ma *potešili*. Áno, majú dvoch vodičov, šesť autobusov s plnými nádržami a v pojazdnom stave. Áno, vodiči vedia, ako sa dostať k hotelu v lese. Lenže, oni sa tam nedostanú. Zaseknú sa v neprejazdných závejoch. Tak to opísal človek, s ktorým som hovoril. A ja mu verím. Neviem si predstaviť obrovský poschodový turistický autobus rútiaci sa po zasneženej ceste. Treba buď traktor s lyžicou, ktorá im uvoľní cestu, alebo ťahač, ktorý ich bude ťahať za sebou. O odhrnutej ceste môžem len snívať. Neviem, ako rýchlo tu dokážu sprejaziť cesty, ale zdá sa mi, že to môže byť ako-tak hotové niekedy k zajtrajšiemu poľudniu. Kedy to už vlastne nebude ani potrebné. Traktor vyzerá reálnejšie. Rýchlejšie. Kde ho získať? Buď traktor, alebo bager s lyžicou? Hmm... Ministerstvo pre mimoriadne situácie, alebo cestné služby. Teraz zavolám. Pfff! Mám pocit, že to nebude ľahké. Dobré, skôr ako tam zavolám, mal by som niečím zamestnať personál a hostí hotela Lesný útulok. Akoukoľvek aktívnou činnosťou. Čakanie po tme na smrť zamrznutím nie je najlepšia zábava. Čo ak niekto dostane srdcový záchvat? To nepotrebujeme. Nech sa radšej pripravujú na evakuáciu. Fráza **pohyb je život**, vyzerá v takomto kontexte veľmi pravdivo. Kým sa budú hýbať, nezamrznú. Čo majú teda robiť?

Pritiahol som k sebe kocku žltých nálepiek a zobral si pero.

Takže! Prvá vec, ktorú by mala Jo-won urobiť, je zhromaždiť všetkých hostí v jednej miestnosti. Tak im bude teplejšie. Vyhlásiť to cez hotelový vysielací systém, ak teda funguje... nemajú elektrinu. Tak nech osobne prejdú všetky izby a upozornia každého. Zároveň skontrolujú, či sú vypnuté elektrické spotrebiče a či tam *načierno* nie sú zapojené nejaké ohrievače. Je nepravdepodobné, že by si turisti v batožine priniesli vlastné ohrievače, ale, ako sa hovorí, náhoda je sviňa! Zapnú elektrinu, v prázdnom hoteli nastane skrat... a všetko ľahne popolom. Mimochodom, musí tam ostať nejaká ochranka. Pre každý prípad. Pár

chlapov. Do rána to nejako prežijú! Nech im dajú kľúče od baru! Takže... Čo ďalej? ÁNO! Nech dôsledne spočítajú všetkých turistov podľa zoznamu. Aby náhodou v hoteli nezabudli nejakého opilca, z ktorého bude ráno už len mŕtvola. Takže... Treba vypustiť vodu z vodovodného systému! Mali by vedieť, kde sa v hoteli uzatvára voda. A ako ju vypustiť. Hoci, to druhé možno nevedia. Ak v hoteli nie je zámočník, tak z toho nič nebude. Ale kde sa nachádza ventil, to predsa vedieť musia. A ak to nevedia, nech zatvoria hlavné ventily a otvoria kohútiky s teplou a studenou vodou na prízemí. Všetka voda zo stúpačky klesne. Áno, ostane v trubkách od vstupu po prvé poschodie, ale čo s tým? Výmena tohto *kúsku* bude jednoduchšia než výmena potrubia v celom hoteli. Ďalej, zhromaždiť všetky prikrývky, nech si ich vezmú so sebou. Osobné veci nech ostanú v hoteli. Vezmú si ich neskôr. Batožina má nadváhu. Pre autobus, ktorý sa prediera snehovými závejmi, to môže byť kritické. Čo ešte? Mmmm. Áno, to je asi všetko! Ak si ešte na niečo spomeniem, zavolám a dám im vedieť. A zatiaľ... Nech začnú s prípravami!

Zdvihol som telefón a vytočil číslo hotela Lesný útulok.

„Haló? Je to hotel Lesný útulok? Volám z hotela Golden Palace, Pak Jun-mi. Sonbä, si to ty? Dobrý večer, sonbä! Sonbä, vezmi si pero a napíš si, čo máš robiť. Áno, čakám... Takže po prvé. Oznám hotelovým rozhlasom...

(o päť minút neskôr)

... áno, áno, Jo-won sonbä! Hneď ako sa k vám dostaneme, určite vám to oznámim! Medzitým konajte! Pripravte sa na evakuáciu! Sonbä, nebojte sa, určite si spolu poradíme! Keby niečo, hneď mi volajte! Áno, áno, určite! Chod'te, pracujte! Fúúúh!“ vydýchol som si a zložil som telefón. Aké ťažké je hovoriť so ženou, keď je na pokraji paniky. Samozrejme, dá sa to pochopiť, ale nie je to koniec sveta, neletí na nich žiadna atómová bomba. Majú len prežiť jednu noc. Do frasa, kde je ten Park Si-jun?! Blbeček! Ako mohol takto zmiznúť? Dobre, treba pohladať traktor, prípadne náhradu zaň... Taaaaak, na koho sa môžem obrátiť? Začnem možno Ministerstvom pre mimoriadne situácie. Možno konečne dohoreli a ten ich bodrel-chaos sa už skončil. Musia mať nejaké záložné veliteľské stanovište pre prípad takýchto incidentov, nie? Poďme na to!

Nie, Ministerstvo pre mimoriadne situácie neodpovedá, zdá sa, že načisto ohluchli. Čo je toto za úrad? Otrhať im ruky za takú organizáciu! Dobre, zavolajme políciu, hasičov, záchranku a... nejakých stavebných robotníkov!

(o pätnásť minút neskôr)

Šialené! Soul je taký obrovský, ale traktor nie je kde zohnať!

Zložil som a premýšľal. Všade ma odmietli. Na polícii povedali, že majú dve vhodné autá, no obe sa pokazili. Skrátka zamrzli. Lekári povedali, že o niečom takom počujú prvýkrát, že by vraj mali mať traktor s lyžicou. A mobilné nemocnice sú pod velením Ministerstva pre mimoriadne situácie, ktoré stále úspešne dohára. U cestárov, ku ktorým som sa len ťažko dovolal, mi operátor nahnevaným hlasom povedal, že teraz nič nemajú a do rána ani nič mať nebudú. Všetka technika je vonku, pracuje na dôležitých zadaniach a v žiadnom prípade ju nie je možné odtiaľ odvolať. Ešte však existujú *zmiznuté* brigády, s ktorými stratili kontakt a ktoré tiež niekde pracujú. Ak sa po skončení práce ohlásia, tak potom možno...

V dvoch stavebných úradoch, na ktoré som pre každý prípad *cinkol*, mi vôbec neodpovedali. Všade, kam som zavolať, si môj prípad poznačili ako veľmi vážny a súrny, ale aký to má pre mňa momentálne význam? Nie sú žiadne traktory! A čo teraz?

Vyzerá to tak, že sa musím pohnúť niekam vyššie, pomyslel som si. K vláde. Zavolať samotnému prezidentovi! Ak zamrznú cudzinci, bude to škandál svetového formátu! Každému, koho sa to aspoň trochu týka, sa dostane, vrátane mňa. Mne možno najviac. Ako

neplnoletú Jun-mi do väzenia nepošlú, takže na ňu hodia všetko, čo sa bude dať. Do čoho som sa to namočil?! Dobre, kde nájdem telefónne číslo na prezidenta? Alebo aspoň do jeho kancelárie? Dúfam, že všetky dôležité čísla sú na internete. Ako v armáde! Stop, stop, stop! Ešte som nevolal vojakom! Oni ťažkú techniku určite majú! Ako to, že som na nich zabudol? Mám deravú hlavu! Takže... Počítač funguje a internet nespadol. Tu! Webová stránka Ministerstva obrany Južnej Kórey. Pffff, moje obľúbené hieroglyfy... Áno! Službukonajúci... Telefón. Dúfam, že tam nezhoreli ako záchranári.

Zdvihnem telefón a vytočím číslo. Odpovedajú na druhé zazvonenie.

„Ministerstvo obrany, službukonajúci poručík Kang U-song, počúvam!“

„Recepcia hotela Golden Palace, Pak Jun-mi! Poručík, v ohrození sú životy civilistov! Deti, starí ľudia, ženy. Cudzinci, šesťdesiatšedem ľudí a sedem Kórejčanov, všetci zamrznú v hoteli Lesný útulok, v ktorom je vypnutá elektrina a kúrenie. Potrebujem pomoc!“

Pauza. Poručík sa zamyslí a nájde riešenie: „Prepínam vás na službukonajúceho mesta!“

„Rozumiem, poručík!“

Tri krátke pípnutia.

„Hlavný službukonajúci mesta Soul, plukovník Pak Čchong-hjun, počúvam!“

Prerozprávam mu, čo som práve povedal poručíkovi a dodám: „V hoteli sú dva autobusy so šoférmi. Môžeme vziať ľudí do Golden Palace jednou jazdou. Od vás potrebujem buď buldozér na prerazenie cesty, alebo traktory s vysokou priechodnosťou schopné ťahať autobusy cez záveje. Autobusy samotné neprejdú.“

Na druhej strane nastala pauza. Prebieha analýza získaných informácií.

„Prečo voláte nám? Prečo nie na Ministerstvo pre mimoriadne situácie?“

Hovorím, kam všade som volal a aké sú výsledky mojich hovorov.

Pauza. Premýšľanie. Ďalšia otázka: „Koľko máte rokov?“

„Sedemnáť.“

„Ako môžeš byť v takom veku recepčná v hoteli Golden Palace?“

Hovorím o okolnostiach. O tom, že som tu na všetko sám. Že aj moja nadriadená *vypadla*. Na obrovskom džipe ju odviezol buď jej snúbenec, alebo jej brat. Nevedel som, kto to je, ale čierny džip na poriadne veľkých pneumatikách som cez okno videl dokonale.

Pauza. Premýšľanie.

„Prečo sa so mnou rozprávaš neformálne?“

Do frasa! Opäť tá etiketa! Úplne som na to zabudol!

„Prepáčte, adžossi. Mám sedemnáť rokov a v takejto situácii som prvýkrát. Som veľmi nervózna. Prosím, odpustite mi, adžossi, ak som urobila niečo zlé!“

„Na svoj vek sa držiš celkom dobre,“ chváli ma Čchong-hjun. „Dobre, chápem situáciu. Počkaj! Všetko preverím a zavolám späť. Teraz uvoľni linku!“

Tut, tut, túúúút! Hovor skončil.

Kam zavolá? Nerozumel som a prekvapene som hľadel na slúchadlo zovreté v ruke. Nepovedal som mu číslo! Dofrasa! Serjoža, nebuď hlúpy! Je to armáda! Majú celú databázu telefónov. A vlastnú paralelnú telefónnu sieť!

Zložil som a čakal.

O päť minút neskôr telefón zazvonil. Ozval sa známy hlas: „Golden Palace, Jun-mi-jan?“

„Áno, pane, počúvam vás.“

„Jun-mi-jan, všetko, čo si povedala, som si overil. Kontaktoval som hotel Lesný útulok, informáciu mi potvrdili. Informácie o mimoriadnej situácii má aj polícia, aj ministerstvo zdravotníctva. Potvrdili, že nie sú schopní urobiť nič.“

„Ďakujem, adžossi.“

„Jun-mi-jan, problém je v tom, že ani ja momentálne nemám žiadne rezervy. Všetky strojárske čaty sú nasadené na obnovenie dodávok elektriny. Túto úlohu im zadal veliteľ hlavného štábu. Je celkom možné, že práve obnovujú pripojenie hotela Lesný útulok.“

„A... A čo?“

„Dám pokyn podriadeným, aby okamžite ako obnovia dodávku energií, skontaktovali Ministerstvo pre mimoriadne situácie. To vám hneď dá vedieť.“

„Plukovník, zbláznili ste sa?“

„Čo?!“

„Ľudia tam mrznú! Živí ľudia! A cudzinci. Viete si predstaviť, aký to bude škandál, keď sa im niečo stane? Kedy bude tá vaša elektrina obnovená? A čo ak to bude až ráno, keď už bude treba len odstrániť mŕtvolu? Vari tam nemáte pár ošúchaných nákladiakov s pohonom 4x4? Všetko, čo potrebujeme, sú dve vojenské nákladné autá!“

„Dievča, keď je taký mráz, treba nákladné autá najprv pripraviť! Nedá sa na nich len tak jazdiť! Ak ich pošlú bez prípravy, čoskoro v takom mraze uviaznu, ako sa to stalo civilnej technike. A príprava si vyžaduje čas, ľudí a zdroje. Toto sa nerobí mávnutím čarovného prútika! Rozumieš tomu, čo ti hovorím?“

„No, neviem, čo tam treba pripravovať. Ja len viem, že ľudí treba zachrániť!“

„Úplne s tebou súhlasím. Ale momentálne nemám k dispozícii traktory ani ťahače na kolesách.“

„Ak nemáte kolesové vozidlá, dajte mi pásové!“

„Čo ti mám dať?“

„Dajte mi traktor, pásový traktor!“

„Samostatný pohyb pásových vozidiel po meste je zakázaný!“

„Plukovník, ľudia tam mrznú. Chápete, ľudia?! Civilni. Prosím vás o pomoc. Do pekla, načo ste potom dobrí, načo potrebujeme armádu, ak od nej nie je možné získať pomoc?! Načo vás ľud platí? Zamyslite sa nad tým, ako bude vyzeráť naša krajina, naša armáda, ak sa celý svet dozvie, že sme našich hostí nechali umrznúť len preto, že sa naša armáda bála poškriabať sourský asfalt?! Asfalt sa ukázal byť cennejší než ľudské životy! Len si predstavte reakciu svetovej verejnosti na takúto surovosť!“

Dlhá pauza. Ticho v telefóne.

„Počkaj!“ odsekne plukovník nahnevane a zloží.

Dočerta! Vojaci sú čudní. Najprv rozkazy, až potom premýšľanie. Za nečinnosť bude degradovaný! Tomuto nerozumie? Alebo sa dnes tak unavil, že mu to už nemyslí?

Zvoní o desať minút. Zdvihnem telefón.

„Jun-mi-jan, prípad som ohlásil samotnému najvyššiemu veliteľovi!“

„Nesmierne ma to teší, plukovník!“

„Adžžžžž, kto ťa len vychoval?! Chcem sa porozprávať s tvojimi rodičmi osobne!“

„Adžossi, otázky mojej výchovy nechajme na neskôr. Radšej mi povedzte, čo povedal najvyšší veliteľ?“

„Dostali sme povolenie na výjazd pásových vozidiel na cesty. Pripravte autobusy na odchod. Odhadom dorazí naša jednotka do hotela Golden Palace asi do pol hodiny.“

„Výborne! Skvelá práca, plukovník! Povedzte im, aby si so sebou nezabudli priniesť ťažné laná alebo pevné ťažné zariadenie. Absolútne netuším, či ich máme v našej garáži. Áno! A ešte ďalšie lopaty! Nech si vezmú čo najviac lopát! Pravdepodobne budú musieť kopať.“

„Jun-mi-jan, odkiaľ to všetko vieš?“

„Mmmm... Premietali to v kine, adžossi!“

„Áno? Vieš, *Jun-mi-jan*, asi sa nebudem rozprávať s tvojimi rodičmi! Stretnem sa a porozprávam sa s tebou osobne!“

„Skvelý nápad, plukovník! Som si istá, že po úspešnej akcii na záchranu cudzincov získate novú hodnosť alebo aspoň povýšenie v službe. S potešením to oslávim tým, že si s vami vypijem koňak! Počula som, že armáda má vynikajúci koňak!“

„TY PIJEŠ KOŇAK?!“ plukovníkov hlas bol plný skutočného úžasu.

Doriti! Nechal som sa uniesť! Veď Jun-mi je sedemnásťročné dievča, a nemôže teda chl'astať koňak s vojakmi! Nie je to vhodné! Dofrasa! V stresovej situácii trepem somariny!

„Prepáčte, plukovník! To bol vtip. Vraj sa strach dá rýchlejšie prekonať žartovaním. Ospravedlňujem sa, adžossi, ak som zašla príďaleko.“

„Dnešná mládež...!“ zamrmle plukovník. „Dobre, priprav sa! Je priskoro hovoriť o vyznamenaniach, úloha ešte nie je splnená. Keby sa čokoľvek zmenilo, ihneď mi to ohlás!“

„Vykonám, pán plukovník!“

Plukovník sa uchechtne a zloží.

Povzdychol som si a začal som vytáčať číslo hotelovej garáže, aby sa tam prebudili a začali pripravovať autobusy.

Musíme im povedať, aby nejako zabezpečili chladiče proti mrazu, pomyslel som si, počúvajúc pípanie v prijímači. A nech nalejú nemrznúcu zmes... Ak ju majú. Áno! A potom zavolám do Lesného útulku, sľúbil som si. Poviem, že pomoc prichádza a konvoj je na ceste!

Miesto: *Zasnežená ulica v Soule. Niekoľko pouličných lúčok osvetľuje okolité snehové záveje oranžovým svetlom. Ticho, prázdno. Žiadne autá, žiadni ľudia. Len veľký čierny džíp zastavuje na okraji cesty. Na jeho streche je nainštalovaný veľký pochrómovaný „oblúk“, na ktorom je upevnených päť jasne žiariacich reflektorov. Na bokoch auta sú tmavočervenou farbou napísané latinské písmená TV32. Vedľa džípu poskakujú v mraze dvaja ľudia, dievča a muž. Na ramene muža je veľká kamera, ktorou natáča dievča hovoriace do mikrofónu.*

Čas: *Skoro dvanásť hodín večer.*

„Milí diváci kanála tridsaťdva káblovej televízie v Soule! Hlási sa vám reportérka Ku Hje-son a štáb *rýchlej reakcie* TV32! Vysielame pre vás naživo z ulíc Soulu. Zlé počasie, ktoré na mesto doľahlo, núti všetkých obyvateľov ostať doma, v blízkosti zdrojov tepla, no som si istá, že mnohí by chceli vidieť, čo sa teraz deje v uliciach Soulu. Je tu nejaký život? A tak náš kanál dáva našim divákovi vzácnu príležitosť vidieť zasnežený Soul na vlastné oči! Zostavili sme unikátnu trasu, v rámci ktorej hodláme navštíviť všetky významné miesta v meste a ukázať vám, čo sa tu práve deje. Navštívime budovu Ministerstva pre mimoriadne situácie, kde sa nachádza ďalšia naša skupina, ktorá pozoruje hasenie požiaru, dozvieme sa od nej najnovšie správy. Navštívime diaľnice, uvidíme, ako cestné služby odstraňujú sneh, skúsime vyliezť na televíznu vežu, aby sme videli panorámu mesta. Ak budeme mať šťastie, dostaneme sa na letisko Incheon a opýtame sa, ako pasažieri uviaznutí na letisku prežívajú túto noc. Ostaňte s nami na kanáli TV32 a všetko uvidíte na vlastné oči!“ dievča si vydýchlo a po krátkej pauze pokračovalo v rozprávaní: „Takže, na hodinách je štvrt' na dvanásť, teplomer ukazuje mínus dvadsaťtri stupňov. Veľmi chladno. V tomto mraze je ťažké hovoriť. Zdá sa, že vzduch doslova spaľuje hrdlo. Je veľmi dobré, milí diváci, že ste pri obrazovkách svojich televízorov, a nie na tejto zľadovatej vozovke! Prvým bodom našej cesty je obyčajná ulica Soulu. Zišli sme z diaľnice, aby sme videli, čo zaujímavé sa deje na tej najobyčajnejšej ulici. Vo všeobecnosti, ako vidíte, sa tu nedeje nič. Cesta je pokrytá snehom, ktorý nik neodhrnul. Bežné autá po takejto ceste jazdiť nemôžu. Takúto prekážku dokážu prekonať len také silné džípy, ako sú naše... Ulica je tichá a prázdna. Žiadne autá, žiadni ľudia. Ani stopy v snehu. Nikto nikam nejde a nikto... Nie! Pozri, pozri! V diaľke sa objavilo jasné svetlo! Ešte stále niekto jazdí po zasnežených uliciach! A ide rýchlo! Zaujímalo by ma, kto by to mohol byť? Pre svetlá nič nerozoznávam! Pravdepodobne ide o niekoho z cestných služieb. Kto iný by mohol byť v tomto čase v uliciach? Čo presne tu robia? Ola-lá, milí diváci, vyzerá, že tu máme prekvapivú udalosť! Niečo sa deje! A budeme prví, kto sa to dozvie! Autá sa teda blížia, no stále nie je možné nič rozoznať pre oslepujúce svetlo. Akési zvláštne siluety... Už sa však približujú a teraz uvidíme, čo to bude... Waaaauuuw!!“

Popri televíznej moderátorky, ktorá od prekvapenia capla na zadok a vyplula kusy stlačeného snehu odfrknuté spod širokých pásov, sa so zdvihnutými hlavňami veží rýchlo prehnali dva žiarivo žlté mohutné tanky. Za nimi, skáčuc po nerovnostiach čerstvo prerazenej trate a nervózne potriasajúc dlhými tenkými anténami, sa mihla hranatá zelená mašina s hnedými škvrnami. O pár okamihov nato okolo šokovaného filmového štábu presvišťala kolóna vojenských vozidiel, ktorá ich obalila pachom silných naftových výfukových plynov a oblakom jemného snehového prachu.

„Waaaau! Tanky v uliciach mesta!“ povedala s obdivom televízna moderátorka, hneď ako sa spamätala a vrátil sa jej dar reči. „To je úžasné! Už ste to videli, milí diváci?! Som šokovaná! Je jasné, že sa deje niečo neuveriteľne zaujímavé! Mali by sme zistiť, o čo ide! Budeme ich sledovať a všetko vám ukážeme a povieme! Ostaňte naladení na náš kanál a čakajte na naše ďalšie živé vysielanie!“

Filmový štáb rýchlo naskočil do auta, džíp vyštartoval, vychrlil oblak čierneho dymu a pustil sa do prenasledovania tankov.

Miesto: *Golden Palace, recepcia.*

Čas: *Jedna hodina v noci.*

Dum-dum-dum-dum-dum-dum... Zrazu odniekiaľ zvonku prenikne tichý rytmický hukot a zdá sa, že steny hotela vibrujú spolu s ním. Po rachote sa objaví jemné chvenie podlahy.

Čo je to? Zemetrasenie? Bývajú tu zemetrasenia?

Zdvihol som hlavu, pozorne sa započúval a zapremýšľal. Stojí za to spustiť poplach, alebo to nie je až také strašné?

Zrazu priestor pred hlavným vchodom do hotela jasne osvetlili elektrické svetlomety a na prázdne parkovisko vošiel... Tank! Taká obrovská opacha podobná tanku Abrams a z nejakého dôvodu natretá žltou farbou! Tank usilovne otáčal pásmi, vydával ten rachot a spôsoboval chvenie, ktoré som zacítil. Za prvým tankom vyšiel druhý, presne taký istý, tiež žltý a tiež usilovne rapotal pásmi.

Och! Pomyslel som si so spadnutou čeľusťou, sledujúc náhle objavenie sa oceľových obrov. Čo je toto za nezmysel?! Tanky uprostred noci! A prečo sú žlté? Tu nie je púšť... Dostali žltáčku?

Nato sa v mojom zornom poli objavilo zelenohnedé obrnené vozidlo s dvoma dlhými anténami na streche. Za ním čierny džíp s červenými písmenami TV32 na boku a jasne žiariacimi svetlometmi na streche. Tanky medzitým začali plynulo odbočovať doprava a natáčali hlavne smerom k hlavnému vchodu.

Dúfam, že nemajú nabité? Pomyslel som si pri pohľade cez sklo na hlavne zbraní, ktoré sa otočili presne v smere recepcie. Nechcel by som, aby došlo k náhodnému výstrelu!

Tanky sa zaradili vedľa seba a zastavili. Vedľa nich zaparkovalo obrnené vozidlo. Džíp ostal vzadu a osvetľoval vojenské vozidlá svojimi reflektormi. Z džípu vystúpil muž s kamerou na ramene a zdalo sa, že začal nakrúcať.

Televízia? Tanky? Doriti! Takže toto je tá záchranná skupina, ktorá mala prísť o pol hodiny! Tá, čo o nej hovoril plukovník?! Práve uplynula polhodina! No teda, plukovník! Na pomoc poslal tanky! Čo sa už úplne...?! Jasné, prečo sa toľko zdráhal, kým mi poslal pásovú techniku. Toto sú skutočné tanky! Koľko vážia? Rozdlávia tu všetky cesty aj potrubia pod nimi! Golden Palace sa nedoplatí, ak bude musieť uhradiť škody cestárom a technickým službám! Och, dočerta! Prečo som na tom trval? Obvinia za to mňa! Ja hlupák! Ja hlupák!

V tej chvíli spoza obrneného vozidla vyšiel muž v čiernej kombinéze.

Miesto: *Golden Palace*

Čas: *O päť minút neskôr. Jun-mi sa rozpráva s mužom v čiernej kombinéze.*

„Adžossi, budete autobusy ťahať tankami?“

Kapitán I Bjong-hong, veliteľ obrneného vozidla, sa s ľútosťou pozrel na dievča, ktoré povedalo nejakú hlúposť, teda na moju Jun-mi.

„Nie, Jun-mi-jan,“ odpoval. „Tank nemôže ťahať autobus.“

„Prečo, Bjong-hong ssi?“

„K1 váži päťdesiatpäť ton. V porovnaní s autobusom je príliš ťažký a má veľmi výkonný motor. Ak *potiahne* zaseknutý autobus, tak z neho buď vytrhne ťažný hák, alebo autobus roztrhne na polovicu. Rozumieš?“

„Aha,“ odpovedal som inteligentne.

Nie som odborník na ťahanie autobusov tankami, ale to, čo hovorí, znie rozumne. Áno, tank je oproti autobusu obrovský. Aký skelet má autobus? Áno, slabý! A tank, keď trhne... Prečo ich potom ale priviezli, keď ich nemôžu ťahať?

„A prečo prišli tanky, keď nemôžu ťahať autobusy, Bjong-hong ssi? Myslela som si, že ich budú ťahať za sebou...“

„Tanky prerazia cestu a zhutnia sneh. Veliteľské vozidlo ich bude nasledovať. Má menšiu hmotnosť a slabší motor, preto už môže za sebou ťahať autobus. Očakávame však, že dva za sebou idúce tanky stlačia sneh natoľko, aby autobusy prešli aj bez ťahania. Obrnené vozidlo je len poistka pre každý prípad.“

„Adžossi, to znamená, že nepotrebujete čistiť cestu a môžete ísť dostatočne rýchlo? Rozumiem tomu správne?“

„Si múdre dievča,“ prikývol kapitán, „myslím, že o hodinu sme tam.“

„Veľa šťastia, kapitán!“

„Si zábavná,“ uškrnul sa Bjong-hong, natiahol ruku a potľapkal ma po hlave.

Fu! Čo za familiárnosti?! Nesiahaj mi na parochňu!

Miesto: *Golden Palace*

Čas: *tri hodiny ráno.*

„Takže, milí diváci kanála tridsaťdva káblovej televízie v Soule! Sme tu opäť, reportér Ku Hje-son a štáb *rýchlej reakcie* TV32! Ako ste práve videli, posledný hosť hotela nastúpil pred vašimi očami do autobusu a my sme sa vydali na cestu späť do hotela Golden Palace, kde budú títo ľudia ubytovaní...“

Sedím na gauči vedľa Si-juna, ktorý sa konečne vrátil, spolu na veľkej obrazovke pozeráme reality šou *Zachráňte hotel Lesný útulok*. Vojaci sú hviezdy, nedá sa im uprieť, že vyzerajú cool. Vzali so sebou aj televízny štáb a záchrannú akciu komentujú priamo do éteru. A tanky sú tanky. Kam sa na ne hrabú hasičské autá alebo odhrňáče! Keď sa kolóna *rútila* po diaľnici rýchlosťou štyridsať kilometrov za hodinu, vyzeralo to veľmi efektne. Predbiehali ju televízne štáby v džípe a natáčali ju v pohybe, ukazujúc, ako spod tankových pásov vylietajú kusy snehu napravo-naľavo. Dve oceľové monštrá svojím pohybom pripomínali obrie torpédo, ktoré trhá vodnú hladinu. Po celý čas som sa bál, že tanky prejdú nejaké auto odstavené v záveji, lebo sa vpred valili bez policajného sprievodu. Ale, chvalabohu, nič také sa nestalo. Diaľnica bola viac-menej vyčistená a cestárom sa z nej už podarilo evakuovať všetky autá, ktoré zastali pre kalamitu. Nato kolóna odbočila na cestu k hotelu. Tam to začalo byť ešte zaujímavejšie. Hukot silných motorov, čierne výfukové stĺpy štartujúce do neba, oblaky snehu, jas reflektorov. Ako nočná tanková bitka. Kameraman mal pocit, že práve nastal jeho hviezdny čas, snažil sa ukázať čo najlepšie zábery. Hlásateľka šla naplno, nezatvoriac ústa, a vedenie stanice začalo vysielat' len záchrannú akciu občas prerušenú krátkymi reklamami. Vojna je vojna, ale biznis je biznis!

Tanky suverénne drvili sneh, autobusy sa rovnako suverénne za nimi plazili a zdalo sa, že sa už nič neočakávané nestane a všetci budú hlúpo zachránení. No zrazu, akoby vycítil, že intenzita akcie klesá a miera záujmu divákov sa znižuje, vodič kolóny minul zákrutu. Cesta vinúca sa medzi skalnatými kopcami zabočila doprava, a on šiel rovno. Nikto z divákov nestihol mihnúť okom, keď päťdesiatpäť ton bez brzdenia zahučalo dole svahom. Žmurk! A tanku niet! Blikol len jeho zadok. Do frasa! Tá pravá šou sa začala! Katastrofa! Televízny štáb po niekoľkých minútach všetkým ukázal spadnutý tank: zblízka, zhora, z miesta, z ktorého spadol. Zo snehu trčal len vrchol jeho veže! Ešteže sa neprevrátil, ostal na pásoch. Vzápätí sa spustila jeho záchrana. Najprv sa snažil dostať von sám. Nepochodil. Motor hučal, avšak tank sa nehýbal! Nato sa pokúsili vytiahnuť ho. Opatrne prišiel k zrázu druhý tank a spustil ťažné lano. Pohľad na tankistov, ktorí skákali, vnárali sa do hlbokého snehu a kdesi tam dole len podľa hmatu pripevňovali kábel, nebol pre slabé povahy. Predstavil som si seba na ich mieste... V takom mraze a snehu! Brrr!

Ukázalo sa, že lano je príliš krátke. Druhý tank by mohli zaháknuť, jedine ak by trochu zišli svahom. Vojaci však nie sú hlupáci, len občas *nevyberú zákrutu*. Aj mne bolo jasné, že v takom prípade by tank skôr sklzol po zľadovatenom kopci ku kolegovi, než že by s ním v závese vystúpil nahor. Po dohode sa tankisti rozhodli predĺžiť dĺžku ťažných káblov pomocou náhradnej súpravy. Mali na to všetko potrebné a šikovní chlapci si s úlohou poradili celkom rýchlo. Spojili káble, zahákli tanky a začali ťahať. Tank na ceste pritom vyhrabal a premlel všetok asfalt aj štrk, ktorý bol pod vozovkou. Keď som videl, čo so svojimi pásmi robí, musel som zavrieť oči, nedokázal som sa na to pozerať!

Do **** s cestou! Pomyslel som si. Nedoplatíme sa!

Tank medzitým zapadol hlboko do zeme, našiel si nejaký oporný bod a začal poriadne ťahať. Opäť hukot motorov, oblaky čierneho dymu, reflektory. Kameraman hrdinsky stojaci kdesi na boku, po vajcia v snehu, ukazuje detailný záber na oceľové káble praskajúce od napätia. Nesnímal ich nadarmo. Chlapík mal intuíciu na to, čo treba točiť. Jeden z káblov nevydržal námahu a s hlasným treskom praskol. Je dobré, že armáda dodržiava bezpečnostné opatrenia pri vlečení! Nikto nestál nablízku a nepozeral sa s otvorenými ústami, takže nikoho nezabilo. Po tanku tresol odtrhnutý kábel, a to bolo všetko. Len reflektor mu rozbilo...

Potom tankisti chodili dookola, blúdili po okraji svahu, mávali na seba rukami, smutno hľadiac dole. Uvedomili si, že je to nad ich súčasné možnosti, odpľuli si a rozhodli sa spadnutého chudáka opustiť. Vytiahnu ho neskôr! Zviazali autobusy a obrnené vozidlo lanami, pretiahli ich cez dieru vytvorenú druhým tankom a migali ďalej ako girlanda z klobások, len bez jedného bojovníka. Napokon úspešne dorazili k tmnému hotelu. Naložili hostí... a teraz sú na ceste k nám. Cesta je voľná, zákruty prepočítané... o chvíľu sú tu.

„Musíme zobudiť šéfkuchára, sonbä,“ otáčam sa od televízora k driemajúcemu Si-jun.

„Prečo?“ strháva sa z polospánku, nechápe, čo od neho chce.

„Ľudia prídu,“ vysvetľujem, „premrznutí a pravdepodobne hladní. Musíme pre nich zorganizovať teplý čaj, uvariť klobásy.“

„Klobásy? Ale pri ich kúpe som s nimi nerátal! Nevedel som, že budeme mať viac ľudí!“

„Nevadí, tak ešte raz zájdite na nákup, sonbä,“ pokrčím plecami.

„Už zasa?!“ je úprimne zdesený.

Ako som predpokladal, sonbä spolu s vodičom uviazli na ceste, vošli do záveja. Najprv šli do jedného obchodu, ten bol zatvorený, išli do druhého, tam nebolo svetlo, zašli do tretieho. Do tretice mali šťastie, nakúpili všetko, čo chceli, no na spiatocnej ceste sa rozhodli ísť skratkou. Vošli do akejsi trpasličej uličky, ktorú, samozrejme, nik neodhrnul, a tam naložené auto našlo svoj *vysnívaný závej*, v ktorom sa rozhodlo prenocovať. Sonbä tlačil a kopal, podkladal pod kolesá... zamrzol a unavil sa. Teraz je v teple a po horúcom čaji vyčerpaný, sedí, zaspáva, hoci sa snaží bdieť. Áno, o takomto čase už všetci spia, čoskoro budú tri hodiny ráno.

„Nie, je nebezpečné ísť druhýkrát,“ pokrúti hlavou. „Treba počkať do rána. Pôjdem za vidna.“

„Sonbä... Teraz máme tank,“ žartujem. „Keď sa vráti, môžeme na ňom zísť nakúpiť klobásky! Chceš, aby som šla ja? Nepotrebujem ani peniaze. Keď uvidia, na čom som prišla, dajú mi všetko aj zadarmo!“

„Na tanku, po klobásky?“ polospiaci môjmu humoru nerozumie. „To sa môže?“

„Asi nie,“ povzdychnem si. „Pravdepodobne nebude mať dost' nafty, pôjde tankovať.“

„Áno, áno, áno,“ prikyvuje Si-jun, „jasné, že pôjde!“

„Dobre, tak ja idem vyriešiť to jedlo. Odpočívaj, sonbä.“

„Áno, ďakujem Jun-mi. Trochu si zdriemnem, trochu zdriemnem. Len trochu. A musíš ma zobudiť, keď prídu ľudia, ak teraz zaspím, dobre, Jun-mi?“

„Áno, sonbä, určite!“

„Ďakujem, Jun-mi. Si spoľahlivá. Tebe sa dá veriť.“

„Zobudím vás, choďte spať.“

„Áno.“

Sonbä sa oprel o mäkkú opierku pohovky. Ja som zašiel na recepciu, kde som dumať, že Marco Benndetto asi nebude dvakrát nadšený z prebudenia uprostred noci. A tak aj bolo.

„Varíť klobásky?“ nechápe kuchár. „Ja? Teraz? Čo sa to nedá urobiť bezo mňa?“

„Señor, kuchyňa je vaše teritórium!“ začnem po taliansky šéfkuchárovi vysvetľovať situáciu.

„A teraz tam nie je vôbec nik! Som si istá, že ľudia, ktorí utiekli z ľadového pekla, si na celý život zapamätajú nielen hrôzu, ktorú zažili, ale aj tie obyčajné klobásky, ktoré ste vy, maestro, s ľahkým dotykom svojho talentu pre nich premenili na majstrovské diela kulinárskeho umenia!“

„Ach, ty malá kórejská seňorita so sladkým hlasom!“ zasmeje sa do telefónu Marco. „Keď počujem tvoju taliančinu, som pripravený odpustiť ti aj také hrubé a nemotorné lichôtky. Dobre, zlatko. Prídem a uvarím klobásky!“

„Mille grazie, šéfe! Odložte pre mňa pár kúskov, okej?“ (Mille grazie – miliónkrát vďaka. Ital.)

„Dobre, seňorita!“ s úsmevom zložím telefón.

Mám akúsi príliš dobrú náladu. To je podozrivé. Po veľkom smiechu príde veľký plač. Len, aby to nebola pravda.

Miesto: *Golden Palace*

Čas: *Jeden deň po opísaných udalostiach.*

„Peniaze dostaneš zajtra na kartu. Odovzdaj preukaz na recepcii a choď!“

„Áno, sonbä.“

„Veľa šťastia!“

„Veľa šťastia!“ zamrmlám si potichu a vyjdem od účtovníčky na chodbu.

Práve ma vyhodili z práce. Presne tak! Dost' nečakane. Včera som strávil celý deň doma, oddychujúc po dlhej ťažkej službe v hoteli. Sedeli sme, jedli, pozerali televíziu. Príroda splnila sľuby meteorológov a teplota stúpala. Vietor rozhnal mraky a nad Kóreou zasvietilo slnko. V uliciach sa objavovalo čoraz viac rozmrazenej a opravenej techniky. Mesto pod vedením kancelárie primátora začalo s výkopovými prácami. No vyzeralo to tak, že kopat' nebude potrebné. Teplota vystúpila na +2 a sneh sa zrýchleným tempom topil. Zodpovedné hlavy v televízii odrazu rozprávali o hrozbe záplav. Včera nám hrozilo zamrznutie, zajtra sa možno utopíme. Zábavné. Na internete a v telke každý písal a hovoril o zlyhaní ministerstva pre mimoriadne situácie. Pýtali sa, rovnako ako na mojej Zemi, *dokedy*. Ibaže na rozdiel od nás tu odstúpil minister pre mimoriadne situácie. V mojom Rusku by to bolo úplne nemyšliteľné. Nech sa u nás stane čokoľvek, nik za to na seba vinu nevezme. Vláda zatiaľ demisiu ministra neprijala, asi na neho chcú *hodiť* ešte aj tú potopu, až potom ho vyhodia. A čo, je to dost' pravdepodobné! Toho ministra sa to už prakticky netýka a Soul je na potopu

pripravený asi rovnako ako na mráz. Aspoň mne to tak pripadá. Prečo by sa mal nový minister blamovať pre záplavy? Je pre neho lepšie prevziať vedúcu pozíciu neskôr, keď pominú všetky kataklizmy. V podstate mi, po tom všetkom, čo sa stalo, začala Kórea pripomínať moju rodnú krajinu. Buď úrovňou organizácie, alebo postojom k problémom.

Ministerstvo pre mimoriadne situácie to naplno posralo. Koho však chvália, je armáda. Sú takí skvelí, takí profesionálni, tak rýchlo zareagovali a všetko majú! A je správne, že budú ocenení, a Kórea má najlepšiu armádu na svete!

Informácia o našej záchrannej akcii bola prehrávaná hádam vo všetkých správach všetkých televíznych kanálov. Skrátenú upravenú verziu incidentu zverejnili na YouTube, kde sa suverénne blíži k miliónu zhliadnutí. Aj ja som sa tam párkrát mihol. Raz na recepcii, z diaľky, a druhýkrát, keď z Lesného útulku priviezli japonského dedka. Prišlo mu zle. Prirodzene, podľa zákona schválnosti, nebol v hoteli žiadny lekár a na Prvej pomoci, kam som neraz volal, so mnou síce súcitili, no povedali mi, že k nám môžu prísť tak o hodinu, že práve vezú iného starého muža buďto do márnice, alebo do nemocnice (nerozumel som presne). Keď sa auto uvoľní, prídu k nám. Ak ich, samozrejme, ešte budeme potrebovať. Musel som cez hotelový rozhlas všetkých zobudiť s výzvou, či medzi hosťami nie je nejaký lekár. Boli, dokonca dvaja. Jeden Francúz, druhý Nemec a pacient bol Japonec. Extravagancia! Najprv som sa snažil všetkým prekladať do neutrálnej angličtiny, ale keď som videl, že lekári nerozumejú, začal som prekladať priamo nemecko-francúzsky, francúzsko-nemecky. Japonský starý pán hovoril málo a zdĺhavo, no nejaký ten japonsko-nemecký aj japonsko-francúzsky rečový tok existoval. Najprv som hovoril pomaly, ale potom som sa akosi nechal uniesť, a keď sa lekári začali medzi sebou hádať o diagnóze, prekladal som takmer bez meškania. Samozrejme, nešlo o *simultánnny preklad*, nepoznám terminológiu, no blížilo sa to k tomu. Moji učitelia by boli s rýchlosťou a úrovňou môjho prekladu určite spokojní. Mne samému sa páčilo, ako som *pálil*.

Dedka zachránili tak, že mu našli vhodné tabletky a onni sa neskutočne potešila, lebo ma ukázali v televízii. Z internetu si ten súbor stiahla a spolu s matkou Jun-mi si úryvky, kde ukazovali Jun-mi, pozreli desaťkrát.

„Juna, vyzeráš ako chlapec!“ smiala sa onni, keď ma sledovala na obrazovke.

No, áno. V krátkej parochni, na ktorej som trval, a v hotelovej uniforme vyzerá Jun-mi naozaj ako chlapec. Myslím, že v nemocnici vyzerala viac žensky. Alebo ma oči klamú? Možno je to spôsobené tým, že sa mi v poslednom čase podarilo schudnúť takmer tri kilogramy. Možno. Neviem.

Je dobré, že kameraman TV32 natáčal záchranu dedka z diaľky. Vďaka tomu nebolo počuť, čo hovoríme, a ja som povedal, že prekladám z angličtiny. Všetko sa obišlo bez zbytočných otázok.

Ibaže to všetko sa stalo včera, keď som bol šikovný a dobre som vyzeral. Dnes som *hlupaňa*, *idiotka*, *drzaňa* a *blázon*. Takto ma charakterizoval riaditeľ hotela. Ukázalo sa, že moje idiotské aktivity spôsobili spoločnosti gigantické problémy. Po prvé, cestné služby vystavili hotelu astronomický účet za poškodený povrch cesty. Po druhé, verejné služby informovali, že polovica infraštruktúry v Soule je mimo prevádzky. A to sa stalo práve preto, že naše tanky (naše tanky, to nevymyslíš!) prešli po potrubí! Pravda, faktúru za opravu ešte neposlali, nie sú pripravení povedať hneď, koľko, ale keď spočítajú spôsobenú škodu, určite ju pošlú. Po tretie, vojenský kretení ohlásili, že bude potrebné zaplatiť nielen spálenú naftu a opravu rozbitého tanku, ale možno aj ušlý komerčný zisk. Ukazuje sa, že tieto dva tanky mali letieť buď do Jubu Dhabi, alebo Mubi Pabi, skrátka na nejakú vojenskú výstavu na predváždzacie vystúpenie v púšti. Preto boli natreté žltou farbou. Je jasné, že teraz nikam nepoletia, a vojaci sľúbili, že podajú žalobu za *možný zrušený niekoľkomiliónový kontrakt*. Hlupáci! Môžem ja za to, že okrem týchto dvoch tankov nemali po ruke nič iné? *Režisér môjho života* sa v tomto bode príbehu jednoducho zbláznil. Vypútil oči, vlasy dupkom. Ak si vezme všetko toto k srdcu,

dlho nevydrží. Po štvrté, relácia uvedená v televízii zasiahla reputáciu hotelového reťazca Sea Group Corporation, lebo ukázala nízku úroveň služieb hotela a jeho pripravenosti na katastrofy. Hoci boli všetky hotely v rovnakej situácii, neukázali sa, ukázal sa len ten náš! A všetci teraz skloňujú a hovoria jedine o hotelovej sieti Golden Palace! Pani prezidentka Kim Hje-bin je s tým veľmi nespokojná. No, a posledná vec bola najstrašnejšia. Pol hodiny potom, ako kolóna opustila Lesný útulok, tam zapli svetlo. Celá záchranná akcia bola teda zbytočná! A nič z toho by sa nestalo, nebola by žiadna kritika v televízii ani žiadne súdne spory, keby idiotka Jun-mi sedela na svojom zadku a nerobila nič! Za všetko som skrátka mohol ja!

Lenže ako som mohol vedieť, že svetlo zapnú tak rýchlo?! Snažil som sa ospravedlniť. A čo keby ho nezapli? Čo potom? Keby ste mali náhradné generátory, neboli by žiadne problémy! Riaditeľ sa na mňa pár sekúnd mlčky pozeral, potom ukázal rukou na dvere.

„Vypadni!“ rozkázal a dodal: „Máš padáka, ty idiotka! Naveky!“

No tak ma prepustili! Ale čo teraz poviem doma? A čo strýko? Do frasa! Naozaj platí, že cesta do pekla je dláždená dobrými úmyslami! Takže, čo teraz?

Premýšľajúc o nesprávnosti a nespravodlivosti sveta, som sa došuchtal na recepciu. Tam ma stretol Pak Si-jun.

„Jun-mi-jan, vyhodili ťa?“ opýtal sa súcitne.

Už o tom vie? Pomyslel som si. Prečo ma to prekvapuje? Hotel je taká malá dedinka, kde každý vie o každom všetko. A recepcia je vždy prvá, kto pozná všetky klebety.

„Vyhodili ma,“ súhlasne prikyvujem, nepopierajúc očividné.

„Čo budeš robiť?“ pýta sa sonbä so záujmom.

„Budem žiť ďalej,“ odpovedám a podávam mu preukaz.

„A kde budeš teraz pracovať, Jun-mi-jan? Máš už kde pracovať?“ pýta sa Ši-jun a berie mi preukaz z ruky.

„Ešte nie, sonbä,“ usmejem sa a povzdychnem si. „Niečo si nájdem. Ďakujem vám za váš záujem.“

„Počkaj, Jun-mi, chcem ti niečo povedať. Pôjdem na pár minút preč,“ hovorí kolegovi stojacemu vedľa. Ten prikývne. „Podme!“

...

„Jun-mi,“ otočil sa na mňa, keď sme zašli za stĺp, „mal by som pre teba nejakú prácu.“

„Akú?“ zvedavo mu hľadím do očí.

„Robila by si sprievodkyňu po meste.“

„Hmm... Už som sa pokúšala zamestnať ako sprievodkyňa, ale nevzali ma, lebo som neplnoletá.“

„To bolo oficiálne zamestnanie, toto by bolo niečo iné.“

„A čo?“

„Jun-mi-jan, naši hoteloví hostia ma pravidelne žiadajú o nejakú výpomoc. Niekam ich vziať, niečo im ukázať. Veľmi často ide o ženy, ktoré si chcú niečo nakúpiť, vybaviť, vyskúšať. Zvyčajne ich odkážeme na spoločnosti, ktoré majú prekladateľov, ale dalo by sa to robiť aj priamo, cezo mňa. Čo myslíš?“

„Hmm... A koľko na tom môžem zarobiť?“

„V priemere stojí sprievodca tridsať-štyridsaťtisíc wonov za jedného účastníka na hodinu. To za predpokladu, že je v jeho skupine viacero ľudí. Osobné prehliadky sú drahšie, niekde aj okolo stotisíc wonov za hodinu. Neobjednáva si ich však každý, lebo pre turistov je to drahé a pre sprievodcu zas nezaujímavé, keďže ako vedúci skupiny zarobí viac. Ak si, povedzme, naučtuješ päťdesiat dolárov za hodinu za sólo výjazd, potom si myslím, že dopyt bude. Čo myslíš?“

„Koľko na tom zarobím ja osobne?“

„No, povedzme, dvadsaťpäť percent,“ navrhne a venuje mi hodnotiaci pohľad. „Bude ti to vyhovovať?“

„Osemdesiat! Nie menej!“

„Čo si...?! Čo by som z toho mal ja?“

„Veď všetku prácu urobím ja! Musím prekladať, musím sa stretávať s klientmi! A vy budete iba presmerovávať objednávky.“

„Nájdem ti prácu,“ pomaly a premyslene, aby mi to došlo, odpovedá sonbä. „Je ťažké nájsť tých, ktorí by boli ochotní zaplatiť. Rozumieš?“

Vlastne áno, v tomto má pravdu. Môžem byť akokoľvek úžasný špecialista, no ak nemám nikoho, kto by mi za to ochotne zaplatil, všetky moje schopnosti sú nanič.

„Ako často mi môžete nájsť klienta?“ pýtam sa ďalej.

„Myslím, že raz za dva dni. A s tvou znalosťou niekoľkých jazykov to snáď bude aj každý deň. Ako dobre si včera prekladala tým lekárom! Počítal som to, ukázalo sa, že vieš až päť jazykov: anglicky, nemecky, francúzsky, japonsky a taliansky!“

„Sedem,“ opravujem ho, „sedem jazykov. Viem aj ruštinu a španielčinu.“

„Wau! Jun-mi-jan, čo si robila s takými vedomosťami v kuchyni?“

„Život je niekedy taký komplikovaný,“ povzdychnem si a začnem v duchu počítať.

Takže, počítajme! Hovorím si v duchu. Nech je to teda päťdesiat percent. Z päťdesiatich dolárov je to dvadsaťpäť dolárov na hodinu. Myslím, že exkurzie budú trvať aspoň dve hodiny. Za hodinu sa nikam nedostaneme, väčšinou to trvá pol hodiny len tam. Dve hodiny sú mojich päťdesiat dolárov. Exkurzie každý druhý deň, to znamená pätnásťkrát do mesiaca. Pätnásťkrát päťdesiat je sedemstopäťdesiat dolárov za predpokladu, že pracujem dve hodiny denne, každý druhý deň. Nie zlé! To nie je lopota v kuchyni päť hodín denne! A za štyristo dolárov! A stále to môže byť aj každý deň, a nie len dve, ale tri hodiny, a tiež bude možné požadovať vyššiu odmenu, ak to pôjde dobre. Celkom reálne to môže byť aj cez tisíc dolárov mesačne. To sa mi páči!

„Päťdesiat percent,“ hovorím rozhodne. „Nie menej. Platí?“

„Hmm,“ sonbä zdvihne hlavu k stropu, akoby premýšľal.

„Platí!“ odpovedá po pár sekundách.

Asi od začiatku počítal s tým, že sa dohodneme na fifty-fifty, pomyslel som si, pozorujúc jeho tvár. Vyjednával tak naoko. Veď jeho to nič nestojí. Postaví sa za pult a peniaze k nemu prídu samy.

„Mám poslednú otázku,“ hovorím a zrazu si uvedomím, že sa so mnou sonbä rozpráva neformálne, ako rovný s rovným: „Je to legálne, sonbä?“

Koža trinásta

Čas: Tždeň po prepustení Jun-mi. Jedenásť hodín.

Miesto: Rušná kaviareň, jedna z milión v Soule. Jun-mi a Ši-jun stoja pri vysokom stole. Jun-mi plastovou tyčinkou mieša instantnú kávu v papierovom poháriku. Ši-jun sa rozhliadne, pristúpi bližšie k dievčaťu a s tajomným pohľadom vytiahne z vnútorného vrecka koženej bundy tenkú obálku. Vsunie ju na stôl pod ruku Jun-mi.

„Peniaze,“ zašepká Ši-jun a pod ruku mi vloží bielu obálku.

Miernym pohybom ruky ju stiahnem zo stola a zloženú na polovicu schovám do pravého vrecka džínsov.

Čo sú toto za špionážne hry?! Toto k nám pritiahne len viac pozornosti. Jedna osoba odovzdala obálku druhej, no a čo, nič zvláštne! Lenže všetky tie jeho nervózne pohľady a šepkanie! Ši-jun je riadna brzda! Nehovorím mu však, čo si o ňom naozaj myslím.

„Gran merci, Ši-jun oppa!“

„Sedemdesiatpäť. Za včerajšok,“ znova sa ku mne nakloní Si-jun, zašepká a vzdiali sa. Sedemdesiatpäť je sedemdesiatpäť dolárov za tri hodiny včerajšej práce. Takmer štvrtina mesačného platu stážistu, ak odpočítam strhnuté peniaze za trestné body. Celkom dobré!

„Zajtra prídu talianski turisti,“ hovorí Ši-jun a berie do ruky pohár pomarančového džúsu, ktorý si kúpil. „Keby niečo, vieš po taliansky?“

„Il mio angelo custode e sempre con me!“ odpoviem po taliansky.

„A čo to znamená?“

„Môj anjel strážny je vždy so mnou!“

Ši-jun pokrúti hlavou.

„To by som chcel,“ hovorí s miernou závisťou.

„Učte sa,“ pokrčím plecami. Čo iné mu mám poradiť?!

„Aj keď, neviem, možno to s nimi nevyjde,“ hovorí Ši-jun zamyslene a pozerá sa kamsi do diaľav.

„Prečo?“

„Pani prezidentka odvolala riaditeľa.“

„Mmm? A to už prečo?“

„Bola s jeho prácou už dlhšie nespokojná...“

Aha, už chápem, prečo riaditeľ tak šalel, keď na mňa kričal. Už si uvedomoval, že má namále, a toto bola posledná kvapka. Preto tak hysterčil. No, čo môžem dodať? Môžem s ním len sympatizovať. Ale akosi sa mi nechce.

„Golden Palace bude mať teraz veľa nových šéfov,“ pokračuje Ši-jun v komentovaní najnovších informácií. „Prezidentka Kim Hje-bin sa rozhodla vymeniť celé vedenie. Hovorí sa, že aj jej mladší brat bude odteraz pracovať v hoteli.“

„Mmm,“ naznačujem, že ma to trochu zaujíma. Popravde, je mi to akosi jedno. Nuž, Kim Hje-bin odkopla riaditeľa s celým jeho tímom. Ona je majiteľka, je to jej vec. Berie do práce svojho brata, mám to úplne totálne na háku. Len aby ma Ši-jun zásoboval zákazníkmi a nech si tam robia, čo chcú. Nie. Je jasné, že *nová metla dobre metie*, ale zatiaľ sa nič nedeje, preto nemá zmysel robiť paniku. Až nastanú problémy, zamyslíme sa. A teraz, keby som zohnal prácu ešte na tri hodinky, mal by som v rukách tristotisíc wonov! A to spolu s peniazmi, ktoré mi boli vyúčtované za dni odpracované v hoteli. Suma, ktorú môžem dať ako svoj *plat* mame Jun-mi a začnem pracovať *na seba*. Na financovanie projektu *idol*. Bol to úspešný týždeň!

„... preto hovorím, že ti možno nebudem môcť nikoho nájsť. Zmena vedenia... Chápeš?“

To je zle, pomyslím si. Peniažky prúdili, a teraz si budem musieť dať pauzu. A na svoj projekt potrebujem kvantum peňazí. Dobré, nie je to koniec sveta. Dám si pauzu, dám si Twix. Mám inej práce vyše hlavy!

„Jun-mi,“ Ši-jun ma vyruší z myšlienok a nesúhlasne sa na mňa zahľadí, „mala by si sa nejako... obliecť, alebo čo.“

„Ako?“ znepokojí ma.

„Tak, ako treba. Turistom hovorím, že sprievodcom bude dievča, lenže ty vyzeráš ako chlapec!“

Do frasa! Už ich mám plné zuby! Raz vyrýva Sun-ok, teraz Si-jun! V džínsoch sa cítim pohodlne! Po-ho-dl-ne! Ale v sukni nie! Môžem za to, že Jun-mi vyzerá ako chlapčisko? A čo s tým mám akože urobiť? Pretože je taká, mám nosiť sukňu? Nebudem!

„Nemala si si vlasy ostrihať tak nakrátko,“ pokračuje Ši-jun v kritike môjho vzhľadu.

„Predtým si vyzerala lepšie.“

Neostrihala sa, iba už konečne nenosí parochňu, parochňu, ty debil! Kde máš oči?! Čo nevidíš? Áno, vlasy má stále veľmi krátke, možno aj preto Jun-mi vyzerá ako chlap. No nakoniec jej vyrastú!

Zhlboka sa nadýchnem a vydýchmem si.

„Si-jun, oppa,“ hovorím zdvorilo, „páči sa mi môj štýl obliekania. Nemienim ho meniť. Ak vás obťažuje, povedzte turistom, že som chlapec, a je to!“

Oppa po vypočutí môjho návrhu na pár sekúnd zamrzol.

„Si taká zvláštna, Jun-mi-jan,“ hovorí, vychádzajúc zo zamyslenia sa a krútiac hlavou. „Vari ti nezáleží na tom, že si ľudia o tebe budú myslieť, že si chlapec?“

„Čo je na tom zlé?“ nerozumiem. „Je zlé byť chlapcom?“

„Áno, je dobré byť chlapcom,“ súhlasí Ši-jun s prikývnutím. „Ale nezvyknú sa dievčatá uraziť, ak im povedia, že vyzerajú ako chlapci? Neuráža ťa to?“

„Som výnimočná! Od hlavy po päty! A tento nezmysel ma netrápi!“

„Nezmysel? Pre teba je to nezmysel?“

Už mi tu chýbala len diskusia o vzhľade, ktorý určuje pohlavie!

„Ši-jun oppa,“ hovorím znova pomaly a zdvorilo, ako dobre vychované kórejské dievča, „nepovedali ste, že nemáte veľa času, a preto nemám meškať na stretnutie? Mali ste v pláne ešte niekam ísť, sonbä?“

„Ach, no áno,“ Ši-jun nastraží uši, keď si všimne zmenu tónu v mojej reči.

Už pochopil, že moja výchova *nie je veľmi dobrá*, ale keďže na mne zarába, zatvára oči nad tým, že sa s ním niekedy bez cudzincov rozprávam ako s rovným. Sonbä nie je hlupák, myslí len pomalšie, ale myslí správne.

„Dobre, že mi pripomínaš, Jun-mi!“ hovorí a usmieva sa. „Úplne som zabudol! Naozaj musím ísť! Zavolám ti, ak sa mi niečo podarí vybaviť!“

„Budem čakať, sonbä!“

„Dovidenia, Jun-mi-jan!“

„Dovidenia, Ši-jun oppa!“

Ši-jun do seba rýchlo naleje zvyšok šľavy, ktorá mu ostala v pohári, prikývne a zamieri k východu. Ukloním sa a sledujem ho očami, kým neodíde.

„Pfff!“ vydýchnem si a vrátim sa k svojej šálke kávy. Aký som len unavený z týchto nekonečných starostí o zdvorilosť! Povedz toto, nehovor hento! A stále na to zabúdam! Stále prepadám do bežného európskeho štýlu komunikácie.

Hmm, presadnem si k oknu?

Schmatnem šálku, presuniem sa k oknu, nenáhľivo popíjam horúcu kávu a pozerám sa von. Kaviareň sa nachádza na druhom poschodí obchodného komplexu. Je zaujímavé pozeráť sa na ruch zhora. V Soule je prvé obdobie roka. Jar je prvým ročným obdobím, keďže odpočítavanie ročných období v Kórei začína jarou. Druhé je leto, tretie jeseň a štvrté teda zima. Sun-ok mi to raz povedala. Už si ani nepamätám, prečo sme sa o tom začali baviť. Povedala tiež, že Kórejčania sú veľmi hrdí na to, že majú štyri ročné obdobia. Úprimne povedané, nerozumel som ani tomu. Je to vtip, alebo nie? Prikývol som, akože je mi to jasné, ale aj tak na mne videla výraz nepochopenia, pretože mi ďalej vysvetľovala, že v Thajsku je leto po celý rok a nemajú byť preto na čo hrdí. Po takomto vysvetlení som sa uvoľnil. Uvedomil som si totiž, že ide o akési lokálne zvláštnosti. A keby som sa zasmial tomu, čo som počul, alebo by som to, nebodaj, spochybnil, vyzeral by som v očiach Sun-ok hlúpo. Je lepšie na všetko nepochopiteľné zareagovať inteligentným pohľadom a mlčať.

Každým dňom slnko hreje viac a viac. Preto sa sneh roztopil doslova v priebehu niekoľkých dní. Očakávaná povodeň sa však nekonala. Zem rýchlo absorbovala všetku vlhkosť a teraz v televízii hovoria, že tento rok bude vynikajúca úroda, lebo pôda je dobre prevlhčená. Ak, samozrejme, nebude v lete sucho.

Videl som kórejskú zimu, teraz vidím jar, a potom budem musieť na vlastnej koži zistiť, aké je to kórejské leto. Hovorí sa, že tu býva strašné teplo. Vtedy sa navlečiem aj do sukne. Kúpim si nejakú skladanú. Budem ako kórejský Duncan MacLeod.

https://en.wikipedia.org/wiki/Duncan_MacLeod

Vzdychol som si, keď som si predstavil Jun-mi v zelenočervenej károvanej sukni a bielych pančuchách. Nejako si všetko beriem k srdcu. Som nervózný. Opäť možno nastal čas pozrieť sa do menštruačného kalendára. Pffff! A treba sa opýtať Sun-ok, aký charakter mala jej sestra. Zdá sa mi, že príliš búrlivý. Niekedy z ničoho nič *vybuchne*. Hoci, v správnych chvíľach vie aj úspešne pomlčať. Napríklad, keď riaditeľ zreval: „Vypadni!“ Tu však pomerne pokojná reakcia nebola jej, ale moja. Keď kunchan-nim sfialovel a začal kričať, pozrel som sa mu do očí a uvedomil si – debil! Videl som takých, keď som hrával s chalanmi po krčmách. Oči im vzplanú, ruky sa roztrasú a vrhajú sa na všetko, čo sa hýbe. Ba môžu sa pustiť aj do toho, čo sa nehýbe. Podľa toho, čo im zide na rozum. Napríklad aj na vešiak. Sám som to videl a nemohol s tým nič urobiť. V takých prípadoch treba zdrhať alebo sa odplaziť do kúta, zaujať obrannú pozíciu pred kopancami a počkať na príchod polície. Ruky si treba chrániť. Znova som si povzdychol pri pohľade na autá a ľudí na ulici. Všetko je komplikované! Dobre som urobil, že som vtedy riaditeľa ignoroval. Čo s bláznom? Vyhodil ma, no tak ma vyhodil. Nechcelo sa mi bojovať o miesto vynášačky smetí prestížneho hotela. Zaslúžim si niečo lepšie. Samozrejme, je to trochu trápne. Úprimne povedané, za svoju iniciatívu som dúfal v nejaké ocenenie. Rozmýšľal som nad kúpou vhodného počítača s dobrou zvukovou kartou. Ale ako sa hovorí: Aj keď máš všetky karty v rukách, život môže s tebou zahrať šachy. Na druhej strane, ak sa na to pozriem objektívne, čo také hrdinské som vykonal? Zatelefonoval som. To by zvládol na mojom mieste každý, kto by sedel na recepcii. A nieže mohol, ale musel by to urobiť! Čo ešte? *Pritlačil* som plukovníka k stene? S odstupom času sa ukázalo, že som to nemal urobiť. Po prvé, v hoteli zapli elektrinu a po druhé, kto povedal, že by hostia Lesného útulku zhromaždení v jednej miestnosti do rána neprežili? Určite by prežili. Bol som to ja, kto urobil rozruch a nástojil na záchranej akcii. Mimochodom, plukovník so sľúbeným koňakom neprišiel. Hoci v televízii povedali, že všetci vojaci, ktorí sa zúčastnili záchranej operácie, budú ocenení. Jasné, že sa jej zúčastnil aj plukovník a bude za to odmenený! No očakávať, že dospelý muž schmatne fľašu a pôjde poďakovať nejakému neznámemu dievčaťu, je smiešne. Ďakovať za čo? Za to, že bol hlupák a ona mu povedala, čo má urobiť? Prečo by o tom mal kde-komu rozprávať? Je masochista? Alebo idiot? Samozrejme, že nie je. Ešte aj poriadne zariskoval. Tank mohol ľahko niekoho zvalcovať na placku, napríklad nejaké auto s deťmi a ženami vo vnútri. Kto by bol za to v konečnom dôsledku zodpovedný? Jasné, že on. Požiadal velenie o povolenie na vypustenie tankov do ulíc mesta? Požiadal. Hoci obvinili jeho nadriadeného, aj tak by súdili aj plukovníka... Myslím si. Všetci vojaci si preto svoje ocenenia skutočne zaslúžili. Riskovali, vnárali sa do snehu, padali z útesu v tanku. A ja som len párkrát zavolať, sediac v teple a bezpečí. Nemôžem sa teda sťažovať, že som nedostal žiadne ocenenie a že ma vyhodili. Myslím si, že som mal len hlúpu smolu, lebo som sa dostal k riaditeľovi práve v momente, kedy on prežíval zrútenie svojej osobnej kariéry. Bohvie, čo pre neho to miesto znamenalo. Možno teraz pôjde na smetisko. A jeho deti nedostanú kvalitné vzdelanie a budú žiť medzi odpadkami. Drámy, ktoré som odpozoroval, vždy ukazujú, že prepustenie z práce je pre Kórejčana katastrofou. No, asi to tak je. Niet divu, že sa priam škriabal po stenách. A potom som prišiel ja, celý taký *pekný*, pre koho sa strhol všetok ten zhon, a začala som sa ospravedlňovať. Teraz chápem, že som mal vstať a s čo najväčším ponížením požiadať o odpustenie. Tak by to bolo správne. Ja som však porušil všetky pravidlá slušného správania sa. Dievčat, žien, podriadených. Navyše, keď som sa ospravedlňoval, skonštruoval som svoju frázu nesprávne. Keď som hovoril *ty*, nemyslel som jeho osobne, ale organizáciu ako celok. Ibaže to, ako som vyjadril svoje myšlienky a ako to napokon riaditeľ pochopil, už nie je dôležité. Všetko je minulosťou. Teraz si myslím, že by som sa mu mal poďakovať. Za to, že ma vyhodil. Aj keď je to debil. Len čo ma vyhodil za dvere, ja som sa ako opica, ktorá sa práve pustila jedného konára, chytil ďalšieho konárika. Si-junov návrh mi prišiel veľmi vhod a bol oveľa zaujímavejší než vyhliadka motania sa po kuchyni. Aj čo sa týka peňazí, aj práce. Už som si

akosi zvykol pracovať doma, nie *od-do*. Ešte v tret'om ročníku na inštitúte som si zvykol nechodiť do školy každý deň. Nejakto som si zvykol pracovať, no, ako to povedať, vo *volnejšom režime*. Skrátka som raz pracoval tu, inokedy tam, potom zasa inde. Na takýto štýl práce som si zvykol. A sedieť v kuchyni päť hodín denne bolo pre mňa vyčerpávajúce nielen fyzicky, ale aj morálne. Ši Jun mi ponúkol známu prácu v známom rytme. Trápi ma jediná vec, zákonnosť tohto povolania. Ak je to trestný čin, tak mi to neprejde. To môže ovplyvniť aj moju snahu stať sa idolom.

„Je to legálne?“ opýtal som sa sonbä: „A čo sa mi stane, ak ma prichytia pri nelegálnych obchodných aktivitách?“

„Prečo by to malo byť nelegálne?“ povedal nechápavo. „Vezmem ťa do práce, ako sa patrí.“

„Vezmete ma do práce?“ nerozumel som. „Ako ma môžete zamestnať, ak pracujete?“

„Začnem podnikat’“, povedal Si-jun. „Dokonca som si zaregistroval firmu, ale môj partner mal rodinné problémy a všetko som to musel odložiť. Firma však existuje, preto si ťa môžem najat’. Všetko je legálne. Len o tom zatiaľ nikomu nehovor.“

„Prečo?“

„Pretože budem *prijímať objednávky* z hotela. Každý hotel v Soule spolupracuje s konkrétnymi firmami. Ak potrebujú sprievodcu, zavolajú im. A ja si niektoré z tých objednávok vezmem, na svoju firmu. Rozumieš?“

Je to jasné, pomyslel som si vtedy, nie je to úplne čisté. Nič nové pod slnkom.

„Čo ak sa to prevalí? Čo ak to zistia?“

„Neboj sa, Jun-mi-jan!“ Ši-jun sa usmial. „Nikto nič neodhalí. Som múdry. Napríklad poviem, že pre hostí boli tieto prekladateľské služby drahé a ja som im našiel lacnejšie.“

„Drahé? Drahé pre hostí hotela Golden Palace? V ňom sú ubytovaní sami boháči!“

„Jun-mi-jan“, povedal sonbä moralizujúco, „sú bohatí nielen preto, že veľa zarábajú, ale aj preto, že nemiňajú peniaze zbytočne. Vieš, akí sú chamtiví? Ani sprepitné nikdy nedávajú!“

Aby som bol úprimný, akosi slabo som veril, že to bude fungovať, čo sa okamžite prejavilo aj na tvári Jun-mi. Ši-jun zbadal moju nedôveru a začal ma presviedčať.

„Čoho sa bojíš? Si neplnoletá! Čo sa ti stane? Ja prijmem peniaze od hostí, tebe dám po práci tvoj podiel. Ak nechceš, nevezmem ťa do práce na zmluvu. Povieš, že si len pomáhala turistom. Nikto ti nič nedokáže!“

„Dobre“, povedal som potom sonbä, „premyslím si to. Poradím sa so strýkom.“

Niežeby som horel túžbou radiť sa so strýkom, no rozhovoru s ním sa nedalo vyhnúť. Veď to on mi vybavil prácu v Golden Palace! To znamená, že sa o mojom vyhadzove dozvie. A možno dokonca ako jeden z prvých. Povedia mu, že jeho chránenkyňa nesplnila nádeje, ktoré do nej vložil, a zlyhala na celej čiare. Preto som bez zaváhania vytočil jeho číslo a po chvíli mu povedal: „Dobré popoludnie, drahý samčchon nim, tu je Jun-mi! Vyhodili ma z práce a potrebovala by som sa s tebou súrne porozprávať!“ (samčchon – strýko. Poznámka autora) Strýko na druhej strane linky podľa všetkého skamenel. Po mojich slovách vážený samčchon nim vydal akési zavrčanie a na desať sekúnd sa odmlčal, očividne hľadal slová, ktorými by vyjadril *svoju radosť*: „Ako sa to mohlo stať? Veď sa ti tak darilo! Dokonca ťa ukázali v televízii!“ prišiel, napokon, strýko k reči.

„Samčchon nim, chcem vám to všetko vysvetliť, keď sa stretneme! Prosím, nehovorte o tom ešte onni a ummi!“

Dôvodom, pre ktorý som nechcel, aby sa to rodina dozvedela, bolo, že som sa chcel vyhnúť zbytočným rozhovorom. Opäť si spomenú, že Jun-mi je chorá, začnú stonať, lapať dych, spomínať lekárov. Stačí, že každý večer robím a posielam testy *liečiteľom ľudských duší*. Už to začína byť stresujúce. Musím prísť na to, ako sa zbaviť ich dohľadu. Stále však nie je jasné ako? Rozhodol som sa najprv porozprávať so svojím strýkom, nájsť si nové miesto, až neskôr informovať príbuzných. Jedna vec je, ukázali mi dvere, druhá, našiel som si lepšie miesto.

Stretnutie so strýkom sa konalo v kaviarni, ktorú sám vybral. Adžossi sa objavil v známom čiernom plášti a tmavých okuliarech. Nosí stále to isté? Nemá vari iné oblečenie?

Moje rozprávanie o udalostiach onej búrlivej noci ho veľmi zmatlo. Najviac ho šokovala skutočnosť, že som takto (sám!) zdvihol telefón a zavolať armádu.

„Povedal ti niekto, aby si to urobila?“ pýtal sa ma po niekoľkokrát, rôznymi spôsobmi, lebo tomu nemohol uveriť.

„Prišla som na to sama, samčchon nim,“ odpovedal som skromne.

To, že ma prijali ako prekladateľa, ho ohromilo ešte viac. Pravda, keď zistil, že to nie je úplne *legálne*, jeho prekvapenie sa zmenšilo, no hneď som mu ho pozdvihol ešte tým, že chcem vedieť, ako veľmi by mi taká pololegálna práca mohla poškodiť moju budúcu kariéru idola.

Strýko si v úžase zložil okuliare.

„Chceš sa stať idolom?“ opýtal sa ma s veľkými okrúhlymi očami.

„Áno, samčchon nim,“ odpovedal som pevným hlasom a pozrel sa mu do očí.

„Vie o tom tvoja matka?“

„Áno. Je proti. A onni tiež.“

„Juna-yan,“ strýko mi hneď začal vysvetľovať dôvod, pre ktorý boli všetci proti, „agentúry majú veľmi prísne požiadavky na vzhľad. Si, samozrejme, krásne dievča, ale nie modelka. A tam berú iba dievčatá s dokonalým vzhľadom modeliek.“

„Strýko, som pevne rozhodnutá,“ odpovedal som tak isto ako predtým. „Vezmú ma. Určite!“

„Tak veľmi si sa zmenila, Juna-jan,“ strýko zakrútil krkom v golieri plášťa. „Vôbec ťa nespoznávam. Si taká sebavedomá! Je dobré, že si dospela, ale tvoje rozhodnutie stať sa idolom je hlúpe. Prečo to zrazu tak veľmi chceš?“

„Samčchon nim, chcem zarobiť peniaze!“

„Prečo potrebuješ peniaze?“

„Chcem si kúpiť dom, aby som mala kde bývať, zaplatiť sestre štúdium v zahraničí a zabezpečiť na starobu ummi. Tiež chcem byť nezávislá a žiť si tak, ako chcem! Človek bez peňazí vyzerá žalostne. Nechcem vyzeráť úboho, samčchon nim!“

Samčchon nim iba pokrútil hlavou, keď počul, na čo potrebujem peniaze.

„Sú to veľké peniaze,“ ďalej krútil hlavou strýko. „A získať veľké peniaze je vždy veľké riziko. Možno by bolo lepšie vyštudovať, vydať sa a žiť si v pokoji, pracovať ako prekladateľka. Je hlúpe stavať všetko na jedinú kartu. Život nie je kasíno, Juna! Čo budeš robiť, ak prehráš? Rozmýšľala si nad tým?“

„Smrť je dosť blízko na to, aby sme sa nebáli života, samčchon nim,“ odpovedal som mu Nietzscheho frázou.

„Juna! Desíš ma!“ keď počul, čo som povedal, tvár môjho strýka sa zmenila. „Hovoriš hrozné veci!“

„Takže,“ odpovedal som neurčito a urobil pritom gesto rukou, „do hlavy mi začali prichádzať múdre myšlienky. Asi som naozaj dospela, ako hovoríš, samčchon nim!“

Strýko znova pokrútil hlavou, odmlčal sa, pozrel sa na mňa a snažil sa ma presvedčiť iným spôsobom: „Zdá sa mi, že prikladáš príliš veľký význam peniazom. V tvojom veku to vyzerá dosť zvláštne. Neviem, prečo ich odrazu považuješ za také dôležité. Predtým si bola iná. Povieť ti, že peniaze sú, samozrejme, dobré, ale v žiadnom prípade nie sú najdôležitejšie v živote. Uvidíš sama o pár rokov, keď sa zamiluješ a láska bude pre teba dôležitejšia než čokoľvek na svete.“

„Peniaze sú dôležitejšie než láska, samčchon nim,“ nesúhlasne som pokrútil hlavou, „bez nich nie je láska medzi mužom a ženou. A ak áno, skončí veľmi rýchlo. Preto sú peniaze na prvom mieste, láska na druhom.“

„Ako o tom môžeš vo svojom veku vedieť?“

„Mmm... Premietali to v kine, samčchon nim.“

„Aké filmy to pozeráš?!“ strýko nespokojne zavrčal a pohodlne sa usadil. „Vo všetkých drámach ukazujú len nezištnú lásku.“

„Neverím na rozprávky, samčchon nim. Vy im veríte?“

„No, a čo láska k rodine?“ opýtal sa, neodpovedajúc na otázku. „Pomáham ti ja pre peniaze?“

„Viem, že milujete mňa aj moju sestru, samčchon nim, a rešpektujete moju matku,“ odpovedal som. „Vo svojich citoch ste úprimný. Ale myslím si, že aj tu bolo všetko v prvom rade o peniazoch. Keby ste nemali čím pomôcť tým, ktorých milujete, prišli by ste k nim? Prečo by ste prišli? Sledovať, ako milovaní trpia a cítiť sa mizerne a bezmocne, pretože im nemôžete pomôcť? Nemyslím si, že by ste v takom prípade prišli, samčchon nim. Nie preto, že by ste boli zlý, ale preto, že je to pre muža neznesiteľné. Preto verím, že peniaze sú základom všetkého. Prosím, odpustite mi, samčchon nim, ak som vo svojich úvahách zašla prid'aleko.“

Strýko bol z nášho rozhovoru dosť prekvapený. Veľmi. Dá sa povedať, že bol ohromený.

„Zmenila si sa, Juna,“ rozlúčiac sa, zhrnul naše stretnutie: „Áno, tá nehoda ťa silno zasiahla. Silno.“

A na moju otázku o novej práci povedal, že to je, samozrejme, nezákonné. No ak budem najatým pracovníkom, potom v tom nič zlé nie je. Za všetko nesie zodpovednosť majiteľ firmy. Len sa treba uistiť, či sú všetky papiere platné a správne vyplnené. V podstate mi potvrdil, čo som si o tom myslel aj sám. Preto som napokon prikývol na spoluprácu so Si-junom. Ale zmluvu sme ešte nepodpísali. Dal mi jej koncept na prečítanie, prečítal som si ju, onni aj unni si ju prečítali tiež, súhlasili, a odvtedy sa k nám domov Ši-jun nedostal. Prisl'úbil, že príde osobne, aby mama nemusela nikam chodiť, že to podpíšeme u nás doma. A v našej kaviarni to potom oslávim. Odvtedy *je na ceste*. Raz to, raz ono, neustále mu do toho niečo príde. Musím mu to pripomenúť. Ak nemôže prísť, nech mi dá dve podpísané kópie. Mama Jun-mi obe podpíše, jednu mu vrátim. Zaobíde sa aj bez oslavy, keď je taký pribrzdený! Už ma tým začína znervózňovať. Povzdychol som si.

Všetko si musím urobiť sám. Na všetko musím dozerať. Nikto za mňa nič neurobí. Dobre, tento týždeň určite vytrasiem z tohto blbečka zmluvu a na dnes mám naplánovaný ďalší *beh* po turistických miestach v Soule. Chcem na vlastné oči vidieť, ako vyzerajú *v reáli*, aby som neskôr mohol turistom porozprávať pravdivé informácie, a nie fantázie z farebných letákov. Je to zaujímavé, cítim sa ako biely wăkugin, ktorý objavuje úžasnú Kóreu!

Vonku je jar, slnko svieti, kráčam, čumím. Peniaze, hoci len na drobnosti, mám vo vrecku, nemusím si ich od nikoho pýtať. Sloboda! Krása!

A život sa zlepšuje! Pomyslel som si a vstal som od stola.

Pôjdem sa pozrieť na rybičky. V akváriu som nikdy nebol, tam je to asi super. Veľmi navštevované miesto. Myslím si, že tam zájdem s turistami viackrát.

Čas: *Večer toho istého dňa*

Miesto: *Dom mamy Jun-mi. Izba sestier.*

Som na internete. Hľadím na obrazovku. Nasávam informácie. Snažím sa zistiť odpoveď na otázku: Ako zapadnúť? Alebo, presnejšie, ako dosiahnuť, aby Jun-mi zapadla medzi ostatné dievčatá? V poslednom čase mám dojem, že kamkoľvek prídem, všetci na mňa čumia. Chápem, že nie som miestny a robím chyby v rozhovore bez toho, aby som poznal prijaté pravidlá správania sa. Chápem, že nepoznám detaily správania sa dievčat, pretože som bol vždy chlap. Toto všetko pre mňa nie je tajomstvo a tomu všetkému veľmi dobre rozumiem. Ale aj tak. Možno robím niečo úplne zle. Prečo mám pocit, že sa všetci pozerajú len na mňa, keď iba kráčam, alebo stojím? Paranoja? Začiatok schizofrénie a rozštiepenie vedomia z toho, že som v cudzom tele? Len to by mi ešte chýbalo!

S vedomím, že mám problém, ktorý treba vyriešiť, som dnes *zaliezol* na internet s cieľom nájsť informácie o kórejských dievčatách. Pochopiť, čo robím zle. Mohol by som sa opýtať onni, ale myslím si, že v tomto prípade by to dopadlo ako s tou stonožkou zo známej bájky, ktorá pekne tancovala. Kým len tancovala, všetko bolo tip-top, no akonáhle sa jej začali vypytovať na podrobnosti, ako to presne robí, ktorú nohu v akom poradí dvíha a prečo, stonožka ustrnula. Nedokázala vysvetliť, čo a ako robí, ale robila to ľahko a bez námahy. Asi je to rovnaké aj so Sun-ok. Robí všetko, čo má dievča robiť, automaticky, bez zaváhania, na podvedomej úrovni. Pretože je dievča. Ak sa pokúsi svoje podvedomie vedome opísať, je dosť možné, že nebude schopná súvislo vysvetliť, prečo niečo robí práve tak, a nie inak. Raz sme sa s kamarátmi snažili od dievčat, ktoré sme poznali, zistiť, prečo sú také zvláštne a všetko robia nejak špeciálne, hoci bolo jasné, že to treba robiť inak. No nič dobré z toho nevzišlo. Len sme sa všetci rozhádali. Nevedeli nám to vysvetliť a rozhodli sa, že my im takýmto prefikánym spôsobom naznačujeme, že sú hlúpe. Hoci my s chalanmi sme sledovali úplne iný cieľ, totiž výskum. Takže onni je tá posledná možnosť. Tiež ma, celkom nedávno, ponížila, takže sa mi s ňou vôbec nechce komunikovať. Navrhla mi, aby som s ňou zašiel zhodnotiť svoje vlohy. Takpovediac, skúšobne, ešte skôr než začnem chodiť na rôzne súťaže a konkurzy.

„Nie si zvedavá?“ pýtala sa. „Nechceš zistiť, či si pripravená na konkurzy?“

S matkou si vymenili veľavýznamné pohľady. Všimol som si to a uvedomil si, že to nie je len tak, ale z nejakého dôvodu! Zdá sa, že niekomu napadlo zhodiť ma z nebies na tvrdú zem a strčiť mi nos do drsnej reality. Súhlasil som, lebo by bolo dobré zhodnotiť moju počiatočnú úroveň v choreografii a speve.

Najprv sme s onni zašli do zábavného centra, kam vraj Jun-mi rada chodievala. Boli tam hracie automaty s veľkými viacfarebnými tlačidlami na podlahe, ktoré sa museli stláčať nohami v snahe udržať krok s tancujúcou kreslenou figúrkou na obrazovke, ktorá presne ukazovala, kde treba stlačiť. No, čo môžem povedať?! Jun-mi a ja sme totálne pohoreli. Na celej čiare. Ukázalo sa, že nemá dve nohy, ale až päť, či dokonca sedem! A všetky sa nevedia hýbať! Sú zmätené! A vôbec, nie sú to nohy, ale háky! Onni, ktorá so mnou súťažila, s prehľadom vyhrala. A nie raz!

Potom sme si šli spievať do jedného z karaoke barov, ktoré sú tu na každom rohu. Sun-ok nám objednala kávu a dezert a začali sme spievať. Najprv sa ukázalo, že nepoznám ani jednu miestnu pieseň! Žiadne slová, žiadnu hudbu! *Zabudol som* všetko, *zabudol som*! Naučil som sa jednu pieseň, slová aj hudbu, onni mi ukázala, ako sa spieva. No, čo povedať?! Výsledky Jun-mi sú chabé. Ak Sun-ok z karaoke suverénne *vybila* 70 – 90 bodov, Jun-mi získala len 50 – 60 bodov. Ak zhrniem výsledky, jej *schopnosti idola* sú niekde v oblasti *mäso*. Aj to nie vyššej kvality, len také *treťotriedne*, no ešte nezávadné.

Keď sme sa vrátili, onni nič nehovorila ani umma. Zrejme sa rozhodli, že mi dajú čas, aby som si urobil vlastné závery a *dozrel*. Šikovné dievčence, takto pekne a psychologicky ma *spracovali*. Len s jednou vecou nepočítali. Ja sa nemienim vzdať! Za nič na svete! Skákať na scéne sa dá naučiť za pár rokov. Hoci nedosiahnem úroveň Michaela Jacksona, nebude hanba vyjsť na pódium. Jun-mi nie je chromá. A hlas... aj hlas sa dá do určitej miery rozvíjať. A vôbec nie je potrebné snažiť sa prekonať Carusa. Ak si spomeniem napríklad na hlas Dietera Bohlena, možno si pri pohľade naňho povedať, že sa dá zaobiť aj bez hlasu. Estráda nie je opera, kde je hlas naozaj potrebný. Tiež existujú rôzne cvičenia na *vylepšenie* hlasu. Skrátka, poďme preraziť! Hlavná vec je melódia a rytmus! S tancom a hlasom niečo vymyslím.

Po *teste* ma moji blízky nechávajú na pokoji, zrejme očakávajú, že prídem s pokáním za svoju hlúposť. Dobré, mne to vyhovuje, nech len čakajú. Stále sa snažím vyriešiť problém s *maskovaním*.

Takže, čo tu máme? Ufff... Článok na internete: **Kórejské dievčatá, alebo čo to znamená byť dievčaťom po kórejsky?** A čo to teda znamená, byť dievčaťom po kórejsky?

...

Ideálna žena v kórejskom prevedení predstavuje pokoru, schopnosť skrývať emócie a nevystrkovať hlavu. Nesmelá, slabá, nemá, trpezlivá, poslušne plniaca akúkoľvek úlohu, taká je ideálna kórejská dcéra a nevesta...

Jednoducho úžasné. O tomto som vždy sníval!

...

Mat' silný a ostrý charakter je pre nevestu veľmi riskantné. Pretože zvyklosti, s ktorými sa stretáva v dome svojej svokry, sú oveľa tvrdšie než šikana v armáde. A v takých podmienkach je oveľa múdrejšie byť skromnou, tichou a submisívnou, aby nedochádzalo ku konfliktom a k tragédii. Výbuch šialenej nevesty v malom obmedzenom priestore totiž dokáže strhnúť a zničiť novozískanú matku, otca, manžela aj babičku.

Moje rozhodnutie nezískavať si spriaznenú dušu sa ukázalo byť vrcholom múdrosti!

...

Umenie variť, rovnako ako aj ostatné domáce práce, neboli pre novopečenú nevestu v týchto podmienkach vôbec potrebné. V modernej kórejskej spoločnosti sa verí, že ak dievča vie chutne uvariť kimči, je veľmi dobrou kandidátkou na manželku...

Pche! A to som si myslel, že všetky Kórejčanky varia skvelo. Čo je to za ženu, ktorá nevie, z ktorej strany sporáka sa má postaviť? To sú mi časy!

...

V Kórei nebolo zvykom zaúčať dievča do tajov domácich prác či remesiel. Považovalo sa to nielen za zbytočné, ale dokonca za škodlivé. Pre Kórejčana bola dcéra od narodenia cudzinkou, ktorá patrila domu jej budúceho manžela. *Láskavý zlodej*, tak v Kórei v domovskej rodine nazývajú dcéru, ktorá sa vydala. Myslia tým všetky *výdavky*, aj predmanželskú výživu dcéry, aj výdavky na svadbu a dary od príbuzným, a to, že dcéra sa nebude v starobe starať o rodičov, lebo to je výsada syna, ak nejaký je. Z tradičného hľadiska sú všetky tieto výdavky pre rodinu ako *vyhodené*, akoby im ich ukradla. Dcéra bola neužitočným príživníkom a neustále jej to pripomínajú (nie rodičia, ale príbuzní či susedia), čím v nej vyvolávajú zmes hanby a viny za svoje pohlavie. Mnohé kórejské ženy sa tohto komplexu nevedia dodnes zbaviť. Pre *zbytočnosť* dcér sa im snažia nevštepovať žiadne špeciálne zručnosti. Veď naučiť ich domácim receptom či iným domácim tajomstvám znamenalo dobrovoľne prezradiť tieto tajomstvá cudzej rodine. Načo? Verilo sa, že svokra alebo iná staršia žena z manželovho klanu nevestu zaučí do tajov domácich prác. Nevesta mala do ich domu prísť ako čistý list papiera.

No tu sú mi teda pravidlá!

...

Tradičná výchova dievčaťa v Kórei sa odráža aj v dnešnej dobe, ich neschopnosť usporiadať si život a úžasný infantilizmus dievčat pretrvávajú až do manželstva, a to sa dnes vydávajú 25-29 ročné (nie 12-16, ako predtým). Neustále demonštrovanie slabosti, známe spôsoby, ako sa Kórejčanky pri chôdzi vlečú a neustále stonajú, sú určené práve na tento účel. Pokora, s ktorou sa niekedy zmieria s hrubosťou a dokonca násilím zo strany priateľov (chlapec na verejnosti bežne plieska svoju priateľku-študentku po hlave) sú spôsobené výchovou.

Aha! O toto ide! Pri chôdzi neťahám nohy! Ani nestonám! A vôbec, chodím rovno, hlavu držim rovno. Asi som príliš nezávislá, preto na mňa všetci zízajú! Musím si všimnúť, ako chodia dievčatá vo veku Jun-mi. Ak si to však všimnem, okej, no a čo potom?! Tiež mám ťahať nohy? Pfff...! To teda nie! Správajú sa tak, dalo by sa povedať, ako to *vstrebali s materským mliekom*. Ja sa tu len tretí mesiac presviedčam, že nie som v blázcinci!

Takže čo?! A nič! Znamená to, že nech by som urobil čokoľvek, zmeniť chôdzu a držanie tela sa mi nepodarí.

Čas: Neskoro večer toho istého dňa

Miesto: Soul, oblasť Kangnam, nočný klub. Hlasná hudba, farebné reflektory, za stolmi sa veselia mladí ľudia, tancujúca mládež. Za barovým pultom, ďalej od hlučnej diskotéky, sedia na vysokých stoličkách dvaja veľmi dobre oblečení mladí muži. Jedným z nich je Kim Džu-won. Na pulte je pred nimi otvorená zelená fľaša sodzu, dva štamperlíky a veľký tanier s občerstvením. Obaja sú mierne opití.

„Jeong-han, cítim sa... cítim sa... ako vlk zo všetkých strán obkľúčený lovcami,“ hovorí Džu-won dôverne naklonený k svojmu priateľovi.

„Čo, je to také zlé, hjong?“ pýta sa Jeong-han.

„Je to strašné! Mám pocit, že po mne idú všetky dievčatá v Kórei! Kde ich len babka nachádza?“

„Všetky dievčatá v Kórei? To je skvelé! To by som rád vyskúšal!“

„Bože, ochráň ma!“ mávne nad ním Džu-won rukou. „Nepraj si to, o čom nemáš ani poňatia! Nevieš si predstaviť, aká je to nekonečná nuda sedieť a počúvať ich bľabotanie! A všetky hovoria to isté! Pýtajú sa, aké je moje znamenie v horoskope, či mám rád malé deti alebo psi, čo si myslím o najnovšej výstave Tchä-gju. Akú mám krvnú skupinu! A znamenie zverokruhu? Všetky dievčatá sa na to vždy pýtajú. Ako môžu veriť hlúpostiam, že osobnosť má niečo spoločné s krvnou skupinou? Aj keď pijú víno, vyberajú si ho podľa svojej krvnej skupiny! Pýtajú sa tiež, či vyzerajú ako známe herečky. Rôzne herečky, podľa miery ich škaredosti.“

„Škaredosti? Myslel som, že ti babka vyberá len pekné dievčatá!“

„Áno, ALE...!“ Džu-won opäť sklamaný mávne rukou. „Všetky sú do istej miery obludy. Nechcú mňa, ale peniaze mojej rodiny a jej postavenie. Tie, ktoré sú krásne a dokonalé, sú poriadne suky, a tie menej pekné sú zas odhodlané na všetko. Stačí žmurknúť a môžeme si to rozdať v love hoteli,“ Džu-won si ťažko povzdychne.

„A čo, aké sú v posteli?“ Jeong-han sa k nemu so záujmom nakloní.

„Ešte som neprišiel o rozum,“ ten odpovedá a berie prázdny pohár, „som si istý, že by okamžite otehotneli. A ak nie, ich rodina by požadovala kompenzáciu. Ako ma to všetko otravuje! Kiežby som radšej ostal v Paríži!“

„A aké boli Francúzčky, há?!“ žmurká Jeong-han a tlačí priateľa laktom do boku. „Ktoré sú lepšie?“

„Francúzky,“ premýšľa Džu-won a krúti v ruke prázdny pohár, „sú zaujímavejšie. Naše sú... sú akési... Všetky sú rovnaké. A príliš pokorné, tak!“

„Ale manželka musí byť pokorná a počúvať svojho muža! To je dobrá manželka. Aké dievča potom hľadáš, Džu-won?“ Jeong-han je prekvapený.

„Aké? No, neviem. Asi by som chcel tiché dievča s veľkými tmavými očami, temperamentné, samozrejme, krásne, nie nevyhnutne vysoké, ktoré by malo v živote cieľ a svoj vlastný názor. Hádalo by sa so mnou. Zaujímalo by sa o mňa, a nie o peniaze, ktoré dostane za to, že sa za mňa vydá. To je ten typ dievčaťa, ktoré by ma mohlo zaujímať!“

„Hjong, načo potrebuješ také dievča? Ak má na všetko vlastný názor a nepotrebuje tvoje peniaze, bude sa s tebou neustále hádať! Budete si neustále nadávať! Nebude žiadna love story!“

„Mmm...“ opitý Džu-won potrasie pred kamarátom ukazovákom, „vieš, kto teraz sedí pred tebou? Vieš?“

„Kto?“

Džu-won sa niekoľkokrát buchne po hrudi: „Najväčší krotiteľ žien na svete... ktorékoľvek... rozumieš, ktorékoľvek dievča, ktoré si vyberiem, sa do mňa okamžite, raz a navždy, zamiluje! Chápeš?“

„Ach, hjong, chápem,“ prikývne Jeong-han.

„Len, všetko je to nezmysel,“ hovorí Džu-won s úškrnom, „hlúposti. V skutočnosti by som chcel stretnúť také dievča, o akom som ti hovoril. Ale, bohužiaľ, to sa nikdy nestane. Všetky majú v hlave len jedno: peniaze, nákupy, handry, kabelky a nekonečné táranie po telefóne...“

„Hjong, nevedel som, že je to až také zlé!“

„Ani ja som to nevedel.“

„Ozaj, prepáč, že som sa ťa na to neopýtal hneď, hjong! Ako sa má tvoja rodina? Tvoji rodičia, starí rodičia, brat a sestra? Nevideli sme sa takmer rok! Ako sa majú?“

„Ďakujem, Jeong-han, sú v poriadku. Všetci sú živí a zdraví!“

„Počul som, že tvoja sestra teraz prevádzkuje sieť hotelov? Nedávno som v televízii videl, ako chválili hotel Golden Palace. Je to hotel tvojej sestry, však?“

„Áno,“ prikývne Džu-won, „nuna je macher! Keď sa stalo to s Lesným útulkom, všetci hovorili, že sieť hotelov Sea Group Corporation nie je dosť dobrá, ale Hje-bin si so všetkými rýchlo poradila. Vyhodila riaditeľa Golden Palace a všetkých, ktorí boli s ním, spustila novú reklamnú kampaň a teraz sú naše hotely podľa hodnotenia opäť považované za najlepšie v Kórei. Počul si už slogan: V záujme našich hostí zdvihneme aj tanky?!“

„A-ha!“ prikývne kamarát. „Skvelá reklama. S tankami. Nikto iný takú nemá. No počul som, že vás zažalovali? Pýtajú veľké sumy.“

„Zabudni na to,“ Džu-won znova mávne rukou. „Hje-bin so súhlasom otca zapojila do konania hlavné právne oddelenie korporácie. A teraz sa ukazuje, že všetci dlhujú jej, nie ona im. Myslím si, že nuna na tom incidente dobre zarobí. Aj peniaze, aj povest.“

„Tvoja sestra je veľmi múdra,“ hovorí Jeong-han s rešpektom.

„Áno,“ prikyvuje Džu-won, „vie, čo chce.“

„Hjong, a ty vieš, čo chceš?“

Džu-won premýšľa.

„Asi nie,“ hovorí po chvíli. „A zdá sa, že to je môj problém. Aj keď práve teraz by som si prial, aby ma všetci nechali na pokoji a zastavili tento kolotoč s rande na slepo! Dokonca som sa rozhodol ísť pracovať do hotela Hje-bin v nádeji, že ma nechajú na pokoji. Lenže babka povedala, že ma už takého nemôže vidieť...“

„Akého *takého*?“

„Neviem,“ Džu-won krčí plecami, „nejakého *takého*.“

„Hmm... takže budeš pracovať v hoteli? Ako kto?“

„Ako výkonný riaditeľ.“

„Čo budeš robiť?“

„Budem vykonávať, čo mi povedia,“ Džu-won opäť pokrčí plecami.

„Kto ti to bude hovoriť?“

„Asi otec, brat, nuna alebo babička. Skrátka niekto z rodiny.“

„Chápem... Kiežby som ja mal takú prácu!“

„Do práce som chcel ísť len kvôli tomu, aby babka zrušila tie rande. Ale nestalo sa tak. Teraz mám aj rande, aj prácu. To je ale smola!“

„Hmm, máš to ťažké. Ako ti môžem pomôcť?“

Jeong-han niekoľko sekúnd sedí, prikladá si prst na pohár a zamyslene sa pozerá do priestoru pred sebou, potom sa obráti na Džu-wona: „Počuj, čo keby si o sebe vypustil nejakú fámu, aby za tebou prestali tie nevesty behať? Napríklad, že si... chorý! Čo povieš, hjong?“

„Ha! Že chorý! Rodina ma okamžite pošle do nemocnice. A na druhý deň bude podvod odhalený. To bude zasa reč!“

„Hmm, dobre, tak inak. Čo ak sa začne povrávať, že si gay?“

„Jeong-han, čo si sa zbláznil?! Čo potom o mne budú hovoriť?“

„Veď to nebude naozaj. Každý, kto ťa pozná, bude vedieť, že to nie je pravda! Avšak tie mrchy, ktoré s tebou chodia na rande, poznajú len tvoje údaje z ankety, nie?“

„Áno. No, a čo?“

„Ony ťa vlastne nepoznajú. Predstieraj, že si gay! Fámty sa rozšíria a o mesiac máš od dievčat pokoj. Na žiadne rande viac s tebou nebudú chcieť ísť. To ti garantujem!“

„No, ale... šíriť o sebe takéto klebety?! Nie, to... nepomôže!“

„Alternatívou je manželstvo so škaredou tučnou hlupaňou. A tiež to bude sviňa! O svoju slobodu musíš zabojovať! Sloboda je drahá!“

„Drahšia než dobrá povest’?“

„Si dedič Sea Group Corporation! Tvoja reputáciu už ani nemôže byť vyššia! To ja sa o svoju povest’ musím postarať sám. Ty si žiješ na Nebesiach! Čokoľvek urobíš, ľudia to budú považovať za normálne. Vy môžete všetko, ostatní takmer nič. Je to tak?“

„No, ehmm...“ zamyslí sa Džu-won. „Asi áno.“

„V tejto situácii musíš v prvom rade myslieť na seba. Som si istý, že všetci naokolo sa ťa snažia len využiť. Teda, okrem rodiny, samozrejme. Mám pravdu?“

„Presne! Všetci ma chcú využiť! Aj rodina... aj oni sa snažia!“

„Vidíš, hjong! A teraz máš na výber: mesiac predstierať, a potom sa navždy oslobodiť od akýchkoľvek rande na slepo, alebo žiť po celý život s niekým... bohvie, s kým! A čo tvoje rodinné šťastie? Nechceš ho mať? Čo to dievča s veľkými tmavými očami, ktoré si chceš nájsť?“

„To si bude myslieť, že som gay!“

„Hjong! Nedokážeš presvedčiť dievča, že nie si gay?“

„Áno, ľahko! Pár bozkov a je to!“

„Tak je! Presne to si myslím aj ja! Tak čo hovoríš na môj nápad?“

„Mmm...“ Džu-won zamyslene krúti pohárom v ruke. „Babka ma určite zabije,“ hovorí po niekoľkých sekundách. „A ako to mám urobiť? Stačí sa vyhlásiť za gaya a je to? Nikto mi neuverí. Bude potrebný nejaký dôkaz.“

„Nájdí si milenca!“

„Koho?! Jeong-han, si úplne zošalel?! Na čo ma to nahováraš?!“

„Nebude to skutočný milenec, ale falošný frajer. Falošný.“

„Aha. Mmmm... A kde takého podľa teba nájdem?“

„Pohl’adaj si ho. Napríklad na Homo Hill.“

„Mať vedľa seba skutočného gaya?! Uf! Nikdy!“

„Tak si nájdí falošného! Chlapa, ktorý sa za neho bude len vydávať!“

Džu-won dlho premýšľa: „Nie, to nebude fungovať,“ povie nakoniec.

„Prečo?“ pýta sa Jeong-han.

„Nedokážem to,“ odpovedá Džu-won. „V konečnom dôsledku bude potrebné predstierať všetky tie ťuŕuli-muŕuli a cmuky-cmuk, ktoré milenci robievajú. Držať sa aspoň za ruky. Nemôžem. Pogrciam sa z toho.“

„Škoda,“ hovorí po chvíli Jeong-han. „Bol to dobrý nápad. Mohla to byť skvelá zábava! Ale asi by som to tiež nezvládol.“

„Áno,“ súhlasí Džu-won. „Keby bol ten chlapec dievča, možno by som to skúsil. No takto to nebude fungovať.“

„Hjong, ako môže byť chlapec dievčaťom? O čom to rozprávaš?“

„Hovorím, že nič z toho nebude. Ukončíme tento čudný rozhovor. Možno sme toho vypili priveľa? Koľká fľaša to bola? Pamätáš si?“

„Tretia... alebo štvrtá, myslím. Nie, nepamätám si.“

„Tiež si nepamätám. Musíme sa prevetrať. Sodžu viac do mňa nelezie. Poďme si pozrieť dievčatá na tanečnom parkete.“

„Poďme!“

Čas: O dva dni neskôr. Takmer dva mesiace po prepustení Jun-mi z nemocnice.

Miesto deja: Kaviareň vedľa budovy 63 city. Za stolom so šálkami kávy a koláčmi sedí Jun-mi a mladá cudzinka.

„Jun-mi,“ zasmieje sa Silvia, pohodí hlavou a ukáže svoje dokonalé biele zuby, „ako sa po kórejsky povie: Je v Kórei veľa krásnych dievčat?“

„Nie je, Silvia.“

„Prečo?“ čuduje sa.

„Pretože tu prakticky nie sú žiadne krásne dievčatá,“ odpovedám. „Všetky krásne dievčatá v Kórei sú výsledkom práce plastického chirurga!“

„Really?“ hovorí Silvia prekvapene.

„Yes, of course, mademoiselle!“ prikyvujem, potvrdzujem.

Silvia sa zasmieje.

Silvia je štyridsaťročná Francúzka. Prišla do Kórey z Francúzska, aby si dala niečo urobiť s tvárou. Vytiahnutie pokožky tváre, alebo niečo také. Skrátka plastiku. Všetko už má dohodnuté, zajtra ide na kliniku a dnes má voľný deň, ktorý trávi spoznávaním Kórey. Ši Jun mi ju dohodil namiesto sľúbených Talianov. Pri diskusii o turistickom itinerári mi Francúzka stanovila dva ciele, ktoré chcela dosiahnuť: pozrieť si akvárium a niečo *iné*.

Minimálne na tri hodiny, napadlo mi, keď som si vypočul jej želania.

V Soule sú v skutočnosti dve akváriá: 63 Sea World Aquarium a COEX Aquarium.

63 Sea World je menšie než COEX, ale má niekoľko výhod. Po prvé, nachádza sa v budove 63 city. Ide o šesťdesiatposchodovú budovu, ktorú pre obloženie stien zlatým sklom nazývajú aj Zlatá veža. Na streche budovy je vyhliadková plošina, z ktorej možno vidieť Soul. Preto sú to dve atrakcie v jednom. Po druhé, v akváriu sa konajú predstavenia. Jedno s tuleňmi, druhé *Princezná z mora*. Ak teda človek nie je vyslovene fanatik do rýb a prišiel sa pozrieť nielen na ne, môže si pozrieť aj predstavenie a za tie isté peniaze tak získať viac dojmov. A po tretie, hoci len raz, už som v tom akváriu bol, a teda viem, čo a ako. Preto keď som zvážil všetky argumenty *za*, rozhodol som sa vziať Francúzku do 63 Sea World. Keď som bol minule v akváriu, pozrel som sa na tulene. A so Silviou som prvýkrát videl *Princeznú z mora*. Nádherné predstavenie: pekné dievča v krátkych smaragdových šatách zostúpilo do veľkého akvária s rybami a predvádzalo pod vodou rôzne akrobatické piruety (premety, rotácie atď.)! No, ako malá morská víla! Zaujímavé je, že dievča pracovalo bez dýchacej trubice, takže pravidelne stúpalo nad hladinu, aby sa nadýchlo.

Aj Silvii sa šou páčila. V akváriu sú okrem rýb aj pelikány, tučniaky a rybičky doctor fish (garra rufa). V určených časoch je možné nakrmiť vydry rybkami za dvetisíc wonov. Prišli sme tam práve v tom čase. Silvia sa rozhodla minúť peniaze na túto atrakciu, ja som sa prizeral zboku. Je tam aj hala, kde je pod hrubou sklenenou podlahou akvárium, a keď na jeho podlahu vkročíte, z reproduktora sa ozve zvuk rozbíjania skla. Dobrý dôvod na to, aby ženy kričali.

Výlet do akvária sa vydaril. Potom sme vyšli na vyhliadkovú plošinu a obdivovali Soul. Počasie bolo dobré, slnečné, bolo vidieť doďaleka. Predtým som na vyhliadkovej plošine nebol, keďže som sa minule rozhodol nemíňať peniaze. A tak som sa, podobne ako Silvia, tiež so záujmom pozeral. Pätnásťtisíc wonov za lístok *fish view* a jedenásťtisíc wonov za lístok *rooftop*. Dvadsaťšesť dolárov je veľa. A teraz za mňa, ako za sprievodcu, zaplatila klientka. Pohľad z výšky na Soul na mňa nezapôsobil. Nič zvláštne. Moderná metropola na dvoch stranách rieky. Na vyhliadkovú plošinu treba ísť večer. Mesto vo viacfarebných elektrických svetlách bude určite vyzeráť krajšie.

Teraz sedíme so Silviou v kaviarni vedľa 63 city, odpočívame. Kecáme po francúzsky, občas sa ma snaží vystrašiť angličtinou. Počula, že Kórejčania nevedia dobre po anglicky. Preveruje si ma. Ale mňa to nedeší, sám totiž angličtinou vystraším, kohokoľvek chcem, hehe!

Silvia je myšlienkami už kdesi tam, na klinike. Predstavuje si, ako odtiaľ vyjde celá krásna a Francúzsko jej padne k nohám. Prehánam, samozrejme, ale je jasné, že je zajtrajšou operáciou trochu znepokojená a nadšená zároveň. Z nejakého dôvodu si myslí, že Kórejčania sú všetci rovnakí, s veľkými očami, rímskymi nosmi a krásnym profilom tváre. Zdá sa, že videla priveľa reklám na kórejské kliniky. Podľa mňa sú Kórejčania naozaj škaredý národ. Odpudzujú ma najmä ich oči, bez zvyčajného druhého viečka. Ak na mužoch jeho neprítomnosť vyzerá ešte *ako-tak môže byť*, potom na ženách jedine *no veľmi škaredé*! Mladí, starí, úplne všetci! Náhodou som natrafil na fotku v albume Jun-mi, kde je zrejme so svojimi priateľkami na výlete z nižšej triedy. Strach a hrôza! Na obrázku nie je ani jedna jediná viac či menej krásna, dokonca ani jedna aspoň trochu sympatická dievčina! Kedysi mi bolo povedané, že všetci kórejskí herci a idoly podstúpili plastické operácie. Vtedy mi to bolo jedno, nevyznel som sa v tejto problematike, a preto som tomu neveril. Nie je možné, aby v celom národe neboli aspoň nejakí prirodzene krásni ľudia! Tak to predsa nemôže byť! Myslel som si vtedy. Teraz si myslím, že môže! V uliciach Soulu nie sú žiadne veľkooké a dlhonohé anime krásy. U nás doma sú, ale tu nie sú! Zato je všetko oblepené reklamnými letákmi na kliniky plastickej chirurgie. Visia takmer na každom stĺpe a rohu. Preto hovorím Silvii, že: „Nie, nie, krásy tu nie sú!“

Silvia sa smeje. Má dobrú náladu.

„Jun-mi,“ do akej školy chodíš?“ pýta sa. „Alebo si už na výške?“

„Odišla som zo školy, Silvia,“ odpovedám.

„OU! Také šikovné dievča a odišlo zo školy? Prečo?“ čuduje sa.

„Rozhodla som sa stať idolom,“ hovorím úprimne. „A na to potrebujem zarobiť peniaze.“

„Idolom?“ nechápe. „Čo znamená v Kórei stať sa idolom? Chceš, aby sa za teba modlili?“

„Idol je kórejská popová hviezda,“ vysvetľujem. „A ak sa za mňa niekto bude modliť, prekážať mi to nebude!“ široko sa usmievam. Silvia sa mi páči. Hoci už nie je mladá, je pekná. Nie ako miestni.

Zatiaľ čo ja sa na ňu usmievam, Silvia na mňa prekvapene hľadí: „Ale, ma cherrie,“ hovorí, „vyzeráš ako chlapec! Taký rozkošný kórejský gamen! He-he-he! Si dostatočne pekná pre javisko?“

Gamen? Kto je to *Gamen*? Možno je to nejaká obdoba nášho francúzskeho *Gavroche*? Bohvie! Nevadí.

„Tu si zarobím, zaplatím si operáciu a budem krásna,“ vravím.

„Wau, máš vysoké ciele!“ obdivuje ma Silvia. „Túžiš vyletieť vysoko! Budem ti fandieť! Koľko peňazí ešte potrebuješ vyzbierať?“

„Veľa,“ povzdychnem si, „veľa.“

Silvia sa na chvíľu zamyslí, pozrie sa na strop, potom sa na mňa znovu pozorne zahľadí.

„Chcem si kúpiť tvoj autogram,“ povie.

Autogram? Mám nejaký autogram? Chce mi dať peniaze? Z ľúlosti? Pche! Nepotrebujem charitu zo súcitu!

„Netreba,“ zamračím sa a pokrútim hlavou. „Na všetko si zarobím sama.“

„Neurážaj sa!“ usmeje sa na mňa Silvia, zrejme uhádla, prečo som sa zachmúril. „Chcem uzavrieť riskantnú stávkku. Hrávam trochu v kasíne. Všimla som si, že keď je pekný deň a všetko mi vychádza, v taký deň môžem vyhrať. Dnes je pekne a všetko mi vychádza. Preto chcem na teba stavať. Predaj mi svoj prvý autogram! Bude tvoj prvý, však? Kúpim ho za dvesto dolárov, dobre?“

Ohó! Aká šikovná! Ako rýchlo sa vynašla! Ale naozaj, asi tak o päť rokov bude môj autogram stáť oveľa viac než tých dvesto dolárov! A nie je to charita. Normálna dohoda.

„Dobre, Silvia!“ hovorím. „Súhlasím! Čo a na čo ti ho mám napísať?“

Silvia sa obzrie a vytiahne z držiaka na okraji stola farebnú prílohu s dezertným menu a podáva mi ju: „Tu,“ hovorí, „napíš mi sem: Môj úplne prvý autogram pre Anroya Silvi! A tvoje meno a priezvisko. A dnešný dátum.“

„Dobre,“ prikývnem a urobím, čo žiada. Píšem frázu vo francúzštine, svoje priezvisko a meno v hieroglyfoch. „Tu,“ hovorím a podávam jej svoj prvý autogram na tomto svete.

„Ďakujem,“ odpovie mi a na oplátku mi odovzdá dve zelené bankovky. „Výborná investícia!“

„Áno,“ prikývnem a schovám si peniaze do vrečka džínsov. „Len ho nestrať, mademoiselle! O pár rokov bude mať ten papierik hodnotu niekoľko tisíc dolárov!“

„Nestratím!“ Silvia sa veselo zasmieja a so záujmom si prezerá, čo som napísal.

Ach, je dobré mať peniaze!

Čas: *V ten istý deň. Devätnásť hodín večer.*

Miesto deja: *Hotel Golden Palace. Jun-mi schádza po bočných schodoch zo šiesteho poschodia a v hlave si zhŕňa výsledky dňa.*

Dnes bol naozaj dobrý deň! Perfektný! Šesť hodín, dvadsaťpäť dolárov, plus dvesto za autogram, plus trojdolárové sprepitné. To je tristošesťdesiattri dolárov! Za pol dňa ľahkej práce! Chodil som, popozeral sa, rozptýlil sa. A dobre mi za to zaplatili! Nie je skvelé, že som prekladateľ?! Jediné mínus bolo, že som potom musel ísť so Silviou aj nakupovať, ale v živote musia nastať aj nejaké ťažkosti. No nebolo to úplne zbytočné. Jun-mi si tiež bude musieť obliecť niečo solídnejšie. Samozrejme, nie hneď, ale neskôr, v budúcnosti. Prezeral som si veci, všimol si cenovky. Aby som vedel, ako to chodí v ženských predajniach. Musel som však zájsť aj do Golden Palace. Silvia ma požiadala, aby som jej pomohol odniesť tašky do izby, nemohol som odmietnuť. Odkedy som začal spolupracovať so Ši-jun, v hoteli som sa neobjavoval, aby si ma nevšimli. Stretával som sa s klientmi v kaviarni vedľa Golden Palace. No teraz som musel zájsť, bolo by ťažké odmietnuť. Francúzka dnes bola *v ráži*, kupovala šaty, rozhadzovala peniaze. Nechápem, načo kupovala toľko oblečenia, keď zajtra musí ísť do nemocnice. Alebo sa hneď po operácii chystá byť za hviezdu? No pooperačné obdobie je dlhé... Hmm, prečo si s tým lámam hlavu? Ženská logika je zvláštna.

Vo všetkej tichosti vybehnem na ulicu, aby ma nik nespozoroval, a to je všetko. Dúfam, že moje chlapčenské oblečenie a šiltovka stiahnutá do očí mi pomôžu.

Zišiel som dole na prvé poschodie, otvoril som dvere a vošiel do bočnej chodby vedúcej do centrálnej haly a k hlavnému východu.

Zrazu ma niekto schytil za obe ruky.

„Čo to?!“ nerozumiem. „Pustite ma! Kto ste?“

„Hotelová bezpečnostná služba. Prosím, počúte s nami! Netreba robiť hluk a priťahovať pozornosť hostí. Nie je to vo vašom záujme. Niektorí sa s vami chce len porozprávať.“

Dvaja mladí chlapci v čiernych oblekoch ma držia za ruky a sebavedomo ma ťahajú chodbou, potláčajú akúkoľvek moju myšlienku na odpor.

Koža štrnásta

Čas akcie: *Ten istý deň, pol ôsmej večer.*

Miesto deja: *Hotel Golden Palace. V malej štvorcovej kancelárii pri vysokom stole, v drahom svetlom obleku a s platinovými hodinkami so zlatým ciferníkom na ruke sedí Džu-won. Jun-mi stojí uprostred miestnosti so sklonenou hlavou a zamračenou tvárou.*

„Ši-jun nikdy nemal oprávnenie podniknúť,“ hovorí Džu-won, dívajúc sa na Jun-mi.

„Ako to, že nemal?! Ukázal mi zakladajúce dokumenty!“

Džu-won pohľadavo berie zo stola priehľadný šanón, v ktorom vidieť dokumenty s vytlačeným textom.

„Tieto?“ pýta sa.

„Ás! áno. Odtiaľto ich dobre nevidím, ale vyzerajú tak.“

„Všetky sú falošné,“ utrúsi Džu-won ležérne a hodí spis na stôl. „Táto spoločnosť nie je zaregistrovaná v štátnej registračnej komore. Ši-jun prezradil, že takéto podvody robí už rok. Rok okráda hotel, ktorý vlastní moja rodina. A ty si jeho komplic. Ste zločinecká skupina, ktorá sa pod rúškom dôvery zaoberá krádežami!“

Jun-mi je niekoľko sekúnd ticho.

„Nie!“ opäť sa začne ospravedlňovať. „Tak to nie je! Ši-jun povedal, že má firmu...“

„Takže, takto!“ hovorí Džu-won vážne. „Ši-jun sa priznal. Je obvinený z nezákonnej obchodnej činnosti a poškodzovania dobrého mena hotela. Škodu vyčísľili na stotisíc dolárov. Ši-jun, ako každý zločinec, pretože je od prírody odporný človek, sa rozhodol, že nebude všetku vinu brať len na seba a nazval ťa svojim komplicom. Priprav sa teda na žalobu. Svoju nevinu môžeš dokazovať sudcovi.“

„Stotisíc dolárov?! A čo s tým mám ja?!“

„Nepreerušuj, keď hovorí starší! Si úplne nevychovaná!“

„Prepáčte, adžossi, ale ja...“

„Počúvaj, ešte som neskončil. Takže svoju nevinu dokážeš na súde. Nariadil som, aby ťa sem priviedli len z jediného dôvodu, totiž aby som ťa varoval, nech sa tu viac neobjavuješ. Bezpečnostná služba vie, čo robíš, pozná tvoju tvár, a preto, ak sa tu opäť objavíš, budeš zadržaná a odovzdaná polícii ako zločinec, ktorý pokračuje vo svojej nezákonnej činnosti. Ak sa tu budeš chcieť znova objaviť, pomysli najskôr na svojich rodičov.“

„Na rodičov?!“

„Áno, na rodičov. Myslím, že predvolanie na súd bude pre nich zdrvivúcou ranou.“

„Predvolanie? Ale... Ale... ja som nič zlé neurobila!? Žiadnu škodu! To je smiešne, adžossi!“

„Hlavným trendom siete hotelov Golden Palace je poskytovať zákazníkom služby najvyššej kvality,“ so znudeným pohľadom začal Jun-mi vysvetľovať Džu-won, „v tomto smere sú naše hotely všeobecne uznávaným lidrom. Aby sme dosiahli takýto vynikajúci výsledok, zorganizovali sme množstvo súťaží medzi spoločnosťami, ktoré sa chcú stať našimi partnermi. Vybrali sme tie najlepšie. Vďaka tomu všetci naši obchodní partneri ponúkajú služby najvyššej kvality. Všetci prekladatelia, ktorí pracujú s klientmi nášho hotela, sú vysoko kvalifikovaní certifikovaní špecialisti, ktorí plynulo ovládajú cudzie jazyky a veľmi dobre poznajú históriu Kórey. A ty? Čo máš ty? Máš, napríklad, diplom?“

„E-é,“ Jun-mi negatívne pokrúti hlavou, so smutným pohľadom upretým do podlahy.

„Nemám diplom.“

„To ma neprekvapuje. V tvojom veku. Kde vôbec študuješ?“

„Ehmm... Nikde, adžossi.“

„A to už ako?! Ukazuje sa, že tvoje vedomosti sú ešte bezvýznamnejšie, lebo ani neštuduješ! Jasné...“ Džu-won si prekríži ruky, oprie sa v kresle a s miernym pohrdaním sa zahľadí na Jun-mi.

„Adžossi, isté okolnosti ma...“ snaží sa vysvetliť Jun-mi.

„Tvoje okolnosti ma nezaujímajú. Počkaj, ešte som nedopovedal. Chcem ti vysvetliť situáciu, lebo jej nerozumieš. Vybrali sme teda tých najlepších spomedzi najlepších, tých, ktorí si naozaj zaslúžia s nami spolupracovať. S tými spoločnosťami sme uzavreli zmluvy na dlhodobú spoluprácu. Na oplátku nám poskytujú rôzne zľavy a výhody. Bolo to veľa práce, do ktorej sa investovalo veľa peňazí a času. A zrazu sa objaví Ši-jun so svojimi zamestnancami, ako si ty! Nevzdelaná ignorantka, horiaca túžbou odhryznúť si pár dolárov pre seba a nemyslieť na nič iné, len na toto! Viem si predstaviť, čo si hovorila našim hosťom!“

„Adžossi, nebolo to tak...“

„Nie tak? Tak ako? Naši partneri si myslia, že ich klameme, že nemáme poriadok, že sme nespoľahliví. Wākugini si tiež myslia, že ich klameme a ponúkame im lacné služby od lacných ľudí namiesto najvyššej kvality, ktorú sme deklarovali. A myslíš si, že Golden Palace neutrpel žiadnu škodu? Si si tým istá? Myslíš si, že dobrá povest' nestojí za nič?“

Jun-mi sa na chvíľu zamyslí.

„Áno, všetko je tak, ako ste povedali,“ odpovie. „A súhlasím s trestom. Som pripravená napraviť škodu spôsobenú hotelu. Upozorňujem však, že som bola uvedená do omylu a pre Ši-juna som pracovala iba dva týždne. Som pripravená vrátiť všetky peniaze, ktoré som za ten čas dostala. Myslím si, že odškodné určite bude v mojich silách vyplatiť. Verím vo vašu štedrosť, pán Kim Džu-won!“ Jun-mi sa ukláňa. „Jediné, o čo vás chcem poprosiť,“ pokračuje a vzpriami sa: „je, aby ste tento prípad nezverejňovali. Nie je potrebný súd. Prosím, sonbä nim!“ Jun-mi sa znova ukloní.

„Hm!“ odfrkne si Džu-won. „Nechceš nieš' zodpovednosť za svoje činy? Myslím si, že by si sa na súd mala dostaviť. Pre zločinca je to bežná vec. Ak ho nechytia, svoj zločin zopakuje. Ak zopakuje zločin, neskôr spácha ešte horší. Mala by si sa poučiť na celý zvyšok svojho života.“

„Pán Kim Džu-won, ja nie som zločinec. Nič som neukradla, pracovala som a za prácu som dostávala zaplatené. Bola som jednoducho oklamaná, využili moju naivitu. A aby ste nedávali môj prípad na súd, prosím preto, lebo to pokazí moju povest'. Chcem sa stať idolom. Žiadna spoločnosť ma ako stážistku neprijme, ak budem mať záznam v registri trestov. Majú také pravidlá. Žiadateľ musí mať čistý register! Preto žiadam, aby sa môj prípad nezverejňoval. Prosím, pán Kim Džu-won, buďte veľkodušný!“ Jun-mi sa opäť ukloní.

„Idolom?“ Džu-won je úprimne prekvapený, sadá si do kresla a hľadá na Jun-mi s vytreštenými okrúhlymi očami. „Ty? Je to pravda? Videla si sa v zrkadle? Vari je možné s tvárou, akú máš ty, stať sa idolom?“

„Práve som zarábala peniaze na plastickú operáciu, pán Kim Džu-won!“

„Bože, tieto školáčky sú jednoducho šialené!“ zvolá Džu-won, opäť sa oprie v kresle a pateticky rozhadzuje rukami smerom k stropu. „Čo sa im to deje v hlavách?! Aký je z teba idol? No aký?! Všetci si čistý chlapec!“

„Myslím si, že to nie je až také strašné, ako sa zdá. Tento problém vyriešim, pán výkonný riaditeľ!“

Džu-won sa vzpriamene posadí na stoličke, položí si bradu na ruku a opatrne začne skúmať Jun-mi. Desať sekúnd vládne v kancelárii ticho.

„Otoč sa!“ prikáže zrazu.

„Prečo?“ Jun-mi je znepokojená.

„Nedávaj mi zbytočné otázky. Tvoj osud je v mojich rukách. Ak si chceš odpracovať dlžobu, musíš bezpodmienečne plniť moje príkazy. Poď, hýb sa!“

Jun-mi sa ostražito pozerá cez rameno a otáča sa chrbtom k Džu-wonovi.

„Teraz nabok, na druhú stranu, tvár,“ prikazuje Džu-won, máva rukou, udáva smer pohybu.

„Hmm, naozaj vyzeráš ako chlapec! Zúčastnila si sa niekedy divadelných konkurzov?“

„Nie. Bolo by to potrebné?“

„Chceš byť idolom. Nechystáš sa hrať v telenovelách, byť herečkou?“

„Chystám sa. Len som ešte nenašetrila peniaze na kurzy, preto som na ne nešla, pán generálny riaditeľ.“

„Jasně! Otázku, či máš talent, ani nebudem klásť. Som si istý, že odpovieš áno! V tomto prípade, ak to neskúsiš, nezistíš to. Jun-mi! Ako ďaleko dokážeš zájsť, aby si získala moje odpustenie?“

„No, dosť ďaleko. Ak to nie je zločin alebo nejaká perverznosť.“

„No, to sa mi páči,“ teší sa Džu-won. „Vieš, chcem ti ponúknuť... prácu. Jej vyplnením splatíš svoju vinu voči hotelu Golden Palace. Si ochotná si ju odpracovať?“

„O aký druh práce pôjde, pán Kim Džu-won?“

„Herectvo.“

„Herectvo?“

„Áno. Niekoho treba stvárniť.“

„Koho?“

„Môjho milenca.“

„Čo-o-o? Zbláznili ste sa?“

„Psst...!“ Džu-won vydýchne cez zuby. „Vedel som, že takto zareaguješ. Vysvetlím ti to podrobnejšie. Budeš musieť zahrať rolu muža, zjavne teda môjho milenca.“

„Povedala som vám akúkoľvek prácu okrem zvrátenosti a zločinu!“ hovorí Jun-mi rozhorčene.

„Pst...! Prečo ženy nikdy nepočúvajú to hlavné?! Ponúkam ti rolu. Počuješ ma? Prijmem ťa ako herca. Beriem ťa hneď, bez kastingov a skúšok. O takýchto podmienkach snívajú tisíce priemerných ľudí, a ty všetko dostaneš zadarmo! Napriek tomu sa ma stále snažíš odmietnuť, no zároveň mumleš, že sa chceš stať herečkou! Si hluchá?“

„Čo je to za rolu?“

„Rola. A ešte aká! Alebo si myslíš, že vo filmoch hrajú zloduchov skutoční darebáci a gayov skutoční gayovia? Ak si toto naozaj myslíš, tak si ešte hlúpejšia, než vyzeráš. Počula si už také slovo premena?“

„Premeniť sa na... gaya?“

„Čo ak to niekedy budeš musieť skutočne zahrať? Kvôli svojej kariére? Nikdy nevieš, čo za vrtochy si scenáristi vymyslia. A čo ty, odmietneš? Alebo sa možno len bojíš, že to nedokážeš. Aká si potom herečka, ak sa bojíš hrať?“

Jun-mi zamyslene mlčí a hľadá do zeme. Džu-won ju so záujmom pozoruje.

„A čo je to teda za rolu?“ Jun-mi sa pozrie na Džu-wona. „Myslím, čo presne budem musieť robiť?“

„Budeš mi ničiť rande,“ odpovie jednoducho Džu-won.

„Vaše... rande?!“ Jun-mi hľadá na Džu-wona s vyvalenými očami.

„Áno. Vieš, moja rodina sa rozhodla, že ma ožení. Ja to nechcem. Preto som si vymyslel falošného milenca, ktorý odo mňa odoženie všetky nevesty, ktoré mi podstrkuje moja babička. Teraz už chápeš, čo je tvoja rola?“

„Mmmm... Nebojíš sa, že ťa budú považovať za *divného*?“

„Prečo? Ty vari nie si dievča? Randenie s dievčaťom... Odkedy je to divné?“

„Ale ony si budú myslieť, že chodíš s chlapcom!“

„Či je to moja chyba, že má niekto v hlave špinavé myšlienky? Na konci aféry si ty a ja dohodneme skvelý vtip. Dúfam, že máš aspoň jednu šaty.“

„Prečo?“

„Oblečieš si ich a ja ťa zoznámim so všetkými, ktorí si mysleli, že si chlapec.“

„Pfff! A ak odmietnem?“

„Potom tvojou jedinou šancou vypočuť si potlesk adresovaný tebe, bude za tvoj skvelý výkon na súde, Miss Failed Idol!“

„Adždždž!“ Juna krúti hlavou a cerí zuby. „Snažíš sa využiť moju beznádejnú situáciu! Ako sa môžeš takto správať k ľuďom?“

„Čo sa dá robiť?“ filozoficky riekne Džu-won a dvíha oči k stropu s pokorným výrazom na tvári. „Každý niekoho využíva, ak má príležitosť. Moja rodina využíva mňa, ja využívam teba... Taký je život!“

„Ale aj tak! Je ti jedno, že si o tebe budú ľudia myslieť, že si *divný*? Ako budeš komunikovať s obchodnými partnermi? Nie je to dôležité?“

„Mám staršieho brata, ktorý povedie korporáciu, vrátane podielu, ktorý patrí mne. Za to, že mu odovzdám správu svojej časti dedičstva, môžem žiť bez dodržiavania všetkých prijatých konvencií. Len si žiť, žiť si ako bohatý človek. Takže neočakávam veľké množstvo obchodných partnerov. A obyčajní ľudia... bežní ľudia to budú považovať za extravagantný rozmar, nič viac. Čo mi na nich záleží?! Hlavne, že nie si chlap, ale dievča.“

„Hmm,“ dumá Jun-mi pochybovačne. „No, ak je to takto... A ako dlho budem musieť hrať tú rolu?“

„Myslím si, že nie viac ako mesiac. Babička to rýchlo zistí. Maximálne jeden a pol mesiaca. Asi.“

„A čo sa stane, keď sa tvoja rodina dozvie, že máš... priateľa?“

„Čo sa bude diať?“ Džu-won sa na chvíľu zamyslí. „Babička bude zúriť. No poviem jej, že sú to všetko klebety. Oblečiem ťa do šiat a ukážem jej ťa. Poviem, že si dievča mojich snov a požiadam ju o povolenie stretávať sa s tebou. Samozrejme, že mi to zakáže. Urobím smutnú tvár, pred svedkami ti oznámim, že láska pominula a vymažem ťa zo svojho života. Vyhovuje ti takýto scenár?“

„A určite? Určite ti to zakáže?“ pýta sa Jun-mi a podozrievavo pritom žmúri oči.

„Ha!“ Džu-won sa uškrnie. „Máš so mnou zrazu nejaké plány? Ani nesnívaj! Žiadne z kritérií, ako sú krása, vzdelanie, bystrý um, nespĺňaš. Mimochodom, čím sa živí tvoja rodina?“

„Máme malú reštauráciu.“

„Vidíš sama,“ Džu-won pohrdavo mávne rukou. „Ani podľa veľkosti vena neprichádzaš do úvahy. Tak sa neboj, babička ti zaručene ukáže dvere.“

„Áno? Dobre, ak áno. A... táto rola... Zahŕňa aj... bozkávanie?“

„Čoho sa tak bojíš? Nerada sa bozkávaš?“ Džu-won posmešne fľočne na Jun-mi.

„Nebozkávam sa s prvým človekom, ktorého stretnem! Navyše, s takým... zjavom!“

„A čím je ti môj výzor nepríjemný? Pochopil by som, keby si bola chlapec. Lenže si dievča, ktoré sa na chlapca iba podobá. Budem predstierať, že ti dvorím, ty budeš dvorenie prijímať. Všetko bude prirodzené. Čo ťa tak vystrašilo?“

„Ale... ale... len...“ Jun-mi sa s istým zmätením v hlase pokúsi niečo povedať, no keďže nedokáže nájsť správne slová, radšej stíchne.

Džu-won vstane od stola a urobí okolo dievčaťa kruh, pričom kriticky skúma jej postavu.

„Ty nemáš ani priateľa,“ zastavuje pred ňou s otázkou, „všakže?“

Juna sa strhne.

„No...“ vraví neurčito.

„Všetko mi je jasné,“ hovorí Džu-won. „Nemusíš nič povedať. Vyzerá to, že nemáš vôbec nič. Dostala si však jedinečnú šancu potrénovať si. A nie s hocikým, rovno s dedičom Sea Group Corporation, s jedným z kórejských princov. Počula si, ako v médiách nazývajú dedičov, ako som ja?“

„Je to nejaký bláziniec,“ dvíha zrak Jun-mi.

„Jun-mi jang,“ prehodí ironicky Džu-won, „si zvláštna. Som dedičom Sea Group Corporation. Som pekný, šikovný, vzdelaný a bohatý. Ty si neznáme dievča. Škaredé, hlúpe, nevzdelané a chudobné. Ponúkam ti prácu, ktorou sa dotkneš života vysokej spoločnosti. Síce len trošičku, no dotkneš sa. Navštíviš reštaurácie, do ktorých by si sa v živote nedostala, uvidíš, čo jedia ľudia, ktorí sú na vrchole, aké oblečenie nosia, aké šperky. Áno, ktokoľvek z tvojej vrstvy by po takejto ponuke skočil bez rozmýšľania! A ja ťa tu idem presviedčať. Alebo si možno myslíš, že sa o teba zaujímam ako o dievča? Máš to v hlave v poriadku? Ktorákoľvek kráska v Kórei by moju ponuku bez zaváhania prijala a bola by v siedmom nebi! A ty?! Kto si ty? Pozri sa na seba! Naozaj si si myslela, že ťa pobožkám? To máš zo všetkých tých drám, ktoré pozeráš.“

„Takže, určite sa nebudeme bozkávať?“ pýta sa Jun-mi stále rovnako podozrievavo.

„Aby si vedela, vo všetkom som veľmi vyberavý. V oblečení, v jedle, v autách aj v dievčatách. Používam len to, čo je na mojej úrovni. Ľudia, ako ty, pre mňa v reálnom živote neexistujú. Jednoducho som sa dostal do zložitej situácie. Ver mi, naozaj nemám chuť sa s tebou bozkávať.“

„A ako potom zobrazíme veľkú lásku?“ nerozumie Jun-mi.

„O!“ hovorí Džu-won. „Vidím, že si sa neurazila. Je dobré, že vieš, kde je tvoje miesto. Namiesto bozkov si vystačíme s objatiami.“

„Objatia?“

„Hej, hej! Prečo robíš takú kyslú tvár? Nič sa ti nestane, ak ťa chlap párkrát objíme! Vlastne nechápem, prečo ťa presviedčam! V tvojej situácii by mi malo stačiť lusknúť prstami a ty by si mala hneď začať tancovať! Tak súhlasíš, alebo nie?“

„Čo ak niekto niečo vytuší? Napríklad tvoji priatelia?“

„Určite to nemáš v hlave v poriadku! Myslíš si, že ťa predstavím priateľom? Mám sa za teba ešte i hanbiť? Úplná idiotka!“

„Eeee?“

„Uvidia ťa len moje nevesty,“ vysvetľuje Džu-won s povzdychom. Sadá si na okraj stola a prekríži si ruky na hrudi: „Ktoré ma nepoznajú. Nepriblížiš sa k nim, aby si neprezradila náš podvod. Preto sa nebudeš musieť naučiť žiadne slová. Som si istý, že s tvojím mozgom by bol problém zapamätať si čo i len pár fráz. V podstate to nebude nič zložité. A ak niekto niečo vytuší... Aj tak všetko nakoniec vyjde najavo. Tvojou úlohou je vydržať čo najdlhšie, aby sa klebety rozšírili čo najďalej a rodičia neviest im uverili. Pochopila si?“

„Čo ak to nezvládnem? Čo potom?“

„Potom budem našu zmluvu považovať za ukončenú.“

„A ako znie naša zmluva?“

„Veľmi jednoducho. Pracuješ pre mňa, kým to moja rodina nezistí. Potom sa s tebou rozlúčim, a nič sa nestalo. Ak však dovtedy niečo vyvedieš, pokaziš, alebo svoju prácu nezvládneš, zruším dohodu a pošlem ťa bojovať o svoje dobré meno na súd! Nejaké otázky?“

„Aha,“ prikývne Jun-mi, o obchod má záujem. „Dostanem aj pracovnú zmluvu?“

„Pfff! Aby si ma ňou neskôr vydierala?“ Džu-won sa pohrdavo zasmieje.

„Vydierať?“

„Samozrejme. Som si istý, že od ľudí, ako si ty, sa dá očakávať všetko.“

„Ale čo nejaké záruky?“

„Zárukou je moje slovo. Takže, súhlasíš, alebo nie? Pýtam sa ťa naposledy!“

„Adždždž! Súhlasím! Koľko mi za to zaplatíte?“

„Zaplatiť ti? Prečo by som ti mal zrazu platiť?“

„No, zamestnáte ma predsa, nie? Takže musíte platiť.“

„Prijímam ťa zo súcitu, aby si neskončila vo väzení a mohla si splniť sen. Aký ešte plat? Zbláznila si sa?“

„Aby som sa stala idolom, potrebujem peniaze! Na hodiny tanca, do vokálneho štúdia, na syntetizátor...“

„To je všetko pekné. Jednoducho, posunieš svoju *hviezdnu hodinku* o dva mesiace.“

„Odložiť to?“

„Počúvaj, vyzerá to, že by som ťa predsa mal poslať do väzenia! Si taká nevďačná! Nikto by pre teba neurobil toľko, čo som už dokázal urobiť ja, a ty si stále nespokojná!“

„Ja som nespokojná?“

„Predsa nie ja!“

„Dobre, nech je teda tak. Ale rekvizity pôjdu na tvoje náklady!“

„Rekvizity? Aké ešte rekvizity?“

„Divadelné rekvizity! Nápoje, občerstvenie, oblečenie...“

„Nápoje? Občerstvenie? Čo za nápoje a občerstvenie?“

„No, keďže mi nebudeš platiť, musíš ma aspoň kŕmiť! Aby som vládala hýbať nohami. Alebo so svojím *kamarátom* budeš posedávať za prázdny stolom?“

„Tc-tc-tc...! Na svoj vek si drzá! A čo s oblečením?“

„No, nemôžem na rande chodiť v hocičom. Nemalo by oblečenie tvojho *priateľa* zodpovedať tvojej úrovni? Myslím, že áno. Lenže také oblečenie si nebudem môcť kúpiť, lebo na to nemám peniaze!“

„Pfff... No teda! Keď chceš, vieš aj myslieť! Dobre, súhlasím. Rekvizity sú na mne. Ešte niečo?“

„Viac nič.“

„Potom mi daj svoje telefónne číslo. A odteraz sa so mnou prestaň neformálne rozprávať. Som tvoj šéf. Oslovuj ma pán kunchan-nim. Tiež ma môžeš volať *hjong*, keď budeme hrať komédiu pred nevestami. Rozumieš?“

„Áno, pán kunchan-nim,“ Juna sa ukloní.

„Hmm, nie si taká hlúpa, ako sa na prvý pohľad zdá,“ hovorí Džu-won a spokojne hľadá na Jun-mi.

Čas deja: *Nasledujúci deň. Desať hodín ráno.*

Miesto: *Obchod s módou v oblasti Kangman. Leštená kamenná podlaha v príjemnom zlatom odtieni odráža jasné stropné svetlá. Za priehľadnými sklenenými vitrínami sú v rovnomernom rade zoradené figuríny odeté v pánskych oblekoch. V oddeleniach vidieť na policiach pozdĺž stien rozložené pánske košele rôznych farieb a modelov. Kravaty a opasky visia na lesklých chrómových držiakoch. Na spodných policiach sú topánky drahých firiem. Celkovo je ten obchod rajom pre pánov.*

V ranných hodinách sú haly ešte takmer prázdne, iba v jednom oddelení sú už dvaja prví kupci. Jeden z nich, ešte veľmi mladý chalan, sedí v kresle s pochmúrnym výrazom na tvári. Druhý je starší. Vyberá si oblečenie. Pozorne si prezerá saká, drží ich vo vystretých rukách, zamyslene špúli pery, posudzuje kvalitu látky košiel, prstami ohmatáva goliere a rukávy, úzkostlivo skúma kravaty. Spreádzajú ho dvaja predavači v uniformách. Stojac vzadu a mierne predklonení, v úctivom polúklone trpezlivo čakajú, kým si klient vyberie.

Sedím. Do nikoho nerýpem. Nič nerobím, ale túžim niekoho prizabiť. Dokonca viem, koho. Včera som niekoľkokrát vytočil Ši-junovo číslo, aby som mu povedal *pár láskavých slov*, ale ten bastard-mrcha-buzna mi nezdvihol telefón. A neskôr ma, podľa všetkého, strčil do *ignore zoznamu*, lebo jeho telefón sa odmlčal hneď po prvom pípnutí môjho vytáčania. Okej. Osud nás ešte dá dohromady!

Dočerta!! Nechal som sa poriadne nachytať! Neurobil som nič zlé! Len dobré! A výsledok? Stal som sa otrokom akéhosi oligarchu, ktorého chcú nasilu oženiť. Zjavne nie je z tejto vyhliadky nadšený, preto sa rozhodol rozšíriť fámu, že je gay. Nie, chápem, že sa nechce oženiť. Nevesta je škrate, alebo je priskoro... Ako chlap mu dokonale rozumiem, a vôbec mu to nevyčítam. Ale je predsa muž! Prečo im nepovie jasne: NIE! Buchol by som päšťou po stole a hotovo! Nie, on sa bojí babky! Dofrasa, toto je nenormálna krajina. Urobiť zo seba buzeranta považuje za bezpečnejšie než rázne zatočiť s príbuznými, ktorí mu chcú zničiť život. Prečo sa nemôže porozprávať a prediskutovať túto dôležitú otázku s rodinou? Nerozumiem. Zdá sa, že tu ničomu nerozumiem! Čokoľvek urobím, povedie k akýmsi podivným následkom. Až sa bojím pomyslieť na to, čo sa stane, keď poleziem na pódium. Možno ma odtiaľ poženú *svinským krokom*, raz a navždy.

Ech...! A tiež zo seba nedokážem robiť dievča. Včera, keď sa *po mne vozil* môj oligarcha, som si trochu zmätený vzniknutou situáciou spomenul, že ideálna Kórejkanka je absolútne

pokorná, nesmelá, slabá, nemá a trpezlivá. Pamätajúc na túto skutočnosť, som sa snažil poznatky získané na internete využiť, takpovediac, *v boji*. Skúšal som pokorne bliakať, no buďto na mojej tvári nebol dostatok trpezlivosti, alebo môj hlas nebol dostatočne žalostný... Necítil som pokoru ani podriadenie. Túžil som tomu samolúbemu idiotovi vraziť päťou do tváre a vyriešiť všetko, definitívne! Hranou pokorou som nezískal nič. Žiadne výhody. Ženské triky vôbec nezafungovali, hoci som kedysi na vlastné oči videl, ako ľahko dievčatá získavali výhody a darčeky len preto, že sú dievčatami. Pche! Asi som niečo urobil zle. Možno je to preto, že Jun-mi nie je *milúčká*. Je to celkom možné. Škaredým dievčatám nikto nič nedá len tak. Čo platí pre obe pohlavia. Ach, môj úbohý ťažký život!

Zaškúlil som na Džu-wona, ktorému predavačky čosi vysvetľovali, a pohrdavo som si odfrkol popod nos. Psss! Krásavček! S niekým takým som sa stretol prvýkrát. Serjoža Šapkin bol sukničár a frajer, no aj on vyzeral ako normálny človek! Zato tento Džu-won je taký... taký... taký absurdne zamilovaný sám do seba a do svojho statusu! Aj keď, pravdou je, že ak ich oboch porovnáam, Serjoža za Kórejanom ďaleko zaostáva. Včera, keď som prišiel domov, som zaliezol na internet, aby som sa aspoň trochu poobzeral, na koho som to naletel. Tak, áno. Kim Džu-won je *kórejský princ*. Tak tu volajú slobodných dedičov majiteľov korporácií, ktorých podiel na dedičstve presahuje miliardu dolárov. Serjoža sa zďaleka nedomoťahuje na *princa*. Už som čítal, že Kórea ovláda takmer päťdesiat percent svetového lodiarkeho priemyslu. A Sea Group Corporation vlastní v tých päťdesiatich percentách viac než tretinu. Plus všelijaké hotely, obchodné a stavebné firmy, dopravné spoločnosti... Skrátka, jedným slovom, niekoľkomiliardový ročný obrat. Keby mal Sergejov otec rovnaký majetok, možno by Serjoža, uvedomujúc si vlastnú dôležitosť, dosiahol na Džu-wona. No takto je... úplne *mimo misu*. Džu-won vedie.

Včerajšie hľadanie informácií o mojom *zamestnávateľovi* na internete ma priviedlo na akúsi kórejskú stránku pre ženy. A na nej bola stránka so zoznamom najbohatších a najmladších nápadníkov v krajine. Áno, Džu-won je na zozname *mladších než tridsať rokov, dedičný majetok presahujúci miliardu* druhý zhora, so sumou dva celé tri desatiny miliardy dolárov. Na tom zozname je päť kandidátov. Neklamal mi, že akonáhle on *zapíska*, každé dievča v Kórei bude nesmierne šťastné jeho pískanie si vypočuť. Jasné, že pri takých peniazoch každá, aj hluchá kráska okamžite získa sluch! Koľko je len o ňom na tej stránke komentárov! Aj aký je pekný, aj že ho milujú a chcú od neho dieťa. V podstate rovnaké komentary ako na našich stránkach, na ktorých si krásna polovica ľudstva hľadá bohatú partiu. Ženy, zdá sa, sú rovnaké vo všetkých svetoch.

Včera, keď som premýšľal o získaných informáciách, pochopil som aj to, že slová Džu-wona o tom, že jeho hranú homosexualitu prijmu za módny výstrelok, môže byť tiež pravdivá. Má vo vrecku viac než dve miliardy. Z toho, čo som pochopil, na verejnosť príliš nevychádza, drží sa skôr v úzadí. Áno, je mu *šum a fuk*, čo o ňom povedia! Za takýchto okolností by som aj ja mal *na háku*, kto čo o mne kecá. Napľul by som do očí tým úbožiakom-klebetníkom, sadol si na svoju jachtu a šiel by som na cestu okolo sveta! A vzal by som aj dlhonohé krásky. Čím viac, tým lepšie! Lebo na mori je osamelému námorníkovi smutno. Po roku by som sa vrátil a tu by si viac nik nepamätal, čo a ako bolo. Za rok sa stane toľko škandálov, že si na ten môj ani nespomenú. Pamätať si budú len tie dve miliardy. Ach, je dobré mať veľa peňazí! S peniazmi sa život stáva pohodlným vo všetkých smeroch. Hmm!

Včera sa ukázalo, že okrem nezmyslov, čo píšu exaltované osoby, je náhodne nájdená stránka bohatá aj na dôležitejšie informácie. Zistil som, že sú tam uvedené všetky takticko-technické vlastnosti prezentovaných exemplárov a ich úspechy plus koníčky. Pri každom!

O Džu-wonovi som sa dozvedel nasledovné:

Kim Džu-won:

vek – 22 rokov;

výška – 179 centimetrov;
hmotnosť – 88 kilogramov;
veľkosť chodidla – 41;
farba očí – tmavá;
farba vlasov – gaštan;
krvná skupina – druhá;
znamenie horoskopu – blíženci;
znamenie podľa východného horoskopu – drak

Talenty:

vzdelanie: štúdium na parížskej univerzite, špecializácia - ekonomika, financie;
jazyky: angličtina, francúzština, japončina;
športy: taekwondo (techniky - massogi, tugi, hoshinsul), držiteľ červeného opasku.

Záľuby:

autá, motocykle.

Medzi záľuby mali pripísať ešte dievčatá. S tvárou, akú má, a s jeho peniazmi, ich musí mať na každý prst aspoň sto. Stavím sa, že tie autá a motorky si kupuje, aby na ne balil babenky!

Prestal som zízať na stenu oproti a obrátil svoj pohľad k Džu-wonovi.

Aha aký narcis! Vyberá si! Toto je také, hentaké, nie také... nič mu nie je dobré. Čo môže byť v luxusnom butiku zlé? No čo?! Treba s lupou hľadať niečo, čo by sa dalo skritizovať. Džu-won je otravný, ale mozog mu funguje dobre. Včera ma jednoznačne dostal, rýchlo si uvedomil, že nemám inú možnosť, len sa s ním dohodnúť. Čo som mal urobiť? Ísť na súd? Tam by spísali záznam, obvinenie z podvodu... aj keby ma neskôr oslobodili, záznam by mi ostal. Ktorá agentúra by si pošpinila povesť s kandidátom na idol s takouto škvrnou? Niektorá by to možno riskla, ale len s pekelné talentovanou kandidátkou, čo momentálne zjavne nie som. Musím sa naučiť spievať, tancovať a hrať na syntetizátore. To všetko sa, samozrejme, dá zvládnuť popri práci pre súkromné firmy, ale... Koľko peňazí ma to bude stáť?! A kedy ich mám zarobiť? V noci? Kde sa dá v noci zarábať? Ešte k tomu mladé dievča? Napadá mi jediné povolanie, ktoré mi však vôbec nevyhovuje. Mohol by som teda zarábať cez deň a na sebe pracovať v noci? Tiež nereálne. Kto ma bude učiť po nociach? V noci normálni ľudia spia a je to tak správne. Najlepšie by preto bolo študovať umenie v agentúre, ktorá pracuje s estrádou, so známymi interpretmi a pripravuje budúce hviezdy na ich kariéru. Vypilovať sa podľa ich požiadaviek, s perspektívou *vystreliť dohora* s ich pomocou. Navyše, som počul, že renomované agentúry spočiatku od svojich kandidátov neberú peniaze, presúvajú svoje aktuálne náklady na budúce príjmy hviezdy. Takýto prístup by mi vyhovoval. Netreba si požičiavať na kredit, behať po brigádach a občasných zárobkoch v túžbe privyrobiť si aspoň nejaké peniaze. A v agentúre by ma čakala len systematická, každodenná práca na sebe, zameraná na dosahovanie výsledkov v hudobnom biznise. Budem sa učiť, trénovať, vystrelím na scénu a potom zaplatím za svoje štúdium a tréningy. Lenže teraz hlúpo nemám ani na slanú vodu. Nemám na nič! A nie je jasné, kedy nejaké peniaze mať budem. Jeden mesiac práce fakticky vyletel von oknom a možno aj ten druhý. Budem nasledovať Džu-wona, hrať jeho sekretára alebo milenca. Nikdy by som sa na niečo také nedal, nebyť podliaka Ši-juna! Veď som mal akúsi predtuchu, že so zmluvou to nejako naťahuje, bastard... Vtedy som nad tým mávol rukou a ponáhlal sa zarábať peniaze. Zarobil som! Bude lepšie udržať to v tajnosti, doma nič nepovedať. Viem si predstaviť, aký hysterický záchvat by tam dostali. Nedajbože by na verejnosť vytiahli potvrdenie o mojom úraze hlavy! A potom budem mať nielen záznam v registri trestov, ale aj záznam v registri trestov s nespôsobilosťou! S niečím takým ma neprijme žiadna agentúra! Preto bude lepšie mlčať, prečkať to a nejako z toho potichu vykľučkovať. Bez publicity. Dobré, nie je to koniec sveta. Musím byť trpezlivý. Budem to považovať za hereckú rolu. Ale ak si tento idiot niečo dovoľí...!

Bach!

Hromada oblečenia na mňa padá, celého ma zavalí.

„Čo je...?!“ s hromžením sa spod nej vyhrabem a stíchнем.

Džu-won stojí vedľa mojej stoličky. To on na mňa hodil tú hromadu handier. Za jeho chrbtom postávajú dve predavačky s prívetivo-nepreniknuteľnými tvármi.

„Do šatne!“ rozkazuje Džu-won so zachmúreným pohľadom. „Vyskúšať!“

Dočerta! To je teda prístup! Čo som nejaký otrok, alebo čo?

Čas deja: *O nejaký čas neskôr.*

Miesto deja: *Rovnaký obchod. V rohu pri skúšobných kabínkach sedí vo veľkom pohodlnom kresle Džu-won, so zamysleným pohľadom si ľavou rukou podopiera bradu. Z kabínky pravidelne, vždy v novom outfite vychádza Jun-mi. Skúša si košele, bundy, nohavice, čižmy, všetko, čo vybral Džu-won. Zakaždým keď sa Juna objaví, Džu-won ju pomaly skúma, ležérnym gestom pravej ruky jej prikazuje otočiť sa, znova si ju prezerá a povie: „Ďalej!“ Jun-mi urobí „šialené oči“, mizne za dverami šatne, aby sa o pár minút neskôr objavila v novom obleku. Takto to pokračuje asi pol hodiny. Ku koncu si už Juna utiera pot z tváre a odhrňa si vlasy z čela.*

„Hm!“ pri pohľade na nové oblečenie napokon Džu-won vyzerá byť spokojný. „Zdá sa, že toto nie je zlé. Otoč sa!“

Jun-mi sa otočí. Potom ešte raz.

Džu-won vstane zo stoličky a priblíži sa k dievčine, týči sa nad ňou. Tá zaspätkuje a chrbtom sa oprie o zrkadlové dvere kabínky. Džu-won natiahne ruky k šklbajúcej sa Jun-mi a narovná jej uzol čiernej kravaty. Urobí krok späť a ešte raz preskúma výsledok.

„To je ono,“ povie a obráti sa k predavačke.

Čas deja: *O nejaký čas neskôr.*

Miesto deja: *Džu-won si nenútené strčil ruky do vreciek svetlých nohavíc a vychádza z dverí obchodu. Za ním s taškami v rukách ide Jun-mi. Z jej radostného pohľadu sa dá predpokladať, že z tohto obchodu odchádza šťastná.*

„Minul som na teba jeden milión dvestotisíc wonov,“ hovorí Džu-won a obracia sa na Jun-mi. „Zapamätaj si to!“

„Nie na mňa,“ odpovedá Jun-mi, „ale na svoju slobodu. Sloboda je vždy drahá, hjong.“

Džu-won sa prekvapene zahľadí na dievča: „Prečo sa so mnou rozprávaš neformálne?“ pýta sa. „A prečo ma oslovuješ brat?“

„Vžívam sa do roly!“ povie veselo Jun-mi. „Máme sa tváriť ako priatelia, a tí sa medzi sebou neformálne rozprávajú, všakže, hjong!“

„Pfff!“ vydýchne hjong. „Začínam pochybovať, či to bol dobrý nápad,“ hovorí zamyslene.

„Včera to vyzeralo akosi inak.“

Juna mierne nadvihne obočie.

Čas: *Večer toho istého dňa.*

Miesto deja: *Izba sestier. Jun-mi, oblečená v čiernom pánskom obleku, skloní hlavu k ramenu a pozerá sa na seba v zrkadle. Sun-ok vstúpi do miestnosti.*

„Ach! Juna, si to ty?“ pýta sa onni, trochu zmätená nečakaným zjavom svojej sestry.

„Uh-huh,“ zamrmle na odpoveď tá a naďalej si zamyslene obzerá svoj odraz.

„Čo to máš oblečené? Kúpila si si to?“

„A-ha!“ súhlasne prikývne zamyslená Jun-mi. „Kúpila som to.“

„Je to pánsky oblek? Načo ti je?“

„Do práce,“ povzdychne si Juna. „Dress code.“

„Aha,“ Sun-ok chápavo prikývne, „jasné! Nemali žiadne dámske obleky? Prečo si si kúpila pánsky? Vyzeráš v ňom ako chlap.“

„Pánsky bol lacnejší,“ vysvetľuje Juna. „A vo firme pracujú väčšinou muži. Preto som si ho kúpila. Dovolili mi to, onni.“

„No, keď ti to dovolili, tak dobre,“ Sun-ok prikývne. „A koľko stál?“

„Mmm... Dvesto dolárov.“

„Wau! Nebol lacný!“ Sun-ok pokrúti hlavou, podíde k sestre a rukou jej prejde po látke na chrbte. „Kvalitná látka,“ prehovorí. „Pekná. Vyzerá to ako drahý oblek.“

„Áno,“ súhlasí s ňou Juna. „Nepichá ani nikde netlačí.“

„Mama povedala, že si jej dala tristotisíc wonov.“

„Áno.“

„Ide ti to skvelo, Juna!“ Sun-ok objíma a silno stíska svoju sestru. „Si taká mladá, ale už zarábaš a pomáhaš rodine. To je správne. No určite musíš ešte doštudovať. S diplomom zarobíš oveľa viac než doteraz.“

„Nie, onni,“ Jun-mi pokrúti hlavou. „Viem, čo chcem robiť. Stanem sa idolom.“

„Už zasa o tom hovoríš!“ onni uvoľní svoje objatie a rozhorčene máva rukami. „Išla som s tebou na karaoke! A skúsila si aj tancovať! Či nevidíš, že to nie je pre teba?!“

„Prečo to nie je pre mňa?“ Jun-mi pokrčí plecami. „Jednoducho bude cesta na vrchol o niečo náročnejšia, ako by som chcela. To je všetko.“

„Čo si taká tvrdohlavá! Vždy keď s tým začneš, si ako zadubená!“

„Onni, a aká som bola?“ pýta sa zrazu Juna a odvráti sa od zrkadla k Sun-ok.

„Čo tým myslíš, aká?“ nerozumie sestra, zmätená zvláštnou otázkou.

„No, aká som bola predtým?“ vysvetľuje Jun-mi. „Vieš, nepamätám si...“

„Ach! Myslíš tú nehodu? Už som ti to povedala. Si vtipná, pracovitá...“

„Vždy-vždy? A keď mám zlú náladu? Aká som vtedy?“

„Zlá nálada? Zlá nálada... Keď máš zlú náladu, nepovedala by som, že máš dobrú povahu...“ spomína si Sun-ok a zamyslene hovorí: „Dokonca by som povedala, že máš ťažkú povahu. Si tichá, dobrá, slušne vychovaná, a potom urobíš niečo... také, čo by od teba nik nečakal! Napríklad, raz si vzala palicu na ulici a zbila si ňou ajumu, ktorá prechádzala okolo nás. Ale vtedy si bola ešte malá, nechodila si do školy. A na základnej škole si sa pobila s chlapcom a poriadne si ho pohryzla. Rozbila si aj okno v triede. Hádzala si doň kamene. Mama sa za teba tak hanbila pred učiteľmi! Dokonca ťa chceli vylúčiť zo školy! Potom si začala chodiť na druhý stupeň a všetko bolo v poriadku. Už si sa nebila a nehádzala si kamene. Tiež si niekedy veľmi tvrdohlavá. Vtedy nikoho nepočúvaš. Dokonca ani mamu.“

„A strýka?“

„Strýka počúvaš vždy,“ usmieva sa Sun-ok. „Juna! Ale naozaj už prestaň s tou hlúposťou stať sa idolom! Pozri sa, koľko peňazí si zarobila! Za necelý mesiac! Keby si mala diplom, bolo by to ešte viac! Načo to všetko?! Nevieš ani tancovať ako iné dievčatá. A bez tanca ťa nevezme žiadna agentúra!“

„Naučím sa!“

„Jun-mi, prečo nepočúvaš starších? Pamätáš si, ako si po nehode nemohla chodiť? Lekár povedal, že ide o následky úrazu. A že môžu pretrvávajú po dlhý čas. Možno preto tak zle tancuješ, že si sa ešte úplne nespamätala. Premýšľaj o tom! Najprv by si sa mala úplne zotaviť, až potom snívať o kariére idola. A kým sa zotavuješ, môžeš počas toho obdobia študovať. Čo povieš, Juna?“

„Takto som nad tým nepremýšľala,“ hovorí Jun-mi pomaly, s výrazom usilovne premýšľajúceho človeka.

„Tak sa nad tým poriadne zamysli!“ vraví Sun-ok spokojná, že dosiahla svoj cieľ. „Ideš zajtra do práce v novom oblečení?“ pýta sa po niekoľkých sekundách, keď vidí, že Jun-mi je hlboko zamyslená.

„Nie,“ odpovedá tá neprítomne. „Zajtra mám voľný deň. Práca začne až pozajtra. Zajtra chcem ísť do Itchäwonu.“

„Do Itchäwonu? Načo?“

„Čítala som, že je tam veľa cudzincov. Chcem sa tam pozrieť. Možno si tam nájdem nejakú zaujímavú prácu.“

„Veď už prácu máš.“

„Nikdy nevieš... Čo ak nájdem niečo lepšie?“

„Ak nájdeš niečo lepšie, zmeníš prácu?“ Sun-ok prekvapene hľadá na sestru.

„Samozrejme,“ Jun-mi nerozumie otázke. „Ak zaplatia viac, prečo nie?“

„No, teda, Juna!“ onni obdivuje svoju sestru. „Za mesiac si vystriedala dve zamestnania a stále hľadáš niečo nové! To by som nezvládla.“

„Prečo?“

„Tak sa to nerobí. Ak sa človek zamestná, mal by pracovať. Na tých, ktorí často menia prácu, sa ostatní pozerajú cez prsty. Verí sa, že taký človek má zlý charakter, pretože nikde nedokáže dlhšie vydržať. A tiež nezíska príplatky za vernosť. Je lepšie pracovať na jednom mieste. Je to výhodnejšie a ľudia o tebe nebudú hovoriť zlé veci. Chápeš?“

„Chápem,“ prikývne Jun-mi. „Neskôr mi o tom podrobnejšie porozprávaš, dobre? Sľúbila som pomôcť mame v kuchyni.“

„Samozrejme, že ti porozprávam viac,“ usmeje sa onni. Načiahne sa a postrapatí June vlasy.

„Ale...!“ Jun-mi sa nespokojne uhne spod jej ruky.

„Pôjdem aj ja,“ povie Sun-ok. „Pôjdeme spolu?“

„Poďme!“ zamrmle Jun-mi. „Len sa prezlečiem.“

Koža pätnásta

Čas: *Další deň približne dve hodiny popoludní*

Miesto deja: *Itchäwon*

Je čas ísť domov? Na prvýkrát snád stačí...

Kriticky som sa pozrel na ulicu, na ktorej som sa ocitol, a rozhodoval sa, či stačilo, alebo sa mám ešte prejsť. Asi mám dosť. Asi bude lepšie vrátiť sa. Som už trochu unavený a čas pokročil k večeru. Vlastne som sem plánoval prísť skôr, no musel som ostať doma. Dodávateľ priniesol do kuchyne produkty a mama ma poprosila, aby som jej ich pomohol prevziať a uložiť. Keď treba, tak treba. Rodinu živí reštaurácia, preto sú jej potreby na prvom mieste. Ako hovorí ľudová múdrosť: Láska prichádza a odchádza, ale ješť sa musí! A aby sa jedlo pravidelne, biznis musí fungovať nepretržite. Tu je všetko jasné, tu nemôžu byť žiadne ďalšie otázky. Preto som sa do Itchäwonu dostal o dve hodiny neskôr, než som chcel, a musel som osekáť svoj *turistický program*.

Onni som na otázku: „Načo chceš ísť do Itchäwonu?“ odpovedal pravdu. Áno, naozaj si musím nájsť novú prácu. O mesiac-dva, keď sa oslobodím od tohto šialenstva, ktoré na mňa dopadlo, budem pokračovať v práci na svojom projekte, ktorý si vyžaduje peniaze. Navyše, ješť sa musí každý deň. Zatiaľ ma aspoň krmia. Zatiaľ. Počas tohto obdobia sa treba pripraviť na moment, kedy ma kŕmiť prestanú!

Vybral som si Itchäwon, pretože sa o ňom píše ako o najväčšej koncentrácii cudzincov v Soule na jedinom mieste. Prečo si pri svojich znalostiach jazykov nehládať prácu práve tu? Išiel som teda na rozvedku! Uvidieť, vyskúšať, okúsiť.

Ulica Itchäwon, ako je opísaná v turistickom sprievodcovi, je turistickou atrakciou v srdci hlavného mesta neďaleko hory Namsan a vedľa americkej základne na Yongsane. Lepšie povedané, súdiac podľa mapy, toto nie je ulica, ale celá štvrť popri nej. Spočiatku bol Itchäwon chudobnou štvrťou obývanou najmä najchudobnejšími predstaviteľmi kórejskej spoločnosti, ktorej centrom sa stala americká základňa. Zaberala jej značnú časť južne od Namsanu. V tom čase bol nielen tento región, ale celá Kórea dosť chudobnou krajinou so slabou rozvinutou ekonomikou a infraštruktúrou a vojenská základňa najsilnejšej vojenskej veľmoci nevyhnutne prilákala ľudí ako zdroj práce a príjmu. Kórejčania pracujúci na základni a ich príbuzní sa začali usadzovať na tom malom kúsku zeme medzi základňou a horou Namsan, ktorý nazývali *Haebancheon*. (*Liberation Area*, na počesť Američanov, ktorí oslobodili Kóreu spod japonského jarma. Autor.) Itchäwon, v meste pôvodne známy ako stoka pre najchudobnejšie sociálne vrstvy s množstvom putík a služieb nočných motýlikov (prostitútky), sa stal miestom oddychu amerických vojakov počas voľna. Situácia sa postupom času pomaly menila. Výstavbou metra došlo k oživeniu oblasti. Začali v nej pribúdať reštaurácie, obchody, bary. Všetko však bolo zamerané na amerických vojakov: reštaurácie boli takmer úplne amerikanizované, predávalo sa len americké oblečenie, v americkom štýle, farbách a veľkostiach, atď. Aj tých málo cudzincov, ktorí v tom čase v Soule žili, bolo spokojných, pretože Itchäwon bol jediným miestom v Soule, kde sa dali jesť nekórejské jedlá a nakúpiť nekórejský tovar.

No tým sa vývoj regiónu nezastavil. Každý rok prichádzalo do Kórey, a najmä do Soulu, viac a viac cudzincov z rôznych krajín a kútov sveta (nielen z USA). Väčšina z nich sa usadzovala v oblasti Itchäwon alebo v priľahlých oblastiach Hannam-dong, Noksapchjong a Häbangchön. Postupne sa Itchäwon stal domovom mnohých učiteľov angličtiny (anglických učiteľov z anglicky hovoriacich krajín, ktorí do Kórey hromadne prichádzali zarobiť si ľahké peniaze v jazykových školách), keďže väčšina jazykových *hakwonov* je buď v Kangname (čo je napr. desať-pätnásť minút autobusom v priamej línii), alebo v oblasti Čonkno (dvadsať minút autobusom cez Namsan). Itchäwon sa tak krok za krokom menil na multikultúrne miesto, kde kompaktné (no nie vždy pokojné) nažívali rôzne etnické skupiny a predstavitelia rôznych národností. Teraz tam nájdete reštaurácie najrôznejších kuchýň: americkú (napriek tomu, že pojem *americká kuchyňa* v zásade neexistuje), ruskú, ázijskú, latinskoamerickú, arabskú, africkú... Vznikli miesta a podniky, kam chodia len *svoji*: reštaurácie pre černochovy (žiadny rasizmus, čisté konštatovanie faktu), kluby pre Arabov, atď. V súčasnosti sa Itchäwon najviac podobá newyorskému Bronxu (alebo Harlemu, podľa toho, čo preferujete). Nečudo, že sa tu ocitli aj predstavitelia rôznych sexuálnych menšín: kam inam by mali ísť, ak nie do tohto *centra skazenosti*, kde pravidlá kórejskej slušnosti nefungujú a verejnosť z deväťdesiatich percent pozostáva z cudzincov, ktorí sú k menšinám veľmi tolerantní. Preto hneď za ruským klubom Rio a čiernym King Clubom je celý Homo Hill, ulica s barmi a klubmi pre tých, ktorí uprednostňujú príslušníkov rovnakého pohlavia. Kórejčania sa zvyčajne držia myšlienky, že v Kórei nie sú žiadni *homosexuáli*, no ak prídete na Homo Hill v piatok alebo v sobotu večer, ľahko zistíte, že spoločné európske hodnoty Kóreu neobišli.

Itchäwon je jedným z mála miest v Soule, kde sa možno zabaviť (ak pod zábavou myslíte ísť do baru a klubu), zvyšok tvorí oblasť Univerzity Hongik alebo Kangnam a Apkudžong a na rozdiel od iných miest sa odlišuje národnosťou svojich obyvateľov. Z deväťdesiatich percent ju tvoria cudzinci, so všetkými plusmi a mínusmi, ktoré z toho vyplývajú, a predovšetkým s kriminalitou ako hlavným mínusom. Cudzinci, ktorých vo všedné dni zväzuje cudzia kultúra, ktorá ich obklopuje, sa cez víkendy *odtrhávajú z reťaze*, a nie vždy sú ich spôsoby *odtrhnutia* sa legálne. Službukonajúci policajti v Itchäwone sú, najmä počas víkendov, doslova na poľutovanie.

Všetky tieto informácie o oblasti Itchäwon som získal z blogu ruského maníka, ktorý žije v Kórei a pravidelne zdieľa svoje dojmy z tejto krajiny s ostatnými. Píše veľmi zaujímavo a k

veci. Nerozmazáva fakty na desiatky strán, ako to robia iní. A áno, to, čo píše, je pravda. Aspoň mám taký dojem, vzhľadom na to, že som nemal veľa času na zoznámenie sa s oblasťou a prvýkrát som plánoval *len sa pozrieť, rýchlo sa prebehnúť* po Itchāwone s tým, že som si chcel vytvoriť celkový dojem, *pripútať sa k orientačným bodom* a všimnúť si zaujímavé veci, ktoré podrobnejšie preskúmam neskôr.

...

Videl som vchod do americkej vojenskej základne. Nič zlovestné. Žiadne *Sauronovo oko* nevisí nad strechami. Ak neviete, že toto je vchod, tak zboku ten priechod vyzerá skoro ako diera v plote. No je pravda, že na plote je ostnatý drôt.

...

Videl som obchody s ruskými názvami, ako Chorošo, Produkty. Nevošiel som, lebo som sa ponáhľal, ale v pamäti som si poznamenal - vrátiť sa! Možno tam majú pohánku. Na jedálnom lístku reštaurácie mamy Jun-mi som ju nevidel. Hovorí sa, že pohánka sa mimo Ruska nejedáva. Neviem, či je to pravda. Ale pohánku by som si dal! Milujem ju!

...

Videl som množstvo všelijakých podivných kostolov s názvami v angličtine. Nadobudol som dojem, že na Itchāwone je ich toľko ako kaviarní...

...

Videl som znaky krajín vložené do dlažby s názvami, mapami, vlajkami a pozdravmi v národných jazykoch. Variant americkej *avenue of stars*? Do oka mi padla *ruská tablička*. Nad ňou je napísané veľkými písmenami: *ЗДРАВСТВУЙТЕ* a pod tým menšími písmenami: *RUSKO, MOSKVA*.

...

Videl som spoza striech domov biele veže minaretov ktorejsi mešity. Neďaleko toho miesta som na streche kaviarne uvidel statné ružové reklamné prasa. Všade ticho, mier, pokoj. Nikto neuteká, nikto sa nehnevá.

Vo dverách ďalšej jedálne som zbadal sochu hrocha z kovových pásikov so široko otvorenou papuľou. Je to snáď skrytý náznak toho, čo si majitelia skutočne myslia o svojich návštevníkoch? Tí teda našli, čo postaviť rovno k dverám!

...

Videl som kluby a reštaurácie s ruskými názvami. Aj pri nich som si urobil poznámku. Možno... navštívim ich niekedy, keď budú peniaze. Na internete píš, že sú drahé.

Nešiel som na Homo Hill, nemal som čas, a ani ma to nezaujíma.

Výsledkom mojej cesty bol môj prvý dojem z oblasti Itchāwon: hlučné, farebné, veľa obchodov a miest, kde sa dá najesť a posedieť. Ak by som sa sem vybral na prechádzku s exkurziou, mohli by sme sa tam bez problémov poflakovať aj tri hodiny. Ba dokonca štyri či päť. To je celých sto dolárov na deň! Ech, nebyť toho idiota Ši-juna, dali by sa tam zarobiť pekné peniaze! Otvoriť si vlastnú agentúru? Ale ako získam klientov? Reklama, boj o klientov, o reputáciu, platenie daní, samotná práca... Celý deň by som bol v jednom kole, len práca a práca. Zarobiť si poriadne peniaze by trvalo dlho. Aby to fungovalo, musel by som tomu venovať všetok svoj čas a na sen stať sa idolom by som mohol zabudnúť. Tento nápad by bol dobrý len preto, že takmer celý zisk by ostával v mojich rukách. Treba sa zamyslieť nad tým, ako to urobiť *lacno a veselo*. Mať peniaze a ešte aj čas na osobný život. A k tomu neporušovať žiadne zákony! Ha! Vyzerá to tak, že hoci sa mi do toho nechce, štúdium zákonov budem musieť zaradiť na prvé miesto vo svojom zozname s názvom: *Potrebné a užitočné záležitosti*. Lebo inak budem ako slepé mačiatko neustále narážať na takých, ako je Džu-won. Čert ho vie, či ma s tým súdom nejako neoklamal! Nevyznám sa v zákonoch. V princípe si dokážem predstaviť, ako by to malo byť. Lenže tu je iný svet, iná krajina. Určite sú rozdiely oproti tomu, čo bolo u nás doma. V danej situácii som zrejme postupoval správne, že som sa s ním dohodol. Dokonca ho, ako muž muža, dokážem aj pochopiť. Keby som bol,

napríklad, prinútený vziať si Grečkinovú, aj ja by som sa radšej vydával za gaya, len aby som sa takému *darčeku* vyhol. Je to na celý život! Radšej mesiac-dva hanby než celoživotné otroctvo. Nie, Džu-won je stále blbec, takto sa k ľuďom nespráva! Ale to je jeho problém. Ak sa nad tým zamyslím, je to rozmazaný sebastredný boháč, s vreckami napchatými peniazmi a namyslenosťou až po Mesiac, ktorú v ňom okolie intenzívne pestovalo po celý jeho život. Ľudia ako on majú myslenie usporiadané inak. Ich hlavným mottom je, že sú im všetci dlžní a oni sa zo svojej výšky môžu len blahosklonne pozerieť. V krčmách som takých jedincov vídal. Keď si vypijú, stáva sa z nich pupok sveta, musíte požiadať o povolenie dýchať vedľa nich. A do pekla s ním, s Džu-wonom! Mesiac nejako vydržím, potom si pôjdem po svojom. A možno sa dozviem aj niečo zaujímavé zo života *vrchnosti*. Alebo sa zoznámim so zaujímavými ľuďmi? Prečo nie? Ako sa hovorí, ak ti život dáva citrón, urob si z neho limonádu! Pravdaže, hneď mi vysvetlili, že Jun-mi je len prach po nohách *padišáha*. Ale, ktovie. Počkáme a uvidíme. Podarí sa, okej, nepodarí sa, plakať nebudem. Mám svoj vlastný projekt. Hlavná vec je, aby môjmu projektu nepriškrtili kyslík.

Ej! Podľa čísla mi práve odchádza autobus?! Áno, presne tak! Dofrasa! Dofrasa!

Kým som sa pomaly, premýšľajúc o ťažkostiach bytia, šuchtal na zastávku, môj autobus stihol odísť.

Smola. A kedy pôjde ďalší? Čo píš v rozpise? O pätnásť minút! Pche! Keby som rýchlejšie hýbal nohami, bol by som doma o štvrtú hodinu skôr! Dobré, čo už teraz! Chvíľu si posedím na lavičke, počkám. Celý život je reťazou zmeškaných príležitostí.

Sadol som si na kovovú lavicu na prázdnej zastávke a s rozkošou si natiahol nohy, opretý chrbtom o sklenenú stenu. Nemalo zmysel hľadať alternatívnu trasu. V tejto oblasti som prvýkrát, trasu mám pevne nastavenú, nemám iné možnosti, okrem taxíka. Je lepšie počkať si pätnásť minút, než začať experimentovať a zatúlať sa nevedno kam, na dve hodiny. Navyše, ak je napísané, že autobus príde o pätnásť minút, tak o pätnásť minút na zastávke aj bude. Neviem, ako to dosiahli, ale pri dodržiavaní cestovného poriadku je to tu priam ako nejaký šamanizmus! Autobusy jazdia s presnosťou plus mínus jedna minúta. A to absolútne nikoho neprekvapuje, okrem mňa. Ja si na to jednoducho neviem zvyknúť. Nerozumiem, ako dokážu dodržiavať rozvrhy. A dopravné zápchy a nastupovanie/vystupovanie cestujúcich? Ako možno niečo také zobrať do úvahy? To je fantastika najvyššieho rangu!

Mmm? Čo je to? Hudobné nástroje?

Zrazu môj túlavý pohľad narazil na úzku zvislú vývesku, ktorá bola namontovaná na stene na konci dlhého domu na druhej strane cesty tak, aby ju bolo vidieť z okoloidúcich áut. Na jej bielom pozadí bolo zhora nadol napísané čiernymi hieroglyfmi: Hudobné nástroje a ďalším hieroglyfom, v preklade, Používané. V spodnej časti znak končil veľkým trojuholníkom, ktorý slúžil ako šípka.

Použité nástroje? Pomyslel som si, lenivo pozerajúc na vývesný štít. Zájdem sa pozrieť? Čo ak tam leží na policike a čaká len na mňa? Stačí vstať a prejsť cez cestu. Je to nepravdepodobné, samozrejme, ale aj tak nemám pätnásť minút čo robiť. A obchod je vzdialený len dvadsaťpäť metrov.

Ešte chvíľu som váhal, či opustiť svoju *vyhriatu lavičku*, povzdychol som si a postavil sa na nohy. Idem! Pozriem sa. Neviem, kedy zas prídem do týchto miest.

Prešiel som cez cestu a popri dome sa dostal k vývesnej tabuli. Pod šípkou smerujúcou nadol sa objavil vchod do suterénu, v ktorom sa nachádzal obchod. Zišiel som po krátkom schodisku, otvoril si dvere, ktoré zacinkali zvončekom, a vošiel som dnu. Malá miestnosť bola husto nabitá stojanmi, na ktorých ležali syntetizátory rôznych veľkostí a rôznych značiek, na stenách boli zavesené žiarivé elektrické gitary. V rohu stála súprava bicích. Ticho, prázdno, nikde-nikoho. Okrem predajcu. Vzduch voňal prachom, plastom, lakom a kimči. Bolo tam tesno. Predavač za pultom, bacuľatý muž s holou hlavou a zvyškami vlasov na

spánkoch, zdvihol hlavu od nejakej rozčítanej knihy a prezrel si ma hodnotiacim pohľadom okrúhlych očí.

„Dobré popoludnie, adžossi!“ s úsmevom som naznačil miestnu poklonu-pukerlík. „Popozerám sa.“

„Pozri,“ ľahostajne pokrčil plecami a znova sa začítal do knihy.

Keď som dostal povolenie, pomaly som vykročil úzkou uličkou pomedzi police a skúmal som klávesy ležiace na nich. Roland, Yamaha, Simbo, Casio... Nie sú to zlé firmy, nehádam sa. Všetky majú vydarené modely, aj tie nie veľmi... Ja však hľadám známy nástroj. Možno je to môj sebaklam, ale jeho zvuk sa mi zdá najlepší. A presne viem, že s ním môžem robiť všetko, čo v hudbe potrebujem. Preto potrebujem...

KORG! King KORG!!!

V slepej uličke z polic, do ktorých sa, zdá sa, nahliadal len občas niekto, na boku, na najnižšej polici, leží *kráľ*, matne žiariaci bielymi klávesmi.

Čas: *Potom*

Miesto deja: *Itchäwon. Predajňa použitých hudobných nástrojov. Pri syntetizátore ležiacom na stojane pri pulte zjednávajú cenu Jun-mi a predavač.*

„Koľko stojí, adžossi?“

„Tri milióny wonov,“ odpovie predavač bez mihnutia oka.

„Koooooľkooo?!“ Jun-mi hľadá na predavača.

„Tritisíc dolárov. Už rozumieš lepšie?“

„Adžossi, si *divný*. Veď jeho brucho je celé prasknuté! Je mu vidieť dovnútra! Súčiastky z neho vypadávajú!“

„Milá moja, ty si *divná*. Nový stojí šesťtisíc dolárov. Ak chceš, dám ti reklamný leták na obchod, kde si ho kúpiš celý.“

„Adždždž! Adžossi, som neplnoletá. A ty ma nútiš k prostitúcii!“

„Ja ťa nútim? Ako?“

„Kde inde môžem zarobiť také peniaze, ak nie tým, že sa vydám na cestu neresti?!“

„Začni šetriť na školských obedoch!“

„Pfff! Dobré, nech je tak... uhovorili ste ma! Podpíšem vám tri autogramy. S dátumom. Keď sa stanem hviezdou, predáte ich za prinajmenšom päťtisíc dolárov! Platí?“

„A kedy sa to stane? Kedy sa staneš hviezdou?“

„No... myslím, že v najbližších rokoch!“

„A dovtedy by som podľa teba nemal ani jesť, ani piť? Nesvietiť a nesplachovať nádržku na záchode? Áno?“

„Adžossi, lámeš mi mladé srdce!“

„Vidím, že máš dobre podrezaný jazyk. A na skromnosť teda neumieš. Nekupuješ si hračku, však? Pre zábavu a z rozkoše by si si kúpila CASIO s podsvietenými klávesmi. Lenže ty chceš profi nástroj. Chceš si zarobiť peniaze a vybudovať si na ňom život? Tak plat!“

„Mmm... Berú tu niekde krv?“

„Nevezmú ťa. Ešte si na to malá.“

„Adždždž! Čo ak predám svoju kostru?“

„Skús. Pravda, neviem si predstaviť, kto by ju mohol potrebovať. Počul som, že sa predávajú orgány, to áno. Ale kostra?“

„Orgány potrebujem aj ja!“

„Veď ja nič!“

„Tisíc dolárov!“

„Tri, a nie menej.“

„Určite ste ho dostali zadarmo! Priznajte sa, že ste ho vytiahli zo smetného koša. Je možné byť taký chamtivý?“
 „A dosť! Vypadni!“
 „Adžossi, vyhánate jediného zákazníka, ktorý je ochotný kúpiť si vašu haraburdu! Neverím vlastným ušiam!“
 „Chod' preč!“
 „Dvetisíc!“
 „Tri!“
 „Adždždž! No, dobre. Môžem vám tu poumývať podlahu. Možno aj dvakrát.“
 „Vypadni! Keby ťa tak videla tvoja matka!“
 „Dve dvesto!“
 „Von!“
 „Dve tristo!“
 „Povedal som tritisíc!“
 „Spustite aspoň stovku! Ved' ako inak...?“
 „Tak dvetisícdeväťstopäťdesiat! A umyješ ju. Dvakrát!“
 „Ach... Dobre, súhlasím!“ Jun-mi zdrvene pokrúti hlavou a mávne rukou. „Odložte mi nákup, ja si zatiaľ zájdem po peniaze. Zbohom, adžossi!“
 „Hej! Hej! A upratať?“
 „Až zoženiem peniaze! Ak ich nezoženiem, prečo by som tu upratovala? Ste taký zvláštny, adžossi.“
 „Kto ťa len vychováva?!“
 „Vychovávam sa sama!“
 „Áno, vidím. Vôbec nezávidím tvojmu budúcemu manželovi!“
 „Nezávidíte! Som si istá, že v tomto storočí sa hrdina schopný stať sa mojím manželom ešte nenarodil.“
 „Tststs! To je vidieť! Ak do dvoch týždňov neprinesieš peniaze, predám ho! Počula si?!“
 „Áno, počula som, počula.“

„Doriti! Kde získať tritisíc dolárov?“ hovorí si Jun-mi nahlas po rusky, vychádzajúc z pivnice na ulicu a žmúriac pred slnečným svetlom. „Do pekla! Môj autobus opäť odchádza! Dočerta, čo je to dnes za deň!“

Čas: Nasledujúci deň

Miesto deja: Malá kaviareň v hoteli v oblasti Kangman. Na podlahe umelý koberec s viacfarebným vzorom. Okrúhle lakované stolíky z tmavého dreva. Pri každom stole sú štyri kreslá s prútenými operadlami, na stole lampa s veľkým žltým tienidlom na vytvorenie útulnosti. Pri jednom zo stolov sedí Džu-won s ospalým pohľadom a dievča. Súdiac podľa smutných očí mladíka, zjavne sa nudí.

„Máš veľmi rád kávu, však?“ pýta sa Džu-wona dievča s úsmevom. Vyzerá len tak-tak. Myslí si o nej Džuwon a pomaly prikývne. A príliš veľa rozpráva. Bože, prešlo len päť minút a ja sa zas tak nudím!
 „Hovorí, že vyzerám ako Ming Yeo Yeon,“ pokračuje v komunikácii dievča, stále sa priateľsky usmieva. „Naozaj sa na ňu podobám?“
 Džu-won zamračený mlčí.
 „Podobám sa?“ dievča sa dožaduje odpovede.
 Džu-won mlčí.
 Pauza.
 „Prepáč,“ hovorí dievča s úsmevom, „na chvíľu sa vzdialim.“

Džu-won súhlasne prikývne. Dievča vstane od stola a odchádza na záchod. Akonáhle sa stratí z dohľadu, Džu-won sa zrazu vzchopí. Na tvári vystrúha smiešnu grimasu, vyberie si z vnútorného vrečka bundy telefón a zavolá: „Pripravená?“ opýta sa a počká na odpoveď. Keď dostane kladnú odpoveď, hovorí: „Šou začína! Vpred!“

Čas: *Potom*

Miesto: *Chodba hotela. Spoza štvorcového stĺpa vykukujú Džu-won a Jun-mi, čakajú na svoju obeť. Konečne sa na chodbe objaví to správne dievča.*

„Prichádza!“ hovorí Džu-won, keď si to dievča všimne. Otočí Jun-mi tvárou k sebe, chrptom k dievčaťu: „Ticho! Žiadne chyby. Urob to správne na prvý raz!“ chytí June hlavu do dlaní.

„Dobre,“ uškrnie sa tá a odtlačí jeho ruky.

Džu-won ovínie ľavou rukou Jun-mi okolo pása, pravou okolo krku a pritiahne si ju k sebe.

„Čo robíš?!“ Juna sa rozhorčuje a opiera sa doňho rukami. „Na tomto sme sa nedohodli!“

Džu-won si skloní hlavu k ľavému ramenu: „Rýchlo otoč hlavu!“ zasyčí a ignoruje jej protesty.

Po chvíli váhania Juna nakloní hlavu rovnakým smerom ako on.

„Myslíš si, že je to vtipné?“ Džu-won ďalej nahnevane syčí.

„Požiadal si ma, aby som otočila hlavu!“ Jun-mi nerozumie. „Otočila som ju. Čo je zle?“

„V opačnom smere,“ stále syčí Džu-won. „Má to vyzerat', akoby sme sa bozkávali, idiotka!“

Juna pochopí a nakloní hlavu k svojmu ľavému ramenu.

Pár v tejto polohe nakrátko zamrzne.

Dievčina idúca po chodbe na nich narazí pohľadom a zmätene sa zastaví. Nikdy by nečakala, že v takomto hoteli uvidí tak vulgárne sa správajúcich ľudí. Najmä preto, že sú to... muži?!

V tej chvíli Džu-won vykukne spoza Jun-mi a nechá sa spoznať. Keď dievčinu zbadá, urobí vystrašenú tvár a pustí Junu zo svojich rúk. Aj ona sa otočí. Dievča pred sebou vidí dvoch chlapov.

Tichá pauza.

„Ach, ty darebák!“ spamätá sa dievča. Lepšie uchopí veľkú tašku, ktorú drží v rukách, a odhodlane sa ponáhľa k páru.

„Hej, počkaj..!“ začne Džu-won.

Bác!

Prvý úder dostane Džu-won.

Bác!

Druhý dopadne na Jun-mi.

Bác! Bác! Bác!

Dievča s potešením, vkladajúc do toho svoju dušu, bije Džu-wona, ktorý je pritlačený k stene. Juna, trúc si pomliaždené rameno, uskočí asi dva metre nabok a so súcitom exekúciu pozoruje.

„Počkaj! Počkaj!“ kričí Džu-won, natáhuje ruky pred seba a snaží sa prevziať kontrolu nad situáciou. „Slušné dámy by sa takto správať nemali!“

„Kto povedal, že mám čakať na povolenie?! Ja! Ja!“

Bác!

Dievča úspešne udrie Džu-wona taškou po hlave. Ten sa rukami chytí za hlavu a zohne sa.

Bác! Bác! Bác!

Dievča s potešením mláti neodolateľného Džu-wona ďalších tridsať sekúnd a nakoniec ho kopne do nohy.

„Hej!“ zavýjajúc a zvierajúc si koleno, Džu-won padá na podlahu.

Dievča pár sekúnd rozmýšľa, či porazeného nepriateľa ešte raz kopnúť, no zdá sa, že to by už bolo priveľa.

„Bastard!“ vykrikuje nahlas a prehodí si tašku cez plece, odchádza, hrdo zdvihne hlavu a nakoniec si ešte opovržlivo odfrkne.

„Šéfe, tak ako?“ opatrne sa opýta Jun-mi, čupiac v podrepe vedľa Džu-wona.

„Je preč?“ vyzvedá Džu-won a otvára zavreté oči.

„Áno.“

„To bola ale hlupaňa!“ hovorí Džu-won, vstáva na nohy a začína sa upravovať. „Keď si ju predstavím ako svoju manželku! Bol by to neustály sparing, nie rodinný život!“

„Takže si sa pretvaroval?“ dochádza June.

„Naozaj si si myslela, že ma žena dokáže zraziť na zem?“

„No... spadol si. Prečo si to predstieral?“

„Mala nárok na nejakú kompenzáciu,“ vysvetľuje Džu-won, akonáhle si zas striasol nohavice a pozrel sa na svoje dlane. „Zdá sa, že všetko klaplo! Uverila, že si chlap! Ako herečka nie si beznádejná!“ Džu-won s úsmevom, mierne a priateľským spôsobom tľapne Jun-mi po ramene.

„Tsss!“ tá zasyčí a chytí sa za bolestivé miesto. „Neviem ako teba, ale mňa teda poriadne udrcla! Čo má v tej taške? Tehly?“

„Náklady na túto profesiu,“ hovorí Džu-won s úškrnom. „Považuj to za zranenie pri nakrúcaní. Poďme, najeme sa! Jedlo je na hojenie rán skvelé.“

„Poďme!“ Juna nadšene súhlasí.

„Vpred!“ Džu-won objíma dievča pravou rukou okolo pliec.

„Hej, hej! Ruky preč! Natáčanie sa skončilo!“

„Ha! Netýkavka!“

Čas: *Potom*

Miesto deja: *Hotelové parkovisko. Jun-mi a Džu-won prichádzajú k veľkému červenému športovému autu. Džu-won vytiahne kľúče z vrečka a stlačí príviesok. Auto radostne zareaguje zvukom signalizácie a bliknutím svetiel.*

„Wau, tvoje auto!“ nadchýna sa Jun-mi úprimne.

„Áno,“ odpovedá Džu-won nenútene. „Ferrari F12, Berlinetta. Kované disky Mansory, vyhrievané a klimatizované sedadlá, navigačný systém, premium sound system, zadná kamera... Je toho ešte oveľa viac.“

„Nikdy som na takom nejazdila!“

„Vidíš, aké máš šťastie. Nastúp! Len sa ničoho nedotýkaj!“

Muž a dievča nasadnú do auta.

„Zapni si pás!“ prikáže Džu-won, keď naštartuje motor.

„A za koľko sekúnd zrýchli na sto kilometrov?“ pýta sa Juna, keď si zapína bezpečnostný pás.

„Za tri,“ odpovie krátko Džu-won a pozorne sa pozerá na prístrojovú dosku.

„Za tri sekundy?“ čuduje sa Jun-mi. „Aký má motor? Osemsto koní, alebo čo?“

„Sedemstoštyridsať,“ odpovedá Džu-won, hľadá do spätných zrkadiel a vychádza z miesta.

„Naozaj ťa to zaujíma? Alebo si čítala knihu: O čom sa baviť s mužmi?“

„Nič som nečítala!“ Jun-mi sa zamračí. „Len ma zaujíma technika.“

„Zaujíma ťa technika? Naozaj?“

„Čo je na tom zlé?“

„Zvláštny koníček pre dievča. Dievčatá sa zvyčajne zaujímajú o chlapcov.“

„Som výnimočná.“

„To už viem.“

Pauza.

„Džu-won oppa, ukážeš mi stovku za tri sekundy?“ Jun-mi sa nakláňa dopredu a hľadá do tváre Džu-wona.

Ten chvíľu nad ponukou uvažuje.

„Na to treba vyjsť z mesta,“ povie napokon, „v meste niet kde zrýchliť.“

„Čo, vyjsť z mesta trvá tak dlho?“

„Ha!“ Džu-won sa zasmieje. „Benzín stojí peniaze! Zaplať plnú nádrž a ukážem ti.“

„Nemáš peniaze na benzín?“ diví sa Juna.

„Ak budem každého rozvážať, nedoplatím sa. Kto si, aby som ťa len tak vozil?“

„Pfff!“ vydýchne Juna urazene a oprie sa o sedadlo. „No dobre,“ povie po sekunde. „Stanem sa idolom, kúpim si lepší voz, než je tento, a sama na ňom budem jazdiť!“

„Tststs,“ posmešne zatská Džu-won. „Určite si... výnimočná! Toto auto stojí osemstopäťdesiat tisíc dolárov. Myslíš si, že dokážeš zarobiť také peniaze?“

„Lahko!“ odpovedá Juna.

„No, dobre, uvidíme!“ hovorí Džu-won stále posmešným tónom. „Zatiaľ sa nevieš ani usmievať.“

„Neviem sa usmievať? Ako to myslíš?“

„Dievčatá idoly sa vždy usmievajú. Ty sa neusmievaš. Ak to nevieš, nikdy sa idolom nestaneš.“

„Je také dôležité vedieť sa usmievať, aby som sa mohla stať idolom?“

„Samozrejme. V živote by si sa mala vedieť usmievať. Niekedy úprimne, inokedy zo vzdoru. Nauč sa najprv aspoň to. Hovorí sa, že úsmev prináša šťastie. O tom si ešte nepočula?“

„Mmm... asi áno.“

Čas: *V ten istý deň, o niečo neskôr.*

Miesto deja: *Malá reštaurácia špecializujúca sa na mäsité jedlá.*

„Toto je dobrá reštaurácia,“ hovorí Džu-won pohodlne sediaci na podlahe pri nízkom stolíku, „páči sa mi tu. Dá sa tu objednať akékoľvek mäso. Trebárs aj z hrocha.“

„Akékoľvek?“ húta nad tým Jun-mi sediaci oproti. „Naozaj?“

„No, o hrochovi som žartoval,“ hovorí Džu-won. „Ale každé mäso, ktoré tu ľudia bežne jedia, si možno objednať.“

„Čo si želáte?“ pýta sa čašníčka a zdvorilo sa ukláňa.

„Môžem si objednať hovädzie mäso bez omáčky?“ pýta sa Jun-mi.

„Žiadnu omáčku?“ čuduje sa čašníčka.

„Presne tak! Len mäso nasolené, jemne okorenené, ale bez omáčok. Iba mäso.“

„Dobre,“ prikývne čašníčka. „Ešte niečo?“

„A... pivo,“ povie Jun-mi pri pohľade na jedálny listok. „Cass, čapované, pol litra. Ochutnám...“

„Ale ...“ hovorí čašníčka a zmätene sa pozerá na Džu-wona, potom na Jun-mi, „ale veď...“

„Čože to?!“ Džu-won ju preruší a obracia sa na Junu. „Pivo? Aké ty môžeš chcieť pivo? Pozri sa na seba, koľko máš rokov?! Pivo! Chceš dostať po zadku? Prineste jej Coca-Colu!“ prikáže čašníčke. „A ja si dám porciu hovädzieho mäsa s bambusovou omáčkou, čierne rezance s krevetami a pomarančový džús!“

„Dobre, pane!“ prikývne čašníčka a rýchlo si zapíše objednávku do malého zošita. „Ešte niečo? Slečna si objednala málo.“

„Ona viac nemôže,“ hovorí Džu-won a pozerá sa na udivenú Jun-mi. „Chce sa stať idolom, takže drží diétu!“

„Pravda?“ hovorí čašníčka a so záujmom si obzerá Jun-mi.

„Áno. Ďakujem, to je všetko. Ak by bolo ešte niečo potrebné, doobjednám.“

„Ďakujem, pane,“ servírka sa ukloní a odchádza.

„Čo to má znamenať, Jun-mi?“ pýta sa Džu-won prísne.

„Čo, čo má znamenať?“ nerozumie Juna jeho otázke.

„Tá tvoja objednávka piva. Si alkoholička?“
 „Ku grilovanému mäsu sa hodí pivo! Aby si vedel!“
 „Kto ťa takto vychoval? Školáčka pije pivo! Wau! Si padlá žena?“
 „Netreba dávať znamienko rovnosti medzi pivo a padlú ženu! Pivo je len nápoj!“
 „Alkoholický. Hlupka! Ty nevieš, že alkohol ženám škodí? Najmä dievčatám? Má to zlý vplyv na deti.“
 „Neplánujem rodiť deti!“ vyprskne Jun-mi.
 „To len zatiaľ. Dievčatá nikdy nepremýšľajú o následkoch. Žijú *iba tu a teraz*. Potom, keď prídu následky, plačú a snažia sa vyvolať ľútosť. A to všetko iba preto, že svoj mozog nepoužívajú tak, ako by mali!“ Džu-won s moralizujúcim pohľadom zdvihne ukazovák.
 „Ale, no tak!“ Jun-mi sa zaškerí pri pohľade na jeho prst. „Svoj mozog používame úplne normálne!“
 „Voľajako to na tebe nevidím. Objednávaš si pivo a ešte sa aj rozhorčuješ, keď ti ho starší zatrhne. Ako ťa to vychovali?!“
 „Nie si moja matka, aby si ma poučal!“
 „Pfff! Naozaj treba o tvojom správaní sa povedať tvojej mame! Aby z teba vymlátila vzdor, skôr než zmizne aj posledná nádej, že z teba urobí slušného človeka.“
 V tej chvíli prinesú objednávku, surové mäso v miskách, šaláty a nápoje. Mladí ľudia zmlknú a začnú jesť. Na okrúhly gril, ktorý stojí uprostred stola, kladú kúsky mäsa a začnú si ich opekať, pričom ich obracajú paličkami.
 „Hej, hej! Toto je môj kúsok!“ Juna je rozhorčená, keď vidí, ako si Džu-won kladie do úst mäso z jej polovice grilu.
 „No, ty si ale chamtivá!“ hovorí Džu-won a zamyslene žuje ukradnutý kúsok mäsa. „Čo je na tom, ak si tvoj sonbā vezme kúsok a ochutná? Navyše, za jedlo platí on. Správaš sa, akoby si práve vyšla z divokého lesa, žiadne spôsoby. Á! Už to mám! Budem ťa volať zvieratko. Skvelá prezývka! Si rovnako malá, divoká a zvedavá. No, čo povieš? Páči sa ti prezývka?“
 „Pfff!“ Juna si odfrkne a venuje mu pohŕdavý pohľad. „Chápem to tak, že pre sonbā vymýšľať prezývku nemožno?“
 „Chápeš to správne,“ prikývne Džu-won s výrazom orientálneho mudrca a pokračuje v žuvaní.
 „Pfff!“
 „Nechutné,“ zhrnie Džu-won o tri sekundy neskôr prežutý a prehltnutý kúsok mäsa. „Úplne bez chuti. Ako to môžeš jesť?“
 „Ak ti to nechutí, tak to nejedz!“ odpovie mu Jun-mi zachmúrene a presúva kúsky mäsa na grile paličkami bližšie k sebe.

Čas: *Trochu neskôr.*

Miesto deja: *Rovnaké miesto. Džu-won si objednal kávu a zmrzlinu, pre Junu iba kávu.*

„Sladké ničí postavu,“ hovorí Juna s náznakom škodoradosti v hlase, keď pozoruje Džu-wona, ako je zmrzlinu.
 „Presne tak,“ prikývne on. „Mala by si mi byť vďačná, že som sa o teba postaral, hoci si to vôbec nezaslúžiš. Myslím si, že mám šťastie, ak si sa rozhodla stať idolom a držíš diétu. Viem si predstaviť, koľko peňazí by si inak prejedla, keby nebolo tohto.“
 „Nepovedala som, že držím diétu!“
 „Nedržíš? No teda, zvieratko, takto sa idolom nikdy nestaneš.“
 Juna nereaguje na podpichovanie a prikladá si k perám šálku kávy.
 Džu-won sa na ňu zamyslene pozrie: „Povedz,“ pýta sa, „prečo si sa tak vzpierala, keď sme predstierali, že sa bozkávame?“
 „Čo, čakal si, že sa ti vrhnem do náručia?!“

Džu-won sa znovu zamyslí, uchopí šálku za uško a zdvihne ju od stola.
 „Maličká, bozkávala si sa vôbec s niekým?“ pýta sa s úškrnom ponad bielu penu.
 „Čo ťa do toho?!“ hnevá sa Juna.
 „Hmm, podľa tvojej reakcie usudzujem, že nie.“
 „No a čo?!“
 „Chceš, aby som ťa to naučil?“ pomaly, ako dobre nakrmený kocúr, jej navrhuje Džu-won a lenivo si uchlipkáva z káva.
 „Ha! Prečo zrazu taká štedrosť?“
 „No, tak mi napadlo, že by som pre teba mohol urobiť dobrý skutok. Prvý bozk s dedičom Sea Group Corporation je prirodzene lepší než prvý bozk s nejakým neznámym školákom. Môžeš byť na to hrdá po celý svoj život. Budeš sa chváliť svojim priateľkám. Čo povieš?“
 „Prečo si myslíš, že tvoje pery sú niečím iné než milióny iných mužských pier?!“
 „Ako to môžeš porovnávať? Pod' a vyskúšaj! Potom porovnávaj.“
 „Máš mániu vlastnej dôležitosti?“
 „Nie. Som realista. Dievča, uvedomuješ si ty vôbec, s kým teraz sedíš za jedným stolom?“
 „Dlhuješ mi päťsto dolárov!“ Juna náhle mení tému a ukazuje prstom na partnera.
 „Prečo?!“ Džu-won je úprimne prekvapený, odloží šálku kávy.
 „Za sexuálne obťažovanie!“
 „Aké ešte obťažovanie?“
 „Práve si ma verbálne presviedčal na bozkávanie!“
 „To bola charitatívna akcia,“ uškrnie sa Džu-won, „ktorú si práve odmietla, a preto si prišla o jedinečnú životnú šancu na výnimočné ocenenie. Po tvojom odmietnutí sťahujem ponuku a netrvám na nej. Jedna ponuka, jedno odmietnutie. To je spravodlivé. Takže ti nie som nič dlžný. A žiadne obťažovanie.“
 „Pfff...!“

Čas: *Trochu neskôr.*

Miesto deja: *Pred vchodom do reštaurácie.*

„Pod'me!“ hovorí Džu-won Jun-mi stojacej vedľa neho. „Odveziem ťa k najbližšej stanici metra.“
 „Radšej pôjdem autobusom,“ odpovie zachmúrene dievča a odvráti sa.
 „Zbytočne sa urážaš,“ hovorí mladík s úsmevom. „Zdá sa, že nevieš, že idoly sa nikdy neurazia. Najmä nie tie, ktoré sa nimi ešte len chcú stať. Pred každým, nech by im hovoril čokoľvek, sa musia klaňať a ďakovať, ďakovať a klaňať. A robiť, čo im povedia. To je jediná cesta nahor. Idol a pýcha nie sú kompatibilné záležitosti. Tak nastúp do auta! Odveziem ťa. Musíš uznať, že po dobrej večeri je jazda vo Ferrari oveľa príjemnejšia než tlačnica v autobuse.“
 Jun-mi sa na pár sekúnd zamyslí, potom zamračene nasleduje Džu-wona k autu.
 „Potrebujem zmluvu,“ hovorí Juna pochmúrnym hlasom, keď vychádzajú z parkoviska na cestu. „Doma odo mňa chcú, aby som mala podpísanú pracovnú zmluvu.“
 „Zmluvu?“ Džu-won chvíľu premýšľa bez toho, aby odvrátil zrak od cesty. „Môžem s tebou uzavrieť zmluvu. Keďže si dnes nezlyhala, dúfam, že to tak bude aj naďalej. Preto ťa môžem prijať ako pomocného asistenta na skúšku. Na mesiac. Ako sme sa dohodli.“
 „Sonbä! Hovoril si o dvoch mesiacoch, nie?“ pripomína mu Juna.
 „Povedal som maximálne dva mesiace! Som si istý, že o mesiac vyjde všetko najavo. Pred babkou to dlhšie neutajím.“
 „A potom čo?“ pýta sa Jun-mi. „Čo s tebou bude, keď to zistí? Už ťa nebude nútiť do svadby?“

„No...“ odpovie Džu-won zamyslene, „mesiac dám na túto hru, potom škandál, možno sa so mnou babka týždeň nebude rozprávať. Možno dva. To by bolo skvelé! Potom bude presviedčať svadobnú agentúru a známych, že nie som gay... boj s fámami môže trvať asi tak dva mesiace. A nakoniec ma odvedú do armády! Dúfam, že počas dvoch rokov mojej neprítomnosti si môj brat s manželkou urobia dieťa a mne dajú všetci pokoj.“

„Do armády?“ Juna sa začuduje. „Vstúpiš do armády?“

„Áno. No a čo?! Čo ťa tak prekvapuje?“

„Veď si z bohatej rodiny! A aj tak chceš ísť do armády?“

„Chceš povedať,“ prižmúri oči Džu-won, pozerajúc sa na cestu, „že použijem peniaze a vplyv svojej rodiny, aby som sa vyhol vstupu do armády? Tak?“

„Čo je na tom zlé?“ Jun-mi mu úprimne nerozumie.

„Ty si určite z divokého lesa,“ povie po pauze Džu-won. „Ako môžeš také niečo povedať chlapovi? Povedz ďakujem ti, že sú tvoje ruky zaneprázdnené šoférom a nemôžeš mi dať facku. Ale určite to urobím, keď zastavím. Chápeš?“

„Nie, ale... Čo také som povedala?“

„Si beznádejný prípad,“ vzdychne si a smutno pokrúti hlavou Džu-won. „Hovoríš také veci, akoby si celý život prežila v inej krajine. Nie, nikdy sa nestaneš idolom! Keď raz otvoríš ústa pred kamerami a povieš takúto hlúposť, hotovo! Koniec! Celá tvoja kariéra sa tým skončí.“

„Hmmm?“ Juna ustarostene premýšľa.

V aute je chvíľu ticho.

„Sonbä,“ preruší ticho Jun-mi, „nechcela som povedať nič zlé. Tak to vyšlo.“

„Slovo prepáč v tvojom slovníku nie je?“

„Sonbä, prepáč,“ povie Juna po chvíli rozmýšľania, „nechcela som ťa uraziť.“

„Na prvýkrát ti odpúšťam,“ prikývne Džu-won. „No nabudúce si dobre premysli, čo hovoríš. A slovo *prepáč* sa používa spolu so slovom *prosím*. Jasné?“

„Áno, sonbä,“ Juna sa neháda, „pochopila som.“

„No teda,“ zachichotá sa Džu-won a pozrie sa na dievča.

V aute sa rozhostí ticho.

„Sonbä,“ hovorí Juna zdvorilo, „môžem sa ťa niečo opýtať?“

„Skús to,“ zasmeje sa.

„Si z vyššej triedy, však? Nemohol by si oceniť Jun-mi? Povedať mi, čo si o nej myslíš?“

„Hovoríš o sebe v tretej osobe?“ podiví sa Džu-won zmätene. „Si čudná.“

„Nie je na tom nič čudné. Chcem len, aby ma ohodnotil niekto z vyššej triedy. Chcem pochopiť, prečo takí bohatí ľudia ako ty pozerajú na ľudí, ako som ja, cez prsty.“

„Hmm? Ani neviem, čo ti mám povedať. Navyše, ešte nie si ani dievča, len dievčatko. Dobre, dovoľ mi vysvetliť ti, prečo k ľuďom, ako si ty, cítim, čo cítim. V prvom rade... tvoj outfit. Nie je ani z minuloročnej kolekcie. To, v čom chodíš, sa ani nedá nazvať outfitom!“

„To je celé? Je to len oblečenie?“

„Nielen,“ dívajúc sa na dievča v spätnom zrkadle, odpovedá mladík. „Nepriďavaj cukor do kávy, ako to robíš. Tým sa mení hladina trieslovín a káva je kyslá, čo zhoršuje dych. Okrem toho, tvoja lámaná angličtina je kľúčom k tvojmu neúspechu.“

„Moja lámaná angličtina? Počul si ma niekedy hovoriť po anglicky?“

„Áno, tvoja lámaná angličtina. Alebo si možno študovala na nejakej prestížnej škole? Možno si bola na stáži v Anglicku alebo niekde inde?“

„Nie, ale...“

„Keďže si neštudovala na dobrej škole a nikde si nebola, znamená to, že tvoja angličtina je zlá. Nie, nemusím počuť, ako hovoríš, aby som to vedel.“

„Aha,“ prikývne Juna, „rozumiem.“

„Ďalej,“ pokračuje Džu-won, „ak kľúč od auta ukazuje postavenie muža, potom prstene a hodinky ukazujú eleganciu dievčaťa. Na rukách nemáš žiadne hodinky ani prstene. No je to

lepšie než nosiť lacné šperky. Ak si kúpiš lacnú vec, povie každému: Hej, pozri, som lacná! Ale aj tak. Ak nemáš peniaze na dobré hodinky, stále si *lacná*. Potom sa pozri na svoje vlasy! Ako dlho si nebola v kaderníctve, kde robia kvalitné účesy? Použila si niekedy masku na vlasy? A pozri sa na svoju tvár! Dokážeš pôsobiť ako chlapec, ale mať takú tvár je pre dievča jednoducho hrozné. Bola si u plastického chirurga? Nie? Nikdy sa k nemu ani nedostaneš! Vieš, aký je problém s ľuďmi, ako si ty? Bola si na výstave v Miláne? Bola si na najnovšej šou na Broadwayi? Aká je tvoja obľúbená michelinská reštaurácia? Aký je tvoj obľúbený umelec alebo hudobný nástroj? Ty ani nerozumieš, o čom hovorím. Ak je tvojím cieľom vyššia trieda, ako s nimi môžeš nájsť niečo spoločné, ak sa ani nesnažíš žiť ich život? Ako ich môžeš pochopiť, ak to nerobíš?“

„No...“ Juna začne trochu zmätene, „každý nejako začínal.“

„Súhlasím,“ prikývne Džu-won. „Ale to bolo dávno. Odvtedy sa podmienky pre vstup do vyššej triedy veľmi zmenili. Teraz majú bohatí všetko hneď. Pretože sa tak narodili. Pretože majú rodiny, ktorých predkovia dokázali vytvoriť bohatstvo, ktoré oni teraz už majú. A ľudia ako ty nemajú nič. Dokonca ani len príbuzných, ktorí by si dokázali zarobiť. A títo ľudia nebudú nikdy nič mať. Ak v minulosti ich rodiny nevytvorili bohatstvo, prečo by sa to malo stať teraz? Myslím tým dedičnosť, ak tomu nerozumieš. Schopnosť zarábať peniaze sa odovzdáva po generácii. Ak dedo, pradedo, otec nevedeli zarobiť peniaze, tak ako to majú naučiť svojho potomka? Rozumieš, čo tým myslím?“

„V podstate áno,“ prikývne Juna. „Samozrejme, dalo by sa tu oponovať...“

„Chceš mi oponovať?“ Džu-won je úprimne zaskočený. „Chceš sa hádať so starším? Naozaj to chceš urobiť?“

„Eeeee,“ zamračí sa Jun-mi, očividne nevie, čo odpovedať.

„Metro,“ hovorí Džu-won a zastavuje auto pri chodníku. „Zajtra mám ďalšie rande na rovnakom mieste v rovnakom čase. Pamätáš si, kde to je?“

„Áno. Pamätám si,“ Juna prikývne so zmäteným pohľadom.

„Tak vylez! A premýšľaj o tom, čo som ti povedal.“

„Áno, dobre,“ odpovedá Juna, keď si odopína bezpečnostný pás. „Dovidenia, sonbä!“

„Dovidenia!“

„No, doriti!“ o pár sekúnd neskôr si po rusky povie Juna, ohromená pohľadom na odchádzajúce červené Ferrari. „Úplná fimóza mozgu! Čo to majú tí ľudia v hlavách?! Brutálny bodrel! Halucinogénne peklo!“

Šestnásta koža

Čas: *O osem dní neskôr*

Miesto: *Auto Džu-wona*

Berlinetta bez námahy kľže po ceste a vytvára pocit letu. Mierne počuteľné bzučanie motora naznačuje, že mašina sa vôbec nenamáha a je pripravená vydať zo seba oveľa viac, stačí iba zľahka stlačiť plynový pedál. Červená konečná číslica 360 v pravom rohu rýchlomera vzbudzuje rešpekt. Aj vo vnútri, komu technické vlastnosti nič nehovoria, je čo obdivovať. Kožené čalúnenie, obloženie z prírodného dreva, všetko sedí presne, nikde žiadna štrbina ani jediná nerovná línia. A sedadlá sú úžasné! Vyzerajú, akoby sediacich objímali! Rozprávka! Nie, až zbohatnem, určite si niečo také kúpim, exkluzívne a elitné. Veď je to celkom možné! Ako prekladateľ by som na takýto *zázrak* v živote nezarobil, ale tu, stačí vydať jeden úspešný album a niekoľko *meliek* mám vo *vrecku*! Môžem minúť milión za auto, ktoré sa mi páči, nie? Myslím, že môžem. Je pravda, že momentálne neviem, kde získať tri tisícky dolárov. Vlastne viem, ale nemôžem sa rozhodnúť, či to mám urobiť? Na jednej strane je to investícia do

budúcnosti, do tej istej rodiny! Všetko vrátim desaťnásobne! Na druhej strane to nebude vyzerat' veľmi pekne. V podstate to bude krádež. Je to tak. No uteká mi čas! Týždeň a pol z dvoch ohlásených už uplynul, treba sa nejako rozhodnúť. Pochybujem, že ak neprídem, predajca hneď predá syntetizátor, je to dosť špecifický nástroj. Ale náhoda je sviňa, čo ak mu podstrčí kupca, ktorý mi nástroj vyfúkne spreď nosa? Vyloží na pult peniaze a zbohom! Kde taký znovu nájdem? Myslím, že som mal veľké šťastie, že som oň zakopol. Ani na internete sa mi ho nepodarilo nájsť. A čo je najdôležitejšie, je úplne funkčný! Poškodenie vyzerá na prvý pohľad priam obludne, celý spodný kryt je rozbitý na padrt'. Až tak, že odpadávajú kúsky plastu, ostáva trochu krytu v strede a po okrajoch. Cez otvory vidieť dosky plošných spojov, vodiče a iné elektronické súčiastky. Keď predajca niesol KORG-a zo stojana, vypadla z jeho vnútra jedna malá zelená spojka, a tak visela počas celej prepravy, na úzkom plochom kábli. Predajca si toho zjavne bol vedomý, lebo keď položil syntetizátor na stojan, pozrel sa podeň, vzal spojku do ruky a opatrne ju vložil dovnútra, kde ju uložil na zvyšky plastového dna! Keď som to videl, upadol som do šoku! No King sa ukázal byť funkčný. Dve hodiny som sa ho snažil *preháňať* všetkými možnými testami. Výsledok, žiadne problémy! Ani vo zvuku, ani v mechanike kláves. Ako niekto dokázal zničiť nástroj bez toho, aby poškodil jeho funkčnosť, je pre mňa záhadou! Nejaká mystika! Skrátka mi všetko vyhovuje, treba ho brať! Avšak tie peniaze... brat', či nebrať?

„Tout pas, tout cas, tout las!“

Nečakane do mojich myšlienok preniká nesprávne vyslovená francúzska fráza.

„Tout passe, tout casse, tout lasse!“ automaticky nahlas opravujem výslovnosť a ďalej premýšľam o svojich problémoch.

„Čo?“

„Nesprávna výslovnosť,“ vysvetľujem neprítomne. „Nie pas, ale passe! Tout passe, tout casse, tout lasse!“ (Všetko sa mína, všetko sa láme, všetko sa unaví. Autorka prekladu.)

„Čo si povedala?!“

Vynorím sa zo svojich úvah a otočím sa k zdroju šumu. Džu-won sedí vedľa mňa na sedadle vodiča. Narazím na jeho prekvapený pohľad. Pýtam sa ho: „Čo potrebuješ?“

„Čo si povedala?“ zopakuje a pozerá sa na mňa s vyvalenými očami.

„Čo som povedala?“ nerozumiem. Čo také som povedal? Nič.

„Jun-mi, hovoríš po francúzsky?!“

Och, dočerta! Načo som sa do toho plietol? Čo som to urobil? Ved' som si hovoril, že budem pri tomto blbečkovi ticho ako myška, kým sa neskončí moje otroctvo! A teraz...? Čo mám povedať? Ako zmeniť tému rozhovoru?

„No... tak trochu,“ odpovedám s opatrným úsmevom a dúfam, že sa správam tak, ako by sa skromné kórejské dievča správať malo.

„Trochu? Ak vieš len *trochu* po francúzsky, tak prečo opravuješ človeka, ktorý žil tri roky vo Francúzsku, v Paríži?“

„Prepáč, sonbä, nemyslela som!“ na tvári vyjavím výčitky svedomia a hlavou zas zdvorilý úklon.

Nech si trhne! Nebudem sa rozprávať s týmto nadčlovekom! V hlave mu sedí Goebbels s myšlienkou kastovej nadradenosti! Alebo Bormann... neviem presne kto, ale jeden z náckov tam určite žije!

„Hmm,“ Džu-won si veľavýznamne odfrkne a obráti sa k ceste.

Sedím a v duchu nadávam na svoju roztržitosť.

„Rozumela si tomu, čo som povedal?“ zaujíma sa po dlhšej odmlke Džu-won.

Povedať, že neviem? Prečo som ho potom opravil? Bude jasné, že klamem.

„Tout passe, tout casse, tout lasse,“ zopakujem s povzdychom francúzske príslovie a poviem:

„Dá sa preložiť ako: Pod mesiacom nič netrvá večne!“

„Hmmm,“ zasmeje sa Džu-won. „A kde si sa to naučila?“

„Trochu som sa učila s učebnicou pre samoukov, sonbä nim,“ nehorázne klamem, a zároveň cítim, že uši Džu-wona moju lož dokonale odhaľujú.

„Naozaj?“ na chvíľu odtrhne zrak od cesty a vrhne na mňa pozorný pohľad. „Prečo potom vyzeráš, že klameš?“

Dofrasa, táto Jun-mi má všetko napísané na tvári! To je ale sedláčka!

„To sa ti len zdá, sonbä!“ hovorím a snažím sa z tváre vytesať kamenný výraz, zároveň odvraciam konverzáciu: „Prečo si povedal práve toto príslovie, sonbä? Čo si ním chcel povedať?“

„To ja len tak, teba sa to netýka,“ odpovedá a odvráti sa k ceste.

Hmm? Džu-wonček pocítil blížiacu sa odplatu za svoj vtip? Dnes nebolo žiadne stretnutie. Záujemkyňa o svadbu neprišla. Zdá sa, že sa mu podarilo, čo plánoval, a klebety sa rozšírili dostatočne ďaleko na to, aby nevesty začali konať. A keďže začali konať, mali by sme čoskoro očakávať *ráznú spätnú väzbu* od rodiny šokovanej z odhalenej skutočnosti. Ktože je to tu za najstrašidelnejšie zviera? Babka, myslím. Tak len nech mu pekne najebe dáždnikom po hlave. Možno mu to pridá trochu rozumu.

„Metro,“ povie Džu-won zachmúrene a zastaví auto. „Vystúp!“

„Ďakujem, sonbä nim!“ slušne sa poďakujem, odopínajúc pás. „Všetko najlepšie!“

„Veľa šťastia!“ odpovedá a pozorne si ma prezerá.

Čas: Večer o dva dni neskôr.

Miesto: *Obývacia izba v dome mamy Jun-mi. Oproti televízoru sedí jej matka a Sun-ok, s nohami zastrčenými pod sebou. Pijú čaj, sledujú drámu. Juna sa objaví vo dverách obývačky, so zamračenou tvárou hľadá na podlahu, potom sa zastaví.*

„Juna, dcérka,“ matka sa na ňu obracia s jemným úsmevom, „kade chodíš? Prečo s nami nepozeraš drámu? Prečo vyzeráš takto? Niečo sa stalo?“

„Vzala som peniaze,“ odpovie Juna pochmúrne a s tvrdohlavým pohľadom našpúlí pery.

„Aké peniaze?“ nechápe mama a zmätene civie na dcéru. „Aké peniaze si vzala, Junočka?“

„Tri milióny wonov,“ hovorí Juna. Po krátkej pauze sa zhlboka nadýchne a pokračuje: „Peniaze, ktoré boli vyhradené na moju liečbu!“

Mama a Sun-ok si vymenia udivené pohľady.

„Prečo si ich vzala?“ nerozumie mama.

„Minula som ich. Kúpila som si syntetizátor.“

Keď rodina počuje, čo povedala, zamrzne s otvorenými ústami pri pohľade na svojho najmladšieho člena.

Onni sa spamätá ako prvá: „Syntetizátor? Načo ho potrebuješ?“

„Chcem sa naučiť hrať a písať pesničky.“

„Aáááh! Takže si ho kúpila pre svoje *idolovanie*?“ zmätok z tváre onni mizne ako mávnutím čarovného prútika. Odrazu vyjadruje hnev a odpor. „Zbláznila si sa, ty hlupaňa!?“ kričí sestra na Junu. „Povedala som ti, aby si šla do školy! Prečo nepočúvaš, čo ti hovoria tvoji starší?!“

„Sun-ok, nemusíš hovoriť takéto slová svojej mladšej sestre,“ hovorí jej matka zmätene a otočí sa k June. „Dcérka, ako si to mohla urobiť? Bez toho, aby si niečo povedala mne alebo svojej sestre?“

„Všetko vrátim,“ hovorí Juna zamračená a hľadá do zeme. „Vrátim to mnohokrát...“

„Ako to vrátiš?“ Sun-ok je ohromená. „Potrvá celé roky, kým sa naučíš hrať na hudobný nástroj! Alebo si myslíš, že to zvládneš za mesiac?“

„Naučím sa to rýchlo,“ povie Juna, zdvihnúc hlavu, pozrie sa do očí sestre. „Do polroka sa to naučím. Ver mi, onni!“

„Nemáš to v hlave v poriadku, ak si toto myslíš!“

Miesto deja: *Izba sestier. Na skladacom stojane leží položený hore dnom rozbitý syntetizátor. Vedľa neho je Jun-mi, zaujatá čítaním dlhých listov papiera.*

Ts-ts... opäť to padá! Je ťažké robiť to bez cudzej pomoci. Škoda, že ľudia nemajú druhý pár rúk. Pokúšam sa zmerať rozmery. Chcem pre Korg-a vyrobiť dno. Ešte v obchode, keď som videl ten rozmrvený plast, mi napadlo: Prečo mu predajca nepriskrutkoval nové dno? Ved' by sa nástroj dal predávať drahšie? Všetko sa ukázalo byť až banálne jednoduché. Áno, táto časť sa dá u výrobcu objednať. Presne za milión sedemstotridsaťtisíc! Žiadny problém! Stačí objednať a o tri mesiace príde hotová zásielka. Keď som zbadal tú cenu, onemel som! To je takmer tretina ceny nového nástroja!

Potom, keď som sa trochu schladil a spamätal, začal som o tom premýšľať a pýtať sa sám seba: A prečo nie? Nástroj už sa nevyrába. Je to ako vyradené auto, ktorého náhradné diely sú okamžite drahšie než pre *sériový* tovar. A spodná časť je veľká, vyrobená pre značnú záťaž a stredne silné nárazy. Ako často sa táto súčiastka dostane do takého stavu, že ju treba vymeniť? Je rozumné predpokladať, že sa to stáva veľmi, veľmi zriedkavo. A ak je obal už takto zničený, je veľmi pravdepodobné, že je zničený aj celý syntetizátor, takže je potrebné kúpiť si nový nástroj, nie opravovať poškodený. Zdá sa, že výrobca uvažoval nejako takto. Rýchlo a ľahko sa dajú objednať náhradné klávesy, gombíky, kľúče, rôzne vnútorné elektronické moduly, ale nič, čo sa týka korpusu. To len na špeciálnu objednávku. Pravdepodobne by kvôli vytvoreniu tejto časti museli zorganizovať špeciálnu výrobu.

Objednanie tejto súčiastky je pre mňa mimo mojich možností. Pochopil som to a rozhodol sa problém vyriešiť si po svojom, najmä preto, že už mám podobnú skúsenosť. Raz, počas rockového koncertu v oblastnom dome kultúry, kde sme hrali, nám *spizdili* aj podstavec môjho syntetizátora. Zloději vliezli do šatne, a kým sme my spievali, oni nás okrádali. Vzali prevažne len maličkosti. Oblečenia sa nedotkli, no odviezli si súpravu náhradných šnúr, dva mikrofóny, paličky na bicie a môj podstavec. Pravdepodobne to boli naši *kolegovia muzikanti*, ktorým chýbali peniaze na nejaký bubon, alebo čo.

Môj ukradnutý podstavec bol *značkový* a jeho krádež ma mrzela. Mal som si kúpiť nový a nechať sa znova okradnúť? Okrem toho sme mali naplánovanú sériu vystúpení v podobných *ohniskách kultúry*. Čo teda robiť? Chlapci navrhli vyrobiť si ho z preglejky. Z takej otrasne škaredej, že by po nej nikto nezatúžil ani v podnapitom stave. Navyše, v garáži nášho basgitaristu práve v tom čase ostali po oprave bytu tri pláty štvormilimetrovej preglejky. Z nej sme vyrobili zelenú *truhličku* pre môjho KORG-a. Vnútri sme ju vystlali penovou gumou, namontovali záklonné zámky vybraté z vojenskej skrinky a natreli ju jedovatozelenou farbou. Vyšlo to výborne! V prípade potreby sme podstavec neskôr využívali aj ako stolík na jedlo a dalo sa na ňom dokonca posedieť. Veľmi praktická vecička.

Preto, i keď som mal len túto jedínú tesársku prax, rozhodol som sa ísť známou cestou a vyrobiť si pre svojho *kráľa* podstavec z preglejky. Na prvý pohľad nič zložité, plochá základňa, ktorá sa priskrutkuje do upevňovacích bodov štandardného dna s úzkymi bočnými stenami. V podstate niečo ako polovica preglejkového kufrika, ktorý som už raz pomáhal vyrábať. Najdôležitejšie na tom je presne zmerať všetky rozmery, aby potom všetko sadlo ako *riť na šerbel'*.

A aby som to neprehnal s rozmermi, vymyslel som nasledovné: Vytrhal som si z albumu na kreslenie listy, zlepil som z nich jeden veľký, trochu väčší než syntetizátor. Potom som opatrne odskrutkoval skrutky a odstránil aj zvyšky rozbitého dna. To som položil na list, zakreslil jeho obrysy ceruzkou a prebytočný papier som odstrihol nožnicami. Dostal som predlohu dna budúceho podstavca. Teraz sa ho snažím bezpečne pripevniť k syntetizátoru otočenému hore nohami, aby som v ňom prepichol otvory pre budúce skrutky.

A to sa mi nedarí. Kľže mi nabok, zošmykuje sa. Potrebujem pomoc.

Ehm! Vzdychol som si v duchu. Život ľudového umelca býva ťažký a osamelý! S rodinou sa neráta. Po včerajšku nemám to srdce požiadať onni o pomoc. Myslel som, že ma udrie, tak veľmi sa nahnevala. Obišlo sa to bez modrín, ale veľmi sa obe ženy nahnevali. Hlavne mama Jun-mi. Nemrzelo ich ani tak to, koľko peňazí som minul, ale to, že som ich zobral tajne. To sa nerobí. Nie je to pekné. Ale čo som mal robiť?! Čas vypršal, musel som to buď kúpiť, alebo sa kúpy vzdať. Náhodou som si všimol, kam matka Jun-mi uložila zvyšnú sumu z desiatich tisíc, ktorú vyplatila za nehodu. Tak som si ich vzal.

„Ech!“ nahlas som si povzdychol. Dobré, keď všetci uvidia, že som mal pravdu, odpustia mi a na všetko zabudnú. Dovtedy treba byť ticho a vydržať. Kto povedal, že to bude ľahké?

Dofrasa! Zasa sa to klže! Bez pomoci to nezvládnem! Koho poprosiť? Mamu Jun-mi? Som si istý, že by mi pomohla, ale... nechcem. Sun-ok? Je na mňa našťavaná ako tisíc čertov. Koho ďalšieho? Hmm... Som na tomto svete príliš sám. Mal by som si nájsť priateľov. Lebo mi nemá kto ani klinec podržať! Vlastne mám ešte jedného známeho... princa. Už mi raz dosť pomohol, prečo by nemohol znova? Sotva však bude ochotný pridržať mi papiere. To by bolo pod jeho úroveň.

Džu-won mi urobil obrovskú láskavosť, keď som sa dostal do nečakanej situácie. Stalo sa nasledovné: Keď som si prišiel kúpiť syntetizátor, predavač, keď videl v mojich rukách peniaze, zrazu povedal: „Príď s rodičmi!“

„Čo s tým majú rodičia? Prečo s rodičmi?“ nerozumel som.

„Včera si nemala žiadne peniaze, dnes prinášaš tri milióny wonov,“ vysvetlil. „Ako si tie peniaze získala?“

Zbytočne som ho ubezpečoval, že peniaze sú *pocitivé* a sú moje, nechcel ma počúvať.

„Príď s rodičmi!“ A to bolo všetko. A keď som sa nechal trochu uniesť a snažil sa ho prinútiť k predaju *hlasom*, jednoducho ma z obchodu vyhodil!

Zo situácie som ostal šokovaný. Nemohol som ani pomyslieť na to, že sa do obchodu vrátim s príbuznými. Nikdy by s kúpou nesúhlasili!

„Čo ti je?“ opýtal sa Džu-won, keď som sa s ním na druhý deň stretol kvôli *spracovaniu* ďalšej uchádzačky o jeho ruku a srdce. „Stalo sa niečo?“

Očividne sa moja duševná práca nad vymýšľaním možností, ako prekonať prekážku, odrazila na tvári Jun-mi.

„Nuž tak,“ odpovedal som pochmúrne, „chcem si kúpiť jednu vec, ale nemôžem.“

„Akú vec?“ vyzvedal Džu-won.

„No...“ začal som, a ani neviem prečo, všetko som mu vyklopil.

„Odkiaľ máš peniaze?“ opýtal sa sonbä a sledoval pritom cestu bez toho, aby prejavil akékoľvek emócie.

„Mama mi ich ušetrila na štúdium,“ vysvetlil som.

„Predpokladám, že si si ich vzala bez povolenia,“ ozrejmil.

„Áno. Vzala som ich bez dovoľenia,“ neklamal som.

„Pomyslela si na to, aká bude nahnevaná, keď zistí, že si minula peniaze, ktoré ona zarobila, na hlúposti?“

„Áno, pomyslela som na to,“ odpovedal som pokojne. „Lenže ich neminiem na hlúposti, ale na štúdium. Miniem ich na štúdium toho, čo sa naozaj chcem naučiť, a nie na nezmyselné plnenie túžob iných ľudí!“

Džu-won sa na mňa pozorne zahľadel a vzápätí sa otočil späť k vozovke.

„Čo ak sa mylíš?“ zašepkal po chvíli ticha. „Čo ak zlyháš? Čo potom?“

„Nemýlim sa,“ odpovedal som presvedčivo. „No aj keby sa to stalo, bude to moja chyba, nie niekoho iného!“

„Si taká odvážna? Alebo len taká hlúpa?“

„Sonbä,“ požiadal som ho nečakane, „kúp mi ten syntetizátor! Prosím!“

„Prosíš mňa? Prečo?“ úprimne sa zadivil Džu-won.

„Nemám nikoho iného, koho by som mohla poprosiť,“ priznal som úprimne, „iba teba, sonbä nim.“

„Hmm,“ spamätával sa Džu-won. „A potom ma obvinia z toho, že si tie peniaze minula!“

„Prisahám na zdravie svojej matky, že nikomu nepoviem o sonbä ani slovo!“ zaprisahal som.

„To sú silné slová, zvieratko z divokého lesa,“ okomentoval Džu-won a hodil na mňa prekvapený pohľad. „Je to pre teba až také dôležité?“

„Veľmi! Veľmi dôležité!“ odpovedal som.

„Hmm...“

Pár minút sme šli v tichosti.

„Prečo ma už neprosíš?“ opýtal sa zrazu. „Nie je to pre teba také dôležité?“

„Všetko, čo som chcela povedať, som povedala,“ odpovedal som. „Ako dievča by som mohla ešte plakať, len neviem ako.“

„Nevieš plakať?“ Džu-won bol ohromený.

„Nikdy neplačem,“ povedal som.

„Nikdy?!“

„Nikdy!“ potvrdil som.

„No, ty si monštrum,“ poznamenal Džu-won, natočil hlavu a hodil na mňa pár pohľadov do spätného zrkadla. „Školáčky sa úplne zbláznil!“

Opäť sme šli niekoľko minút mlčky.

„A kde je ten tvoj obchod?“ spustil nakoniec.

„Na Itchäwon, sonbä!“ odvetil som pohotovo.

„Na Itchäwon? Čo si v tej štvrti robila, zvieratko?“

„Hľadá si tam prácu, sonbä,“ odpovedal som čestne.

„Prácu? Na Itchäwone? Môj ty Bože! Ale... je to tvoj život. Dobré. Máš adresu toho obchodu? Hodím si ju do navigácie.“

„A čo bude s rande, sonbä?“

„Kašľať naň!“ vyhŕkol sonbä a zošliapol pedál plynu.

Skrátka, netušim, čo docvaklo v hlave Džu-wonovi, no dosť na to, aby mi za moje peniaze v hudobniach kúpil KORG-a a ako bonus, zadarmo, dokúpil ešte skladací stojan, látkové puzdro, slúchadlá a sadu audiokáblov. Všetko to bolo, samozrejme, už používané, ale to je v poriadku. Ako sa hovorí: Darovanému koňovi na zuby nepozerať!

A teraz nemám nikoho, kto by mi pridržiaval list papiera. Džu-won by to dokázal, ale čo ak by to už bolo z mojej strany *priveľa*? Netreba to preháňať. Aj tak mi nie je jasné, prečo sa zrazu rozhodol mi pomáhať. Zľutoval sa nado mnou? Hej? Preto? No a čo! A keď je to tak, prežijem. Pre súcitiť ešte nikto nezomrel. Najdôležitejšie je, že teraz mám KORG-a! King KORG-a!

Hmm? Ako by som mohol pripevniť ten papier? Možno lepiacou páskou? Ach, to je nápad! Ale je v dome vôbec nejaká lepiaca páska? Poslednú som asi minul, keď som utesňoval okná v izbe mamy Jun-mi. Kúpil odvtedy niekto novú? Dosť o tom pochybujem.

V tej chvíli mi zazvonil telefón.

Dofrasa! Kto ma potrebuje práve teraz? Čo sú to za spôsoby, telefonovať v najnevhodnejšej chvíli?! Žeby to bol Džu-won? No áno, kto iný! Veď mne ani nikto iný v podstate nevolá.

„Dobré popoludnie, sonbä!“ snažil som sa, aby bol môj hlas čo najpriateľskejší.

„Zvieraťko, ty žiješ?“ Džu-won potiahol prekvapene.

„Prečo by som nemala žiť, sonbä?“ nerozumel som.

„Nebila ťa včera tvoja rodina syntetizátorom po hlave, aby ti do nej vrazila aspoň kvapku rozumu?“

To je ale pako! Urobil dobrý skutok! Hurá! Trikrát hurá!

„Nie, sonbä,“ odpovedal som zdvorilo, „rodina ma neudrela po hlave syntetizátorom. Ak je to vo vašej rodine zvykom, tak v mojej rodine sú iné zvyklosti.“

„Hej? Škoda, že tak neurobili. Mohlo by ťa to naučiť aspoň minimálnej úcte k starším. Dobre, život ťa to naučí nabudúce. Ako je na tom tvoja *skrinka s klávesmi*? Funguje?“

„Funguje skvelo, sonbä. Čoskoro jej spravím spodný kryt a bude úplne ako nová!“

„Robíš spodný kryt? Ty sama? A z čoho? Z farebného papiera? Alebo ho zošíváš z handričiek?“

„Robím ho z preglejky, sonbä!“

„Z preglejky?“ potiahol začudovane Džu-won. „Jun-mi-jan, ty si snád' tesár?“

„Mám veľa talentov, sonbä. Keby som mala ďalší pár rúk, bolo by to skvelé! Je ťažké urobiť všetko sama. A bez náradia.“

„A čo tvoji príbuzní? Tí ti nemôžu pomôcť?“

„Mmmm... je to ťažké, sonbä. Hlavne po včerajšku.“

„Jasné. Hmm... idem do garáže. Ak chceš, môžem ťa zobrať so sebou.“

„Načo?“

„No, v prvom rade tam treba poupratovať. Po druhé, mám tam náradie a prístroje, ktoré môžeš použiť, ak to teda dokážeš, a po tretie, chcem sa pozerať na dievča, ktoré bude niečo píliť a vŕtať. V živote som nič podobné nevidel. Videl som opicu hrať šach, ale dievča s pílou v rukách ešte nie! Tak ako, pôjdeš? Súhlas?“

„Súhlasím! Máš aj farbu?“

„Akú?“

„Čiernu!“

„Hmm, nepamätám sa. Myslím, že niekde bola. Uvidíme, keď tam prídeme! Priprav sa, zavolám ti späť, až budem niekde nablízku. Povieš mi, kde sa stretneme. Nechcem, aby ma tvoja rodina videla. Okej?“

„Okej!“

Dofrasa! Pomyslel som si, keď som zložil hovor. Nechce vidieť moju rodinu! Bojí sa, že mu na hlavu nasadia syntetizátor? A dobre robí, že sa bojí. Myslím si, že Sun-ok by niečo také dokázala. Najmä, ak ju niekto poriadne našťve, skôr ako začne konať. Takže, dobre, toto by sme mali. Čo si mám zobrať so sebou? A ako vysvetlím svoju neprítomnosť? A ako potichu vynesiem KORG-a?

Čas: O hodinu a pol neskôr

Miesto deja: Garáž Džu-wona. Dvojposchodová budova z vonkajšej strany obložená sivým obkladom. Vnútri sú na prvom poschodí popri stenách stoly, na ktorých leží všelijaké „železo“. Nad stolmi visí na čapoch na stene rôzne náradie: pítky, kliešte, francúzske kľúče... V strede garáže je niekoľko polorozložených motoriek prikrytých žltou plachtou. Vo vzduchu cítiť slabý zápach oleja, benzínu, železa a prachu. Na druhé poschodie vedie široké železné schodisko. Je tam veľká chladnička krémovej farby a veľký TV panel. Pred televízorom je čierna kožená sedačka a niekoľko kresiel, tiež čalúnených čiernou kožou. V presklenej skrinke na kolieskach je umiestnená multimediálna zostava. Garážová brána je zdvihnutá. Pri nej stojí Jun-mi a Džu-won. Za nimi vidieť červenú Berlinettu.

„Pod' dnu!“ hovorí Džu-won nenútene, keď kráča vpred.

„Wau!“ Jun-mi obdivuje s otvorenými ústami a rozhliada sa po miestnosti. „Super! Čo je to, tvoja garáž?“

„No, áno, a čo? Páči sa ti tu?“

„Áno, veď je to celý dom! Môžeš tu aj bývať!“

„Mohol by som. Je tu všetko. Aj sprcha, kúpeľňa a kuchyňa. Ale neoplatí sa tu žiť. Nebolo by to podľa bontónu.“

„Čo sú to za motorky?“ zaujíma sa Jun Mi a obzerá si prikryté motorky enduro. „Čo s nimi robíš?“

„Tieto...?“ Džu-won mávne rukou. „Plánoval som s nimi niečo, ale musel som to odložiť. Pod', ukážem ti, kde máš upratať.“

„Upratať? Ja?“

„Povedal som ti predsa, že treba upratať garáž. Čomu si nerozumela? Alebo si ma vôbec nepočúvala?“

„Chceš povedať, že tu mám upratovať ja?“

„Samozrejme,“ Džu-won potiahne prekvapene. „Keď som ti hovoril, že tu treba upratať, myslel som tým, že to máš urobiť ty! Čo je na tom zle?“

„Ale toto je predsa tvoja garáž!“ Juna je rozhorčená. „Prečo by som zrazu mala ja čistiť твою garáž?“

„Pretože si žena,“ vysvetľuje Džu-won s úškrnom pri pohľade na rozhorčené dievča. „A upratovanie je pre vás najprirodzenejšia činnosť. Nechápem, prečo sa tak rozčuľuješ?!“

„Takto sme sa nedohodli!“ hovorí Jun-mi nahnevane a, otáčajúc sa mu chrbtom s úmyslom odísť, k nemu prehodí: „Tvoja garáž, ty si ju upratuj!“

„No, ty máš ale spôsoby!“ spustí Džu-won s odsúdením v hlase a pozerá sa na jej chrbát. „Takže malá prosba od sonbä je pre teba prázdna fráza? Zato nedávno si ho požiadala, aby ti kúpil syntetizátor, a on to urobil. A teraz čo? Aká je tvoja vďačnosť?! A tiež som ti chcel požičať náradie, ktoré nemáš. Pomôcť ti niečo podržať. Zdá sa, že som sa vo svojich predstavách o tebe veľmi mylil!“

Juna sa pri východe z garáže zastaví, zamrzne. Potom sa pomaly neochotne otočí.

„Dobre,“ povie a mračí sa na Džu-wona spod obočia. „Asi som sa zmýlila ja. Myslím si, že očistenie garáže bude vhodným poďakovaním môjmu sonbä za pomoc pri kúpe syntetizátora.“

„Myslíš si?“ pýta sa Džu-won a so záujmom hľadí na dievča. „A ja si myslím, že pomoc tvojho sonbä stojí za viac než len jedno upratanie. Oveľa viac. Za veľa, veľa takýchto upratovaní!“

Džu-won sa šťastne usmeje na Jun-mi, ktorá sa kyslo zaškerí.

„A ako dlho budem musieť odpracovávať vaše vznešené gesto, sonbä nim?“ opýta sa.

„Ako sa ti páči veta: Kým ma to neomrzí?“ Džu-won sa naširoko vycerí.

„Ale to je nejaký druh otroctva!“ búri sa Juna.

„Samozrejme! Ešte si nepochopila, že si moja otrokyňa? Dobre, dobre, nerozčuľuj sa! Nie je tu veľa špiny. Pri upratovaní myslí na to, aké to bude skvelé, keď si na skrinku s klávesmi pribiješ kúsok preglejky, napíšeš na nej super hit, staneš sa hviezdou a zarobíš si milión dolárov! Uvidíš, že sa tvoj život okamžite rozžiari novými farbami!“

„Pffff!“ vydýchne Juna. Pozerá sa na vtipkára pohľadom, ktorý pre neho neveští nič dobré.

„Nepozeraj sa takto na mňa,“ hovorí Džu-won, „nedarí sa ti vyzeráť strašidelne. Vyzeráš ako nafúknutý králik. Alebo nie! Si skôr ako ježko bez ihličiek. Syčíš, funíš, ale nemôžeš rozťahnuť ihly, pretože neexistujú. Tak si odlož svoj hnev, kým ti nedorastú, a daj sa do roboty! Čoskoro mi sem doručia твою preglejkovú dosku. Dovtedy by si mala dať veci do poriadku. Hej! Tak začneš už pracovať, alebo tam budeš postávať a hádať sa so mnou?“

„Pod'me na to!“ povie Jun-mi cez stisnutú čeľusť.

Čas: Asi o hodinu neskôr

Miesto deja: Garáž Džu-wona. Džu-won s trochu prekvapeným výrazom na tvári pozoruje Jun-mi, ako kolenom pritláča list preglejky k nízkej lavici. Jun-mi ju so sústredeným výrazom prepili veľkou pílou so žltou plastovou rukoväťou. Veľké zuby píly v mieste rezu „trhajú“ okraje preglejky, vyťahujú triesky a strapkajú okraje. Juna robí grimasy, keď vidí, ako zle to dopadá.

„Fuj!“ konečne si vydýchne Jun-mi, keď dopíli až do konca a narovná sa. „Fuj!“

Jun-mi sa naňho súcitne zahľadá: „Ja mám radšej čisté mäso!“ povie. „Najradšej hovädzie! Ak sa rozhodneš podporiť domáceho producenta ošípaných, je to tvoja vec, jasné?“ o opäť sa šťastne vracia k jedlu.

„Aké nevlastenecké!“ hovorí obviňujúco Džu-won. „Nie si z tejto krajiny? A prečo sa so mnou takto neúčtivo rozprávaš, dievčatko?“

„Sonbä, keby si mi objednal pivo, ktoré som si pýtala, a nie kolu, potom by som sa k tebe chovala slušnejšie. Nevieš, že mäso a pivo sú najlepšie zmierovatelia s realitou?“

„Akú máš zvláštnu túžbu. Piť pivo,“ odpovedá Džu-won prekvapene. „Dievčatá zvyčajne pijú sodzu, aby všetkým ukázali, že majú zlomené srdce. Ty si chcela pivo. Prečo...?“ s pohľadom upriameným na Junu oproti chvíľu premýšľa: „Aha, už tomu rozumiem!“ hovorí, hádže si do úst kúsok vyprázdanej bravčovej kože a začína ju šťavnato prežúvať. „Chceš, aby ti narástli prsia. Sledoval som program, ktorý hovoril, ako môžu ženy ušetriť peniaze za plastickú chirurgiu. V ňom odporúčali piť viac piva, pretože obsahuje estrogény, ktoré priaznivo pôsobia na rast mliečnych žliaz. Avšak nezačínaš s tým nejako priskoro? Obávam sa, že sa stihneš spiť skôr, než ti tam niečo narastie...“

„Čo-o-ó?!“ Juna stuhne, držiac paličky v ústach, a civie na Džu-wona. Ten sa namiesto odpovede posmešne *hrá* s obočím.

„A čo?“ pýta sa. „Mýlim sa?!“

„Dočerta!“ Juna sa rozhorčuje, vytáhuje si paličky z úst a kladie ich na stôl. „Nechcem nič zväčšovať! Chcem len studené pivo! Bez akýchkoľvek bočných úmyslov! Pivo! Len pivo! Pivo s mäsom! Pi-ivo!“

„Nekrič! Nestraš ľudí!“

„Dočerta!“

„Pivo!“

Bach!

Opitý Kórejčan, jeden zo spoločnosti spíjajúcej sa v rohu, sa nepozorovane priblížil zozadu, nezvládol chôdzu a spadol Džu-wonovi na chrbát. Prevalil sa cez neho a zvalil sa na stôl, pričom z neho všetko zmietol. Sám potom dopadol na podlahu spolu so stolom, ktorý sa prevrátil na bok.

„Pivo!“ dožaduje sa muž, opierajúc sa laktami o asfalt v snahe vstať.

„Bddyayaayaaa!“ zakričí Jun-mi, keď vyskočí zo stoličky a pokúša sa zo seba striasť horúci ramen, omáčku, mäso, šaláty a ľadovú kolu, ktoré na ňu práve vylial.

„Piiiiivvo!“ stále reve muž.

„Hovädo!“ Juna ho od srdca kopne, kým sa ten motká po zemi. „Hlupák!“ znova ho kopne. Zdá sa, že veľmi úspešne, lebo muž spadne späť na brucho a prestane sa hýbať.

„Hej, chlapče, čo to robíš? Prečo sa biješ?“ rozhorčuje sa jeden z priateľov spadnutého Kórejčana, ktorý sa s istými problémami dvíha na nohy. „Čo ak ťa udriem ja?“ pýta sa.

„Ústa si otváraj u stomatológa!“ šteká na neho Jun-mi. „Ak neviete piť, zostaňte doma! Debilli!“

„Kinjo, ako sa rozprávaš so staršími? Čo si to dovoľuješ hovoriť mužom, ty sopliak? Ja ťa...!“ Kórejčan urobí váhavý krok dopredu za sprievodu hrozivého pohľadu.

„Adžossi,“ hovorí Džu-won zdvorilo a objaví sa mu pri boku v postoji taekwondo, „podme to vyriešiť von...!“

Ako presne chcel prípad vyriešiť, ostane pre svet tajomstvom. Nepodariť sa mu totiž ani dokončiť vetu. Juna, kričiac do zvonenia v ušiach všetkým prítomným, sa vyrúti vpred, vyskočí a v otočke kopne nepriateľa nohou do hrude. Jej úder dopadne v momente, keď muž stojí len na jednej nohe, lebo práve robí krok, a preto je nestabilný. Chlap zalapá po dychu, odletí späť a udrie sa chrptom o stôl, za ktorým predtým sedel. Rozletelo sa jedlo aj pitie, fľaše, šaláty, občerstvenie, kimči, všetko popadalo na zem, úder zmietol na asfalt aj mužových priateľov sediacich na stoličkách.

Výkriky, nadávky, zvuky rozbíjajúceho sa skla, obscénne kórejské výrazy. Pobúrený krik rozčúlenej majiteľky stánku s občerstvením. Džu-won to všetko pozoruje so spadnutou čelusťou a vytreštenými očami. Nadávajúci muži sa začínajú dvíhať na nohy.

„Zvieratko, čo to stváraš?!“ zaujíma sa sonbä, keď sa mu podarí čelusť zaklapnúť.

Juna sa bez odpovede zohne, zdvihne z podlahy dve prázdne zelené fľaše sodzu.

Tresk! Tresk!

Rozbije ich spodkami o asfalt, rukami ich stále drží za hrdlá.

„Banzai!!!“ zakričí, narovnáva sa a natáhuje ruky s rozbitými fľašami smerom k mužom, ktorí vstávajú. „Shinjimae, bakayaro!“ (Shinjimae, bakayaro! – Vypadnite do pekla, bastardi! Japonsky.)

Pri pohľade na ňu všetci stuhnú s vypučenými očami.

„Banzayyyy!!“

„Yakuza!!“ vydýchne nedávno letiaci Kórejčan. „Ninja! Utekajme!“ Otočí sa a uteká preč. S miernym váhaním sa za ním vrhnú aj jeho priatelia.

„Banzayyyy!!“

Nie je im však súdené uniknúť. Namiesto do skutočného východu zo stanu totiž vbehne vedúci skupinky do umelecky nakreslených dverí v rohu. Jeho priatelia sa natlačia za ním. Po niekoľkých sekundách tieto *tri vystrašené nosorožce* tvrdohlavo bežia na mieste a snažia sa ukryť pred nebezpečenstvom, pričom sa zapierajú do tenkej plátennej steny.

Bach!

Kolík, ku ktorému je priviazané lanko stanu, nevydrží ich tlak a vyskočí zo zeme.

Bach!

Ďalší kolík ho nasleduje.

Stan zbavený podpory pomaly a majestátne ako obrovská červená medúza pokrýva za rozhorčených výkrikov hostiteľky podniku každého, kto je vo vnútri.

O minútu neskôr prichádza k hýbucim sa a rôznymi hlasmi nadávajúcim *troskám* policajné auto.

Čas: *O pol hodiny neskôr*

Miesto: *Policajná stanica. Za stolom zavaleným šanónmi s papiermi sedí policajt v modrej uniforme a ťuká do klávesnice. Juna a Džu-won sedia na stoličkách pred ním.*

„Takže hovoríte, že ste obeť?“ pýta sa policajt bez toho, aby sa pozrel na mladých ľudí, a zapisuje si výpoveď.

„Áno, áno,“ prikývne Džu-won, „obete, presne tak!“

„Ale majiteľka stanu, pani Kim Woo Kong, hovorí, že bitku začala dievčina.“

„Ale pán policajt,“ namietne Džu-won so sladkým úsmevom, „to je nezmysel. Len sa na ňu pozrite!“ Džu-won sa otočí nabok a gestom cirkusového konferenciera obomi rukami ukáže na Jun-mi. „Je táto krehká a slabá dievčina schopná bojovať so štyrmi veľkými silnými mužmi? Ako tomu môžete uveriť? Alebo je blázon, že sa na nich vrhla?“

Policajt zdvihne zrak od monitora a hodnotiaco fľochnie na Junu.

Jun-mi sedí so smutným výrazom na tvári, hrbí sa, ruky má zložené v lone. Má tichý a bezbranný výraz ako Baránok Boží.

„Hmm, vidím,“ hovorí policajt.

„Neublížila by ani muche,“ pokračuje Džu-won v úlohe advokáta. „Stále je školáčka. Tak aký boj? Čo ona môže urobiť dospelému mužovi?“

„Pak Jun-mi,“ policajt sa obráti na Junu, „bola si to ty, kto zneškodnil a zadržal toho maniaka neďaleko tvojej školy?“

„Áno,“ Juna odpovedá smutno a povzdychne si, „ja.“

„Á-ha!“ odfrkne si policajt spokojne a obráti sa späť k počítaču.

Džu-wonovi spadne čelúst'. Pár sekúnd hľadá na dievča s otvorenými ústami.

„Zadržala si maniaka?“ spýta sa užasnuto, keď sa spamätá a nakloní sa k Jun-mi.

Juna urobí neurčitý pohyb ramenom, nepotvrdzuje ani nevyvracia, čo bolo povedané.

„Zadržala, zadržala,“ potvrdzuje s radostným úsmevom policajt spoza monitora, „až tak, že ho namiesto do väzenia, museli odviezť do nemocnice! Práve vtedy som mal službu!“

Juna zdvihne obočie a urobí nechápavý pohyb hlavou typu: Nikdy nevieš, čo sa kedy udeje.

„A vy, pán Kim Džu-won, čo môžete povedať o incidente?“ obracia sa policajt na Džu-wona.

„É...?“ ten nerozumie, len ďalej zarazene hľadá na Junu. Potom mu svitne: „Ja? Chcem zavolať svojho právnika! Mám právo zavolať si právnika, pán policajt?“

„Áno, samozrejme, pán Kim Džu-won, máte právo zavolať si právnika,“ pokojne mu odpovedá policajt. „Kedy ho chcete využiť?“

„Práve teraz, kunchan-nim!“

„Dobre, zavolajte si.“

Džu-won vytiahne telefón a zavolá. Po krátkom čakaní na odpoveď stručne načrtne podstatu problému do telefónu, potom sa policajta opýta na adresu stanice a nadiktuje ju právnikovi.

„To je všetko,“ hovorí Džu-won policajtovi a odkladá telefón. „Povedal, že tu bude maximálne do pol hodiny.“

Policajt prikývne, vyzerá spokojne.

„Dobre,“ hovorí, „počkáme. Vy počkáte v zadržiavacej cele a ja zatiaľ vypočujem ostatných svedkov. Môžem vám objednať večeru, ak chcete. Ramen a kuracie mäso.“

„Chceš?“ pýta sa Džu-won Jun-mi.

Tá nakloní hlavu, pozerá sa na svoj džínsový oblek zašpinený jedlom a ticho pokrúti hlavou.

„Nie, ďakujeme,“ hovorí nahlas Džu-won.

„Tak choďte!“ policajt kývne hlavou smerom k zamrežovanej cele.

Dvojica vstáva zo stoličiek a ide naznačeným smerom. Keď sú v kletke, sadnú si na úzke koberčeky pri stene a natiahnu si nohy. Niekoľko minút mlčia.

Nakoniec sa Džu-won zlomí a položí otázku: „Jun-mi, si ty naozaj dievča?“

„Prečo sa pýtaš?“ nastraží sa Juna, mierne sa odtiahne od mladíka a pozerá sa naňho spod obočia.

„Dnes som videl veľa vecí... nezvyčajných,“ vysvetľuje Džu-won. „Ako si pílila, ako si kričala: shinjimaе, bakayaro! A teraz sa ukázalo, že si aj chytila maniaka! Preto sa ťa pýtam, si naozaj dievča, Jun-mi?“

„Vyrastala som v slumoch Soulu,“ odpovedá Jun-mi potom, čo nad otázkou chvíľu popremýšľala. „Mám skúsenosti s bojom o prežitie. Maj to preto na pamäti, ak sa niekedy rozhodneš urobiť niečo... *čudné*.“

Džu-won si nahlas odfrkne: „Odkedy sa oblasť, v ktorej žiješ, stala *soulským slumom*?“ opýta sa posmešne.

„Už od...“ odpovedá Juna a zachmúrene hľadá cez mreže na to, ako policajt vypočúva majiteľku stánku s občerstvením.

„Asi odvtedy, čo si sa v ňom usadila?“ Džu-won sa zasmieje. „Rozumiem. Dobre, teraz už viem, že si dievča zo slumu. A o tom *čudnom*. Prepáč, ale aby som s tebou robil nejaké *čudo*, musel by som vypiť veľa sodžu. Veľa, veľa sodžu. Toľko sodžu by ma úplne odrovnalo. Preto sa tým s netráp.“

„Pfff!“ odfrkne si Juna pohrdavo a odvráti sa.

Potom chvíľu ticho sedia. Jun-mi oťažievajú viečka, začína zaspávať. Zdá sa, že búrlivé udalosti posledných hodín sa ukázali byť pre dievčenské telo príliš intenzívne. Nakoniec krátky boj so spánkom prehráva a zaspí. Skĺzne bokom po stene, o ktorú sa opiera, pričom narazí hlavou do Džu-wona.

„Tssss!“ ten sa pohrdavo uškŕňa, keď vidí Juninu hlavu na svojom pleci. No napriek pohrdavému *tsss* sa neodťahne.

Jun-mi spí s hlavou na ramene Džu-wona.

Nenápadný muž vytiahne fotoaparát a rýchlo urobí pár fotiek Džu-wona a Jun-mi. Hoci to urobí na polícii, nik si jeho počínanie nevšimne.

Čas: *Nasledujúci večer*

Miesto deja: *Dom mamy Jun-mi. Obývačka. Rodina pije čaj a pozerá sa na televíziu.*

Sedím, pozerám telku, do nikoho nerýpem. Náladu mám pochmúrnú. V debne ide žiarivá veselá šou. Presnejšie, údajne je veselá. Alebo pre niekoho veselá? Sun-ok sa smeje. Ja osobne nechápem, kde a na čom sa treba smiať. Kórejský názov predstavenia je Minjodului Suda. Dá sa preložiť ako Rozhovory krások. Ale, aby som bol presnejší a na základe obsahu programu, by bol lepší preklad: Cudzinci o Kórei. Je to neuveriteľne populárna relácia a pre mňa je veľmi, veľmi zvláštna. Vôbec nechápem, ako to môžu sledovať? Šestnásť pekných zahraničných dievčat sedí v hľadisku a rozpráva, aké dobré je žiť v Kórei! Niet na svete lepšej krajiny než Kórea! A to so všetkou vážnosťou, od dielu k dielu! Pozrel som si ich už asi desať, spolu so Sun-ok. Všetky sú na jedno kopyto. Navyše, je zaujímavé aj to, že všetko to, čo krásy hovoria, sa nezhoduje s mojou reálnou skúsenosťou zo života v tejto krajine. Nezhoduje sa a hotovo! Možno hovoria o nejakej inej Kórei! Nereálnej, takpovediac. Ešte by som pochopil, keby sa program točil okolo nejakej diskutabilnej témy, napríklad okolo vzťahov s kórejskými chlapcami, to by sa dalo pochopiť. Ale nie, producenti ukazujú všeobecnú mienku cudzincov o Kórei! Samozrejme, aj tak sa polovicu relácie krásavice točia okolo *vzťahov*. Mám podozrenie, že všetko dobré, čo by sa o krajine dalo povedať, už povedali v predchádzajúcich sedemdesiatich epizódach, ale nemôžu predsa divákovi hovoriť zlé veci, tak hovoria len o tom, o čom sa dá trkotať večne, o sexuálnej otázke a vzťahoch. To je pochopiteľné. No jediná vec ostáva nejasná, ako môže celá krajina niečo také dychtivo sledovať?

Viete si taký program predstaviť v Rusku? Znamenalo by to zhromaždiť šestnásť dievčat: Číňaniek, Moldavaniek, Estóniek, pre politkorektnosť aj Gruzínku, Ukrajinku... Posadiť ich pred kamery, klásť im otázky a po celej krajine na hlavnom kanáli a v *prime time* vysielateľ, ako dobre sa cudzincom v Rusku žije. Aj jedlo je úžasné! A chalani, tí sú vo všeobecnosti super, nikde lepších niet! A z vodky sú všetci vo vytržení!

No, kto by chcel pozerateľ také nezmysly?! Nikto! A v Kórei sa pozerajú. A nielen, že pozerajú, program má šialene vysoké rejtngy! Veľmi zvláštna krajina.

„Však je Bronin krásavica?“ Sun-ok sa ku mne otočí so spokojným výrazom na tvári.

Kto je krásavica? Tá ušatá černoška? Pche! Naše dievčatá si z voleja desať takých Broniek strčia za opasok a ešte tam ostane miesto!

„Áno, je krásna,“ súhlasím a prikývnem.

„Mám ju tak rada!“ onni sa na mňa šťastne usmeje a otočí sa späť k televízoru.

Jemne si vzdychnem a prevrátim oči. Keby len onni vedela, kto je tu najkrajší! Ja! Ten, kto narobil poriadnu *krásu*! A všetko spontánne, bez rozmyšľania a bez námahy.

Po prvé, sú to peniaze, ktoré som vzal bez opýtania. Aj keď sa príbuzní Jun-mi k tejto téme viac nevracajú, stále je to strašne nepríjemné. Možno to nie je pravda, ale mám pocit, akoby som ich ukradol. Neskôr som musel klamať, že majiteľ syntetizátora odletel do Ameriky, aby ma nemučili vrátením nástroja a peňazí. Takže, odletel a kam, to netuším. Viem si predstaviť, ako môj čin ovplyvní moju karmu, plus tie klamstvá! Starostlivo premyslená lož môže byť ocenená ako obzvlášť závažná. Do riti!

Po druhé, je tu môj výlet s Džu-wonom do garáže! Mohol ma tam skutočne znásilniť! Veľmi dobre si pamätám naše kriminálne kroniky. S dievčatami v garážach sa vždy diali nejaké zlé veci. Klasický scenár: rande, auto, garáž, zločin! A ja som tam šiel len tak, s Korg-om cez plece, bez jedinej myšlienky na bezpečnosť! Asi preto, že si stále myslím, že to môžem ja, a

nie mňa. Hmm! A myšlienka na takýto vývoj udalostí ma zasiahla až na policajnej stanici. Predtým mi to ani nenapadlo! No, idiotka, čo k tomu viac dodať! Je dobré, že Džu-won vidí Jun-mi len ako klauna, a nie ako *objekt túžby*. Preto, keď som naznačil, aby si nerobil žiadne nádeje, odvetil, že nedokáže vypiť toľko, aby po mne zatúžil. Namyslený hlupák! Nikdy som si nemyslel, že sa aj o mne bude rozprávať takáto anekdota. Naozaj platí: Nikdy nehovor nikdy!

A do tretice, bitka, ktorú som rozpútal v pouličnej kaviarni. Neviem, čo to do mňa vošlo. Nikdy som nebýval taký agresívny! A tu som sa zrazu vrhol na troch opitých mužov. Veď ma mohli namieste prizabiť! Alebo mi rozbiť papuľu tak, že by mi ju už žiadny plastický chirurg nedal dohromady. To by môj *idolizmus* úplne pochovalo. Ešte šťastie, že sa tým opilcom niečo zamarilo a uhánali preč. Inak neviem, ako by sa ten incident skončil. A keby som ich ešte aj porezal, tak by polícia určite podala trestné oznámenie! Mimochodom, polícia prišla rýchlo. Len čo som vyliezol spod spadnutého stanu ako lunochod, tu polícia, stojí a trblieta sa viacfarebnými svetlami, pozýva nás na dobrodružnú cestu... Tak sme s nimi poleteli všetci: ja, Džu-won, štyria opití alkonauti aj majiteľka *červeného domu smútku*. Na policajnej stanici som mal najprv šťastie, že Kórejčania už boli *na sračky* a takmer nerozprávali. Pre políciu bol preto obraz úplne jasný. Štyria muži sa opili a pobili. Myšlienka, že dievčatko napadlo štyroch opilcov, policajtom ani nenapadla. Pravdaže, majiteľka kaviarne ich začala presviedčať, že som to bol ja, kto *narobil neporiadok*. No potom som mal druhýkrát šťastie, objavil sa právnik Džu-wona. Nato sa všetko akosi rýchlo a potichu urovnalo. Všetci sa rozišli, nikto nemal žiadne nároky, ani voči sebe, ani voči polícii, ani voči nám. Pravdaže, Džu-won nejako odškodnil ajumu, ale príliš som sa o to nezaujímal. Sedel som a potichu prežíval šok z toho, čo som urobil, a zo skutočnosti, že som zaspal na Džu-wonovi. *Vstrebával* som to, snažiac sa pochopiť príčiny všetkého, čo sa stalo.

Po odchode zo stanice mi Džu-won na rozlúčku povedal, že v živote nestretol väčšieho blázna a idiota než Jun-mi a myslí si, že viac ani nestretne, lebo... toto sa nedá prekonať. V podstate sa mu niet čo diviť. Nerozumiem, ako som to mohol urobiť. Toľko agresivity! Nikdy som sa na ľudí nevrhal! Prečo sa to stalo?! Džu-won ma predtým rozdráždil, vysmieval sa mi, bavil sa, ale nenahneval ma do takej miery, aby som stratil rozum! Nie, toto je niečo iné. S najväčšou pravdepodobnosťou je to Jun-mi. Sun-ok mi povedala, že Jun-mi mala od malička výbušnú povahu. Mlčí, mlčí, a potom výbuch! Teraz je v poriadku, no myslím si, že je to výsledok školskej výchovy. Ak si spomeniem na spôsoby vzdelávania sa v kórejských školách, tak ma to nijako neprekvapuje. Ale mohla sa vďaka ich úsiliu zmeniť povaha Jun-mi? Myslím si, že nie. Charakter je na celý život. Áno, dá sa čiastočne zmeniť... Lenže onni mi povedala, že keď jej sestra nastúpila do školy, *všetko sa zlepšilo*. Čo sa teda deje? Je to úplne mimo kontroly! Keby mala podobné *vrtochy* aj predtým, dávno by sa liečila. Nič podobné tu však nebolo! A odrazu... Čo sa to deje?! Prečo?

Hmmm! Akákoľvek duševná reakcia je výsledkom prítomnosti určitých látok produkovaných rôznymi žľazami tela do krvi. Čím viac ich bude, tým silnejšia bude reakcia. Myslím si, že na to, aby som sa zbláznil, ak som sa teda zbláznil, ich musím mať v krvi vo zvýšenej miere.

Deje sa niečo s Junou? Vyrába jej telo priveľa týchto látok? Ale lekári pri prepustení z nemocnice povedali, že je všetko tip-top! *Zlomilo* sa v nej niečo, odkedy som odišiel z nemocnice? Mám sa nechať vyšetriť lekármi? Práve som minul všetky peniaze na svoju liečbu. Dofrasa! Ech... dobre, na lekárov bude vždy čas! Možno existuje aj iný dôvod okrem choroby? Napríklad *technický*?

Ak si ľudské telo predstavíme ako počítač, tak myseľ a dušu v ňom môžeme pripísať k *softvéru*, je to niečo ako operačný systém, a telo je *hardvér*. Tak si teda predstavím, že v počítači, v ktorom bolo všetko *originálne*, vymenili *operačný systém*, napríklad do stroja *Intel* vložili OS *Apple*. No, a čo sa stane v takom prípade? Jasné, že nič dobré. Pokiaľ nenainštalujete aj *driver*, nebude fungovať vôbec nič! Samozrejme, Kuan Jin mi nejaké

ovládače zapojila, keďže fungujem, ale zdá sa, že pár ich je *chybných* a zrejme sú niektoré aj *vypnuté*. Lebo keby bolo od začiatku všetko v poriadku, tak by Jun-mi začala chodiť okamžite, bez problémov, bez kolieskového kresla! Nefunkčné nohy sú však ihneď zjavné. Ibaže v tele je ešte veľa iných vecí, ktoré sú očiam neviditeľné! Napríklad komunikácia s vnútornými orgánmi. Tu moja myseľ napríklad vysiela signál nejakej žľazy a hovorí: Pod', makaj, vyrob desať jednotiek! Ale na svojej ceste prechádza signál cez *závadný driver* v mozgu a je ním vnímaný nie ako desať, ale ako dvadsať alebo sto jednotiek! Úbohá žľaza sa napne, vydá zo seba všetko, čoho je schopná, a v dôsledku toho ja behám po strope, a potom nechápem, čo sa stalo. Je to možné? Myslím si, že je to dosť reálne. Navonok som normálny, všetko je v poriadku. Skrátka, inými slovami, môj operačný systém si úplne nesadol s hardvérom Jun-mi.

Ak vezmem do úvahy túto hypotézu, potom sa moje správanie stáva zrozumiteľným a ľahko vysvetliteľným. Len som sa zľakol, vystrašil, nahneval, a tak ďalej. Zaťaženie nervového systému sa zvýšilo, nato sa znova zvýšilo, a napokon sa ešte zvýšilo. Došlo k preťaženiu, ktoré ma úplne skratovalo. Od určitého momentu, od určitej úrovne napätia sa signál z mozgu začal násobiť určitým číslom. A všetko išlo hore akoby exponenciálne.

Nezáleží na tom, akú inteligentnú hypotézu vymyslím! Hlavná vec je tu výsledok! A výsledkom je úplná strata kontroly nad svojimi činmi! Hm!

A čo mám teraz robiť? Dá sa to nejako opraviť? Ani neviem, čo sa tu dá robiť. Jediné, čo mi napadá, je nerozčuľovať sa nad maličkosťami, aby *ma nezoskratovalo*. Možno sa časom moje vodiče zlepšia a nejako si zvyknú. Ak som sa naučil chodiť, naučím sa aj všetko ostatné!

„No, Juna, ako sa ti páči táto séria?“ Sun-ok ma strčí laktom do boku. „Pekná, nie?“

„Nejaký odpad,“ odpovedám automaticky a pokračujem v premýšľaní o svojich problémoch:

„Pozeráš sa a vidíš, aký veľký komplex menejcennosti musia mať Kórejčania.“

„Čo-o-o?! Čo si povedala?“

Čo som povedal? Dofrasa, zas som niečo povedal! Čo som povedal? Wau, wau!

Keď som si v hlave prelistoval posledné slová, uvedomil som si, že som vyhrkol to, čo som si o šou naozaj myslel, a teraz budem mať problémy.

Čo sa i stalo!

„Juna,“ hovorí onni a pozerá sa na mňa prísne, „čo si to práve povedala?! Myslíš si, že náš národ má komplex menejcennosti? Vrav!“

Mmmmm... Tak, a je to tu!

„Myslela som tým televíziu,“ odpovedám a uvedomujem si, že pri takomto vážnom *probléme*, nebude možné vyklúčkovať s *vtipom*. „Nechápem, prečo robia reláciu o tom, aké dobré je žiť v Kórei? Všetci Kórejčania to predsa vedia. Prečo potom, pre koho? Pre cudzincov? Kto neverí, nech sa príde presvedčiť. Ale my zo všetkých svojich síl dokazujeme sebe i celému svetu, akí sme dobrí, akú máme originálnu kultúru, akých dobrých ľudí. Ako to podľa teba vyzerá zvonku? Urobil by niečo také sebestačný a sebavedomý človek? Ak sa stále správa tak, ako to oni ukazujú v televízii, hneď vzniká pocit, že niečo v skutočnosti nie je také, ako sa o tom hovorí. Že ten, kto to dokazuje, si tým v skutočnosti nie je až taký istý. To vedie k záveru, že táto osoba má komplex menejcennosti. Povedz, prečo naša televízia robí našej krajine medvediu službu, keď ju stavia do hlúpej pozície pred celým svetom?“

„No,“ onni sa zhlboka nadýchne, pripravuje sa na dlhé vysvetľovanie, „no...“ nadýchne sa znova, na tri sekundy sa odmlčí, a potom vydýchne: „Neviem. Ak o tom uvažuješ tak, ako si povedala, tak áno, máš pravdu. Stále sa však mylíš, keď hovoríš, že nie je potrebné hovoriť o tom, aké dobré je žiť v Kórei. Ľudia na celom svete by to mali vedieť.“

„Áno, súhlasím, že je potrebné povedať to,“ odpovedám. „Ale nie takýmto spôsobom! Je to smiešne!“

„Hmm... Juna, a čo znamená *pomoc medved'ov*? Komu by mali pomáhať?“

Ups! Povedal som *pomoc medved'ov*? Pfff... vyzerá to tak, že áno. Hoci som myslel *medvediu službu*, vyznelo to inak. Čo to trepem?! Prečo som to povedal? Bože, čo zasa odpovedať?! „Vidiš, Sun-ok...“ spustil som pomaly a snažil sa rýchlo vymyslieť, ako sa z toho dostať.

Čas: *Trochu neskôr*

Miesto deja: *Dom mamy Jun-mi. Malá kuchyňa. Mama a Sun-ok sú v kuchyni.*

„Mami, kedy zájdeš za doktorom našej Jun-mi?“

„Niečo sa stalo, Sun-ok? Prečo sa pýtaš?“

„Mami, nevidíš, aká divná začína byť? Nepáčia sa jej Rozhovory krásavíc. Neustále nad niečím premýšľa. Jej myšlienky sú... akési iné. Takto ešte nikdy nehovorila. Bojím sa o ňu. Čo ak sa jej prihorší?“

„Áno, dcérka, máš pravdu. Dobre, zajtra zavolám, opýtam sa lekára, kedy môžem prísť.“

„Ďakujem, mami!“

Koža sedemnásť

Čas: *Nasledujúci deň*

Miesto deja: *Garáž Džu-wona. Jun-mi sa zachmúrene pozerá na svoj syntetizátor. Alebo skôr na výsledok svojho úsilia obnoviť jeho spodný kryt. Opodiaľ Džu-won vo veľkej plastovej zástere zamyslene a pokojne rozoberá motor motocykla ležiaceho na stole.*

Hmm, prvý kryt vyšiel zúbkovatý. A veľmi krivý! Mračím sa na výsledok. Vyzerá zle. Zdá sa, že všade, kde sa to dalo posrať, sa to posralo. Najprv som sa netrafil do postupnosti spodných a bočných spojov. Preglejková doska, ktorá išla na dno, mala byť menšia a steny k nej mali byť pripevnené po stranách, aby dno nebolo vidieť. Robil som to čo najjednoduchšie, vyrezal som dno podľa veľkosti starého krytu, a na to som vložil bočnice. Výsledkom je, že spodný list je viditeľný a vidieť aj to, že ide o preglejku! Dofrasa! Ako to, že mi to hneď nenapadlo?!

Po druhé, pozdĺž úzkeho okraja, zvonku, som musel dať kovové rohy. V plastovom obale sú vo vnútri v miestach prechodu vytvorené špeciálne *pláty* kvôli pevnosti. Myslel som, že tam dám samorezné skrutky, úhladne pripevním kovové rohy a je to. Ukázalo sa však, že Korg v týchto miestach nemá voľné miesto. A nedal sa tam vložiť ani malý plát. Urobil som jedínú vec, ktorú som urobiť mohol, priskrutkoval som kovové rohy zvonku. Je jasné, že to môjmu dielu krásu vôbec nepridalo.

A po tretie, rovnosť okrajov. Síce som píľil elektrickou priamočiarou píľou, ale aj tak šla hrana tak trochu mimo. V podstate z toho vzišlo niečo síce nevábne, zato plne funkčné. Silné, spoľahlivé, ukrývajúce vnútro a voňajúce drevom. Vôňa bola nečakaným bonusom.

Mám to urobiť znova? Pomyslel som si, keď som ohodnotil výsledky svojej práce. Dočerta s tým! Čo ak mi to ani na druhýkrát nevyjde lepšie? Naozaj nie som tesár! Robil som to krvopotne, zničil si dlane až do krvavých mozoľov a bolia ma prsty. Natriem to niekoľkými vrstvami čiernej farby, nalakujem a nech idú všetci do...! Až zbohatnem, kúpim si normálny originálny kryt. Teraz naň nemám peniaze. Navyše, už ani nemám kde vyrobiť druhý kryt. Jedine doma.

Pozrel som sa na chrbát Džu-wona. Dnes mi tento *potomok bohatého domu* povedal, že mu ponúkli na predaj fotky, na ktorých sedíme za mrežami na policajnej stanici. Kde ja, alebo skôr Jun-mi, spí, opretá o jeho plece.

„No, a čo?“ opýtal som sa s obavami. „Čo teraz?“

„Nič,“ ľahostajne pokrčil plecami a dodal: „Stalkerovi som dal telefónne číslo na šéfa bezpečnostnej služby. Nech mu zavolá. Babička fotky odkúpi.“ (Stalker znamená osobu

prenasledujúcu celebritu. Pochádza z anglického slova stalker - agilný, tvrdohlavý prenasledovateľ. Pozn. autora)

„Babička?“ nechápal som. „Prečo babička?“

„No, nevykúpi ich predsa šéf ochranky!“ Džu-won sa na mňa pozrel ako na idiota. „Zavolajú jemu, on to oznámi babke, babka ich kúpi...“

„Prečo si ich nekúpil ty?“

„Pche!“ vydýchol opovržlivo Džu-won. „Načo by som utrácal peniaze za niečo také?! Navyše, je to vhodná chvíľa na informovanie rodiny. Nevesty za mnou prestali doliezať, ale babka ešte o ničom nevie. Rozhodol som sa to urýchliť, najmä preto, že byť vedľa teba je príliš náročné.“

Keď to dopovedal, veľavýznamne na mňa zazrel.

„Náročné?“ opýtal som sa, keď som popremýšľal o príbehu s fotografiami, a snažil sa prísť na to, či aj mne niečo nehrozí. Zasa som sa potkol? Nejak som nepremýšľal o novinároch, ktorí lovia senzácie zo života bohémy. A ak vytlačia moju fotografiu v novinách, alebo ju dajú na sieť? Nastane armagedon...!

„Áno, je náročné,“ potvrdil Džu-won, „vysvetľovať ráno pri raňajkách, čo som, do pekla, robil na policajnej stanici! Našťastie, otec musel služobne odcestovať, inak by som musel povedať pravdu. A tak,“ Džu-won krútil prstami vo vzduchu, „je to uhasené.“ Očividne tým myslel, že problém sa vyriešil.

„Určite ich tvoja babka kúpi?“ pýtal som sa zas a znova.

„Bojíš sa?“ potiahol sarkasticky, správne interpretujúc môj záujem. „Najskôr si mala rozmýšľať. Ešte predtým než si sa pustila do boja. Je to prvýkrát, čo vidím dievča ako ty. Si skutočná časikija z anime! (ČasikiJA s dôrazom na poslednú slabiku, sa z kórejštiny prekladá ako chuligán, šialený, besný. Pozn. autora)

Ty sám si saIgya! Pomyslel som si. A ešte nie je jasné, kto z nás je naozaj z anime.

„Nabudúce,“ pokračoval Džu-won, „premýšľaj, kým niečo také urobíš. Ak si sa rozhodla stať celebritou, musíš byť opatrná. Toto je Kórea. Všade sú oči.“

V podstate mi Džu-won povedal, aby som dokončil svoju tesársku prácu, zobral si syntetizátor a odišiel, pretože čoskoro sa naše cesty rozídu ako na mori lode, z čoho má veľkú radosť. Preto nemám kde vyrobiť ďalší kryt. Nie je na to ani čas.

„Skončila som,“ povedal som a prišiel som za Džu-wonom, ktorý sa práve pokúšal odkrútiť maticu zo skrutky a súčasne pritom držať v rukách dva kľúče. Nešlo mu to. Asi strhol závit. Či už na skrutke, alebo na matici.

„Uh-huh!“ prikývol bez toho, aby sa otočil. „Podarilo sa?“

„Ako-tak,“ odpovedal som úprimne. „Na začiatok to postačí. Až si zarobím, kúpim si normálny kryt.“

„Zahráš mi niečo?“ navrhol mi stále bez toho, aby sa ku mne otočil.

„Nie,“ pokrútil som negatívne hlavou. „Po prvé, potrebujem zosilňovač a reproduktory, a po druhé, najprv musím aspoň trochu potréňovať.“

Cink!

Kľúč vypadol z hlavy skrutky. Džu-wonova ruka prudko udrela dopredu a narazila do radiátora.

„Bodaj ťa...!“ vyhrkol a potriasol udretou rukou.

„Počkaj, pomôžem ti,“ zohol som sa a zdvihol som spadnutý kľúč z podlahy. „Takéto matice treba odskrutkovať. Jedno drží, druhé sa otáča.“

„Ako vieš?“ Džu-won vyhrkol prekvapene.

„Tak,“ pokrčil som plecami, „mám skúter. Niekedy to robievam.“

„Sama si opravuješ skúter?“ nemohol tomu uveriť.

„Čo je na tom také neuveriteľné? Nie je to nič ťažké.“

„Áno?“ Džu-won pochybovačne ukázal na motor ležiaci pred ním. „Čo je toto?“

„Karter,“ nazval som označenú časť.

„A toto?“

„Valec.“

„Nuž,“ povedal Džu-won a pravou rukou zobral piest zo stola, „čo je vonku, je jednoduché. Ale vnútorné detaily sú komplikovanejšie. Čo je toto?“

„Piest,“ odpovedal som.

„A toto?“

„Kompresný krúžok.“

„Načo je tento otvor?“

„Tam je vložený piestny čap. Na pripevnenie piestu k ojnici.“

„Tu sú tieto priehlbiny na vrchu prečo?“

„To je miesto na ventily. V motoroch s vysokým kompresným pomerom piest zapadá pod samotnú hlavu valca, prakticky sa opiera o ventily. A na zvýšenie účinnosti motora je potrebné, aby sa ventily otvárali buď o niečo skôr, alebo o niečo neskôr. Tieto drážky sú vyrobené tak, aby sa ventily mohli pohybovať bez toho, aby narazili na piest. Čo sa tak pozeráš?! Čo sa deje?“ opýtal som sa Džu-wona, lebo na mňa civel.

„Hol!“ Džu-won s ostrým výkrikom odhodil kus železa späť na stôl. (Hol! je v Kórei zvolanie, ktoré znamená silné prekvapenie nad nejakou úplne neočakávanou skutočnosťou alebo situáciou. Pozn. autora.) „Do riti!“ zvolal. „Jun-mi-jan, si technik? Ako to, že to vieš?“

„Je to ľahké,“ odpovedal som mierne zmätený z jeho prekvapenia. „Stačí to raz vidieť a je to jasné. No, a čo? Pod, podržím to a ty ju odskrutkuješ!“

Džu-won sa zachichotal, keď videl, ako som kľúčom schmatol hlavicu skrutky.

„Tak drž!“ zavelil.

Spoločne sme si s nepoddajnou skrutkou rýchlo poradili.

„Dobre,“ odložil som kľúč na stôl, „ešte by som ti mohol pomôcť, ale musím ísť domov. Ešte treba zbaliť syntetizátor. Ďakujem ti za pomoc, sonbä.“

„Prosím, Jun-mi-jan,“ odpovedal a o sekundu neskôr sa opýtal: „Ako pôjdeš?“

„Autobusom. Taxi je drahé.“

„Pod, odveziem ťa,“ navrhol po chvíli.

„Podme! Ochotne som súhlasil.“

Nemal som chuť nosiť ťažkého KORG-a.

Je dobré mať auto! Pomyslel som si, otočil som sa chrbtom k Džu-wonovi a zamieril som k syntetizátoru. Určite si musím nejaké zohnať!

Čas: Ten istý deň

Miesto deja: Sídlo rodiny Kim. V malej miestnosti sedia stará mama Džu-wona a jeho matka Kim In Hae. Babička telefonuje.

„Áno, drahá Chun Hwa, ďakujem, že si mi o tom povedala. Určite zistím, čo sa tu deje, a ozvem sa ti. Zbohom!“ babička držala telefón v ľavej ruke, položila ho ďaleko pred seba, zamierila pravým ukazovákom na obrazovku a stlačila tlačidlo ukončenia hovoru. „Ten chlapec je plný prekvapení,“ otočila sa na nevestu.

„O kom to hovoríš, mami?“ opýtala sa tá.

„Hovorím o tvojom synovi. Práve mi volala Chun Hwa. Povedala, že Džu-wona videli, ako sa bozkáva s chlapom.“

„Nemôže byť!“ zhíkla In Che, lapajúc dych. Dlaňou si zakryla ústa.

„Povedala som jej to, ale ona ma uistuje, že je to tak. A všetci o tom už vedia. Dokonca aj dievčatá s ním prestali chodiť na rande.“

„Ale to nemôže byť! Môj syn... Toto nemôže byť!“

„A ja už som aj premýšľala, že je akési ticho,“ zamyslela sa babička, nevšímajúc si slová nevesty. „Nikto nevolá, nest'azuje sa na jeho správanie... dokonca som si myslela, že sa môj vnuk sám uvedomil. A je to tu!“

„Mami, naozaj si myslíš, že je Džu-won niečoho takého schopný?“ In Che vystrašene hľadela na svokru.

„Premýšľam, čo si vymyslel tentoraz, ten malý nezbedník!“ odpovedala babička. „V Paríži behal výlučne za dievčatami. A odrazu chlap? Prečo? Takže, čo o tom vie náš šéf bezpečnosti? Prečo mi nič nepovedal? Prečo sa o tom, že sa niečo deje okolo môjho vnuka, dozviem až od starej priateľky?“

V tej chvíli sa ozvalo tiché zaklopanie na dvere izby.

„Áno!“ zakričala babička.

„Pani Mu-ran,“ uklonila sa slúžka babičke, „prišiel šéf ochranky, pán Čä Sang-u. Žiada vás o prijatie.“

„Ako sa hovorí, lepšie neskoro ako nikdy?“ zavrčala babička a našpúlila pery. „Dobre, nech vojde!“ rozkázala po pár sekundách nahnevane.

Slúžka sa uklonila a odišla.

„Dobré popoludnie, pani Mu-ran!“ uklonil sa vo dverách svalnatý muž v čiernom obleku.

„Dobré popoludnie, pani In-Che!“ uklonil sa aj matke Džu-wona.

„Vitaj, Sang-u, pod' ďalej!“ prikývla mu babička. „Čo sa stalo? Prečo si ma chcel vidieť?“

„Pani, opäť tí novinári,“ odpovedal Sang-u, keď urobil pár krokov do miestnosti. „Odfotili pána Džu-wona na policajnej stanici a vyhrážajú sa zverejnením fotiek. Najprv nám však ponúkli fotky na odkup.“

„Z ktorej agentúry sú?“ vyzvedala babička.

„Sport step.“

„Pfff!“ odfrkla si stará žena opovržlivo. „Zasa tie najodpornejšie a najviac bezohľadné noviny v Soule utopené v klamstvách? Tam zamestnanci len klamú svojho šéfa! A čo sú to za fotky? Za čo pýtajú peniaze?“

„Nech sa páči, pozrite sa!“ Sang-u vybral niekoľko fotografií z čierneho obalu, s ktorým prišiel, a podal ich staršej pani.

Vzala ich do ruky tak, ako to robia d'alekozrakí ľudia, a so skeptickým výrazom na tvári ich začala skúmať.

„Kto je ten chlapec vedľa neho?“ opýtala sa po pár sekundách.

„Nie je to chlapec, je to dievča,“ odpovedal Sang-u. „Ale zdá sa, že v Sport step o tom nevedia, pretože si za obrázky vypýtali len dvetisíc dolárov.“

„Dvetisíc dolárov?“

„Áno. Na tejto fotke nie je nič škandalózne. Žiadna nahota, nikto nie je opitý. Polícia za vinníkov incidentu označila štyroch opitých mužov, ktorí zrútili stan. Reportér, ktorý to nafotil, chápe, že z toho nebude škandál, a preto sa nám ich snaží predať, aby získal aspoň niečo.“

„Vyzerá ako chlapec,“ povedala babička prekvapene a pokračovala v skúmaní fotografií.

„Pozri, In Che! podala fotku neveste.“

„Prečo spí na ramene môjho syna?“ opýtala sa In Che. „Kto to je, že si dovolila niečo také?“

„Dievča sa volá Pak Jun-mi,“ odpovedal jej šéf bezpečnosti, otvoril zložku a začal čítať z priloženého listu: „Má sedemnášť rokov. Žije so svojou matkou a staršou sestrou v Soule, štvrť Kwanak-gu...“

„Kwanak-gu?“ zatiahla In Che prekvapene.

„Áno, madam, časť Kwanak-gu.“

Mama Džu-wona skrivila tvár a prikývla. Sang-u bral jej prikývnutie ako povolenie pokračovať a teda pokračoval v čítaní: „Keď mala päť rokov, zomrel jej otec. Matka dievčaťa má malú kaviareň s rýchlym občerstvením. Jej sestra študuje na Yonsei University. Rodina

patrí k nízkopríjmovej skupine obyvateľstva. Jun-mi je tohtoročná maturantka na dievčenskej škole Bu Pyeong. Školu však nedokončila a nikam nepostúpila. Odložila to o rok...“

Mama Džu-wona opäť vystrúhala znechutenú tvár.

„Oficiálnym dôvodom odkladu je zlý zdravotný stav Jun-mi.“

Mama Džu-wona zmraštila tvár.

Babička počúvala s ľahostajným výrazom na tvári.

„Posledné tri týždne Par Jun-mi oblečená v mužskom obleku spolu s Džu-wonom predstierajú, že sú zamilovaným párom, čím úspešne odstrašujú dievčatá, ktoré s ním idú na rande.“

„Môj ty Bože!“ matka Džu-wona vykrikla hlasom plným hrôzy. „Čo to má znamenať?!“

„Ha-ha-ha!“ zasmiala sa babička a pohodila hlavou dozadu. „Ha-ha-ha! Tak predsa niečo vymyslel! No, vnúčik, teraz ti ukážem!“

„Mami, čo ti je také smiešne?“ otočila sa k nej In Che nechápavo. „Je to príšerné!“

„Porozprávame sa o tom neskôr, nevesta,“ mávnuc rukou, odpovedala babička a otočila sa k šéfovi ochranky: „Sang-u, prečo mi o tom hovoríš až teraz?“

„Pani,“ odpovedal a sklonil hlavu, „mal som príkaz diskrétno zaistiť bezpečnosť Džu-wona. Moji ľudia to robia dvadsaťštyri hodín denne. Nedostal som rozkaz podávať správy o všetkých činoch pána Džu-wona. Ak by došlo k akémukoľvek ohrozeniu jeho zdravia, okamžite by som začal konať a informoval vás. Ale činy toho dievčaťa a vášho váženého vnuka nie sú hrozbou. Pánovi Džu-wonovi by sa asi nepáčilo, keby sme mu zasahovali do súkromného života. Tak sme len pozorovali. Ak chcete, aby bezpečnosť robila niečo iné, dajte mi, prosím, nové pokyny,“ Sang-u sa úctivo uklonil, ruky pritláčajúc k bokom tela.

„Rozumiem,“ prikyvovala babička. „Popremýšľam nad formuláciou nového rozkazu, ak sa ho rozhodnem udeliť. Ďakujem, Sang-u, môžeš ísť!“

„Pani,“ zdvorilo pripomenul šéf ochranky, pokračujúc v poklone, „aké rozhodnutie urobíte ohľadom novinárovi zo Sport step?“

„Ach, áno!“ spomenula si babka. „Zaplať tisícku. Nechaj sa ňou zadusia! Nie, budeme ich žalovať!“

„Vybavím to, madam. Dovolím si opýtať sa, či chcete, aby sme zbierali podrobnejšie informácie o Pak Jun-mi?“

„Prečo?“ prižmúрила babička oči na Sang-ua.

„Za účelom jej previerky na kontakty s konkurentmi Sea Group Corporation. Zatiaľ všetko, čo o nej vieme, pochádza len z otvorených zdrojov.“

„Myslíš si, že je to potrebné?“

„Myslím si, že je to zbytočné, pani Mu-ran.“

„Takže to nie je potrebné,“ prikývla babička. „Verím tvojmu úsudku, Sang-u.“

„Ďakujem, madam,“ Sang-u sa párkrát poklonil, rozlúčil sa a odišiel.

Babička vzala fotografiu, ktorú tam zanechal, a začala ju znova skúmať.

„Mami, čo ťa tak rozosmialo?“ opýtala sa jej In Che. „Je to predsa strašné!“

„Tvoj syn, nevesta moja,“ odpovedala babka a prezerala si fotku, „je síce lenivec, ale keď je pritlačený k stene, začne rýchlo premýšľať. Čo ti nedošlo, že prišiel na spôsob, ako sa zo situácie vykrútiť? Keď vydával dievča za chlapca, vystrašil všetky nevesty natoľko, že s ním prestali chodiť na rande. Ak mu povedia, že je gay, urazí sa a všetkým predstaví túto Jun-mi v šatách a odprisahá, že ju miluje viac než svoj život. A kto si čo navymýšľal, sa ho vôbec netýka.“

„Ľúbi? Miluje?! Túto?!“

„Nevesta,“ povedala babka chladno, „nemala by si reagovať takto hlučne. Džu-won ju, samozrejme, nemiluje. Ona absolútne nesiahla na jeho úroveň. Ani krásou, ani rozumom, ani postavením sa mu nevyrovná. Ale som si istá, že s ňou uzavrel zmluvu a mňa bude presviedčať, že je zamilovaný. A ona s ním na tom bude spolupracovať. Hrá o čas a dúfa, že

vstúpi do armády, skôr než ho stihnem oženit'. Myslí si, že mu zakážem stretávať sa s ňou, a tak bude môcť predstierať, že má zlomené srdce, a preto nemôže chodiť na dohodnuté rande. Ach, prešibanec jeden!“ Babička stíchla a rozmýšľala.

„Čo budeme robiť?“ opýtala sa In Che so znepokojením v hlase.

„Možno som s ním hovorila príliš tvrdo, keď som sa mu vyhrážala, že ho ožením,“ odpovedala babička. „Ale tak ma nahneval svojou nezodpovednosťou a lenivosťou! Už ho nebudem znova nútiť, aby sa oženil, no nechám ho pekne, nech sa vytrestá sám...“

„Nebol už dostatočne potrestaný, matka? Ako inak ho chceš ešte potrestať?“

„Tá Jun-mi... Ak má tú drzosť tvrdiť, že ju miluje, nech sa teda stane jeho priateľkou. Kým nevstúpi do armády.“

„Jeho priateľkou? Prečo? Ja, ti vôbec nerozumiem, matka.“

„Nie je pekná. Nie je vzdelaná. Som si istá, že nevie, ako sa správať v spoločnosti. Nech sa Džu-won za svoju vyvolenú hanbí. Zájde s ňou k svojim priateľom a ukážte im, aký zázrak si to našiel.“

„Mami, ale prečo? Bude to pre neho taká hanba!“

„Človek by mal byť zodpovedný za svoje činy, In Che! Pomyslel na to, ako jeho žart ovplyvní rodinu? Na všetky tie klebety, ktoré práve kolujú po Soule? Myslím si, že dobre vedel, čo robí. Premýšľal o tom, no rozhodol sa hodiť následky na svojich príbuzných a nechať nás, aby sme to vyriešili. A my to budeme musieť urobiť. Ibaže muž by sa v živote nemal opierať o rameno ženy. Preto nech zaplatí, darebák, keďže takú situáciu spôsobil! Napokon, jeho hanba nebude trvať dlho. Len pár mesiacov. Možno sa nabudúce zamyslí nad tým, čo urobí. Navyše, neexistuje žiadna iná možnosť, ako tento škandal minimalizovať. Budem musieť nejako vysvetliť Tong-uovi, čo robí akási Jun-mi po boku jeho syna. Som si istá, že aj pre môjho syna bude záujem Džu-wona o nevzdelanú sedliačku oveľa lepšou voľbou než správa o jeho vzťahu s gayom. Nechajme teda Džu-wona, nech naďalej predstiera, že je zamilovaný. Sám sa dostal do tejto pasce, tak nech si v nej pekne posedí.“

„A čo to dievča? Čo bude robiť ona?“

„Čo by mala robiť?“ udivila sa babička. „Bude hrať s ním. Tak, ako sa dohodli. Žiť krásny život, obliekať sa v drahých obchodoch a jesť v elegantných reštauráciách. Nebudeme nič sľubovať ani jej, ani jej rodine. Ak sa budeme musieť k situácii vyjadriť, oznámime novinárom, že ide o ďalšiu priateľku Džu-wona, ale v žiadnom prípade nie o nevestu. Povieme, že pozorne sledujeme vývoj udalostí. Kým sa budeme pozerieť, čas uplynie, on pôjde do armády a všetko sa urovná. Nikto si na tento príbeh viac nespomenie.“

„Takže bude s ním? Mami, čo ak sa do neho naozaj zamiluje? Čo sa s ňou stane, keď toto všetko skončí?“

„Bude mať ponaučenie. Nech vie, kde je jej miesto, a nelezie k tým, ktorí nie sú na jej úrovni,“ odpovedala babička nevrlo. „Nevymýšľaj, In Che! Má len sedemnášť. V tomto veku sa všetky dievčatá do niekoho zamilovávajú. Nie všetky si však vezmú tých, do ktorých sa zamilovali. A to isté sa stane aj jej. Nájde si novú lásku. Ak to bude potrebné, vyriešim to s jej matkou. Nemyslím si, že odmietne peniaze.“

„Áno, mami, máš pravdu. Okres Kwanak-gu... To je niečo strašné!“

Čas: V rovnaký deň, približne v rovnakom čase.

Miesto deja: Medical Center, malá lekárska ordinácia. Veľké okno prepúšťa veľa svetla. Regály zelených políc pozdĺž stien, na policičkách sú šanóny a knihy. Stôl, pri ktorom sedí lekár Jun-mi, doktor Kim Čong-sok, a jej matka. Pred lekárom je popísaný zošit. Doktor položí lakť na stôl, zatvorí oči a unavene si prstami masíruje čelo. Mama Jun-mi na neho s hľadí napätím.

„Viete, drahá Pak Dže-min,“ povie Čchong-sok, stiahne si ruky z tváre a otvorí oči, „všetko, čo ste povedali, jej náhla schopnosť hovoriť po anglicky, zmena životných cieľov... To všetko je veľmi zaujímavé. Ale... nie je to také jednoduché! Takže vám nedokážem dať definitívnu odpoveď na otázky len na základe týchto poznámok,“ doktor zľahka potľapká rukou po zapísanom zošite a pokračuje: „Napríklad príbeh o peniazoch, ktoré... ehmm... vzala. Áno, na jednej strane to vyzerá ako jednoznačne asociálne správanie. Ale na druhej strane sama vidíte, že si dcéra svoje činy uvedomuje. Inak by neprišla poprosiť o odpustenie a nesľúbila by, že všetko vráti. Je to zjavné. To, čo urobila, je skôr činom človeka, ktorý súrne potreboval peniaze, aby dosiahol svoj cieľ, než človeka, ktorý si peniaze zobral, aby ich len bezmyšlienkovito minul.“

„Čchong-sok ssi, ale... cieľ, ktorý si stanovila? Stať sa idolom! Vari je to reálne?“ namietne matka Jun-mi.

„No, podaktorí sa idolmi stávajú, nie?“ usmieva sa doktor. „Takže to, v princípe, nie je nedosiahnuteľné, všakže?“

„Ale, doktor!“

„Dže-minssi, urobme nasledovné,“ navrhuje doktor. „Všetko, čo ste povedali, si vyžaduje čas a dôkladnú analýzu. A zatiaľ,“ lekár intonáciou zdôraznil posledné slovo, „zatiaľ nevidím dôvod na prílišné znepokojenie. Áno, problémy existujú. Bolo by však prekvapujúce, keby neboli. Koniec koncov, pamäť sa jej nevrátila, nie? To znamená, že hlavný rušivý faktor nebol odstránený a všetko pramení práve z neho. Úprimne povedané, zo všetkého, čo ste povedali, ma teraz najviac znepokojujú vaše slová, že sa zmenila navonok. Čo ste tým mysleli?“

„Áno, doktor. Schudla a s krátkymi vlasmi sa začala veľmi podobat' na chlapca!“

„Takže chcete povedať, že jej tvár sa veľmi zmenila, Dže-minssi?“

„No, nie až tak veľmi. Povedala by som, pán doktor, že má nejaké nové črty. Niekedy sa pozriete a je to Juna, potom otočí hlavu a odrazu vyzerá nejakým zvláštnym spôsobom... no, ako neznáme dievča, a potom znova stará Juna.“

„Hmm,“ povie doktor zamyslene. „Myslím si, že by bolo dobré urobiť jej rozbor hormónov. Zmena proporcií tela je dôsledkom práce žliaz. A tie sú riadené mozgom. Vieme, že nie je v poriadku. To znamená, že jej mozog môže chybné vyhodnocovať niektoré signály. Musíme však urobiť analýzy! Urobíme to takto. Pozvem Jun-mi na vyšetrenie, ktoré by už, mimochodom, mala mať, keďže prešiel mesiac, dokonca mesiac a pol. Porozprávam sa s ňou a odoberiem jej krv. Uvidíme, či je všetko v poriadku, dobre?“

„Áno, pán doktor, čokoľvek poviete!“

„A potom sa znova stretneme, Dže-minssi, a oznámim vám výsledky testov. No, a potom, až keď budem mať v rukách výsledky analýz a po rozhovore s Jun-mi, rozhodneme sa spolu o ďalších krokoch, dobre?“

„Dobre, pán doktor! Ďakujem! Boh vám žehnaj!“

„Všetko dobré, Dže-minssi!“

Čas: Ten istý deň. Večer.

Miesto deja: Ulica neďaleko domu mamy Jun-mi. Po ulici, vracajúc sa z univerzity, kráča Sun-ok uvoľnenou chôdzou študenta preťaženého vedomosťami.

„Ahoj, Sun-ok!“ zakričí na ňu veselá žena v strednom veku, hľadiac z dverí svojho domu.

„Ako sa darí tvojej mame?“

„Dobrý deň, teta Woo!“ Sun-ok sa zastaví, ukloní sa a pozdraví. „Veľmi pekne ďakujem za vašu starosť o mamu. Darí sa jej dobre, ďakujem.“

„Som veľmi rada. Poznáme sa už ne jeden rok! A ako sa má tvoja malá sestra? Dnes som videla, ako ju nejaký chlapec priviezol autom. Taký fešák! A auto bolo poriadne drahé! Má tvoja sestra bohatého priateľa?“

„Éé-é,“ Sun-ok nedokáže na otázku odpovedať. Upadá do zmätku. „Priateľ Jun-mi? Teta Woo, ste si istá, že to bola ona? Nepomýlili ste sa?“

„Mám dobrý zrak. Určite to bola Jun-mi. Mala aj taký malý klavír s bielymi klávesmi. Má tvoja sestra niečo také?“

„Áno,“ prikývne Sun-ok, „nedávno si kúpila syntetizátor. Takže to bola naozaj Juna. A čo za chlapec s ňou bol? Poznali ste ho?“

„Hej, zlatko, nepredbehla ťa tvoja malá sestrička?“ položila si ruky v bok usmiata žena.

„Našla si ženícha, a nič ti nepovedala?“

„Má len sedemnášť! Akého ženícha?! O čom to hovoríte, teta?“ Sun-ok urazene hľadá na smejúcu sa ženu.

„Dobre, dobre,“ usmieva sa pani, „nič také som nemyslela. Ak má Juna priateľa, nie je na tom nič zlé. A ten chlapec bol veľmi dobrý: drahé auto, jasne červené, a bol dobre oblečený. A vychovaný! Pomohol tvojej sestre dostať klavír z auta. Takého ženícha si treba vážiť. Ak tebe ani matke nič nepovedala, to nie je správne. Musíš zistiť, kto to je, z akej rodiny pochádza a aké má úmysly. Opýtaj sa Jun-mi, zisti to. Asi jej bude nepríjemné rozprávať sa o tom s mamou, ale tebe všetko povie. Potom to povieš mame a spolu popremýšľate, čo treba urobiť. Chápeš?“

„Áno, teta Woo!“ Sun-ok sa ukloní, na tvári má dosť zaskočený výraz.

„Chod' sa porozprávať so sestrou. A potom mi povieš, čo je to za chlapca. Ja som ti prezradila všetko, čo som videla, takže mi musíš povedať, čo zistíš. Dohodnuté?“

„Áno, teta Woo!“ Sun-ok sa znovu ukloní. „Dovidenia!“

„Dovidenia, Sun-ok!“ prikývne teta.

Sun-ok sa rozlúčila a opäť kráča po ulici. Najprv pomaly, potom rýchlejšie a rýchlejšie. Posledné metre k dverám takmer dobehne.

„Mami, som doma!“ vykrikuje, keď vchádza do domu a na chodbe sa v rýchlosti prezlieka do papúč.

„Áno, dcéra moja, to je dobre!“ odpovedá mama a vyzrie z malej kuchynky. „Budeme jesť. Si hladná?“

„Hrozne! Mami, kde je Juna?“

„V garáži. Maľuje svoj syntetizátor.“

„Maľuje syntetizátor?“

„Áno. Priniesla ho dnes z opravy. Niečo sa stalo?“

„Nič... Len som ju chcela vidieť. Chýbala mi.“

„Je dobré, že tak veľmi miluješ svoju malú sestru,“ hovorí mama s úsmevom.

Až tak, že ju prizabijem, ak zistím, že ju zblbol nejaký prachatý debil, pomyslí si Sun-ok a zamieri ráznym krokom do garáže.

V garáži nájde zachmúrenú Jun-mi, ako štetcom nanáša čiernu farbu na drevenú spodnú časť syntetizátora.

„Annjong, Juna!“ hovorí Sun-ok.

„Annjong,“ odpovedá Jun-mi bez nadšenia a pokračuje v maľovaní.

„Čo robíš?“

„Snažím sa, aby aspoň nejak...“ Jun-mi si smutno povzdychne.

„Juna, čo za chlapec ťa priviezol autom?“ opýta sa Sun-ok opatrne, sledujúc sestrinu tvár.

Štetec v Juninej ruke na chvíľu zamrzne.

„Och, hovoríš o tom...!“ odpovedá. Štetec sa opäť rozbehne pozdĺž preglejkového dna a rozotrie farbu. „To bol príbuzný jedného nešiku,“ dodá Jun-mi po krátkej odmlke.

„Akého nešiku?“ nechápe Sun-ok.

„Pod' sem,“ naznačí Juna, „pozri! Tu je to nerovnomerne odpílené. Vidiš? A tiež tu... a tu je to dokriva...“ Jun-mi ukazuje Sun-ok všetky chyby vyrobeného dna. „A tiež sa ukázalo, že dno je väčšie a teraz naň nesedí starý kryt. Musím si kúpiť ešte jeden, väčší.“

„Kto ti to vyrobil?“ Sun-ok je rozhorčená. „Takáto práca je na hanbu!“

„To je to, o čom hovorím,“ povzdychne si Jun-mi znova.

„Daj mu to prerobiť! Takto to nie je dobré!“

„Obávam sa, že ani druhýkrát by to nedopadlo lepšie.“

„Čo tým myslíš? Ak majster vzal peniaze, nech to urobí správne! Alebo získaš späť svoje peniaze! Ak ti ich nechce vrátiť, nechaj ma ísť a porozprávať sa s ním! Kto je ten muž?“

„Onni,“ odpovedá Jun-mi oduševneným hlasom, „nemusíš nikam chodiť. Tento obal mi aj tak vyrobili takmer zadarmo. Musela som ich dlho prehovárať. Nikto nechcel prijať takú zvláštnu prácu, ale presvedčila som ich. Povedala som, že príjemom akýkoľvek výsledok. Nebude správne, ak tam teraz nabehneš a začneš nadávať. Chápeš?“

„Áno? No, pozri, ak teda... Keď je to dar... Ale ak nie si spokojná, alebo si myslíš, že ťa oklamali...“

„Ďakujem, onni, všetko je v poriadku.“

„Deti! Pod'ťe, budeme jesť!“ zakričí mama zvnútra domu.

„Áno, mami, už ideme!“ odpovedá Sun-ok. „Ozaj, a kto bol ten muž, s ktorým ťa videla teta Woo?“

„To bol príbuzný človeka, ktorý mi vyrobil ten kryt,“ prezradí Juna a pozrie sa na sestru úprimnými-preúprimnými očami. „Majstrovi bolo nepríjemné, že to dopadlo takto zle, tak poprosil príbuzného, ktorý prišiel na návštevu, aby ma odviezol. Súhlasila som. KORG je ťažký.“

„Takže tak,“ prikývne Sun-ok cháпavo. „Ale prečo ťa potom nevzal až domov?“

„Požiadala som ho, aby zastavil skôr. Nechcela som, aby ma niekto videl a začal si vymýšľať nezmysly. Zdá sa, že som mala vystúpiť ešte skôr.“

„Áno, pred tetou Woo sa neschováš!“ zasmieje sa Sun-ok. „Dobre, poďme jesť! Som po škole taká hladná! Budeme sa dnes učiť angličtinu?“

„Samozrejme, onni,“ odpovie Juna, keď zatvorí veko plechovky s farbou. „Žiadny problém.“

„Ďakujem, Ju! Poďme jesť!“

„Poďme!“

Čas: Ten istý deň. Neskoro večer

Miesto deja: Nočný klub. Džu-won a Jeong-han sedia v uvoľnených pózach za stolom.

„Hjong, počul som...“ hovorí Jeong-han opatrne priateľovi. „Počul som o tebe... zvláštne veci.“

„Čo?“ Džu-won sa naňho so záujmom pozerá.

„Nie, určite neverím tomu, čo sa rozpráva, ale hovoria, že ty... no...“

„Chodím s chlapom?“ pomáha mu dokončiť vetu Džu-won.

„No, niečo také,“ Jeong-han súhlasne prikývne a sklopí zrak.

„Chceš vedieť, či je to pravda, alebo nie?“ usmeje sa Džu-won.

„No... Vlastne áno.“

„Takže, Jeong-han, celkom pripúšťáš, že môžem chodiť s chlapom? Tak?“

„Nie, jasné, že nie, len chcem pochopiť, čo tieto klebety vyvolalo? Počul som to od mnohých ľudí. Čo ich k tomu viedlo?“

„Neboj sa,“ uškrnie sa Džu-won a zoberie zo stola pohárik s kokteilom. „To nebol chlapec, ale dievča,“ odpije si z kokteilu. „Iba sa veľmi podobá na chlapca,“ dodáva o sekundu neskôr.

„Dievča vyzerá ako chlapec?“ diví sa Jeong-han.

„Áno. Pamätáš si náš rozhovor, keď som ti povedal, že sa moja stará mama rozhodla oženiť ma? Ty si mi navrhol, aby som si našiel chlapa a zahral sa s ním na *sladký párik*. Kreatívne som dotvoril tvoj nápad, našiel som dievča, ktoré vyzerá ako chlapec, a stvárnil som s ním *pár*. Pravdaže, každý si myslí, že je to chlapec, ale nie je moja chyba, že ľudia nemajú oči, no nie?“

„Áno, čo si?!“ vydýchne si Jeong-han. „Ty si zrealizoval môj bláznivý nápad?! Ty si neuveriteľný, hjong! Si proste blázon! Ja by som nikdy neriskoval niečo také! Si nepredstaviteľne odvážny!“

„Hmm,“ zasmeje sa polichotený Džu-won, „uvidíme, čoho budeš schopný, keď ťa vynúteným manželstvom pritlačia k múru.“

„Aj keď ma pritlačia, na niečo také nemám odvahu! Ísť proti rodine? A kto je to dievča? Kde si ho našiel?“

„Objavil som ho pri jednej príležitosti,“ odpovedá Džu-won neurčito, krúti pritom pohárom v ruke a počúva, ako ľad naráža o steny.

„Ty jej za to platiš? Alebo to možno robí z lásky k tebe, há, hjong?“

„Je mi dlžná. Zachránil som ju od väzenia.“

„Áno, čo si?!“ Jeong-hanove oči sa rozšíria úžasom. „Naozaj? Ona je zločinec?“

„Je to hlúpa školáčka, ktorá sa rozhodla stať idolom,“ hovorí Džu-won s iróniou v hlase. „Veľmi sa bála, že jej priestupok a záznam na polícii bude mať zlý vplyv na jej budúcu kariéru. Zachránil som ju pred tým. Preto mi dlhuje.“

„Dofrasa, prečo sa mne nestávajú takéto zaujímavé veci?!“

„Neviem,“ pokrčí Džu-won plecami. „Asi si pre ne príliš zaneprázdnený.“

„Ach, áno,“ pripustí Jeong-han smutno. „To moje štúdium... Na život vôbec nemám čas. To dievča by polícia naozaj zatkla? Čo urobilo?“

„Ále,“ uškrnie sa Džu-won pohrdavo, „úplnú hlúposť! Myslím si, že by ho rýchlo poslali domov. Ale ono to nevedelo a súhlasilo, že odčiní vinu tým, že bude pre mňa pracovať zadarmo.“

„Džu-won, ty si voči dievčatám taký... prefikáný?“

„Neboj sa, dievčatá sú voči mne ešte zákernejšie. Aj tejto hlúpej školáčke sa pri mne darí. Získava bonusy len z toho, že sa so mnou stretáva. Som taký nekonečne láskavý!“ Džu-won nakrčí tvár.

„Všetky dievčatá sú rovnaké,“ súhlasí s ním Jeong-han. „Stále vyžadujú, aby sme im niečo kupovali.“

„Nie, ona taká nie je,“ krúti hlavou Džu-won. „Ak o niečo požiada, tak je to pridržať list preglejky, ktorú pili, alebo podať elektrickú vŕtačku.“

„Naozaj?“ Jeong-han je prekvapený.

„Uh-huh,“ zamrmle Džu-won súhlasne. „Tiež pozná motocyklové motory a dokáže bojovať so štyrmi opitými mužmi.“

„Školáčka? Bojovať? To si zo mňa robíš žarty!“

„Hovorím ti pravdu. Je to skutočná sashiga! Pre bitku, ktorú vyvolala, som skončil na policajnej stanici!“

„Fííí!“ Jeong-han zapíska. „To je dievča! Hovoríš o ňom tak, že ho chcem spoznať!“

„Žiadny problém!“ pokrčí ramenami Džu-won. „Zajtra mám rande s ďalšou uchádzačkou, príď, predstavím vás!“

„Hjong, to by asi nebolo vhodné. Budeš mať predsa rande.“

„Neboj,“ mávne na priateľa rukou Džu-won, „dievčatá už so mnou nechodia na rande. My sme s Jun-mi dávno všetky vystrašili. Zajtra je nedeľa, nemusíš ísť do školy. Prídeš?“

„Jun-mi?“

„Áno, tak sa volá. Tak mám ťa čakať? Možno to bude posledná príležitosť.“

„Posledná? Prečo?“

„Babička by už mala byť v obraze. Myslím si, že sa moja šou čoskoro skončí. Zajtra na obed idem na posledné rande a večer si zo všetkých vystrelím na party Kim Sang-kjong. Som si istý, že doma bude škandál, viac ju už neuvidím.“

„Ó, takže takto? A čo sa chystáš urobiť na tej party, hjong?“

„Príd' a dozvieš sa,“ usmieva sa Džu-won. „Nepoviem. Sang-kjong ťa pozval? Máš pozvánku?“

„Áno, hjong, mám.“

„No, tak príd'. Bude zábava.“

„Dobre, Džu-won, prídem. A zajtra prídem. Len Jun-mi nepovedz, že viem, že nie je chlapec.“

„Prečo?“

„Bude to zaujímavejšie.“

„Dobre, nepoviem jej to.“

Čas: Nasledujúci deň, nedeľa, okolo 11:00

Miesto deja: Obchod so značkovým dámskym oblečením. V jednom z hotelov stojí pred veľkým zrkadlom v ružových šatách Jun-mi. Mierne skloní hlavu k ramenu, s istým zmätením v očiach skúma svoj odraz. Džu-won, so zamysleným výrazom na tvári tiež hľadá na odraz Jun-mi v zrkadle.

Nie, ružová je úplne mimo. Juna v tom vyzerá ako prasiatko. Síce som ju trochu schudol, ale zo svinky na nej ešte veľa ostalo. A ružová farba to len zdôrazňuje. Najlepšie boli tie čierne šaty. A je ľahšie sa do nich dostať. Džuwonisko sa akosi nechalo uniesť. Čo som pre neho, bábika Barbie, alebo čo? Tu ma obleka-vyzlieka... Našiel sa, fetišista! Vo všetkom, čo sa deje, ma *drží nad vodou* len jediná vec, prežiť dnešnú noc! A toto šialenstvo by malo navždy skončiť.

Džu-won sa rozhodol urobiť posledný vtip. Rodina sa čoskoro dozvie o jeho trikoch, a aby bolo všetkým jeho priateľom úplne jasné, že *nič také* si o ňom myslieť nemajú, rozhodol sa *nachytať ich*. Plán je jednoduchý a prostý ako facka: My s Džu-wonom ideme na party k nejakému Sang-kjongovi. U toho Kjongu hrám v mužskom obleku chlapa. Mojou úlohou je presvedčiť všetkých, že som chlapec. Keď tento cieľ dosiahnem, mám sa na signál Džu-wona rýchlo prezliecť do ženských šiat a predstúpiť pred publikum v podobe Jun-mi. Džuwonček si myslí, že to bude neskutočná zábava. Tak nech si to myslí! Mojou úlohou je prežiť do rána a vstať za úsvitu ako slobodný človek.

Nejako mi dnes nie je dobre. V noci sa mi snívalo o rodičoch. Mama bola taká smutná...! Nespál som dobre, som unavený. Mám na niečo chuť, ale neviem presne, na čo. Buď na boršč, alebo na bravčovú masť. A do toho táto hlúpa skúška šiat. Aký rozdiel bude v tom, akú farbu budú mať šaty Jun-mi? Hlavná vec je, že bude mať na sebe šaty, nie nohavice!

Moja nálada je úplne *aless kaput*. Včera ma nuna vypočúvala, vyzvedala, čo za chlap ma priviezol. Musel som kreatívne klamať, improvizovať za pochodu. Dobre, je to preč. Ale ku karme som si určite pripísal mínus jeden bod. Veď som schválne vystúpil z auta tri bloky od domu! A aj tak ma videli! Videli a udali. Čo je toto za mesto?! Dedina, nie mesto. Malá dedina, kde každý každého pozná a každému na všetkom záleží. Čo koho do toho, kto s kým jazdí v aute? Musia trepať jazykmi?

A dnes ráno som zistil, že som pokazil výsledky svojej peknej driny. Večer som natrel spodok KORG-a na čierne a na noc som ho ešte aj nalakoval. Ráno som vstal, pozrel sa... A hrôza! Lak s farbou vstúpil do akejsi obscénno-neprirodzenej reakcie. Všetko pomalované je škvrnité. Niekde sú čierne fľaky, niekde lakovaná preglejka. Čo sa týka dna to nie je vidieť, ale miestami sú škvrny aj po bokoch! Jasne vidieť tú preglejku! Ach, dočerta! Všetko sa bude musieť prerobiť! Toľko tvrdej práce a všetko je nanič.

„Vezmem tie čierne šaty,“ hovorí Džu-won predavačke.
Chválabohu! Pomyslím si v duchu. Výber šiat sa skončil. Čo bude ďalej? Á, ešte chcel kúpiť topánky! Ó, Pane, daj mi silu!

Čas: *Ten istý deň, nedeľa, okolo 14:00 hod.*

Miesto deja: *Sála jednej reštaurácie. Džu-won čaká na svojho priateľa Jeong-hana. Ani on, ani Jun-mi tam ešte nie sú. Džu-won sa pri pohľade na hodinky nespokojne zamračí. Vtom mu zazvoní mobil. Volá Jun-mi.*

Telefonický rozhovor:

(Juna) „Sonbä, mám... problém.“

(Džu-won, rozhorčene) „Kam si šla? Odišla si len na pár minút! Aké ďalšie problémy? Už-už príde... uchádzačka! Okamžite sa vráť na svoje pracovné miesto!“

(Juna, smutná) „Sonbä, mám tie... oné... spustené.“

(Džu-won, nechápavo) „Aké oné? Čo spustené?“

(Juna, veľmi, veľmi smutná) „Menštruáciu!“

(Džu-won) „Čo? No, a čo? Chceš, aby som ti zablahoževal, alebo čo?“

(Juna, ľútostivo) „Nemám vložky.“

(Džu-won) „Pfff! No, ty si idiotka! A teraz čo?!“

(Juna) „Nemôžem vyjsť z toalety. Sonbä, kúp mi, prosím, nejaké vložky.“

(Džu-won, šokovaný) „Zbláznila si sa?! Ako môžeš od chlapa niečo také žiadať?“

(Juna) „A koho iného mám poprosiť? Onni je v škole, mama doma. Len ty si tu!“

(Džu-won) „No, ty si blázon!“

(Juna) „Ak nie, tak si sadnem na záchod a s kandidátkou sa vysporiadaj sám!“

(Džu-won) „Ako dlho tam chceš sedieť?“

(Juna) „Zavolám sestre. Kým nepríde, budem sedieť.“

(Džu-won) „Tsss...!“

(Pauza v rozhovore.)

(Džu-won) „Nič ma nezaujíma, ty musíš pracovať! Porušuješ našu dohodu!“

(Juna) „Neporušujem. Toto sú nepredvídateľné okolnosti. Vyššia moc.“

(Džu-won, rozhorčene) „Aký druh vyššej moci?! Ako môže byť menštruácia vyššou mocou? Čo to táraš?!“

(Juna, melancholicky) „Menštruácia je vždy vyššia moc. Pre tvoju informáciu.“

(Džu-won po premýšľaní súhlasí) „Dobre, dočerta s tebou! Aké vložky potrebuješ?“

(Juna) „Kúp... nejaké. Nevyznám sa v nich.“

(Džu-won, prekvapený) „Nevyznáš?! Hej, kto je tu dievča, ja, alebo ty?! Alebo si robíš žarty?!“

(Juna) „Existujú také... s modrým pruhom.“

(Džu-won) „Čo tým myslíš, že s modrým pruhom? Môžeš mi povedať, ako sa volajú?“

(Juna) „Nepamätám si. Ja sa v tom naozaj nevyznám! Fakt nie!“

(Džu-won) „Preboha, čo si to za zvláštne stvorenie?! Dobre, spýtam sa v lekárni. Stop! Ako ti ich mám podať? Nepôjdem na dámske záchody!“

(Juna, smutne) „Som v mužskom.“

(Džu-won) „V mužskom?! Zvieratko, čo robíš na pánskom záchode?! Úplne si prišla o rozum?“

(Juna, smutná) „Sonbä... No, sám si to predstav. Vyzerám ako chlap. Ako môžem ísť na dámsku toaletu? Zmlátia ma tam.“

(Džu-won) „Pfff! Toto mi nikto neuverí!“

(Juna) „Sonbä, robím pre teba maximum. Dá sa povedať, že žijem život niekoho iného. A ty mi nemôžeš pomôcť v úplnej maličkosti?“

(Džu-won) „Ha, že žije! Dobre, a kde ťa mám potom na tom záchode hľadať?“

(Juna) „Tretia kabínka od začiatku.“

(Džu-won) „Sed' a čakaj! Strašidlo!“

Džu-won prerušil spojenie.

„Idiotka!“ povie rozhorčene, vloží si telefón do vnútorného vrečka saka a vstane zo stoličky.

„Odkiaľ sa vzala? Ako ju to matka vychovávala?“

Koža osemnásť

Čas: *Trochu neskôr*

Miesto deja: *Sála reštaurácie. Za stolom sedia Džu-won, Jun-mi a Jeong-han. Džu-won a Jeong-han sa celkom živo zhovávajú. Možno je ich veselie spôsobené dvoma zelenými fľaškami sodzu, ktoré stoja na stole pred nimi. Jun-mi nepije nič. Je zaneprázdnená počúvaním rozhovoru starších, so zdvorilým výrazom, a z času na čas si na tanier pretiahne kúsok umne uvareného mäsa z veľkého taniera stojaceho uprostred stola. Jeong-han sa na ňu občas so záujmom pozrie. Juna sa tvári, že si ich nevšíma.*

Opäť som ostal bez piva. Džuwončík by mi jedno teda mohol vziať, keď tu máme takú tú *mužskú* spoločnosť pre troch. Sedím tu ako blázon, pozerám sa na tých, ktorí pijú, a, úprimne povedané, nerozumiem, čo tu robím.

Džu-won si odniekiaľ priviedol kamaráta. Keď som sa dal do poriadku, odišiel som z toalety a vrátil sa do haly, našiel som namiesto dievčaťa sedieť pri stole chlapa, ktorý sa zhováral s Džu-wonom. Keď som ich zbadal, a nemal som pokyny, ako v takejto situácii konať, pokúsil som sa *potichu zmiznúť*, no Džu-won si ma všimol a začal na mňa mávať rukou a volať ma. Zaujímavé, čo robia v Kórei. Natiahnu ruku, otočia ju dlaňou nadol a začnú pohybovať prstami pritlačenými k sebe, akoby veslovali. Takto si privolávajú ľudí. Ak ruku otočíte dlaňou nahor a zopakujete rovnaké pohyby s prstami, tak sa tu privolávajú psy. Len malý rozdiel, dlaň hore, alebo dole, a aký je to rozdiel v informácii správy! Dost' chúlостivá záležitosť. Oni sa to učia od detstva, ale ja si musím dávať veľký pozor, aby som človeka neurazil, len tak mimochodom volajúc ho dlaňou nahor, ako som zvykol. Idiocia.

Džu-won ma skrátka nenechal *zmiznúť*. Musel som ísť k stolu, zoznámiť sa. Ten chlap sa ukázal byť starým priateľom Džuwona a jeho meno je Song Jeong-han. Džu-won ma predstavil ako svojho priateľa Li Gun Seo. To mi teda vymyslel meno! Pri pohľade na spokojnú tvár Džuwona som pochopil, že sa tu odohráva nejaký žart. Len netuším, či si robí žarty zo mňa, alebo z kamaráta. Povedal som si, že budem improvizovať, a začal som hrať spolu so svojím zamestnávateľom. Potriasol som si rukou s Jeong-hanom, predstavil sa. No ako chlap. Potom sme si sadli za stôl. Džu-won objednal sebe a priateľovi sodzu a občerstvenie. Uvedomil som si, že Jun-mi sodzu nesmie, ale aspoň som sa pokúsil zahrnúť do objednávky pohár piva. Nebudem tu predsa len tak sedieť a pozerieť sa, ako ostatní pijú! Objednal som si, ale bol som kruto zahriaknutý. Džu-won mi predčítal celú kázeň o morálke a o tom, čo vo svojom veku smiem piť a čo nesmiem. Jeong-han pozoroval toto predstavenie s veľkým záujmom a pozorne si ma prezeral. Má nejaké podozrenie?

Nakoniec mi nič nedoniesli! Hlúpe. Čo je toto za priateľstvo?! Nemôžem si ani vypiť *na známosť*, pretože ju nemám čím zapíť!

Dobre, prežijem to. Nejakú si pivo kúpim aj sám. Zato mám morálnu útechu, podarilo sa mi poslať Džuwona po vložky! V zásade som ten problém mohol vyriešiť aj sám. Toalety sú tu luxusné, majú tu rôzne servítky, hygienické obrúsky, papier a vreckovky. Už som sa chystal improvizovať, keď mi v hlave skrsla myšlienka, že neviem, kde sa v okolí dajú kúpiť vložky. Je možné, že ich budem musieť pohľadať. A to treba urobiť rýchlo, pretože Džu-won už ma čaká. Je dost' možné, že to nestihnem. Lepšie by bolo, keby mi ich zašiel niekto kúpiť. Lenže

okrem Džu-wona nebol nikto nablízku, a tak som si povedal, prečo nie? Prečo neposlať toho hulváta po dámske vložky?! Z pomsty za jeho srandičky a pohrďavé správanie sa. Nech len ide! Čaká, súrne potrebuje Jun-mi, každú chvíľu môže prísť nádejná nevesta. Má teda dobrý motív, aby ma *uviedol do vhodného pracovného stavu*. Ak odmietne... A nech si trhne! Pôjdem sám! Budem mať oficiálny dôvod na absenciu. A takto si potrénujem dievčenské správanie sa. Prosba o pomoc, to je také ženské.

Skúsil som. A podarilo sa! Džu-won bol rozhorčený, zdutý, ale šiel a kúpil. Zdá sa, že som sa naučil tajomstvo získavania *výhod* pre slabšie pohlavie. Treba len predstierať hlúposť, bezmocnosť a kňučať, kňučať a kňučať, prosiť o pomoc. Zdá sa, že presne toto funguje. V zásade v tom nie je žiadne tajomstvo. Pamätám si, že aj ja som kedysi vždy zareagoval na žiadosti dievčat o pomoc. Keď som sa potom trochu umúdril, uvedomil som si, že ma len využívajú a začal som sa z tých ušľachtilých rytierskych činov vykrúcať. Ale aj tak, doteraz, keď ma dievča o niečo poprosí, mojím prvým poryvom duše je pomôcť mu, až potom sa mi zapne mozog a zakričí: Využijú ma! A tak *zmiznem*. V princípe to nie je nič zložité. Takéto správanie sa dá naučiť. Trochu viac pocvičiť a je to. Ale! Som muž, alebo nie som?! Prečo by som mal predstierať, že som slabý a bezmocný, aby som získal čiusi pomoc?! Načo to, do pekla, potrebujem?! Nie som skutočné dievča.

„Gong Seo, čo si o tom myslíš?“

... sám dokážem všetko, čo potrebujem! Bez prosenia...

„Gong Seo! Čo, nepočuješ? Prečo mlčíš?“ Džu-won buchne dlaňou do stola, aby upútal moju pozornosť. „Gong Seo!“

Takže, Gong Seo, to som akože ja. Čo sa deje?

Vynorím sa zo svojich myšlienok o získavaní *výhod* na ženský spôsob a poviem: „Čo sa stalo?“

„Jeong-han sa ťa pýtal, čo by si mu odporučil?“ hovorí Džu-won s miernym náznakom nespokojnosti v hlase. „A ty mlčíš.“

„Prepáč, hjong,“ odpovedám. „Zamyslel som sa. Ospravedlň ma, Jeong-han, čo si sa ma to pýtal?“

Jeong-han na mňa hľadá s vycereným úsmevom: „Som študent na univerzite Koryo,“ hovorí s úškrnom, „učiteľ zadal najlepším študentom úlohu vytvoriť si vlastný podnikateľský projekt na kľúč. Vymyslieť podnikateľský nápad, navrhnúť plán postupu, urobiť ekonomické pozadie. Mám už niekoľko tipov, ale zdajú sa mi príliš jednoduché. Chcem robiť niečo zmysluplnejšie. Preto sa pýtam priateľov a známych. Možno budú mať nejaký zaujímavejší nápad.“

„Si najlepší študent Koryo University?“ venujem Jeong-hanovi hodnotiaci pohľad.

Tak takto vyzerajú študenti jednej z prestížnych univerzít v Kórei! Emmm, vôbec nie sú ako naši *rachitickí okuliarnici* z Baumanovky. Vyzerá ako človek. Aha, áno, čítal som, že štúdium na kórejskej univerzite je skôr oddychom pred dospelosťou než štúdiom! Hlavná vec je dostať sa tam.

„Nie najlepší, ale jeden z najlepších,“ skromne ma opraví Jeong-han a zároveň hrdo narovná ramená. „Mám pred sebou ešte dlhú cestu k výšinám poznania.“

Všimol som si, že sa na tvári Džu-wona mihla grimasa nespokojnosti. Prečo sa mračí? Nepáči sa mu, ako sa Jeong-han chváli svojím úspechom? No, áno. Povedal, že prerušil štúdium. A jeho priateľ je jedným z najlepších v Koryo. Jasné. Tak, čo už... Sed' a raduj sa z úspechu priateľa, ak ty sám nemáš dosť rozumu!

„Myslím si, Jeong-han ssi, že tu je potrebný taký projekt, ktorý vás osobne bude zaujímať. Aké máte záľuby?“

„Môžeš so mnou hovoriť neformálne,“ odpovedá Jeong-han a dodáva: „A môj koníček...“

Jeong-han sa na chvíľu zamyslí a zdvihne oči k stropu. „Mám rád autá,“ sklopí zrak, „autá, motorky. Ako Džu-won.“

„Fajn, hjong,“ hovorím mu, „potom ti môžem navrhnúť, aby si vyvinul koncept informačno-zábavného centra súvisiaceho s automobilmi. Nejaký druh motošou klubu. Priestor, kde sa kultúra a stroje začali spájať,“ zacitoval som slogan možnej reklamy, vyvalil som oči až k stropu a rozťahol dlane dohora, zobrazujúc *vznášanie sa*. Potom som mu ponúkol ďalšiu verziu sloganu: „Alebo: Kde sa ľudia a stroje začali spájať.“

„Klub?“ pýta sa Jeong-han nechápavo. „Čo za klub?“

„Miesto, kde sa budú schádzať fanúšikovia áut.“

„Nezmysel!“ Džu-won sa pohrdavo uškrnie. „To už existuje v Amerike aj v Európe. Je tu plno všelijakých bikerských klubov. Aj u nás sú.“

„Nie je klub, ako klub!“ oponujem. „Veľa bude záležať od náplne. Čo robia americkí motorkári vo svojich kluboch? Pijú pivo a hrajú biliard. To je všetko. A čo ak Jeong-han vtesná do svojho projektu autoservis na úpravy a tuning vozov? A tiež stávkovú kanceláriu s priamymi prenosmi z pretekov, bar-kaviareň s pivom na sledovanie tých pretekov, prezentácie automobiliek, ich nových modelov áut, nejaké to výskumné oddelenie pre tých, ktorí rozumejú tomu, ako zvýšiť výkon motora, čo namazať, čo vyplniť. Crash testy tam môžu robiť, je to divácky atraktívne. V noci, pri svetle reflektorov, do steny a bum! Úlomky letia na všetky strany! Môžeš robiť crash testy aj vonku, za mestom. Mäso, pivo v prírode. Môžeš usporiadať preteky vytunených áut na nejakom okruhu. S cenami, s galériou slávy... V klube by sa dala zorganizovať nejaká technická výstava vzácných áut alebo historických automobilov. A ďalej môžeš samostatne vydeliť hangár pre raritné kusy. S aukciou na pôvodné náhradné diely. Alebo hoc aj obchod s ich objednávaním. No aukcia vyzerá zaujímavejšie a je pravdepodobne viac zisková. Čo ešte? Urob zaujímavý dizajn. Autá môžu visieť na reťaziach, alebo byť zamurované v stene, či v zrkadlách. Môžeš objednať sklenené plechy, aby bolo vidieť vnútro áut. A podsvietiť ich. A ešte k obchodu, predávajú súvisiace veci. Všetomné doplnky, oblečenie pre pretekárov od známych značiek. A pre ženy môžeš zabezpečiť predaj *drobností a šperkov* s automobilovou tematikou. Kúpia ich svojim mužom ako darčeky. Napríklad rukavice vyšívané brilantmi... Alebo prilbu s platinovými detailmi, zlatý plynový pedál... Je pohodlné mať všetko na jednom mieste a nemusieť nikam chodiť! A, samozrejme, zábava! Hudba, bar, tanec. Môžeš pozývať známych spevákov, hercov... Ozaj, ešte striptízový bar! Nech je to centrum zábavy, a nie nejaký tupý americký rock-klub s pivom! Klub, kam sa nikto nebude hanbiť prísť. A môžeš tam urobiť aj saunu! Čo?“

Obaja chalani sa na mňa pozerajú s dosť vyvalenými očami.

Nechal som sa uniesť. Mal som sedieť a mlčať. Teraz zrejme začnú nepríjemné otázky. No táto téma je mi taká bolestne známa! So svojimi chalanmi, tam, na mojej Zemi, sme diskutovali o otvorení takéhoto motoklubu. Veci nezašli ďalej než po fantázii, ale tie sme poriadne rozvinuli a prepracovali.

A všetky pracovné verzie som práve *vyvalil na stôl!*

Jeong-han sa otočil k Džu-wonovi a spýtavo nadvihol obočie. Na tvári sa mu zračí prekvapenie.

„Striptíz?“ tiež s prekvapením na tvári sa Džu-won otáča sa ku mne.

„Striptíz sa dá vyhodiť,“ rýchlo súhlasím. Uvedomujem si totiž, že návrh sedemnásťročného dievčaťa na otvorenie takéhoto baru vyzerá v jeho očiach... povedzme, nejednoznačne.

„Máš predstavu, koľko by to stálo?“ pýta sa Džu-won.

„No, veď, Jeong-han chcel zaujímavý projekt, nie? Do tohto vôbec nie je potrebné investovať. Úloha bola stanovená vypracovať návrh. Nechaj Jeong-hana, nech to spočíta. Nudiť sa nebude, pretože ho to zaujíma. Aký je problém? Požiadali ma, ponúkol som. Ak sa mu to nepáči, nech si vymyslí niečo iné. Nebudem sa rozčuľovať.“

„Nie, Gong Seo,“ hovorí Jeong-han, „tvoj nápad sa mi zdá zaujímavý, je to len...“ nedokáže dokončiť svoju myšlienku.

„Džu-won!“ ozve sa nablízku nespokojný ženský hlas. „Čo to má znamenať?!“

Džu-won sa otočí a doslova mu spadne čelúšť. S Jeong-hanom sme sa tiež obrátili k zdroju nespokojnosti. Vedľa nášho stola stojí luxusne oblečené dievča a oboma rukami drží rúčky veľkej módnjej ružovej tašky. Podobné tašky som videl vo výkladoch drahých butikov. Dievča vyzerá nahnevane. S nevôľou pozerá na našu *teplú* spoločnosť.

„Ju-džin!“ s prekvapením zvolá Džu-won, zaklapne spadnutú čelúšť a otočí sa k neznámej: „Čo tu robíš?“

„Oppa,“ odpovedá dievča rozmarným hlasom, „prišla som k tebe na rande! Prečo nie si sám?“ „Aké rande?“ neveriacky a nechápavo sa pýta Džu-won.

„Rande naslepo, predsa!“ vysvetlí Ju-džin, urobí krok vpred a položí si tašku na stôl. „Preto sa pýtam, prečo nie si sám, oppa? Ahoj, Jeong-han!“ kývne môjmu susedovi.

„Ahoj, nuna!“ odpovedá ten. „Rád ťa vidím.“

Vyzerá to tak, že sa poznajú.

„Ako si mohla prísť ku mne na rande?“ stále nechápe Džu-won.

Vyzerá to tak, že Džuwonček sa rozhodol tvrdohlavo popierať očividné a vzpierať sa až do konca.

„Vstala som a prišla,“ odpovedá Ju-džin, sadne si za stôl a premeria si ma pozorným pohľadom. „Tvoja sestra mi povedala, ktorá agentúra pre teba organizuje schôdzky. Išla som tam a postavila sa do radu. A som tu. Oppa, nie si šťastný?“

„Aha, takže Hje-bin?“ Džu-won chápavo prikývne. „I ona je do toho zapojená?“

„Hje-bin nemá pred svojou starou priateľkou žiadne tajomstvá,“ vysvetľuje mu Ju-džin mierne poučajúcim tónom a otočí sa ku mne. „Oppa, kto je to?“ vyzvedá, pozerajúc sa na mňa. „Predstav nás!“

Neodpovedal a nad niečím tuho premýšľal. Potom zdvihol ľavú ruku a pozrel sa na hodinky.

„Ju-džin, meškala si pätnásť minút,“ hovorí. „Rande bolo zrušené, pretože si neprišla. Ja som už dávno preč. Zbohom, škoda, že sme sa nestretli!“

„Fhhh!“ Ju-džin si posmešne odfrkne a uhladí si rukami sukňu na kolenách. „Oppa, pätnásťminútové čakanie na dievča je súčasťou pravidiel slušného správania sa. Preto buď milý a nesprávaj sa pod svoju úroveň. Radšej mi objednaj kokteil a predstav ma svojmu priateľovi. Nepoznám ho. To je od teba neslušné.“

Džu-won si ťažko povzdychne: „Zoznámte sa,“ urobí gesto mojím smerom, „toto je, mmm, Gong Seo! Lee Gong Seo. Môj priateľ. Gong Seo,“ otočí sa ku mne a urobí pohyb hlavou smerom k dievčaťu, „toto je moja známa, Kim Ju-džin!“

„Veľmi ma teší,“ skloním hlavu a snažím sa hovoriť hrubším hlasom. Nepáči sa mi, že sa na mňa tak pozerá! Čo ak zistí, že len predstieram, že som chlap? Dievčatá sú všímavé.

„Potešenie je na mojej strane,“ odpovedá Ju-džin rovnakým spôsobom a tiež prikývne.

„Koľko máš rokov, Gong Seo? Vyzeráš tak mlado.“

„Osemnásť, Ju-džin ssi,“ odpovedám a pridám si rok, pre každý prípad.

Dievča opäť prikývne.

„Som o štyri roky staršia než ty,“ hovorí. „Ale môžeš sa so mnou zhovárať neformálne. Môžeš ma oslovovať nuna.“

„Dobre, nuna,“ odpovedám, „ďakujem.“

„Odkiaľ si, Gong Seo? Kde bývaš, kde študuješ, ako si sa zoznámil s Džu-wonom? Z akej rodiny pochádzaš?“ pýta sa Ju-džin.

No doriti! To je koniec! Uvedomím si, keď počujem tie otázky.

Nemám žiadnu legendu. A len tak z voleja nedokážem vymyslieť hodnoverný príbeh! Prezradím sa!

Pozriem sa na Džu-wona. Možno by mi mohol pomôcť.

Sedí s kyslou tvárou a vôbec nereaguje. Vyzerá to tak, že Džuwonček *zdvihol* labky a zmieril sa s porážkou. Dobre teda, keď do pekla, tak na parádnom koni! Nech mi potom nevyčíta, že som sa nesnažil situáciu zachrániť.

„Nuna,“ odpovedám zdvorilo, „zatiaľ nikde nebývam. Teda nemám trvalý pobyt. Do Kórey som prišiel nedávno.“

„Áno?“ Ju-džin ostane prekvapená. „Odkiaľ si prišiel?“

„Moji rodičia žijú v Anglicku,“ prezrádzam. „Otec vlastní firmu, ktorá poskytuje poradenské služby. A vyštudoval som vysokú školu v Anglicku. Chcel som ísť na University of London, ale môj otec sa rozhodol, že by som si mal dokončiť vzdelanie v Kórei. Poslal ma do Soulu, aby som si v domovine svojich predkov precvičil jazyk a vybral si univerzitu, kde by som mohol študovať. Medzitým žijem u Džu-wona. Naši otcovia sa poznajú.“

A čo?! Normálny príbeh. Aha, ako sa Džu-wonovi od údivu zaokrúhlili oči! Vyzerá, akoby chcel zvolať: No, teda! Óu jé! Chcel by, ale mlčí.

„Aké zaujímavé!“ vyhrkne Ju-džin. „Nikdy som nebola v Anglicku! Zdá sa, že je to úžasná krajina. Chcela by som ju navštíviť. Myslím si však, že si najskôr budem musieť precvičiť angličtinu. Gong Seo, pomôžeš mi precvičiť moju angličtinu?“ Ju-džin hovorí poslednú vetu po anglicky a uprene sa na mňa zadíva.

Vyzerá to, že niečo tuší. Kútikom oka som si všimol, ako sa Džu-won narovnal. Po vypočutí jej prosby v angličtine urobil sklamanú grimasu.

„Budem veľmi rád, nuna,“ odpovedám, prejdúc na jazyk hmlistého Albionu, „lenže nie som učiteľ a neviem, aká účinná bude moja pomoc. Hovorí sa však, že pre prax je potrebné čo najviac rozprávať a počúvať. Aj ja si potrebujem precvičiť kórejčinu. Mohli by sme spojiť naše hodiny. Navštívime spolu niektoré pamätihodnosti Soulu. Ja by som hovoril po anglicky a ty, nuna, po kórejsky. Nemyslím si, že by to bolo zlé. Samozrejme, ak to hjongovi nebude prekážať,“ pozriem sa na hjonga.

Hjongovi to neprekážalo. Hjong bol v tranze. Džu-won na mňa civel s doširoka otvorenými očami a otvorenými ústami. Zdá sa, že moja angličtina sa v jeho mozgu nijako nezhoduje s obrazom žobráčky z predmestia Soulu.

„Wau!“ obdivne zvolá nuna. „Máš naozaj výbornú výslovnosť!“

„Nuž, žil som tam, nuna,“ odpovedám skromne a znova prejdem do kórejčiny. „Na tom nie je nič prekvapujúce.“

„Oppa, prečo si zamrel? Čo sa ti stalo?“ moja partnerka sa obráti na Džu-wona, keď si všimne jeho stav. „Stalo sa niečo?“

„Hm, nie, nič,“ zaklapne čeľusť a zasa sa tvári normálne. „Nič sa nestalo.“

„Oppa, zajtra prídem k tebe domov a potom spolu s tebou a Gong Seom niekam zjdeme, čo povieš?“

„Nie, to nepôjde.“

„Prečo, oppa?“ Ju-džin urazene našpúli pery.

„Gong Seo a ja máme... veci naplánované na zajtra. Ideme na... na univerzitu! V Koryo! Navštívime Jeong-hana!“

Jeong-hana nečakane zvrtilo o stoosemdesiat stupňov. Súdiate podľa jeho skrútenej tváre, dúsi smiech.

„Všetko nám porozpráva a všetko nám ukáže,“ vymýšľa Džu-won, nevenujúc pozornosť správaniu sa priateľa. „A ty sa do tohto stretnutia nijako nehodíš. V žiadnom prípade!“ hjong krúti hlavou, čím potvrdzuje svoje slová.

„Prečo sa tam nehodím?“ Ju-džin sa urazí. „Tiež mám záujem vidieť Koryo University! Oppa, chcem ísť s tebou!“

„Onni, možno inokedy,“ navrhmem a snažím sa to nejako uhladiť.

„Onni?“ Ju-džin sa ku mne prudko otočí. „Onni?! Takže si predsa len dievča?“

Dofrasa, čo som to povedal?! Dofrasa!

Pri stole nastáva tichá pauza.

„Chcel som povedať nuna,“ začnem sa ospravedlňovať a situáciu naprávať. „Nehovorím veľmi dobre po kórejsky. Pomýlil som sa.“

„Pomýlila sa. Uf! Pomýlil sa! Teda, chcem povedať...“ Džu-won sa zapojí do rozhovoru a stíchne, úplne zamotaný do zámen.

Raz debil, dva debil, obaja sme debili... Pri pohľade na Džu-wona som si spomenul na príslovie z minulého života.

„Prestaň si zo mňa robiť blázna!“ vyštekne Ju-džin na Džu-wona nahnevane: „V živote neuverím, že chodíš s chlapmi! Špeciálne som sa prišla presvedčiť, lebo som o tebe počula tie klebety! Čo, vari nevidím, že nie je chlap? Myslíš si, že som idiotka?!“

Džu-won zdvihne zrak a začne so záujmom študovať niečo na strope. Jeong-han si zakrýva tvár rukami, otvorene sa smeje a snaží sa to robiť potichu. Je vidieť, že od začiatku vedel, že nie som chlap.

„Kto si?!“ Ju-džin sa na mňa obráti bez toho, aby počkala na odpoveď od Džu-wona. „Prečo chodíš na rande s mojím oppa?“

Nech mi vylezie na hrb, ten tvoj oppa, pomyslím si pri pohľade na Džu-wona hľadiaceho do stropu. Kiežby som ho nestretol! Prečo by som mal niečo vysvetľovať? Je tu pako, ktorý všetok ten zmätok spôsobil, tak nech odpovie on!

„Všetky otázky smeruj k môjmu kunchan-nim,“ hovorím, vezmem si kus mäsa z podnosu a položím si ho na tanier. „Neviem, čo môžem povedať a čo nemôžem. Nech ti to povie Džu-won sám.“

„Džu-won, prečo so mnou hovorí takto neúctivo?“ Ju-džin sa rozhorčene otočí na svojho oppa.

„Upokoj sa, Ju-džin,“ nakoniec prestane hľadiť do stropu a presunie svoj pohľad na dievča.

„Toto dievča pracuje pre mňa. Hrá môjho milenca. Jasné?“

„Milenku?“ čuduje sa tá a hľadá na mňa.

Čím si čistí uši? Dumal som, žul som mäso a hodnotil Ju-džin. Je do neho zamilovaná, alebo čo? Prečo sa všetci zaľúbení správajú ako idioti? Či vo filmoch, či v živote.

„Ju-džin, prestaň!“ hovorí Džu-won. „Len pre mňa pracuje. Odsťahuje nevesty, pochopila si? Ona je herečka.“

„Áááno?“ zatiahne Ju-džin a naďalej si ma podozrievavo prezerá: „Herečka? Je to možné v jej veku? Alebo chodí do umeleckej školy?“

„Zatiaľ nikde neštuduje. Je to školáčka.“

„Školáčka? Ako potom môže byť herečkou? A odkiaľ vie tak dobre po anglicky?“

Súdiac podľa hlasu, Ju-džin je na pochybách. Je ťažké odrazu začať veriť, ak vám predtým nehanebne klamali.

„Jun-mi, povedz Ju-džin, kde si sa tak dobre naučila po anglicky,“ požiada ma Džu-won.

Oóó! Ako šikovne nadhodil otázku, na ktorú sám nepozná odpoveď. Okej, poviem vám to!

„Naučila som sa to z návodu pre samoukov,“ odpovedám drzým pohľadom. „Kúpila som si ho a naučila sa to.“

„Kuup-pupilla?“ Ju-džin ostáva ohromená. Je taká prekvapená, že dokonca otvorí ústa.

„Áno, kúpila,“ potvrdzujem, nechápuc dôvod jej prekvapenia, a pre istotu upresňujem, aby som zvýšil dôveryhodnosť: „Za tri doláre. A čo? Je to zakázané?“

Jeong-han si chrochtá do dlaní. Vyzerá, že sa zadúša smiechom, pretože ho zatiahlo nabok, až takmer spadol zo stoličky.

„Čo som povedala?“ nerozumiem. Zbadám, že aj Džu-won sa usmieva. „Čo je také smiešne?“

„Och, ty mičchin-yang! Ako sa mi opovažuješ tvrdiť niečo také?!“ vyskočí na nohy Ju-džin, zatne päste a rozkričí sa na mňa.

Džu-won opäť otvorí ústa. Už viackrát za posledné tri minúty.

Mičchin-yang? Premýšľam nad prekladom toho slova. Predajné dievča? Kto je tu predajný? Ja?! Presnejšie, Jun-mi? Čo si to tá krava dovoľuje?! Toto má byť vyššia trieda?!

Nahnevám sa.

„Džu-won!“ Ju-džin sa obráti na omráčeného mladíka a rozkazovačným tónom mu prikazuje: „To je na dnes všetko! Vezmi ma domov. Skutočný oppa vždy odprevadí svoju priateľku domov. Budeš musieť zahrať rolu gentlemana, pretože to kvôli tebe som sa s ňou musela stretnúť!“ Ju-džin mávne rukou a prstom ukáže na mňa.

Čo sa zbláznila?! Mávať mi tu rukami pred nosom?! Bol som úplne nahnevaný. Aj tak tu s tou menštruáciou ledva sedím a k tomu ešte do mňa miestna Hermiona pichá prstom!

„Nevidiš, ojou-sama, že Džu-won a Jeong-han sú zaneprázdnení rozhovorom?“ chladno sa opýtam Ju-džin a prižmúrim oči: „Ako sa opovažuješ zasahovať do rozhovoru mužov? V takýchto prípadoch dievča povie chlapcovi, že ju netreba odprevádzať, pretože on je tiež unavený. Takže predstieraj, že si starostlivá priateľka a vypadni. A my budeme ďalej piť,“ nakloním sa dopredu, zdvihnem zelenú fľašu sodzu za hrdlo a s buchnutím ju položím na stôl pred seba. (Ojou-sama, ojou-sama - princezná, rozmazané dievča z bohatej rodiny. Japonsky. Pozn. autora)

Jeong-han spadne zo stoličky a skrúti sa na podlahe ako kreveta, zavýja sa a dusí smiechom. „Aaaah!“ šokovaná Ju-džin nasaje vzduch.

Čas: O štvrt' hodiny neskôr

Miesto deja: Auto Džu-wona. On a Jun-mi práve nasadli do auta. Džu Won naštartoval. Jun-mi tápa a snaží sa zapnúť si bezpečnostný pás.

„Určite si časi-kija,“ hovorí Džu-won Jun-mi a pozerá sa na budíky na prístrojovej doske. Juna mlčí, zatiaľ čo sa ďalej pohráva s opaskom.

„Ako si s ňou mohla takto hovoriť?! Nemáš vôbec žiadnu výchovu?“ pokračuje Džu-won v kritike a pozrie sa od prístrojovky na Jun-mi.

„A čo som povedala zle?“ pýta sa Juna. Konečne sa jej podarí zacvaknúť si jazyk opaska do pracky.

„Je o päť rokov staršia než ty!“

„No a čo?“ hovorí Jun-mi. „Počula som teóriu, že múdrosť prichádza s vekom. Lenže život ukazuje, že vek najčastejšie prichádza sám. Bez múdrosti.“

Keď to Džu-won počuje, nahlas si odfrkne.

„Chceš, aby si ťa ľudia vážili?“ Juna ďalej pokračuje vo vysvetľovaní svojho postoja k tejto otázke, „potom sa správaj tak, aby bolo za čo. A vek... Každý raz zostarne.“

„No, teda!“ Džu-won pokrúti hlavou. „Nebili ťa za toto učiteľia v škole?“

„To si nepamätám,“ zavrčí Juna a odvráti sa, aby sa pozerala von bočným oknom.

„Jasné,“ hovorí Džu-won a s úsmevom fľočne na dievča, „mala si tam bandu, ktorá držala v strachu nielen školu, ale aj celé okolie. A keď sa na tvoje územie náhodou zatúlal maniak, ten nešťastník sa radšej vzdal polícii, len aby sa vám vyhol, všakže?“ Džu-won sa na dievča posmešne zaškerí.

„Áno, presne to sa stalo,“ potvrdí Juna. „A vo voľnom čase sme vykrádali karavány.“

„Aké karavány?“

„Všelijaké, na ktoré sme narazili!“

„No ty máš jazyk!“ pokrúti hlavou Džu-won. „Tvoj manžel od teba za týždeň utečie, ak mu budeš hovoriť takéto veci.“

„Neutečie,“ hovorí Juna sebavedomo. „Svatbu, či skôr manželstvo nemám v pláne.“

„Všetky dievčatá sa chcú vydávať. Len ty sa nechceš,“ hovorí Džu-won zamyslene, znova sa pozerá na prístroje a vynáša rozsudok: „Si nejaká chorá.“

„Som výnimočná,“ pokojne vysvetľuje Jun-mi.

„Áno, jasné. To som už pochopil. Na, vezmi si, ty *výnimočná!*“ Džu-won vytiahne z vnútorného vrečka bundy štýlovú hnedú koženú peňaženku, otvorí ju, vyberie dvestodolárové bankovky a podá ich Jun-mi.

„Čo je to?“ tá sa zaujíma, pozerá sa na peniaze, ale neponáhľa sa ich vziať.

„Honorár. Za dobre zahranú rolu.“

„Dobre zahranú? Nebolo to zlyhanie?“ Juna je prekvapená.

„Výraz tváre Ju-džin bol... neopakovateľný! Ber!“

„Len dvesto dolárov za takú skvelú hru?“ Jun-mi je znovu prekvapená a pozerá sa na bankovky.

„Hej, hej, hej! Čo som pre teba bankomat, alebo čo? Ak nechceš, tak nechaj!“ Džu-won sa pohne a chystá sa peniaze odložiť.

Jun-mi sa nakloní nabok a šikovne mu ich vytrhne z prstov.

„No, keď som si ich zarobila, tak teda beriem,“ povie.

„No, ty si ale rýchla,“ pokrúti hlavou on.

„Môj prvý honorár za herectvo,“ hovorí Jun-mi. „Myslela som, že bude vyšší, no vďaka aj za to. Sonbä, takže s Ju-džin všetko dopadlo dobre?“

„Áno,“ prikývne Džu-won. „Bola to pre ňu dobrá lekcia. Už mi lezie na nervy. Všade za mnou behá.“

„Sleduje ťa? Fakt?“

„Ju-džin je *stalker*. Rozhodla sa, že si ma vezme. Preto ma neustále otravuje týmito nezmyslami a mihá sa na mojom obzore.“

„Ah-ah!“ chápe Jun-mi a pýta sa: „Prečo sa odrazu tak nahnevala? Myslím, že som nepovedala nič zlé, no ona z ničoho nič začala kričať.“

„Hmm,“ zachichotá sa ironicky Džu-won, „vždy mala problémy s cudzími jazykmi. Nemáš potuchy, koľko času a peňazí minula, aby sa naučila po anglicky. Viem o tom ja aj Jeong-han. A zrazu jej povieš, že si sa učila z knihy pre samoukov za tri doláre.“

„Rozumiem,“ prikývne Juna. „Asi si myslela, že sa jej vysmievam.“

„Presne tak,“ súhlasí Džu-won a po chvíli sa opýta: „Zvieratko, odkiaľ vieš po anglicky?“

„Učila som sa,“ pokrčí plecami Jun-mi.

„Podľa učebnice?“ ironicky sa pýta Džu-won.

„Áno. Moja rodina nemá peniaze na *teacherov*.“

„A ty si sa sama naučila tak dobre po anglicky? Podľa knihy?“ Džu-won neverí.

„Už som ti to povedala, sonbä, som *výnimočná*. Mám talent na jazyky.“

„Ak máš talent na jazyky, prečo nejdeš študovať za tlmočníčku?“

Juna sa posmešne zasmieje: „A čo získam, ak strávim päť rokov života tým, aby som sa stala prekladateľkou?“ Na svoju otázku vzápätí sama odpovedá: „Plat jeden milión wonov? A dlh študentskej pôžičky?“

„Pfff!“ vydýchne Džu-won. „Milión wonov je ti málo? Koľko chceš zarábať?“

„Niekoľko miliónov ročne. Dolárov, samozrejme. A je lepšie nie niekoľko, ale niekoľko desiatok.“

„Fuch!“ Džu-won užasnuto zahvída: „Tak veľmi miluješ peniaze?“

„Nie je to tak, že milujem... Je ťažké milovať niečo, čo neexistuje,“ odpovedá Jun-mi. „Ale, áno, veľmi mi chýbajú. Poviem to inak, peniaze nemám rada, ale si ich vážim. Tak to bude správnejšie.“

„Chceš sa stať idolom preto, aby si veľa zarobila?“

„Áno!“

„Si skutočne nenormálna,“ hovorí Džu-won a pohýna sa z miesta.

Čas: V ten istý deň okolo 15:00 hod.

Miesto deja: Dom mamy Jun-mi. Jun-mi sedí v rohu garáže, hrá na syntetizátore.

Na pol hodiny som si vzal time out od umývania riadu. Obed už je za nami, takže o nič nejde. Omrzelo ma umývať všetky tie tanieri a rošty. Sem som si prišiel oddýchnuť a obnoviť duševný pokoj, trochu si zamuzicírovať. Usadil som sa priamo v garáži. Z KORG-a sa nesie výrazný, ešte nevyvetraný zápach laku a farby. Nemôžem ho nosiť do domu, pretože ním všetko napáchne. S tou farbou som mal smolu! Dobre, toto sa dá prežiť. Hlavná vec je, že už môžem hrať, čo aj robím. Začal som úplne od začiatku, z nastavenia rúk. Sedím so slúchadlami na ušiach, aby som nikoho nerušil, a skúšam akordy. Mám zvláštne pocity. Akoby medzi mnou a mojimi prstami stála nejaká stena. Chcem sa pohnúť, zdá sa, že som dokonca mozgom vyslal správny príkaz, a ako odpoveď, ticho. O niečo neskôr, s oneskorením, dochádza k pohybu. Mám v ruke nepríjemné svalové napätie. Taktiež necítim známe pocity zo stláčania kláves. Nie, cítim prsty, ale akoby neboli moje. Sú akési... voľajaké iné... nesprávne! Skrátka ich necítim ako svoje. Hoci som predtým robil cvičenia na ich rozvoj bez nástroja, nezdá sa, že by to prinieslo pozitívny výsledok. Toto nie sú moje ruky! Sú cudzie! Cudzie, a basta!

Ale to nie je koniec sveta. Trpezlivosť a práca, vytrvalosť a pracovitosť, to je cesta muzikanta, ktorý chce dosiahnuť *hudobný Olymp*. Viem to, učili ma to. A ja tomu verím na sto percent. Navyše, vrchol, ktorý chcem zdolať, nie je až taký nereálny. Toto nie je víťazstvo na Medzinárodnej klavírnej súťaži Čajkovského. Niečo také by som neriskoval, pretože poznám svoje možnosti. Chcem len obnoviť svoje schopnosti hudobníka. Estráda je jednoduchšia než klavírna súťaž. Oveľa jednoduchšia. Som si istý, že ak budem na sebe tvrdo pracovať, dokážem to. Mám prsty, mám nástroj, mám pamäť a vedomosti, viem, čo a ako treba robiť. Chce to len čas. Všetko bude v poriadku.

Sedím, hrám, upokojujem sa. Zároveň si spomínam na najnovšie udalosti a svoje zvláštne činy. Za celý svoj život si nepamätám také emocionálne správanie sa, akého som teraz schopný. Nespomínam si na to, že by moje činy boli také veľmi podfarbené emóciami!

Zdá sa, že pri prenose mojej duše do nového tela došlo k nejakej chybe. Možno mám naozaj pravdu v tom, že moja vnútorná energia bola pre toto telo príliš silná. Hovorí sa, že existujú emocionálni, výbušní ľudia a sú neemocionálni, pokojní ľudia. Je to všeobecne uznávaný fakt. No, keďže ľudia sú rôzni, pokiaľ ide o vyjadrovanie emócií by ich nervový systém tiež mal byť odlišný, však? Myslím, že Jun-mi bola temperamentná. Predpokladám to na základe spomienok jej sestry. A potom, keď zomrela, do jej nervového systému primontovali silnejší zdroj emócií, moju dušu. Už predtým bola vzrušivá, a tu sa ukázalo, že bolo pridané ešte čosi navyše. Záver, telo Jun-mi sa s takýmto preťažením nedokáže vyrovnáť. Len čo sa trochu rozruším, jej energetické kanály (alebo čím sa prenášajú emócie) sa proste dusia, upchávajú sa od preplnenia. A môj *stupeň vzrušivosti* stúpa s najväčšou pravdepodobnosťou kvôli pôsobeniu ženských hormónov na mozog. Je to začarovaný kruh!

A mám aj ďalší problém, pri menštruácii sa musím ovládať. Zistil som, že menštruácia u Jun-mi môže prísť hocikedy. Keď som prvýkrát na internete čítal o *cykloch*, bolo tam napísané, že trvá dvadsaťosem dní. Priemerne. Ale Juna nemá dvadsaťosemdňový cyklus! Jej cyklus je kratší! Dnes sa nemalo nič stať! Tak prečo?! Začal som o tom premýšľať. Spomenul som si na frázu *porušenie cyklu*. Dnes, po návrate domov, som sa rýchlo dostal k internetu, aby som si objasnil situáciu. Naučil som sa úžasné veci! Ukazuje sa, že cyklus môže byť narušený z rôznych dôvodov: pre obdobie vývoja, pre poranenie mozgu, z užívania liekov, z nervového napätia.

Dofrasa, veď je to všetko o mne! Pomyslel som si, keď som to čítal. Mám sedemnášť, udrél som si hlavu a som neustále v strese!

Tak preto môže Jun-mi kedykoľvek menštruovať. Bez ohľadu na to, či prešiel mesiac, alebo len týždeň? Dofrasa! Budem musieť neustále nosiť so sebou vložky, aby som sa nedostal do takej hlúpej situácie ako dnes. Kde ich mám nosiť? V kabelke? Ach, dofrasa, len kabelky mi

tu ešte chýbali! Ľudia správne hovoria: život je bolesť. A ja som sa ešte divil, prečo dievčatám tak záleží na vložkách s krídelkami! Už je mi to jasné. Inak to nejde, keď u nich všetko *chodí* hore-dole, tam a späť. Bože, ako s tým žijú po celý život?! Keby som to vedel skôr, nepindal by som toľko pri pohľade na vložky, ktoré im náhodou vypadli z kabelky. Tak, toto je reálny život! Kým to človek nezažije na vlastnej koži... neuverí.

O! Pravý malíček sa mi hýbe! A ja som si už myslel, že mám atrofiu nervov. Dofrasa! Mám unavené ruky. Hral som málo, ale akoby som hral pol dňa! Fajn. Nebudem sa stresovať. Aj tak to nemá význam. Pôjdem radšej poumývať riad, alebo zájdem na internet a posurfujem. Možno sa zjavil niekto, kto si chce dať niečo preložiť. To by bolo fajn. Na počítač mám ušetrených už dvesto dolárov. Pravda, kvalitné zvukové karty začínajú tak od päťsto vyššie, no nevadí, dvesto už mám, čo je takmer polovica. Kúsok po kúsku, krok za krokom. Dnes sa zbavím otroctva u Džu-wona a pôjdem si hľadať prácu. Myslím si, že tentoraz to bude jednoduchšie. Už som sa trochu ošľahal. Cítim, že vnútorné napätie, ktoré som po celý čas pociťoval, postupne opadá. Ešte nie celkom, nezmizlo úplne, ale už môžem voľnejšie dýchať. A začali mi napadať *rozumné myšlienky*. Zdá sa, že môj rozum sa oslobodil od akejsi psychózy, ktorá ho zaťažovala, a začal premýšľať. Dá sa premýšľať plodne v pokojnom prostredí, a nie vtedy, keď všetko, čo môžete, je pozerieť sa okolo seba a vyčakávať, odkiaľ prileť ďalší úder. Napadla mi teda myšlienka: Prečo nejdem cez ambasády? Šesť jazykov, mínus kórejčina, šesť ambasád. Možno potrebujú posla alebo osobu pre styk s verejnosťou. Nie na oficiálnej úrovni, ale aký je v tom rozdiel pre mňa? Práca by bola. Čo na to povie rodina Jun-mi? A nepovie nič! Posol je posol, nie prekladateľ. A potom mám 999 bodov! Poviem, že hovorím po anglicky. Ako sa dozvedia, či hovorím po anglicky, alebo, napríklad po francúzsky? Určite musím zájsť aj k *naším*. Ak sú tu miestni Rusi rovnakí ako na mojej Zemi, tak aj s pracovnými zmluvami by to malo byť jednoduchšie. Naši by ma len tak nevyhodili. Na ambasáde by mali byť *lepší ľudia*. Tiež by som sa mohol zúčastniť niektorých miestnych súťaží alebo olympiád s hodnotnými cenami. Síce už nechodím do školy, ale technicky je Jun-mi vedená ako školáčka. Naozaj riaditeľ odmietne, ak mu ponúknem, že pre školu získam prvé miesto v olympiáde z angličtiny? Sláva jemu, mne peniaze. Normálka! Ak sa začnú vypytovať, poviem: Učil som sa sám! Myslím, že to nebude nikoho zaujímať. Učil som sa, tak som sa učil! Hlavný je výsledok! A výsledok bude. Ak nie rovno prvé miesto, tak sa určite dostanem aspoň do prvej trojky. Zo získaných peňazí postavím okolo zvukovej karty počítač. Dovtedy rozhýbem svoje prsty a konečne budem môcť seriózne tvoriť. Napíšem skladbu, spracujem ju vo zvukovom editore a skúsím ju niekam vyložiť, aby som na seba upozornil.

Pokúsím sa zapojiť do niektorých miestnych súťaží skladateľov. Do pekla s tým, obetujem nejakú slávnu melódiu! V tom prípade nebudem musieť ani spievať, ani hrať, ani tancovať. Len na seba upozorním a získam peňažnú odmenu na vylepšenie svojho počítača! To je veľmi sľubný nápad. Prečo mi to nenapadlo skôr? Asi preto, že mozog Jun-mi bol čiastočne vyradený z činnosti a zaneprázdnený zážitkami a pôsobením na moju dušu. No, a teraz sa pomaly všetko zlepšuje a život sa stáva zábavnejším. Všetko bude, Serjoža, všetko bude!

Nevešaj hlavu, práporčík!

Či je dobre a či zle,
jedno je telo a duša,
mozog, túžby
jednota!
Vivat!

Dobre, stačilo! Pôjdem sa pozrieť do umyvárne riadu. Rozmýšľať o ďalších možnostiach môžem aj popri práci. Navyše, dnes mám *poslednú šichtu*. A potom: Slobodááááá! Ako vták na oblohe!

Mám podozrivo dobrú náladu. Je to zvláštne. Mám sa báť?

Čas: Asi deväť hodín večer

Miesto deja: Nočný klub v Itchāwone. Preplnený, hlučný. Hrá hlasná hudba. Medzi zabávajúcou sa verejnosťou vidieť vojakov v uniforme americkej armády z blízkej základne. V malom kútiku, na veľkej pohovke v tvare U, okolo dlhého skleneného stolíka sedí hlučná skupinka kórejskej mládeže. Medzi nimi sú Džu-won a Jun-mi. Jun-mi stvárňuje chlapca.

Sedím. Do nikoho nerýpem. Trpezlivo čakám, kedy sa tento *cirkus* skončí a budem môcť vypadnúť. Spoločnosť Džuwončika je mi dnes obzvlášť nepríjemná. Všetci na mňa čumia. Pravdepodobne si predstavujú, ako robím *to* s Džu-wonom. Perverzáci jedni! Musel som sa však zamyslieť aj nad tým, ako kto a prečo sem vôbec idem. Prv som nad tým nejakو nepremýšľal. Moju myseľ zamestnávali plány, hudba, *nasávanie* okolitého sveta. Mozog jednoducho nestíhal. V skutočnosti som prišiel na túto párty ako herec s úmyslom zahrať si rolu a zmiznúť. Čo konkrétne mám robiť počas *hrania*, o tom som nepremýšľal. No, a preto tu teraz sedím ako tík. Môžem, samozrejme, vstať a odísť, ibaže do konca divadielka mi už chýba len málo. Aký zmysel by malo dôjsť takto ďaleko a zastaviť sa tesne pred cieľovou páskou len preto, že sa mi nepáči, ako sa na mňa všetci pozerajú? A potom, neviem, či bude možné bez problémov prejsť okolo ochranky pri východe. Ako som očakával, všetky reči o tom, že neplnoletých na *takéto* miesta nepúšťajú, boli hlúposť. Pustili ma dnu. Tak ako aj u nás v Rusku. Kto nemôže, ale veľmi chce, potom to aj dokáže. Tu je to rovnaké. Keď sme s Džu-wonom vošli, ochrankári zazerali, no cestu nám nezastúpili. Možno to mal dohodnuté, avšak čert vie, či sa ku mne budú správať tak, ako k nemu, keď budem sám. Nepotrebujem, aby ma v nočnom klube zatýkali.

Dobre, prežijem. Už len chvíľku. Porozprával som o tom, že som prišiel z Londýna. Hovoril som po anglicky. Títo Kórejčania sú zvláštni. Len čo počujú, že je človek zo zahraničia, okamžite prejavia túžbu *precvičiť* si jazyk. Pochopil by som to, keby to boli nejakí chudáci. Ale toto je zlatá mládež! Majú plno peňazí na učiteľov, na kurzy a určite boli neraz v zahraničí. Prečo by mali precvičovať s každým cudzincom, ktorého stretnú? Alebo je táto túžba pevne zarytá do ich podvedomia?

A to, že sa poflakujeme v Itchāwone hneď vedľa americkej základne, je tiež jedným z činov typu: uctieame Ameriku? Wau, to je super, sme v jednom bare s Američanmi! No, a čo?! Áno, títo *nositelia demokracie* sa tu potulujú poriadne ožratí, kurizujú miestnym dievčatám. To je teda vzor hodný nasledovania! Nemám slov.

Džu-won kvitne a vonia. Usmieva sa, žartuje. Ja mu pritakávam, spolupracujem, hoci si nie som istý, či je to vtipné. Ale ľudia sa smejú, tak ja sa smejem tiež, pre partiu. Nie je to pre mňa ťažké. Na začiatku večera ma Džu-won posadil vedľa seba, objal ma okolo pliec a pritiahol si ma k sebe. Nech sa páči, pozrite sa, ako je nám spolu super! Nie, neurobil som škandál. Len som sa mu vážne pozrel do očí. Potichu. Sústredene a mlčky. Džuwončík všetko dokonale pochopil. Prestal ma objímať a presunul si ruku z mojich pliec na operadlo pohovky, na ktorej sedíme. Navonok to možno vyzeralo, že sedíme v objatí, a do pekla s tým! Neostáva veľa...

„Je čas,“ Džu-won sa nakloní a zašepká mi do ucha: „Chod', chod' sa prezliecť!“

Okej, keď to chceš!

Postavím sa a cez rameno schmatnem malú tašku, s ktorou som prišiel. V nej mám topánky a šaty pre Jun-mi. Moja cesta smeruje na záchod. Tam sa musím rýchlo prezliecť a vrátiť sa späť. Kráčam vpred, zídem po schodíkoch dole na tanečný parket. Potrebujem sa cezeň

dostať. Idem okľukou a snažím sa nezaľbiť do davu tanečníkov. Zrazu narazím do akéhosi muža, ktorý mi vskočil do cesty. Neznámy má na sebe uniformu.

„Girl, girl,“ mrmle, nakloní sa ku mne a dýcha mi výpary do tváre: „Money, money...”

Jeho oči sú úplne tupé. Nejaký Amerikos. Je šialený?! Nevidí, že som chlap?

„Zmizni!“ hovorím, tlačím ho ramenom a odsúvam ho nabok.

Dočerta! Ožratí Američania mi tu ešte chýbali!

Idem ďalej a v duchu riešim intelektuálny problém. Ak sa pôjdem prezliecť na dámsku toaletu v pánskych šatách, čo sa stane? Bude veľa kriku, môžu na mňa zaútočiť kabelkami a na hluk pribehne ochranka. Ak na mužský záchod vojde chlap a vyjde z neho žena v šatách, čo sa stane? No, asi nič. Budú sa za mnou prekvapene obzerať, a to je všetko. Voľba je teda zrejmá, idem do miestnosti s písmenom M!

Toaleta sa nachádza na konci dlhej a prázdnej tmavej chodby s niekoľkými neosvetlenými bočnými vetvami. Podozrivé miesto! Vari ho takto postavili kvôli prostitutkam? No, teda!

Vojdem dnu a po zatvorení kabínky sa rýchlo prezliekam. Šaty, topánky. Nie je tu zrkadlo, nemôžem skontrolovať, či som si ich obliekol správne. Nevadí, to bude stačiť! Hlavné je, že mám oblečené práve tie šaty. Džínsový oblek a tenisky si strčím do tašky. Počúvam, čo sa deje za dverami kabínky. Zdá sa, že je ticho. Otváram dvere a rýchlo sa prešmyknem k východu.

Ponáhľam sa po chodbe. Zrazu mi cestu zablokuje postava.

„Girls, girls,“ mrmle: „Money, money...”

Dofrasa, zas tento blbeček! Odkiaľ sa tu nabral?

„Neotravuj!“ poviem a pokúsim sa ho obísť. Schytí ma za ruku.

„Mutherfucker!“ nadávam mu po anglicky, pokúšam sa ujsť. Ja ti dám, ty debil!

Avšak uniknúť sa mi nedarí. Zrazu si ma ten debil pritiahne k sebe, objíme ma a pokúsi sa ma pobožkať.

„Kurva!“ trhám sa mu v náručí a snažím sa vyslobodiť: „Daj mi pokoj! Prestaň! Ruky preč!”

Na odpoveď sa mi prílepí k ústam. Je to, akoby som sa bozkával so smetiakom.

„Mmm... Na!”

Hneď ako mi prestane žuť pery a odsunie sa odo mňa, udriem ho čelom do tváre. Úder je to dosť chybný, pretože som bil zo záklonu smerom dohora. Ten Američan na mne visel, stálo ma nemalé úsilie udržať sa na nohách a nespadať pod jeho váhu. Napriek tomu, aj keď som triafal z nepohodlnej pozície, úder doletel do cieľa. Udel som ho do úst. Muž kričí a púšťa ma. Mám radosť celé dve sekundy. Presne do chvíle, kým mi ťažká štipľavá facka nepriletí na tvár a v hlave mi vybuchne ohňostroj milióna hviezd. Úplne strácam orientáciu v priestore. Pred očami mám viacfarebné kruhy. Počujem trhanie látky a uvedomím si, že mi práve driapu šaty.

Teraz ma ZNÁSILNÍ!

Američan ma schmatne a so zrýchlením ma buchne chrptom o stenu, vyrazí mi vzduch z pľúc a tisne sa na mňa celým telom. Znovu cítim, ako mi žuje pery a silné ruky ohmatávajú moje telo. Pod jeho váhou nemôžem dýchať.

Zrazu tlak pominie. Ten bastard niekam zmizne. Kľžem sa chrptom po stene a pozorujem, ako Džu-won s tvárou skrútenou od zúrivosti miesi rukami a nohami môjho násilníka. Bojuje suprovo, pomyslím na svojho záchrancu, keď pristávam zadkom na podlahe. Kiež by som to dokázal aj ja.

Potom sa v mojom zornom poli objavajú dvaja muži vo vojenských uniformách. Kričiac niečo nezrozumiteľné, vrhajú sa na Džu-wona. Jemu odniekiaľ zboku vyskočí na pomoc Kórejčan v čiernom obleku a veľkolepým kopom do lícnej kosti pošle jedného z útočníkov mihom ďalej do hĺbky chodby.

Pokračujem v neúspešných pokusoch nadýchnuť sa, ale vzduch mi stále nevniká do pľúc. Už v sede pokračujem v kĺzaní sa po stene a padám nabok. Vidím, ako Džu-won schytáva kĺzavý úder do tváre. Z nedostatku kyslíka mi pohasína zrak a prebiehajúci boj mizne v tme...

Čas: *Začiatok desiatej hodiny večer*

Miesto deja: *Nočný klub v Itchäwone*

Džu-won beží po chodbe nočného klubu a v náručí drží Jun-mi v roztrhaných šatách. Dievča je v bezvedomí. Vpredu uteká Kórejčan v čiernom obleku, ktorý mu ukazuje cestu. Vzadu sa náhlia ďalší dvaja muži v rovnakých čiernych oblekoch. Kryjú ústup a pravidelne naznačujú výpady mužom z ochranky klubu, ktorí ich prenasledujú. Uskočia a znova ich prenasledujú, avšak neprejavujú veľkú agresivitu a fanatizmus, nezdá sa, že by ich chceli zadržať.

„Sem, pane!“ Kórejčan, ktorý beží vpredu, otvára železné dvere, na ktorých visí pružina. Za dverami je temná soulská noc. Džu-won, otočený nabok, aby nenarazil bremenom o rám dverí, vyskočí na ulicu. Tucet krokov popri smetných košoch a úzka ulica. Čierne auto číhajúce za rohom rozsvietilo predné svetlá. Z predného sedadla auta vyskočí muž a otočí sa, aby otvoril zadné dvere. Džu-won príbehne k autu a posadí Jun-mi na zadné sedadlo. Posadí sa vedľa nej.

„Rýchlo do nemocnice!“ prikáže, sťažka dýchajúc, vodičovi a zabuchne dvere.

Ten prikývne a stlačí plynový pedál.

Čas: *O päť minút neskôr*

Miesto deja: *Auto zastavuje pri jasne osvetlenom vchode do nemocnice.*

Kórejčan, ktorý sedí na prednom sedadle, sa otočí dozadu: „Pane,“ hovorí, „my to vybavíme. Bude lepšie, ak sa o vás nikto nedozvie.“

Džu-won sa na chvíľu zamyslí.

„Nie,“ odpovedá, „je to moja vec.“

„Môžu byť problémy s novinármi,“ upozorní ho delikátne Kórejčan.

„Nech sa udusia!“ odpovedá Džu-won ostro.

„Váš otec môže byť veľmi nespokojný,“ argumentuje ochrankár.

Džu-won sa znova zamyslí. Tentoraz premýšľa dlhšie.

„Nie,“ povie nakoniec. „Chcem sa uistiť, že je v poriadku. Všetko vybavím sám.“

„Ako poviete, pane.“ Kórejčan súhlasne skloní hlavu. Po vjazde na rampu sa auto zastaví pred vchodom do nemocnice.

Čas: *O pätnásť minút neskôr*

Miesto deja: *Nemocnica. Prvé poschodie, príjem. Veľká miestnosť s jasnými žiarivkami pod stropom. Pozdĺž steny sú nemocničné lôžka oddelené od seba plátennými závesmi. Svetlozelená podlaha, svetlozelené steny, svetlozelené závesy. Biely strop, svieže biele obliečky na posteliach. Pri dverách vedúcich z pohotovosti na chodbu je pult, za ktorým má službu sestra. Za dverami je malá chodba, v ktorej na stoličkách pozdĺž stien čakajú príbuzní a priatelia obetí. Na jednej zo stoličiek sedí Džu-won so zamračenou tvárou a pozerá sa na kľúč od auta, s ktorým sa pohráva.*

Na jednej z postelí leží Jun-mi. Už je pri vedomí. Vedľa jej posteje stoja lekár a zdravotná sestra. Sestra drží veľký zošit, do ktorého si robí poznámky.

„Ako sa cítiš?“ pýta sa doktor a obracia sa na Jun-mi. „Máš bolesti?“

„Bolí ma hrudník,“ odpovedá dievča, „rebrá. Keď sa nadýchnem.“

„Aha,“ prikývne doktor, „rozumiem. Neboj sa, niet sa čoho obávať. Urobili sme röntgen, rebrá sú neporušené. Bolest', ktorú pociťuješ pri nádychu, je výsledkom svalových kŕčov. Do zajtra bude bolesť preč. Povedz mi, čo sa ti stalo.“

„Ja... som spadla,“ odpovie Jun-mi po chvíli rozmýšľania.

„Jaj!“ prikývne opäť doktor. „A prečo máš roztrhané šaty?“

„O niečo sa zachytili... keď som padala.“

Čierne oči Jun-mi, ktorými sa pozerá na doktora, jasne žiaria vo svetle lúčov.

„Netreba sa báť, Jun-mi-jan,“ hovorí doktor a pozerá sa jej do očí, „tu si úplne v bezpečí. Ak ťa napadli, nahlásim to polícii a zločinci budú zatknutí, neboj sa.“

„Ale je to pravda, doktor,“ povie Juna, „naozaj som spadla.“

Doktor nesúhlasne pokrúti hlavou.

„Dobre,“ hovorí, „ak na tom trváš. Povedz svoje meno a adresu. A telefónne číslo svojich rodičov. Dáme im vedieť, že si v nemocnici.“

„Nepamätám si,“ odpovedá Juna nasupene.

„Čo si nepamätáš?“ nechápe lekár.

„Žiadne priezvisko, žiadnu adresu, ani telefónne číslo. Ja si nič nepamätám. Mám amnéziu.“

„Amnéziu?“ lekár venuje pacientke hodnotiaci pohľad. „Táááák!“

„Sestra,“ osloví doktor svoju asistentku, „ako sa k nám pacientka dostala? Kto ju priviezol?“

„Priviezol ju mladý muž,“ odpovedá sestra, pozerajúc do poznámok. „Mal by byť v čakárni. Povedal, že tam počká.“

„Poďme, uvidíme,“ povie jej doktor a zamieri k dverám vedúcim na chodbu. Sestra ho nasleduje.

Jun-mi chvíľu hľadá na ich vzdalujúce sa chrbty, potom sa zdvihne na lakty a začne s chrčaním zliezať z postele. Vstáva, pozerá sa na svoje roztrhané šaty, chvíľu premýšľa, potom sa prikrčí, vezme si z postele plachtu a prehodí si ju cez seba. Vzdychajúc, neistou chôdzou jemne plieskajúc bosými nohami, ide za doktorom a sestrou.

„Jun-mi!“ hovorí doktor nahlas, vychádzajúc na chodbu. „Dievča Jun-mi! Je tu niekto, kto ju sprevádzal? Má ju niekto na starosti?“

Po zaznení mena vyskočí na nohy mladý muž. Ľavú stranu tváre má mierne opuchnutú.

„Ja som za ňu zodpovedný!“

Doktor si ho sústredene prezerá.

„Potrebujem s vami hovoriť. Som doktor Kim Ri Suk.“

„Kim Džu-won,“ Džu-won úctivo skloní hlavu, „študent.“

„Džu-won, musíme sa porozprávať o dievčati, ktoré si priviedol do nemocnice.“

„Áno, pán doktor, samozrejme.“

„Spadla som,“ zrazu sa im spoza chrbtov ozve hlas. „Spadla som a nič si nepamätám. Ani meno, ani telefónne číslo, ani adresu. Nič.“

Všetci sa otáčajú smerom k hlasu. Pri dverách stojí zabalená v bielej plachte prehodenej cez hlavu Juna a od chladu krčí prsty bosých nôh.

„Čo tu robíš?“ čuduje sa doktor. „Prečo si vstala? Okamžite sa vráť do postele! Sestra, vezmite ju späť!“

„A šaty som si roztrhla pri páde! Zachytili sa mi,“ hovorí Juna, ktorú odvádza sestra, cez rameno.

„Džu-won,“ osloví doktor mladíka, ktorý sa práve nechápavo škriabe na hlave, „aký vzťah máš k tomu dievčaťu?“

„Je to moja známa, Ri Seok-ssi,“ odpovie. „Ako sa má? Je v poriadku?“

„Áno. Urobili sme röntgen. Nemá vnútorné zranenia. Súdiac podľa príznakov, má narazený hrudník. Práve o tomto sa s tebou chcem porozprávať. Čo sa jej stalo?“

„Mmm, spadla, pán doktor.“

„Džu-won, ty si dospelý, a ona nepľnoletá. Jej šaty sú roztrhané, čo naznačuje pokus o znásilnenie. Nehovorím, že si to urobil ty, ale je to trestný čin. Aspoň, teda, pokus o trestný čin.“

„Ale k žiadnemu znásilneniu nedošlo, Ri Seok-ssi?“

„Nedošlo. Prehliadka nič také nepreukázala.“

„Pán doktor, spadla. A bude to tvrdiť aj tu v nemocnici, aj na polícii a dokonca aj doma. O tom nepochybujem.“

„Poznáš ju tak dobre?“

„Nie až tak, Ri Seok-ssi, ale v niektorých veciach som si istý. Chce sa stať idolom. Publicita tohto druhu jej v tom nijako nepomôže. Rozumiete?“

„Idolom?“ usmieva sa doktor. „No, to je vysoký cieľ. Áno, už rozumiem jej snahe všetko poprieť a utajiť. A predsa chcem vedieť, čo sa stalo?“

„Len medzi nami, doktor?“ pýta sa Džu-won a pozorne sa na neho pozerá. „Ako muž mužovi?“

Doktor ticho prikývne.

„Nejaký opitý bastard sa chcel pobaviť. Bol som chvíľu preč, inak by som zasiahol skôr. Je to moja chyba.“

„Chápem,“ hovorí doktor a prezerá si Džu-wonovu mierne opuchnutú tvár. „A čo sa stalo dotyčnej osobe?“

„Tiež... spadol. Nie smrteľne, samozrejme.“

„Dobre,“ povie doktor po chvíli rozmýšľania, „nepoviem to polícii, lebo sa mi to zdá zbytočné. Ale musím to povedať jej rodičom. Musia preplatiť liečebné náklady.“

„Ja ich zaplatím, Ri Seok-ssi. Netrápte sa tým.“

„Dobre,“ prikývne doktor, „ale aj tak musím informovať rodičov. Také sú pravidlá. Dajte mi ich telefónne číslo.“

„Doktor, ja nemám ich telefónne číslo. Naozaj. Zoznámil som sa s ňou nedávno a ešte som sa nestretol s jej rodinou.“

„Áno? Potom mi povedz jej adresu.“

„Neviem adresu. Skrýva ju predom mnou.“

„Ak je to tak, potom to nahlásim polícii. Nech zistia jej adresu. Je maloletá. Nemôžem ju pustiť z nemocnice len so známym.“

„Pán doktor, možno zavolám svojho právniku. Nie som silný v zákonoch, ale on ich všetky veľmi dobre ovláda. Som si istý, že vy dvaja spolu tento problém rýchlo vyriešite. Hovorím to preto, lebo ju chcem čo najskôr dostať domov, aby sa jej rodina netrápila. To je všetko. Prosím, doktor.“

„Máte právniku?“ povie doktor prekvapene.

„Áno, Ri Seok-ssi.“

„Povedali ste, že nepoznáte jej adresu. Kam ju teda chcete odviesť?“

„Vizuálne si pamätám, kam mám ísť. Naozaj neviem len adresu, kunchan-nim.“

„V poriadku, zavolajte svojho právniku,“ prikývne doktor.

Čas: O ďalších desať minút neskôr

Miesto deja: Auto, v ktorom Džu-won odviezol Jun-mi do nemocnice. Za volantom je Džu-won, vedľa neho na vedľajšom sedadle ticho sedí Jun-mi, nohy má skrčené pod sebou, oblečená je v Džu-wonovom kabáte. Pôsobí zúbožene.

„Ako sa máš?“ pýta sa jej Džu-won. „Si v poriadku?“

„Som okej,“ odpovedá Jun-mi stručne.

„Vezmem ťa domov,“ povie mladík, naštartuje motor a vyrazí na cestu. V spätnom zrkadle auta sa objaví odraz čierneho automobilu idúceho za ním.

„Džu-won,“ hovorí Jun-mi tichým hlasom pár minút potom, čo vyšli na cestu, „musím sa prezliecť. Takto sa nemôžem doma ukázať.“
„Dofrasa! Na toto som nepomyslel!“
„Kde mám tašku? Mala som v nej náhradné oblečenie.“
„Asi ostala v klube,“ predpokladá Džu-won.
„Musíme sa tam vrátiť.“
„Teraz tam bude veľa policajtov. Obávam sa, že to nepôjde,“ vysvetľuje Džu-won.
„Nemôžem prísť domov v roztrhaných šatách!“
„Poďme do obchodu,“ navrhuje Džu-won, „tam kúpime všetko potrebné. Postarám sa o teba. Neboj sa.“

Koža devätnásta

Čas: *Skoro ráno*

1. **Miesto deja:** *Izba sestier v dome mamy Jun-mi. Na podlahe, schúlená do kľbka pod prikrývkou, spi Jun-mi. Vedľa jej postele stojí prázdna posteľ Sun-ok. Sun-ok vstúpi do miestnosti, v rukách drží oblečenie. Jej tvár je zvrátená. Pristúpi k posteli svojej mladšej sestry a začne ju budiť.*

„Jun-mi! Jun-mi! Zobuď sa! Vstávaj!“

Do môjho sna vstúpi známy hlas, ničí ho. A práve som prišiel k dverám svojho bytu!

„Jun-mi! Zobuď sa!“

Sun-ok? Čo sa deje? Už je ráno? Dofrasa, opäť som mal ten sen! Opäť sa mi sníva, že sa vraciam domov, stúpam na poschodie, stojím pred dverami, a nemôžem nájsť kľúč. Buď som ho stratil, alebo som ho zabudol, nepamätám si. Mám len pocit strachu z uvedomenia si tejto skutočnosti. Zlý sen!

„Jun-mi... Už sa zobuď! Koľko môžeš spať?!“

Otvorím oči. Nuna s nespokojnou tvárou. V rukách drží nejaké handry.

„Dobré ráno, Sun-ok!“ poviem chrapľavým hlasom, prevrátim sa z boku na chrbát a natiahnem sa.

„Juna! Čo to je?“ namiesto zaželenia dobrého rána rozhorčene potriasa šatstvom.

„Čo?“ nerozumiem.

„Toto!“

Sun-ok natáhuje ruky mojim smerom a ukazuje mi, čo drží v rukách.

„Oblečenie?“ pýtam sa Sun-ok, hoci je to zrejmé.

„Áno! To, v ktorom si včera prišla!“

Do pekla! Presne tak! Toto sú šaty, ktoré mi Džu-won kúpil namiesto tých roztrhaných. Džínsy, biela košeľa a červené, akoby lakované sako.

„No, a čo?“ pýtam sa. Nerozumiem jej zlosti, čo proti mne má?

„Aké čo? Pýtam sa ťa, čo to má znamenať?“

„Oblečenie. Čo je na ňom zlé?“

„Koľko stálo?“

Koľko stálo? Odkiaľ mám vedieť, koľko stálo? Platil ho Džu-won. Raz som si ho vyskúšal, sedelo mi, on zaplatil a rýchlo autom domov.

„Neviem,“ úprimne hovorím. „Koľko?“

„Jedna bunda stojí LEN päťstotridsaťtisíc wonov! Džínsy sú za dvestodeväťdesiatdeväťtisíc wonov a košeľa za päťdesiattisíc wonov! Veď tu je takmer milión!“

Kuuurva! Džuwonisko mi zavaril! Nemohol zohnať niečo lacnejšie? Kam sme to s ním zašli? Pamätám si, že hovoril niečo o tom, že už je neskoro a všetky obchody sú zatvorené. No áno, obchody tu zatvárajú skoro, ako v Európe. Sú, samozrejme, aj také, kde pracujú dlho do noci

alebo nepretržite, ale tie sú len na určitých miestach, ktoré treba poznať. Džu-won, ako vidím, ich pozná, ale sú to všetko luxusné obchody. On nenosí lacné oblečenie. Takže, keď som to potreboval, kúpil mi veci zodpovedajúce jeho úrovni. Dofrasa! Jeden milión wonov je priemerný mesačný plat mladého vysokoškolačka. Ako vysvetlím, prečo na mňa minuli toľko peňazí naraz?

„Prečo mlčíš?“ vypytuje sa ma nuna nahnevane.

Čo mám povedať? Ešte som sa ani poriadne nezobudil a mám niečo vysvetľovať? Takže sa musím sústrediť a pokúsiť sa spomenúť si, čo som včera naklamal, keď som sa vrátil. Hmm... Včera si doma hneď všimli, že mám na sebe nové šaty. Povedal som, že tam, kde som bol, prebiehala oprava a z lešenia na mňa a na mojich nadriadených spadla plechovka farby. A môj kunchan-nim si kúpil nové šaty a popritom aj mne. Potom ma zdrbali za to, že som meškal a nezdvíhal telefón. Povedal som, že som si ho zabudol v zašpinenej bunde. Príbeh je, samozrejme, šitý bielymi niťami, no nech som sa akokoľvek snažil, nedokázal som prísť na vierohodnejší. Aspoň niečo som bol schopný vymyslieť. Ved' som bol ako v mrákotách.

„Máš frajera?“ ďalej vyzvedá Sun-ok a uprene sa mi díva do očí.

„Odkiaľ si to nabrala?“ nerozumiem.

„Tieto šaty... on ti ich kúpil? Bohatý chlap v červenom aute? Klamala si, keď si povedala, že ho nepoznáš?“

Sun-ok sa na mňa nahnevane mračí.

„Onni, nie je to tak, ako si myslíš...“

„Och, ty idiotka!“

Šaty, ktoré držala, mi vleteli do tváre.

„Čo som ti hovorila?! Aby si sa k bohatým neodvážila ani priblížiť! Prečo nerobíš, čo ti povedia tvoji starší? Myslíš si, že ťa naozaj miluje? Si úplne hlúpa?! To máš z pozerania tých telenoviel? Pre ľudí ako je on, je všetko len hra! Bude sa s tebou zahrávať, a potom odíde! Čo s tebou potom bude? Bohatí nie sú naša úroveň, čomu na tom nerozumieš?!“

Dofrasa! Pomyslím si a stiahnem si džínsy z hlavy. Veta: Nie je to tak, ako si myslíš, je jednoznačne najnešťastnejšia, ak treba niečo vysvetľovať. Pamätám si, že v kine, keď toto vyslovili, nastalo priam *božie zúčtovanie*! Ja blbec, načo som to hovoril?!

Potom mi zrak padol na cenovku priviazanú šnúrkou k pútku na opasku riflí. Hups! Napadla mi ešte neurčitá, no sľubná myšlienka.

„Ak otehotnieš, uškrťm ťa,“ sľúbila Sun-ok.

No, to je dosť nepravdepodobné. Pomyslel som si a rozložil si bundu zloženú na polovicu. Aj tu je cenovka?

„A potom zabijem jeho!“

To ty si tie telenovely pričasto sledovala! Och, cenovka! Zdá sa, že včera ich nikto neodtrhol. Výborne!

„A potom skočím z mosta do rieky Hangang! A toto všetko budeš mať na svedomí ty, Jun-mi! Počuješ ma?“

„Onni, nemusíš hovoriť také hrozné veci,“ odpovedám. „Aha, pozri! Vidiš cenovky na oblečení? Nikto ich nestrhol, aby sa oblečenie mohlo vrátiť a dostať späť peniaze. Pozri! Akurát bolo neskoro a otvorený bol len luxusný butik. Kunchan-nim zaplatil kartou a povedal mi, aby som neskôr zanesla veci a vrátila mu peniaze. Dnes tak urobím. Netreba nič vymýšľať. Daroval by mi milenec veci s cenovkami? Mysli!“

Sun-ok zapremýšľa.

„No, ja neviem,“ hovorí nakoniec a opýta sa: „Naozaj sú cenovky potrebné na vrátenie tovaru do obchodu?“

A bohvie, či sú potrebné, alebo nie?! Netuším, aký je tu systém vracania zakúpeného tovaru. Ale nemám iný nápad a potrebujem nejako podporiť svoju *výhovorku*. Zdá sa, že takáto situácia je reálna.

„Načo ich dávať dole, ak ich potrebujem vrátiť? Prečo sťažovať život predajcom? Aj oni sú ľudia!“

Nuna súhlasí so mnou, že *sú to tiež len ľudia*, prikyvuje.

„A vôbec,“ hovorím s pocitom, že *veci idú dobre*, „prečo si mi zrazu vymyslela bohatého oppa? Onni, tvoja malá sestra vôbec nie je pekná! Odkiaľ by som ho vzala?“

„Si príliš prísna na svoj vzhľad,“ hovorí Sun-ok a kriticky si prezrie moju tvár. „Len sa musíš naučiť, ako správne používať make-up. Pod', môžem ťa to naučiť!“

No, chvalabohu, zdá sa, že sme uhli od nepríjemnej témy.

„Ďakujem ti, onni. Budem ti za to veľmi vďačná.“

„Prepáč mi, čo som povedala,“ obráti sa na mňa po chvíli. „Ale keď som videla, koľko stoja tie šaty, pomyslela som si, že ti ich kúpil nejaký bohatý chlapec. Ty také peniaze nemáš, však? A prečo chlapci dávajú dievčatám drahé darčeky? To by si mala vedieť...“ Sun-ok sa zamračí a stíchne. „Preto som si myslela, že si...“ dodáva zakrátko.

„Onni, všetko bude v poriadku,“ sľubujem jej.

„Aj ja tomu verím,“ prikývne. Nuna so mnou súhlasí bez toho, aby pokračovala vo vysvetľovaní. Prišla ku mne, posadila sa a začala zbierať rozhádzané šaty. „Vstávaj!“ hovorí, potľapká ma po hlave a láskavo sa usmeje: „Zatiaľ ich zavesím.“

„Dobre,“ odpovedám. „Ešte si trochu poležím.“

„Ale nie dlho,“ hovorí Sun-ok a postaví sa na nohy.

„Uh-huh!“ sľúbim neisto.

Odišla a ja sa zotavujem po náhlom rannom výsluchu. Zabalím sa do prikrývky, prevalím sa na tenkom matraci, zaujmem pohodlnú polohu a zavriem viečka. O ďalšom spánku však nemohlo byť ani reči. Len si tak polehním. Rozhovor so Sun-ok a spomienka na udalosti včerajšieho večera úplne zadusili môj sen.

Zavriem oči a v duchu sa prebehnem po tele Jun-mi, pýtam sa: Ako sa máš? Prekvapivo ma okrem rebier nikde nič nebolí. Aj tie skôr pobolievajú, než naozaj bolia. Presne ako hovoril doktor. Povedal, že bolesť prejde, a prešla. Správny chlapík! A jeho injekcie sú skvelé. Zdá sa, že mi v nemocnici pichli niečo z kategórie *sedatív pre slony*. Po ich dávke som mal hlavu ako z vaty a všetko mi bolo odrazu fuk. Akoby sa to všetko nedialo so mnou, ale s niekým iným, a ja som to len pozoroval akoby zvonku. Skrátka, ako nejaký film, bez emócií.

Emócie ma prepadli, až keď som príbuzným Jun-mi vešal na nos klamstvá ako hrom, šiel sa osprchovať a ľahol si do postele. Keď účinok injekcie pominul, pocítil som hnus, potom strach, a nakoniec nenávisť. Dofrasa, ako ma dostal! Byť taký slabý je hnusný pocit. Nikdy som si nemyslel, že je to také. Vždy, ak to bolo potrebné, som mohol protivníka udrieť päťou do tváre a postupovať podľa okolností. No teraz... Nemohol som nič robiť! Tak... jeden chabý pokus o obranu. Pche! A čo s tým robiť? Prihlásiť sa na karate alebo na box? Je to možné, ale potom môžem rovno zabudnúť na myšlienku stať sa pophviezdou. Nielen pre prsty a ruky znetvorené tvrdými tréningami. Mohol by som bojovať nohami. Hlavnou prekážkou je váha. Už som sa oboznámil s požiadavkami na uchádzačky o idolstvo. Štandardom je výška 165 cm a hmotnosť 45 kg. Jun-mi má výšku 163 cm a takmer desať kilogramov nad požadovaný limit. A keďže je dva centimetre pod normou, mala by pravdepodobne mať aj nižšiu hmotnosť. Povedzme niečo okolo 43-44 kilogramov. Čo je to štyridsaťtri kilogramov? Nič! Pierko! Raz fúkneš, uletí! Aké bojové umenia sa dajú robiť s takouto váhou? Na smiech! Ostáva jediné, kop do vajec a útek s modlitbou, aby ma nechytíli. Tu sa skôr zide atletika, nie bojové umenia. Rovnako je užitočná pre dychové cvičenia. Buď to, alebo zvýšiť hmotnosť, aby som bol v rovnakej hmotnostnej kategórii ako protivník. Ale ak si zvýšim váhu, tak môžem na javisko zabudnúť. Kde ste videli aspoň jednu tučnú kórejskú *pophviezdu*? Ak, tak jedine v opere. Lenže tá má svoje špecifiká. Takže bojové umenia sú pre mňa nezmysel. Jednoduchšie bude kúpiť si šoker alebo pištoľ... plynovú. Avšak dosť pochybujem, že ak útočník zrazu takto vyskočí a schmatne svoju obeť, že tá dokáže vytiahnuť

zbraň a ubrániť sa. Nestihne ju ani nájsť a už dostane po gebuli. A ako ukázala prax, hlava Jun-mi je slabá. Jedna facka na tvár a pred očami sa rozvinie celá Mliečna cesta. Hmm! Vyzerá to tak, že najlepšou možnosťou bude *pasívna obrana*, mať neustále na pamäti, že Jun-mi je dievča, a nechodiť na miesta, kde sa môže dostať do takejto situácie. Netúlať sa po nociach. Na nete píš, že Kórea je veľmi bezpečná krajina. Ženy môžu v noci samé chodiť po uliciach, a nič sa im nestane. A krádež auta je udalosťou, o ktorej v miestnych správach hovoria aj mesiac. Samozrejme, len Boh dáva stopercentné záruky. Osud je zložitá vec. Toto už som pochopil. Radšej ho nebudem pokúšať. Alebo si môžem nájsť ochrancu.

A Džu-won je chlapík! Nebyť jeho, ani si nedokážem predstaviť, ako by to pre mňa skončilo. Či sa mi to páči, alebo nie, teraz mu dlhujem. Človek mieni a život mení. Myslel som si o ňom, že je to taký bohatý horenos, ale on sa za mňa postavil.

„Jun-mi, vstávaj! Prestaň sa váľať v posteli!“ zakričí Sun-ok odniekiaľ z hlbín domu: „Pod’ sa naraňajkovať!“

„Idem!“ zakričím a pomyslím si: Začal sa ďalší deň.

Čas: Ten istý deň okolo deviatej poobede.

Miesto deja: Kancelária babičky Džu-wona. Stará pani sedí za stolom, drží pred sebou dokumenty a kladie ich pred seba tak, ako to robievajú d’alekozrakí ľudia. Okuliare má posunuté až na konček nosa. V strede miestnosti, neďaleko od stola, s rešpektom stojí Sang-u.

„Takže Džu-won sa nezranil?“ pýta sa babička, keď dočíta a odloží papiere na stôl.

„Nie, pani Mu-ran,“ odpovedá Sang-u s miernym úklonom. „Dostal len jeden letmý úder. Malá modrina, to je všetko.“

„Potrebuje viac cvičiť, úplne zanedbal tréningy,“ hovorí babka nevrlo. „Pozriem si tú jeho modrinu. Nevidela som ho od včera a neprišiel ani na raňajky. Vaši ľudia, Sang-u,“ babička sa prísne pozerá na šéfa ochranky, „sa musia pohybovať rýchlejšie, aby môj vnuk nemal modriny!“

„Ospravedlňujem sa, pani Mu-ran,“ ukloní sa Sang-u hlboko, „za toto prehliadnutie. Už sa nebude opakovať.“

Mu-ran našpúlí pery a nesúhlasne naňho fľočne.

„Píšete tu, že Američania nepodniknú žiadne odvetné kroky,“ hovorí s odvolaním sa na správu, ktorú práve prečítala. „Môžem sa na to spoľahnúť?“

„Myslím si, že áno, madam. Hlavný vinník bol taký opitý, že si nepamätá, kto a prečo ho zbil. Mám informácie o výsledkoch jeho výsluchu na vojenskej polícii. Jeho priatelia sa držia rovnakej verzie. Keď videli, že ich kamaráta niekto bije, zasiahli. Myslím si, že nie je pre nich výhodné túto záležitosť nafukovať. Všetci zainteresovaní sú z veliteľského štábu, hoci majú nízke hodnosti. Vyšetrovanie by mohlo mať negatívny vplyv na ich kariéru. Pre všetkých je lepšie predstierať, že sa nič nestalo. Aj soulskej polícii, aj veleniu základne.“

„Len si to predstavte, takí darebáci!“ hovorí babička a krúti hlavou: „Správajú sa, akoby boli v dobytej krajine.“

Sang-u ticho skloní hlavu, čím dáva najavo, že úplne podporuje názor dámy.

„To dievča...“ Mu-ran prejde k ďalšej otázke, „s ktorým bol môj vnuk. Bolo vážne zranené?“

„Nie, madam. Pán Džu-won zasiahol v správnom čase. Správal sa ako skutočný muž.“

Babica nadvihne obočie.

„Povedz mi, Sang-u,“ pýta sa, „prečo ju vzal so sebou do toho podniku? Tam nebola spoločnosť na jej úrovni, nikto ju tam nepoznal. Nerozumiem, prečo to Džu-won urobil?“

„Myslím si, pani, že plánoval žartovať,“ odpovedá Sang-u. „Prišla na párty oblečená za chlapca, a keď ju napadli, už bola prezlečená do dievčenských šiat. Mladý pán si chcel zo svojich priateľov vystreliť tým, že ich presvedčil, že Jun-mi je chlapec, a potom im ukázať, kým je naozaj.“

„Hmm,“ smeje sa Mu-ran, „takže takto sa chcel vymotať z celej situácie! No ako som pochopila, neuspel?“

„Áno, pani.“

„Dobre, Sang-u, môžeš ísť.“

„Áno, pani,“ Sang-u sa ukloní a opustí miestnosť.

„Ten mládenec prekypuje energiou,“ hovorí si Mu-ran. Smutno pokrúti hlavou a znova sa začíta do správy. „Och, takú bitku vystrojiť! Na čo ten chlapec vôbec myslel? A táto Jun-mi... kedysi som si myslela, že by za trest mala byť po jeho boku, avšak odrazu sa ukazuje, že tam musí byť, aby splnila jeho plán. Aby každý videl, že je naozaj dievča, a nie chlapec. Lenže ak mu to prikážem, opäť si nájde spôsob, ako to neurobiť. Musím to zariadiť inak...“ pokrúti hlavou a začne znovu čítať text.

Čas: Ten istý deň. Asi o desiatej hodine poobede.

Miesto deja: Kancelária starej mamy Džu-wona. Babička sedí za stolom, Džu-won sedí na malej pohovke napravo od stola.

„Čo si to dovoľuješ ty prázdna hlava?!“ kričí babička rozhorčene na svojho vnuka a hlasno tlieska dlaňou o správu ležiaku pred ňou. „Úplne si stratil rozum?!“

„Čo som urobil, babička?“ pýta sa vnuk nevinne.

„Čo si urobil? Čo si urobil? Čo si myslíš, že bitka s Američanmi je maličkosť?! Zbláznili ste sa?“

„Ba,“ odpovedá Džu-won, „vieš predsa, čo sa tam stalo. Chcela by si, aby som len stál a pozoroval, ako moju priateľku niekto znásilňuje? Hoci je ten niekto Američan? Nikdy tomu neuverím.“

„Pfff!“ odfrkne si babička pri pohľade na vnuka.

Mlčia. Starenka našpúli pery a bez odpovede na otázku zmení tému rozhovoru.

„Povedal si svoju priateľku? Máš priateľku? Povedz mi, kto to je? Ako sa volá?“

„Och, je to veľmi dobré dievča. Som si istý, že keď ju uvidíš, bude sa ti páčiť, babka,“ usmieva sa Džu-won. „Volá sa Pak Jun-mi, má sedemnásť rokov a študuje.“

„Školáčka?“ babka je trochu prekvapená. „Džu-won, povedz mi, kam si ho odložil? Hneď poň pošlem!“

„Po koho, babka?“ nerozumie Džu-won.

„Po tvoj mozog! Vrátil si sa z Paríža s úplne prázdnu hlavou! Zrejme si ho musel zabudnúť niekde na policičke. Musíme ho dostať späť!“

„Prečo to hovoríš, babička?“ pýta sa vnuk so spokojným výrazom, pričom sa snaží zobrazit' urazenú tvár. „Je to nefér, nemať rada človeka, ktorého ešte ani nepoznáš.“

„Prečo by som ju mala mať rada, keď som ju nikdy nevidela? Ešte neurobila nič, čím by ma potešila!“ odpovedá nevrlo babička.

„Bude sa veľmi snažiť,“ sľubuje Džu-won, „uvidíš!“

„Chceš, aby som sa s ňou stretla?“ čuduje sa babička.

„Ty vari nechceš? Ako ju potom môžeš mať rada?“

„Kto sú jej rodičia? Čo robia?“

„Má len mamu a staršiu sestru. Vlastnia malú kaviareň.“

„Malú kaviareň v Kwanak-gu? A hovoríš o tom takto pokojne? Na čo myslíš? Ona nie je na našej úrovni, Džu-won!“

„Kwanak-gu? Babička, to som vôbec nepovedal. Odkiaľ vieš, kde býva?“

Babička je chvíľu bezradná, uvedomuje si, že povedala priveľa.

„Kde inde môže bývať?“ rýchlo sa vynájde. „Ak si si našiel nevhodné dievča, musí žiť len na nevhodnom mieste. Čo môže byť horšie než Kwanak-gu?“

„Sú aj horšie miesta,“ hovorí Džu-won. „A čo je zlé na Kwanak-gu? Aj v pustatinách rastú ruže.“

„Hovoríš, že si sa do nej zamiloval?“ babička sa podozrievavo pozerá na vnuka.

„Myslím si, že áno!“ Džu-won si zhlboka vzdychne, šťastne sa usmeje, narovná ramená.

„Dúfam, babka, že ti to neprekáža.“

Babka našpúlí pery a na chvíľu naňho zazrie.

„Takže, toto je tvoj výber?“ hovorí. „No, dobre, nech je teda tak.“

„Naozaj?!“ prekvapený Džu-won sa prudko vystrie.

„Prečo by som mala ísť proti šťastiu svojho vnuka?“ odpovedá babička s filozofickým tónom v hlase. „Čo narobím, keď ju miluješ! Poďme sa teda pripraviť na svadbu.“

„Na svadbu?! Prečo na svadbu?“ pýta sa Džu-won zmätene.

„Predsa ju miluješ? Takže chceš, aby sa stala tvojou manželkou. Čo sa tak čuduješ?! Čo je na tom zlé?“

Džu-won si nervózne prechádza špičkou jazyka po hornej pere. Z jeho výrazu je jasné, že je zmätený, takýto obrat v rozhovore nečakal.

„To znamená, že ako moja nevesta ti vyhovuje?“ objasňuje si a pozorne pritom skúma babičku.

„Hlavné je, že vyhovuje tebe,“ tá odpovie myknutím ramena. „Od nej potrebujem len to, aby mi porodila zdravé pravnúčatá. Dokáže to? Ako je na tom zdravotne?“

„N... n... neviem...“ Džu-won je úplne stratený.

„Žiadny problém,“ prikývne babka rozhodne. „Pošlem vás na vyšetrenie. Obidvoch.“

„Kam nás pošleš?“ pýta sa šokovaný Džu-won.

„Na kliniku. Necháte sa skontrolovať. Potrebujem zdravé pravnúčatá!“

„Babička, hovoríš, ako keby si sa chystala šľachtiť kone!“ kričí Džu-won rozhorčene.

„Čo je na tom zlé? Môj vnuk je bezhlavý lenivec, úplne stratený prípad! Jediné, čo od neho môžem dostať, sú pravnúčatá. To je to, čo aj chcem. A vychovám si ich už sama!“

„Plánuješ žiť večne?“

„Ach, ty malý prašivec! Áno, všetkých vás prežijem! Nemáš nijakú úctu k starobe! Opýtam sa tvojej mamy, ako ťa to vychovala!“

„Babka, Jun-mi má len sedemnášť rokov! O čom to tu rozprávaš?“

„Keď som bola mladá, dievčatá sa vydávali v pätnástich! Tvojho otca som porodila práve v sedemnástich! A nič, stal sa z neho rešpektovaný človek. Nie ako ty, ty hlupák, ktorého matka porodila v dvadsiatich troch rokoch! A čo z toho vzniklo? Načo si dobrý?! Len na jedno, ty...!“ babička nespokojne našpúlí pery.

„Babička, len sa čudujem, ako môžeš takto ľahko narábať s ľuďmi?“

„Rovnako ako môžeš ty ľahko vydávať dievča za chlapca len preto, aby si odstrašil nádejné nevesty!“

„Sú to všetko hlupane! Vôbec sa nehodia za manželky!“

„A táto sa vari hodí? Ale ak ti vyhovuje, tak sa ožeň! Mali sme dohodu. Sľúbil si, že ju splníš, pamätáš si? Ak ju nesplníš, budem konať bez toho, aby som sa ťa pýtala.“

„To ako?“

„Ju-džin je veľmi dobré dievča, z dobrej rodiny. Nedávno prišla navštíviť tvoju sestru, Hje-bin a sťažovala sa, že si ju vôbec nevšímaš.“

„Ju-džin? To od nej si sa dozvedela o dievčati, ktoré vyzerá ako chlapec? A čo s tým všetkým má ona?“

„Si ešte hlúpejší, než som si myslela. Tak, a dost, stačilo!“ babka zľahka plesne dlaňou o stôl.

„Už som unavená z toho humbuku, ktorý si narobil. Zasmiali sme sa a je koniec. Takže, Džu-won, si hlupák! Sám si sa dostal do tejto situácie! Ocenila som tvoj vtip so zámenou chlapca za dievča. Všetko by to bolo zábavné, keby si to dotiahol až do konca, ale nie! A preto si všetci stále myslia, že chodíš s chlapcom. Musíš to napraviť a dokončiť! Chcem, aby to

dievča, Jun-mi, stálo po tvojom boku, až kým neodídeš do armády. Rozumel si? Na oplátku už od teba nebudem vyžadovať, aby si sa oženil.“

„Wau, babička, vždy dávaš ponuky, ktoré sa jednoducho nedajú odmietnuť! Ako to len robíš?“

„Pretože ja, na rozdiel od teba, mám mozog! Je tu tvoja teta So-i, jej najmladšia vnučka má o týždeň narodeniny. Dúfam, že si pamätáš, že ich vždy oslavuje. Takže chcem, aby si zašiel na oslavu s Jun-mi a zablahoželal jej a jej vnučke v mojom mene. Zavolám jej a poviem, že mi nie je dobre.“

„Mám ísť k tete So-i s Jun-mi?“ Džu-won je úprimne zdesený.

„Nevadí, nech je to pre teba ponaučenie nestýkať sa s kadejakou osobou.“

„Ale, babka... to predsa... Priviesť Jun-mi k tete? Nerozumiem, prečo to chceš?“

„Nech ti So-i ukáže, že sa mylíš, a to dievča nie je pre teba vhodné. Dúfam, že si dosť bystrý na to, aby si svojej tete nepovedal, že v skutočnosti je všetko inak, a to dievča pre teba nič neznamená?“

„Babička, prečo to komplikuješ? Mám klamať svoju tetu?“

„Tvoja teta rovnako ako aj všetci príbuzní, ktorí jej a vnučke prídu zablahoželať, pozná klebety, ktoré sa o tebe šíria. Nech len pekne na vlastné oči uvidia, že to tak nie je, než aby to počuli od niekoho iného. Je ti to jasné?!“

„Áno,“ prikývne Džu-won, „rozumiem, o čo ti ide. Ale čo ak odmietnem? Čo sa stane potom?“

„Tak to sa poriadne nahnevám. Zdvihnem telefón, zavolám rodičom Ju-džin a dohodnem vám svadbu.“

„S Ju-džin?“ Džu-won je šokovaný. „Prečo s Ju-džin? Veď je toľko uchádzačiek?! Prečo práve ona?“

„Zdá sa mi, že ju nemáš v láske, hoci nerozumiem, prečo je to tak. Dobré dievča, múdre, milé. Líbi ťa. Čo viac chceš od manželky?“

„Je nudná. A niekedy sa na mňa pozerá prosebnými očami ako pes. To nevydržím. Nemám sa s ňou o čom baviť. A nie je múdra. Je úplne hlúpa! Jun-mi vie po anglicky stokrát lepšie než ona, hoci školu ešte nedokončila.“

„Nevymýšľaj si! Ju-džin študuje na univerzite a jazyk si precvičuje aj v zahraničí. V žiadnom prípade nemôže hovoriť po anglicky horšie než školáčka z Kwanak-gu. Si voči Ju-džin príliš kritický, a preto tak hovoríš.“

Džu-won mlčky pokrčí plecami, a potom povie: „Neveríš mi? No, dobre. Takže Jun-mi je pre mňa za trest?“ pýta sa.

„Za všetko musíš zaplatiť,“ mrmle babka, „za moje starosti, za city tvojej mamy, za pokoj otca, za nepekne reči o rodine. Čo si si navaril, to si aj zješ!“

„Nuž,“ po krátkom premýšľaní Džu-won skloní hlavu, „chápem. Urobím, ako chceš, babka. Hoci si nemôžem odpustiť, aby som ti nepripomenul, že to všetko začalo tým, že si ma poslala na univerzitu bez toho, aby si sa opýtala na môj názor.“

„Ty by si ešte dlho mlčal o tom, čo plánuješ robiť po škole. Som si istá, že keď sa ťa na to teraz opýtam, stále mi nič konkrétne neodpovieš. No, mám pravdu?“

Džu-won urobí neurčitý pohyb hlavou a mlčí.

„Preto, aby si sa neutápal v nečinnosti, musela som za teba urobiť rozhodnutie,“ pozorne hľadiac na vnuka, babka ďalej vysvetľuje svoje konanie: „Nie je to moja chyba, ale tvoja pasivita a neochota prevziať zodpovednosť za svoj život.“

V miestnosti je na pár sekúnd ticho.

„Vezmeš ju do práce,“ hovorí babička a vracia sa k úvodnej téme rozhovoru.

„Koho? Jun-mi?“ Džu-won je zaskočený. „Prečo?“

„Nech aj zamestnanci vidia, že sú to len reči. Som si istá, že ich už tiež počuli.“

„Na akú pozíciu ju mám prijať,“ namietne Džu-won, „je stále len školáčka?!“

„Si predsa riaditeľ,“ odpovedá babka, „ktorý síce nič nerobí, ale aj tak je stále riaditeľom. Vymenuješ ju za sekretárku. Nech ťa všade nasleduje.“

„Ale ja už mám sekretárku!“

„Prestaň sa so mnou hádať!“ zvýši hlas babička. „Ak tento problém nedokážeš vyriešiť ty, popros svoju sestru. Možno sa od nej niečo naučíš.“

Opäť ticho.

„Ak sa ťa rozhodne vydierať, povedz mi to. Postarám sa o ňu.“

„Kto by ma mal vydierať?“ nerozumie Džu-won. „Jun-mi?“

„No, nie Hje-bin, že?!“

„Zachránil som ju! Prečo by to robila?“

„Si stále naivný a veríš v ľudskú ušľachtilosť. Na jednej strane to nie je zlé, no na druhej strane je načase vyrásť, Džu-won. Ten incident je veľmi vhodný na vydieranie. Nevie, ako si zariadil, aby sa tvárila ako chlapec, ale mohlo by to byť pre ňu veľké pokušenie. Bitka s Američanmi, pokus o znásilnenie so synom čeboly... Koľko si myslíš, že môžu novinári zaplatiť za taký príbeh?“

Džu-won sa zamračí.

„Asi nie tak veľa,“ odpovedá po chvíli.

„Pre teba to možno veľa nie je,“ súhlasí babička s prikývnutím, „ale pre ňu môže táto suma vyzeráť inak.“

Džu-won pri premýšľaní ticho pohybuje čeľusťou.

„Dobre, rozumiem,“ povie. „Si múdra. Ako vždy, babka Ran.“

Čas: Ten istý deň trochu neskôr.

Miesto deja: Vidiecke sídlo rodiny Kimovcov. Džu-won sa rozpráva so Sang-u.

„Milý Sang-u,“ osloví Džu-won šéfa bezpečnosti, „mám na teba malú prosbu.“

„Rád vám pomôžem, pán Džu-won,“ ten pohotovo odpovie. „O čo ide?“

„Vieš, Sang-u, mám novú priateľku. Ona má, povedzme, nejaké zvláštnosti, ktorým nerozumiem. Bol by som rád, keby si mi ich pomohol objasniť.“

„Ktoré dievča?“ pýta sa Sang-u, vytáhuje smartfón a chystá sa zapísať si potrebné údaje. „A čo je na ňom zvláštne?“

„Volá sa Pak Jun-mi,“ odpovedá Džu-won, „poznáš ju.“

Sang-u bez námietky prikývne.

„Hovorí veľmi dobre po anglicky,“ pokračuje Džu-won, „ako keby žila v zahraničí. Aj keď sama tvrdí, že celý život žije v Kórei. Keď som sa jej na to opýtal, vyhla sa odpovedi. Povedala, že sa učila samostatne a že chodí do bežnej školy. Sang-u, chcem sa pozrieť na jej známky. Chcem pochopiť, či je naozaj taká úspešná, alebo podvádza. Povedal som to dostatočne jasne, Sang-u?“

„Áno, pane,“ Sang-u prikývne a robí si poznámky na obrazovke smartfónu. „Budem informovať vašu babičku, a ak to dovoľí, začnem zbierať informácie. Chvíľu to však potrvá.“

„Dobre, Sang-u,“ prikývne Džu-won. „Akonáhle niečo zistíte, daj mi vedieť! A ďalej. Existujú dôkazy, že zneškodnila nejakého maniaka. Chcem sa o tom prípade dozvedieť viac.“

„Dobre, pán Džu-won!“

Čas: Ten istý deň.

Miesto deja: Malý park pri hoteli, kde pracuje Džu-won. Jasný slnečný deň. Modrá obloha, ľahký vánok kýva vetvami stromov so zelenými listami liahnucimi sa z pukov. Džu-won si natáhuje nohy, ruku ležérne kladie na operadlo lavičky, na ktorej sedí. Prezerá si ženy a dievčatá, ktoré prechádzajú okolo. Čaká na Jun-mi. Jun-mi sa objavuje v modrej sukni a bielej košeli pod sakom. Na nohách má čierne dámske čižmy a biele pančuchy. Jej pohľad je

pochmúrny. V rukách drží igelitovú tašku. Vyprevadiac pohľadom iné dievča, Džu-won otočí hlavu a spočinie na Jun-mi.

„Kam si sa tak vyobliekala?“ pýta sa bez pozdravu a bezostyšne sa pozerá na obnažené kolená a nohy dievčaťa.

„Hľadať si prácu,“ odpovie Jun-mi. Balíček, ktorý priniesla, položí na lavičku vedľa seba.

„Čo je to?“ pýta sa Džu-won.

„Oblečenie,“ odpovedá Jun-mi. „To, ktoré si mi včera kúpil.“

„Oblečenie?“ čuduje sa. „Prečo si ho priniesla?“

„Aby si ho vrátil do obchodu,“ vysvetľuje dievča.

„Vrátiť ho do obchodu?“ Džu-won je prekvapený ešte viac. „Ty si ho nechceš nechať?“

„Kto si, že mi kupuješ oblečenie?“

„Ach!“ po chvíli rozmýšľania povie: „Dávaš mi najavo, aká si hrdá? Dobre, chápem. Môžeš ho teda vyhodíť. Nebudem sa zaoberať takýmito hlúposťami.“

„Nepovedal si, že nemáš dosť peňazí na benzín?“

„To bolo vtedy,“ odpovedá Džu-won v rozpakoch, „teraz mám dosť. Nerob si starosti.“

„Ako chceš,“ odpovedá Jun-mi. „Minul si na tie šaty dosť, aby si sa rozhodol, čo s nimi ďalej urobíš. Nie sú moje.“

„To je všetko, čo si mi chcela povedať? Vytrhla si ma z práce kvôli takýmto nezmyslom?“

„Nie, tiež som ti chcela povedať...“ Jun-mi sa zahľadá do zeme a odrazu stíchne.

„Čo?“ s prižmúrením oka a s istou dávkou agresivity v hlase vyzvedá Džu-won: „Čo mi chceš povedať?“

Jun-mi sa zhlboka nadýchne: „Džu-won,“ hovorí a je jasné, že sa jej to nehovorí ľahko, „včera... si ma zachránil. Keby ma ten ožran... znásilnil, potom fakt neviem... ako by som... potom... ehmm... Ďakujem! Som tvojím dlžníkom!“ Na potvrdenie svojich slov Jun-mi natiahne ruku k Džu-wonovi, zdvihne hlavu a pozrie sa mu do očí. Ten na ňu prekvapene niekoľko sekúnd civie, potom k nej vzťahne ruku a jemne stlačí dlaň malého dievčaťa.

„Správna reč, zvieratko,“ povie bez toho, aby jej ruku pustil. „Je to schopnosť byť vďačný, čo odlišuje ľudí od zvierat a robí človeka človekom. Prijímam tvoj dlh,“ uvoľní ruku Jun-mi. „A práve teraz potrebujem tvoju pomoc,“ hovorí.

„Akú pomoc?“ opýta sa Jun-mi.

„Vieš, moja babička chce...“

Čas: *O dve minúty neskôr.*

Miesto deja: *Na tej istej lavičke.*

„Ale tak sme sa predsa nedohodli!“ rozhorčuje sa Jun-mi. „Nemôžem s tebou strácať toľko času!“

„Nie je to moja vina,“ odpovedá Džu-won, rozpaží ruky do strán, položí ich na operadlo lavičky a natiahnuté nohy si prekříži pred sebou. „Všetko išlo podľa plánu a malo sa to včera skončiť, ako sme sa dohodli. Vyskytli sa však nepredvídateľné okolnosti, ktoré isto chápeš. Zadaná úloha nebola dokončená. Všetci si stále myslia, že si chlap a ja som gay. Toto treba napraviť. Až do môjho povolania do armády o tri mesiace.“

„Tri mesiace?! Celé tri mesiace?!“

„Len tri mesiace. Nepovedala si práve, že mi dlhuješ? Takto sa staviaš k svojim vlastným slovám?“

„Ale...“ Jun-mi je trochu stratená, „len som si chcela nájsť prácu. Potrebujem z niečoho žiť a platiť si za hodiny...“

„Vezmem ťa do práce,“ prehodí Džu-won nenútene, zakloní hlavu a zahľadá sa na oblohu.

„Vezmeš ma do práce?“ Juna sa naňho pozrie so záujmom. „Aký druh práce by to mal byť?“

„Budeš moja sekretárka,“ povie Džu-won len akoby mimochodom. „Spokojná?“

„Sekretárka?“ uist'uje sa Jun-mi prekvapene.

Tvárou v tvár jej zmätku a nepochopeniu zachytí zamestnávateľ intonáciu jej hlasu.

„S čím si zas nespokojná? Je na tom niečo zlé?“

„Je to ženská práca.“

„A kto si ty?“ Džu-won si posmešne odfrkne. „Chlap, alebo čo? Vari ťa pohltila tvoja rola?“

„Ehmm... Mala som na mysli, že prácu sekretárky treba robiť veľmi dôsledne. Usilovne si všetko zapisovať, všade udržiavať vzorný poriadok... Myslím si, že to nie je nič pre mňa.“

„No, teda!“ vyštekne Džu-won. „Prvýkrát vidím dievča, ktoré priznáva, že nie je schopné udržať poriadok. Ak už všetko rozhadzuješ a upratuje po tebe mama, tak o tom aspoň nehovor nahlas. Drž jazyk za zubami, lebo sa mi zdá, že on je tvoj úhlavný nepriateľ, chápeš?“

„No...“ Jun-mi sa snaží niečo povedať, no zarazí sa.

„Takže,“ pokračuje Džu-won a prezerá si svoju obeť hodnotiacim pohľadom, „tvoja pozícia je stážistka-sekretárka-prekladateľka. Plat...“ Džu-won sa ešte raz pozrie na dievča, „osemstotisíc wonov mesačne. Dĺžka stáže je tri mesiace. Povinnosti: sprevádzanie nadriadeného, teda mňa, na služobných a osobných cestách. Nejaké otázky?“

„Takže mi zaplatíš?“

„Pche!“ Džu-won si pohrdavo vydýchne cez zuby: „To si si vážne myslela, že som otrokár a využijem tvoj dlh na tvoje bezplatné vykorisťovanie? Ako ma vôbec vnímaš?“

„Súhlasím!“ vyhrkne Jun-mi, ignorujúc jeho poslednú otázku.

„Ešte aby si odmietla!“ odfrkne Džu-won. „Kedy môžeš nastúpiť? Ako sa cítiš? Po včerajšku ťa nič nebolí?“

„Nie, všetko je v poriadku.“

„Ak je to tak, poď so mnou! Spíšem zmluvu, potom ju doma podpíšeš. A zároveň si vezmeš svoju tašku s vecami, ktoré si včera nechala v podniku.“

„Mmmm...“ zamrmle Jun-mi zamyslene, „ja už som doma povedala, že mi na oblečenie spadla plechovka farby a zničila ho. Kam teraz s vecami?“

„No ty teda klameš!“ pokrúti hlavou Džu-won a vstáva z lavičky. „Klameš, ako dýchaš. Telefón, aj ten si utopila vo farbe? Tvoj telefón je stále v taške.“

„Dofrasa!“ vykrikuje Jun-mi.

„Dobre, až dostaneš výplatu, môžeš si kúpiť nový,“ usmieva sa Džu-won. „To bude tvoj trest za klamstvo. Poďme! A odteraz sa so mnou prestaň neformálne rozprávať. Nemáme žiadny vzťah, som starší než ty a teraz som tvoj šéf.“

„Áno, kunchan-nim,“ odpovie Jun-mi poslušne.

„Presne tak! A ako si mi zavolala? Nemala si telefón, všakže? Odkiaľ máš moje číslo?“

„Neviem,“ trochu prekvapene pokrčí plecami Juna, ktorá o tom predtým nepremýšľala.

„Spomenul si ho, Džu-won-ssi.“

„Pamätala si si ho? Pamätáš si tak ľahko veľké čísla?“

„Neviem. Asi áno. Nikdy som nad tým nepremýšľala, kunchan-nim.“

(o niečo neskôr, v aute)

Sedím v aute a pozerám sa na cestu. Džu-won ma vezie do kancelárie. Je pravda, že človek nikdy nemôže vedieť, kedy získa a kedy stratí! Z neba mi do lona spadla práca za osemsto dolárov! Dofrasa, teraz si môžem kúpiť počítač a zaplatiť kurzy! Šťastie. Ani som to nečakal. Pravdou je, že nič nie je zadarmo. Znovu budem musieť hrať priateľku Džu-wona, hoci tentoraz už v ženskej verzii. Ale fajn, len tri mesiace a za osemsto dolárov mesačne to zvládnem. Navyše som sa o túto úlohu už *trochu obtrel*, nevidím na tom nič zlé. Džu-won nemá o dievča, ako je Jun-mi, záujem. Nič *také* si k nej nedovoľuje.

„O tom včerajšku...“ Džu-won ma odvádza od svojich myšlienok, „ten Američan bol taký opitý, že si nepamätal, kto a prečo ho zbil. Hore sa rozhodli prípad nevyšetrovať. A Američania a naša polícia...“

Chcú to utuľtať? No teda, presne ako u nás! A to som si myslel, že v zahraničí to robia inak!

„Tak sa nemusíš báť,“ pokračuje medzitým Džu-won a trochu pohne volantom. „Nikto si od teba nebude nič nárokovať.“

„Nemám sa obávať?“ žasnem. „Vlastne som si myslela, že nie ja sa musím báť!“

Džu-won sa na mňa pozrie. Je vážny.

„Jun-mi-jan,“ hovorí, „neviem, prečo o tom nevieš, ale keď je to už tak, musím ti to vysvetliť ja. Nikdy, počuješ, nikdy sa nepribližuj k americkým vojakom! Môžeš ich všetkých považovať za násilníkov a podliakov, potom nebudeš mať žiadne problémy, chápeš?“

Prikývol som.

„Všetci sú *nedotknuteľní*. Nech urobia čokoľvek, nebudú súdení tu, kde spáchali zločin, ale v Amerike. A v Amerike majú svoje vlastné zákony. Zločiny spáchané armádou mimo jej hraníc sú americkými súdmi považované za menej závažné. U nás by ten včerajší bastard išiel do väzenia, ale doma by v najhoršom prípade dostal pokutu.“

Džu-won stíchol.

Áno, spomínam si na podobný prípad. Keď som študoval japončinu, čítal som ich noviny, a tam opakovane písali o znásilnení ďalšej školáčky americkými vojakmi. Nakoniec domáci, rozhnevaní takou nespravodlivosťou, vzali vidly, zhŕkli sa a zablokovali vojenskú základňu. Pýtali sa svojej vlády: Dokedy?! Vláda im opäť raz odpovedala: Láry-fáry, naši spojenci a *blá-blá...*! A prisľúbila nápravu. Zločinec bol odvezený do Ameriky, dav sa rozišiel a všetko sa upokojilo až do ďalšieho podobného prípadu. Tie tresty sú, áno, také... Zisťoval som si to. Čítal som články našich novinárov, ktorí sa tejto téme venovali. V Amerike títo *kvázi-bojovníci* dostali maximálne dva roky za znásilnenie neplnoletej osoby. A dokonca nie vždy. Niektorých len degradovali a prevelili do inej roty, na inú pozíciu či nové pracovisko. Formálne ich akože potrestali, no v skutočnosti ľahko obišli. No, a čo? Veď obeťami neboli Američania, ale ľudia druhej triedy! Prečo trestať obrancov demokracie za ich zábavu? Z domorodcov neubudne. Mali by byť vďační, že ich chránia.

„Rozumieš mi?“ pýta sa Džu-won s pohľadom na cestu.

„Áno,“ prikývnm, „ďakujem za upozornenie.“

„Len to nikde nehovor nahlas,“ zdôrazní a otočí sa ku mne. „Alebo, že som ti to hovoril ja.“

„Nie som hlúpa,“ odpovedám.

„Áno?“ spochybní Džu-won s iróniou v hlase. „To ma teší.“

Dupne na plynový pedál, prudko prejde do ľavého pruhu a predbehne pomalšie vozidlo.

(O niečo neskôr. Na tom istom mieste, v aute)

„Pošlem ťa na kurzy,“ hovorí Džu-won.

„Kurzy? Aké kurzy?“

„Práce sekretárky a etiketu. Nech ťa naučia, ako správne zakladať papiere a ako používať kávovar.“

„Čože? Vedieť používať kávovar je najdôležitejšie na mojej práci?“

„Samozrejme!“ zvolá Džu-won. „Ak zničíš kávovar, prídem o kávu. Ak prídem o kávu, nebudem schopný správne myslieť. Ak nebudem schopný správne premýšľať, môžem urobiť nesprávne rozhodnutie! Nesprávne rozhodnutie znamená stratu. Straty sú chýbajúce mzdy pre zamestnancov spoločnosti. Chceš dostať zaplatené?“

„Chcem,“ odpovedá Jun-mi.

„Tak vidíš. Stačí sa naučiť používať kávovar a kávu správne pripravovať. Možno dokonca povedať, že blaho mnohých ľudí bude závisieť od toho, ako sa s touto úlohou vysporiadaš. Vráťane toho tvojho! Chápeš, zvieratko?“

„Pfff...“ vydýchne zvieratko a opýta sa: „A čo tá etiketa?“

„Pozerám sa na teba a s hrôzou premýšľam o blížiacej sa oslave u tetušky So-i. Naozaj nechcem mať vedľa seba dievča ako z telenovely.“

„Z telenovely?“ Jun-mi nechápe. „Ako to myslíš?“

„Pozerala si tie ženské seriály, v ktorých chudobné dievča príde do bohatej rodiny?“ pýta sa Džu-won. „Musela si ich vidieť. Každý druhý seriál má takú zápletku. Takže vo všetkých filmoch je moment, keď sa to dievča ocitne pri stole s rodinou hlavného hrdinu. A potom sa začína to hrozné: Nevie jesť vidličkou, jedáva rukami z tanierov, utiera si ruky do oblečenia, do vlasov, do obrusu. Grgá, sŕka limonádu, naraz vypije pohár vína a vzápätí sa divoko smeje. NO? Už rozumieš, čo tým myslím?“ zdvihne zrak od cesty a otočí sa na Jun-mi.

Dievča na neho mlčky hľadá očami plnými hnevu.

„Nemusiš sa na mňa takto zazeráť,“ hovorí Džu-won s potešením a uisťuje sa, že je Jun-mi stále nahnevaná. „Neskôr sa mi za to poďakuješ. Len sa nad tým dobre zamysli. Ak sa chceš stať idolom, bez znalosti etikety sa v budúcnosti jednoducho nezaobídeš. A ja budem pokojnejší, ak budem vedieť, že je bezpečné sedieť vedľa teba pri stole. Pozri, získa na tom každý. Ty, ja, teta So-i, každý. A všimni si, že za tvoje vzdelanie platím ja. Tak ako, si nadšená z mojej štedrości a predvídavosti? Pôjdeš na kurzy?“

„Pôjdem,“ prikývne Jun-mi po chvíli premýšľania.

„Pche!“ povzdychne si sklamane Džu-won. „Nie si ako dievča zo seriálu!“

Juna na neho vrhne spýtavý pohľad.

„Keby si bola ako hrdinka zo seriálu, tak podľa klasickej zápletky by si mala teraz rozhorčene rezignovať a ukázať svoju hrdosť a nezávislosť. Ale ty si sa podvolila a súhlasila si.“

„Som hrdá, ale praktická,“ vysvetľuje po krátkom zamyslení Jun-mi, s vážnym výrazom na tvári.

„Ha-ha-ha!“ Džu-won vybuchne od smiechu a nakloní sa k volant. „Ha-ha-ha!“

(O niečo neskôr. Kancelária Džu-wona je zariadená štýlovým nábytkom v európskom dizajne. Jun-mi sa so záujmom rozhliada okolo seba, skúma situáciu. Džu-won, ležérne sediaci za stolom vo veľkom riaditeľskom kresle, dáva pokyny sekretárke, ktorá stojí so zápisníkom a perom v ruke.)

„Toto je teraz vaša podriadená.“

Sekretárka sa rýchlo pozrie na Jun-mi a potom späť na svojho šéfa.

„Nájdite a prihláste ju na týždenný kurz etikety a sekretárky!“

Sekretárka si rýchlo zapisuje do zošita.

„Vezmite si od nej doklady a vypracujte zmluvu na miesto stážistka-sekretárka. Máš pri sebe nejaké doklady?“ Džu-won sa obráti na Jun-mi.

„Tu, pán kunchan-nim,“ povie Jun-mi, zloží si z pliec malý ruksak a vyberie z neho priehľadný obal, „certifikát TOEIC a preukaz totožnosti.“

„Len tie?“ Džu-won sa zasmieje. „Ukáž!“

Jun-mi mu podáva zložku.

„Páni, zlatý certifikát!“ Džu-won obdivne vytiahne žltý dokument. „Ukazuje sa, že máš byť na čo hrdá!“

Sekretárka venuje Jun-mi úctivý pohľad.

„Deväťstodeväťdesiatdeväť bodov!“ Džu-won žasne. „Wau! Prečo nie tisíc? Kam sa podel ten jeden bod?“ spýtavo sa pozrie na Jun-mi.

„Mám také podozrenie, že je to spôsobené tým, že hodnotiaca stupnica bola zadaná nesprávne,“ tá odpovedá. „Tí, ktorí ju napísali, sa zrejme pomýlili v počte bodov, pričom nastavili rozsah od 0 do 999. V počítači sa celkový počet bodov, ktoré je možné dosiahnuť rovná tisícke, berúc do úvahy nulu, lenže hodnota tisíc so štyrmi číslicami sa nikdy nevytlačí, pretože tam nie je. Vyjadrila som to jasne, kunchan-nim?“ vyzvedá Jun-mi pri pohľade na ustrnutého šéfa.

„Čo za nezmysel?!“ zvolá Džu-won po asi troch sekundách rozmýšľania. „Študovala si výpočtovú techniku?“

„Nie, ale...“

„Potom radšej povedz, že si stratila jeden bod, a nezvaľuj vinu na programátorov!“

„Áno, kunchan-nim,“ odpovedá Juna s hlbokým povzdychom.

„Ved' preto!“ Džu-won sa od nej spokojne odvráti späť k sekretárke: „Nezabudnite jej objednať uniformu!“

„Áno, pán výkonný riaditeľ,“ zapíše si sekretárka a ukloní sa.

Čas: *Večer toho istého dňa.*

Miesto deja: *Dom mamy Jun-mi.*

„Mami, som doma!“ kričí Sun-ok, vchádzajúc na chodbu.

„Dobre, dcérka! Dobre!“ kričí na ňu mama z kuchyne. „Umy si ruky a pod' sa najesť!“

...

„A čo Juna? Už jedla?“ pýta sa Sun-ok, vojdúc do kuchyne. „Kde je?“

„Hrá na klavíri,“ odpovie mama. „Si unavená? Hladná? Radšej si sadni! Mám dobré správy!“

„Aké?“ pýta sa Sun-ok, keď si sadá za stôl a berie paličky.

„Naša Juna bola povýšená! Teraz je z nej stážistka-sekretárka!“

„Fakt?“ Sun-ok je prekvapená, teší sa. „To je skvelé!“

„Bude dostávať osemstotisíc wonov!“ povie hrdo mama.

„Čože?! Naozaj?“ Sun-ok sa čuduje.

„Áno. A posielajú ju na týždenný kurz sekretárky. Už som volala strýkovi, povedal, že je to všetko výborné. A schvaľuje to.“

Sun-ok žuje kus mäsa s nechápavým výrazom.

„Prečo ju zrazu povýšili?“ pýta sa mamy. „Za aké zásluhy? Ved' nepracuje ešte ani rok, nie?“

„No, asi ocenili, že je múdra a perspektívna! Juna je skvelá! Dobre, ty jedz a ja pôjdem. Musím pracovať.“

„Mami, to mám jesť sama? Nechcem jesť sama!“

„Zavolaj Junu. Nech ti porozpráva, ako ju povýšili. Dobre, len pekne jedz. Pááá!“

Mama odchádza. Sun-ok ostáva sama.

„No jasné, tú odtrhnúť od jej syntetizátora!“ povie si, mysliac na sestru. „Jedine, ak ju priviažem káblom k autu.“

Onni je a ďalej premýšľa.

„Osemstotisíc wonov,“ hovorí nahlas. Rozpráva sa sama so sebou. „To je takmer toľko, koľko zarábajú absolventi po univerzite. Áno, má dobré skóre TOEIC. Ale bez diplomu! Divné,“ filozofuje. „Nevybavil jej to ten chlap v červenom aute?“ zarazí sa. „Ale potom to znamená, že Juna... mi klamala?! Nie, to nemôže byť!“ krúti hlavou Sun-ok. „Juna taká nie je. Nikdy by mi neklamala. Ako mi to vôbec mohlo napadnúť?“ máva paličkami, aby zahнала nepríjemnú myšlienku, a znovu sa púšťa do jedla.

Čas: *O dva dni neskôr*

Miesto deja: *Ulica vedľa domu mamy Jun-mi. Červené auto. Pravé predné dvere sa otvoria, vystúpi Jun-mi. V tej chvíli Sun-ok vychádza z úzkej uličky a vracia sa z univerzity. Otočí hlavu, pozrie sa na Jun-mi stojacu pri aute a v úžase sa zastaví. Chvilu hľadá, potom prižmúri oči, prikývne a prekríži si ruky na hrudi.*

„Ďakujem,“ povie Jun-mi naklonená k autu, „uvidíme sa zajtra, Džu-won.“ Narovná sa a zatvorí dvere. Otočí sa a zrazu sa stretne s rozhorčeným pohľadom Sun-ok. Juna stuhne ako vták pred zrakom hada.

„Čo to má znamenať?“ pýta sa Sun-ok hlasom, ktorý neveští nič dobré.
 Jun-mi mlčí so sústredeným pohľadom, zjavne premýšľa, čo povedať.
 „Opäť to červené auto a za volantom fešák! Čo si si dala opraviť tentokrát?“
 Jun-mi naďalej mlčí a nespokojne špúli pery.
 „Takže si mi klamala? Klamala si mi rovno do očí?! Vlastnej sestre?!“
 Jun-mi sa zhlboka nadýchne, ale ostane ticho.
 „Mama myslí len na teba a ty sa tu zabávaš s nejakým chlapom? Čo som ti povedala?! Neopováž sa urobiť niečo *také*! Čo ti to vôbec nedochádza?! Namiesto učenia a prípravy na testy jazdíš v aute! Ach, ty idiotka!“ rozhorčenie onni nepozná hranice.
 Na jej zlostný krik ľudia vyhliadajú z okien domov. Džu-won otvorí dvere a vystúpi z auta, zrejme sa chystá niečo povedať, ale nemá na to čas.
 „Hej, ty!“ Sun-ok prudko vystrie pravú ruku a ukáže naňho ukazovákom. „Áno, ty, bohatý krásavček! Myslíš si, že ti to prejde?! Ako sa opovážuješ robiť takéto veci školáčkam?!“
 „Ale, ja predsa... Nie je to tak!“ Džu-won rozhorčene hodí pohľad na zízajúcich ľudí za oknami.
 „Čo nie je tak?! Ahá, chceš povedať, že chodíš s mojou sestrou, pretože si do nej šialene zamilovaný?! Áno? Pravda? Tak, a je to tu! Zakazujem ti s ňou chodiť! Jasný?“
 „Prečo?“ pýta sa Džu-won ohromene.
 „Pretože si bohatý!“ odpovedá Sun-ok, akoby rezala nožom.
 „A čo je na tom zlé?“ úprimne nerozumie Džu-won.
 „Zlé?“ Sun-ok šokuje, že jej nerozumie. „Ty nevieš? Dobré, tak ja ti to teda vysvetlím!“
 Znova si prekríži ruky na hrudi a pohrdavo prižmúri oči, keď spustí: „Boháči nepoznajú súcit a ľútosť. Všetko merajú v peniazoch. Zničili nám život. Zobrali nám dom a kaviareň, kde pracovali naši rodičia, a vyplatili nám almužnu! Potrebovali len dobré miesto na stavbu. A čo bude s nami, im bolo úplne jedno! Náš otec sa prepracoval a zomrel od vyčerpania, aby zarobil peniaze pre rodinu! Jun-mi zrazil autom bohatý muž, dostal ju do nemocnice. Mal také drahé auto ako ty! Juna bola dobrá študentka. Po nehode však nemohla dokončiť školu. Ako bude teraz žiť? Ako si zarobí peniaze bez dobrého zamestnania?! To ho vôbec nezaujímalo! Dal peniaze a myslel si, že je pred Bohom čistý! Ty si tiež bohatý. Si rovnaký! Nedá sa ti veriť. Hráš sa s mojou sestrou, a keď sa začneš nudiť, skončíš to s ňou, zničíš jej život a zlomíš jej srdce! Jasný, dáš jej nejaké peniaze, aby ťa netlačilo svedomie, a hotovo! Nechcem, aby sa to stalo! Hoci Jun-mi nemá tvoju úroveň, je stokrát lepšia než ty! A zaslúži si niečo lepšie, než byť len hračkou bohatého príživníka! Tak odíď, a už sa nevracaj!“
 „Ale, nuna...“ pokúsi sa namietnuť Džu-won.
 Keď Sun-ok začuje, ako ju oslovil, až podskočí na mieste.
 „Nuna? Nuna?!“ zvolá rozhorčene. „Neopováž sa oslovovať ma sestra! Nie som tvoja sestra! A nikdy nebudem! Vypadni! Ak sa odvážiš prísť znova, rozbijem ti hlavu, aby si vedel!“
 Rozzúrená pribehne k autu a chytí Junu za ruku.
 „Marš okamžite domov, koza hlúpa!“ zakričí na ňu. „Poviem mame, čo robíš! Teraz to chápeš, idiotka?“
 Sun-ok, držiac Jun-mi za ruku, ťahá ju po ulici a naďalej nadáva. Džu-won sa za nimi nechápavo pozerá.
 „No, to je teda rodina!“ povie, otočí sa a hľadiac na zvedavé hlavy trčiace z okien, rýchlo nastúpi do auta.

Čas: *Trochu neskôr*

Miesto deja: *Malá kuchyňa v dome Jun-mi. Mama so zmätenou tvárou. Juna vyzerá pochmúrne. Zlá, prezlá Sun-ok. Sun-ok a mama sedia pri stole, Juna stojí vo dverách.*

„Neopováž sa s ním znova stretnúť! Rozumieš?!“ Sun-ok sa agresívne skláňa nad stolom a pokračuje vo výchove Jun-mi.

„Počkaj, dcérka, počkaj!“ preruší ju mama. „Upokoj sa. Najprv si to vyjasnime, kým niečo urobíme.“

„Čo sa tu dá vyjasňovať?“ odpovedá Sun-ok rozhorčene. „Aj tak je všetko jasné!“

„Bud' ticho!“ mávne rukou mama. „Ak ti je všetko jasné, bud' ticho! Nechaj ma vypočuť si to. Dcérka,“ vzápätí sa obráti na Jun-mi, „kto je ten mladý muž, ktorý ťa priviezol v aute?“

„V skutočnosti to bol môj zamestnávateľ,“ odpovie Jun-mi a zamračí sa.

„Zamestnávateľ?“ čuduje sa mama.

„Áno, zamestnávateľ,“ potvrdzuje Jun-mi. „Ten, ktorý ma povýšil a bez akéhokoľvek dôvodu bol doslova prekliaty na prahu nášho domu. A teraz neviem, či mám ešte prácu. Alebo som už nezamestnaná?“

Mama sa otočí a zahľadá sa na svoju staršiu dcéru. Pod jej pohľadom Sun-ok trochu stráca dôveru, ale nemieni sa kajať.

„Klame,“ hovorí matke. „Zamysli sa, prečo by ju šéf bral do auta? Do takého drahého auta! Začo?“

„Kontroloval trasu,“ vysvetľuje Juna s povzdychom. „Zajtra bude stretnutie so zahraničnou delegáciou. Program zahŕňa aj prehliadku pamiatok Soulu, jeden obed a dve prestávky na kávu na rôznych miestach. Kunchan-nim sa rozhodol ešte raz osobne skontrolovať, ako sú reštaurácie a kaviarne pripravené.“

Matkine oči sa rozšíria od úžasu.

„Dcérka, čo si to porobila?!“ osopí sa na Sun-ok.

„Neverím,“ odpovie tá a obráti sa na sestru. „Prečo by si práve ty sprevádzala šéfa? Si len stážistka, ktorá navyše ešte študuje. Nebol tam nik iný? Skúsenejší?“

„Šla som práve preto, že som len stážistka. Moja úloha bola malá, zapísať si do zošita všetko, čo kunchan-nim povie, aby som si zapísala. A jeho sekretárka má dnes výročie, sto dní, čo sa zoznámila so svojím priateľom. Preto namiesto seba podstrčila mňa. Kunchan-nim nenamietal.“

„A čo si si napísala?“ prižmúri oči Sun-ok.

„Nič,“ odpovedá Juna a pozerá sa na ňu úprimnými očami, „všetko je perfektne pripravené. Neboli žiadne výčitky ani doplnenia.“

„Dcéra, čo si to urobila?“ obracia sa mama na Sun-ok. „Čo si mu povedala?“

Sun-ok neodpovedá. Jej tvár sa mračí čoraz viac. Zdá sa, že si presne pamätá, čo všetko povedala. Jun-mi tiež mlčí a pozerá sa na podlahu.

„Juna, tak čo povedala?“ obráti sa matka na mladšiu dcéru, keď vidí, že staršia nechce hovoriť.

„Povedala, že by mu rozbila hlavu, keby sa tu znova objavil,“ hovorí Jun-mi zamračene a ďalej hľadá do zeme.

„Ach, aká hrôza! Sun-ok! Ako si to mohla povedať neznámemu človeku?! Vôbec sa to na teba nepodobá! Čo sa to s tebou stalo, dcérka?“

„Lebo som sa nahnevala,“ odpovedá dcéra. „Všetky trápenia našej rodiny sú pre takých bohatých ľudí. Jeden, druhý, tretí. A teraz natiahli ruky aj k June! Toto nedovolím! A je mi jedno, koľko peňazí majú!“

V kuchyni panuje chvíľu ticho. Ozýva sa len hukot horiaceho plameňa v kotle.

„Dcérenka,“ osloví matka svoju staršiu dcéru, „prečo to hovoríš? Prečo taká neústupnosť? Obe potrebujete dobrých manželov. Chcem, aby ste boli šťastné. Dávam vám všetko, čo môžem, a túžim len po jedinej veci. Aby moje dcéry nemuseli do konca života počítať každý von. Máte pred sebou výchovu detí. Zamysli sa nad tým, ako to chceš dokázať, ak nebudeš mať z čoho žiť, čo?“

Sun-ok našpúlí pery.

„Peniaze si treba zarobiť,“ namietne o sekundu neskôr. „A nie chcieť, aby padali z neba. A ty nevieš, čo so sebou od nečinnosti. Môj manžel bude dobre zarábať, ale nebude z neho bohatý flákač! Nepotrebujem takého muža!“

Mama nesúhlasne krúti hlavou: „Dobre, Sun-ok,“ hovorí, „si príliš mladá, preto si taká kategorická. Ľudia bývajú rôzni. Aj medzi bohatými sú takí, ktorí pracujú, majú životné ciele a dosahujú ich. Treba posudzovať každého zvlášť. Aký je, akí sú jeho rodičia? Čo chce? „Junočka,“ osloví svoju mladšiu dcéru, ktorá sa rozhovoru nezúčastňuje, „kto je ten mladý muž? Ako sa volá, akú má rodinu a čomu sa venuje?“

Juna si ťažko vzdychne: „Volá sa Kim Džu-won,“ odpovedá neochotne, očividne si už predstavuje, čo sa bude diať ďalej. „Jeho rodina vlastní najväčšiu lodiarstvu spoločnosť v Kórei, Sea Group Corporation, a rôzne druhy iných firiem. A on sám pôsobí ako výkonný riaditeľ v hoteli Golden Palace. Je to vlajkový hotel hotelovej siete patriacej do skupiny Sea Group Corporation.“

„Sea Group Corporation?“ Sun-ok je ohromená. „Tak on je čebol?“

„Áno, jeho rodina je hlavným akcionárom,“ prikývne Juna. „A Džu-won je mladším dedičom. Má dedičstvo okolo miliardy... v dolároch.“

[Čebol – Wikipedie \(wikipedia.org\)](http://wikipedia.org)

„Si šialená!“ vzdychne vystrašene mama. „Oni absolútne nie sú ani blízko našej úrovni! Kam si to vliezla, dcérka?“

„Nikam som neliezla,“ odpovie Juna, „prišiel sám.“

„Prišiel sám? Ako je to možné?“

„No, to akosi... stalo sa.“

„Je to pravda? Nerobíš si žarty?“ pýta sa Sun-ok a konečne zdvihne spustenú čeľusť. Zbledne a vyzerá zmätene.

„Žiadne žarty,“ pokrúti hlavou Juna, „všetko je to pravda.“

„Bože, čo si to urobila, Sun-ok?!“ zhikne mama zdesene a zakrýva si ústa dlaňami. „Čo len teraz bude?! Junu určite čoskoro vyhodia z práce! A kiežby sa nič horšie nestalo!“

Sun-ok sedí a s vystrašeným pohľadom si hryzie spodnú peru. Je vidieť, že nevie, čo má robiť, ale usilovne premýšľa, snaží sa niečo vymyslieť.

„Jun-mi! Prečo si nezastavila svoju sestru?!“ pýta sa mama vyčítavo. „Čo teraz povedia susedia?“

„Vari bolo možné zatvoriť jej ústa?“ odpovedá tá, reptajúc. „Bola ako sopečná erupcia. Nemala som žiadnu zátku, ktorá by dokázala upchať jej žriedlo.“

„Musím sa mu ísť ospravedlniť,“ rozhodne sa Sun-ok. „Pôjdem a poviem, že je to len a len moja chyba a Jun-mi a moja rodina s tým nemajú nič spoločné. Ak to bude potrebné, pokľaknem si a požiadam ho o odpustenie. Áno, urobím to zajtra ráno! Juna, kde pracuješ? Ukážeš mi?“

„Počkaj!“ odpovie jej Jun-mi s grimasou. „Dovoľ mi, aby som mu najskôr zavolala. Možno zajtra ráno nebude v práci.“

„Zavolaš mu?“ Sun-ok sa čuduje. „To len tak vezmeš telefón a zavolaš?“

„A ako inak mu mám zavolať?“ nerozumie Juna otázke. „Je to vari také ťažké, alebo čo?“

„Ale je to čebol!“ vysvetľuje sestra svoj úžas. „A ty mu chceš zavolať?“

„Je to taký istý blázon ako všetci ostatní,“ odpovedá Juna a vytiahne telefón, „nič zvláštne.“

Začne ťukať prstom do telefónu a zo zoznamu účastníkov vyberie číslo, na ktoré má zavolať.

„Prosím, zapni reproduktor, chcem počuť, čo povie!“

„Áno, aj ja to chcem počuť,“ pridá sa matka.

Juna sa pozrie na svoju rodinu, pokrčí plecami, ale splní ich požiadavku. Potom sa zamyslí.

„Prečo nevoláš?“ pýta sa Sun-ok.

„Rozmýšľam, čo povedať,“ odpovedá Juna. Nakoniec si prikývne, vytočí číslo, priloží si ho k uchu a čaká na odpoveď.

Mama a Sun-ok na ňu s napätím pozerajú, naťahujú k nej krky.

(Telefonický rozhovor. V pozadí je počuť zvuk motora auta. Džu-won šoféruje)

(Džu-won) „Počúvam ťa.“

(Jun-mi) „Dobrý večer, pán Džu-won!“

(Džu-won) „Pche!“ (výsmešné odfrknutie). „Pán? Prečo si zrazu taká slušná? Čo ťa zbičovali, aby si si spomenula na pravidlá správania sa?“

(Jun-mi) „Už som povedala, že fyzické tresty nie sú v našej rodine akceptované! Pán Džu-won, chcela som vám vysvetliť nešťastnú situáciu, ktorá sa stala a ospravedlniť sa za svoju sestru.“

(Džu-won) „Tak? Neprijemná situácia, hej? Zvieratko, povedz mi, tvoja sestra je tiež taká bláznivá ako ty? Sú všetci vo vašej rodine takýto? Kam sa pozerala vaša mama, keď vychovávala svoje dcéry? Som ohromený!“

(Jun-mi) „Naša matka nás vychovala úžasne, Džu-won-ssi. Len v tomto prípade sa to akosi... vymklo. Súhra okolností.“

(Džu-won) „No jasné! A čo sú to za okolnosti, ak sa môžem opýtať?“

(Jun-mi) „Sun-ok ma chránila.“

(Džu-won) „Pfff...! A čo, pritom netreba dodržiavať pravidlá slušnosti?“

(Jun-mi) „To ona zo strachu. Ty si muž a ona je žena. Bála sa ťa, no napriek tomu ma bránila. Preto kričala, aby sa sama nebála. Chápeš?“

(Džu-won premýšľa) „Zvieratko, takže ty si ešte aj diplomat? Ako šikovne si všetko obrátila. Prišla si na to sama?“

(Jun-mi) „Nič si nevymýšľam. Všetko bolo tak, ako hovorím. Moja sestra sa upokojila, začala znova premýšľať a chce za tebou prísť zajtra, aby sa ospravedlnila. Prijmeš jej ospravedlnenie? Džu-won, prosím, odpusť jej. Je veľmi rozrušená.“

(Džu-won premýšľa) „Nemusí za mnou chodiť. Nepotrebujem mať v čakárni vzlykajúce dievčatá. Povedz svojej sestre, že jej ospravedlnenie prijímam. Nech sa netrápi.“

(Jun-mi) „Ďakujem, Džu-won-ssi!“

(Džu-won) „Neďakuj mi. Radšej sa snaž, aby sa to už nezopakovalo. Nabudúce vyber na zastavenie auta také miesto, kde nechodí tvoja sestra. Nemám rád, keď ma nazývajú stalkerom.“

(Z toho, čo práve počula, sa oči mamy Jun-mi stávajú veľkými a okrúhlymi)

(Jun-mi) „Je mi to ľúto. Prehnala to.“

(Džu-won) „Chápem. Dobré, ak je to všetko, čo si mi chcela povedať, tak dovidenia. Dúfam, že ti mama ešte aj tak dá poriadny výprask za to, že sa v takom útlom veku flákaš s chlapcami. A tvoja sestra ťa pritom bude držať.“

(Jun-mi) „Určite, pán Džu-won. Dovidenia!“

(Džu-won) „Prijemný výprask, zvieratko!“

(Jun-mi sarkasticky) „Ďakujem za vaše želanie.“

(Džu-won) „Heh!“ (vypol)

(Jun-mi ukončí telefonický hovor)

„Nazvala si ho stalkerom?“ otrasene sa pýta mama.

Sun-ok sedí mlčky, červená ako rak.

„Presne tak,“ odpovedá za ňu Jun-mi, „a tiež červom. Dážďovkou!“

„Červom?“ čuduje sa mama. „Dcéрка, ako si mohla niečo také povedať?“

„Úprimne, nehovorila presne o červovi či stalkerovi,“ hovorí Jun-mi a odkladá telefón, „ale zmysel jej vyhlásenia bol presne taký.“

„Bože, to je deň! Moja staršia dcéra sa správa takto! Je to moja chyba, že som s ňou netrávila dosť času,“ žaluje sa matka. „Ale vždy si bola múdre a poslušné dievča, dcéra! Čo sa to s tebou stalo?“

„Súhra okolností,“ hovorí Jun-mi a priťahuje matkinu pozornosť k sebe. „No všetko skončilo dobre, takže ideme ďalej.“

„A čo teraz povedia susedia na Sun-ok?“ pýta sa mama.

„Povedia, že Sun-ok podreže komukoľvek hrdlo pre svoju sestru. Dokonca aj čebolovi. Nech sa radšej boja a obchádzajú nás.“

„Juna! Čo to hovoríš?! Ako si toto môžeš myslieť o našich susedoch?“

„Chcem byť,“ po krátkom zamyslení sa jej odpovedá dcéra. „Asi preto mi napadajú takéto krvilačné myšlienky.“

„Mohli by sme ho pozvať na večeru?“ navrhuje mama. „Pôsobí ako dobrý človek, keď odpustil Sun-ok. Myslím si, že by sme sa mu mali poďakovať. A aj keď o mne a o mojich dcérach nemá veľmi dobrú mienku, skúsila by som ho presvedčiť!“

„Mama, neblázni!“ hovorí Jun-mi. „Kde je on a kde naša kaviareň?! Myslíš si, že príde?“

„Och, čo to hovorím?“ vraví mama, spínajúc ruky. „Z toľkých zážitkov som úplne mimo! Juna, dcérka, prečo ma oslovuješ, akoby som bola pre teba cudzia?“

„Aj mne zlyháva rozum,“ po zamyslení sa odpovedá Juna. „Nemám nervy takto žiť. Prepáč, mami.“

Sun-ok vstane a podíde k Jun-mi, objíma ju a bozkáva.

„Ďakujem ti, sestra, že sa o mňa staráš,“ hovorí. „Vždy budem stáť pri tebe!“

„Za málo,“ odpovedá Jun-mi, vyslobodzuje sa z objatia a dlaňou si utiera pobozkané líce.

„Zastala si sa ma, ja som sa zastala teba. Sme sestry! Všetko je správne. Ja tiež budem vždy stáť pri tebe, Sun-ok!“

„Deti!“ mama si utrie slziace oko. „Najedzme sa. Jedlo je najlepšie sedatívum!“

Čas: Začiatok jedenástej večer

Miesto deja: Izba sestier. Jun-mi fučí, stoná, rozkladá si posteľ a pripravuje sa na spánok. Juna má na sebe ružové pyžamo s veľkými červenými jahodami a žlté ponožky. Neďaleko už na pripravenej posteli sedí Sun-ok v tureckom sede, v štýlovom sýtomodrom pyžame. Dievča drží na kolenách otvorený laptop a pozerá sa na obrazovku, kurzor ovláda dotykom.

„Kim Džu-won, 22 rokov, slobodný... kórejský princ,“ hovorí Sun-ok pri pohľade na fotku mladíka na obrazovke. „Áno, to je on. Hneď som si myslela, že som ho niekde videla. „Prečo vzdycháš?“ otočí hlavu k ležiacej Jun-mi.

„Ach, tie kurzy... Učia ma tam poklony. Dnes som sa štyri hodiny ukláňala! Bolí ma z toho chrbát!“

„Áno?“ Sun-ok je prekvapená. „To prečo? Nemali by kurzy naučiť, ako zaobchádzať s tlačiarňou, s počítačom a skenerom?“

„Nuž, tlačiareň som rozobrala za pár minút,“ odpovedá Juna a hádže zadkom na matraci, „potom ju pol hodiny nemohli zostaviť. Ukázalo sa, že som vytiahla nejakú vec, ktorú nebolo treba vyťahovať. Kávovar a skener som zvládla ľahko, dostala som za ne zápočet. Prešla som aj cez telefonát v angličtine. Ale neviem sa klaňať. Ani chodiť. A neviem správne podávať kávu ani čaj. Chodím s pohármi na podnose a klaniam sa, klaniam sa a chodím s podnosom. Akoby som mala pracovať ako čašníčka.“

„Rozobrala si tlačiareň?“ Sun-ok je zmätená.

„Áno, ale súčiastku vrátili naspäť!“ Juna nenútené odpovedá, keď zalezie pod prikrývku: „Prišiel adžossi a vsunul ju späť. Všetko funguje. Len učiteľka nevedela, že aj toto sa vyťahuje.“

„Aha. A ja som si už myslela, že budem musieť zaplatiť za opravu!“

„Hmm?“

„Môžeš mi povedať, ako si spoznala Džu-wona? Nepoviem to mame. Sľubujem!“

„Už som ti to hovorila,“ odpovedá Jun-mi a vytiahne si prikrývku vyššie. „Toto je dôverná informácia, ktorú som sa zaviazala nezverejniť.“

„Pfff! Čo môže byť na tej informácii dôverné?“ pýta sa Sun-ok s nevôľou.

„Korporácia by to mala vedieť lepšie,“ Juna pod paplónom pokrčí plecami a povie: „Onni, poďme spať! Zajtra bude ďalší bláznivý deň. A musíš ísť na univerzitu.“

„Áno,“ Sun-ok súhlasne prikývne, zaklapne notebook a odloží ho, „poďme spať! Dnes som bola taká nervózna, keď som zistila, kto to je...“

„Áno, dnes si bola veľmi presvedčivá,“ komentuje Juna incident s miernym sarkazmom v hlase.

„Juna, aký s ním máš vzťah?“ pýta sa Sun-ok, ignorujúc sestrin sarkazmus. Zakrýva sa prikrývkou: „S Džu-wonom?“

„Vzťah? Aký vzťah? Vzťah podriadeného s nadriadeným.“

„Hmm?“ neveriacky zamrmle Sun-ok. „Šéf a podriadený sa takto nerozprávajú. Hovorila si s ním dnes cez telefón, akoby ste sa dobre poznali. Ako priatelia. Skoro ako pár.“

„Nevymýšľaj si,“ odpovedá Jun-mi po chvíli ticha, „len má taký štýl komunikácie. Študoval aj v Paríži. Má európske návyky. Musím sa prispôbiť jeho štýlu.“

„Hovorila si s ním neformálne,“ neprijala sestrinu verziu Sun-ok. „Samozrejme, nie stále, ale všimla som si to. Akoby si sa zabudla a začala sa s ním rozprávať tak... akosi inak. Ako s kamarátom.“

„To sa ti len zdalo,“ odpovedá Jun-mi. „Možno je to preto, že ja stále zabúdam, ako správne hovoriť s ľuďmi. Hovorím, hovorím, a potom sa, z ničoho nič, zabudnem! Vzápätí si znova spomeniem a hovorím správne. Možno si si všimla práve ten moment.“

„Kedy sa ti konečne vráti pamäť?“ hovorí Sun-ok tragickým hlasom a zaujíma sa: „A čo tvoj kunchan-nim, on tomu nevenuje pozornosť? Toleruje, že sa s ním neformálne rozprávaš?“

„Baví ho, že sa takto správam,“ odpovedá Jun-mi. „Všetci s ním hovoria oficiálne, len ja neformálne. Preto ma volá zvieratko z divokého lesa. Zabávam ho. To je náš skutočný vzťah, na ktorý si sa pýtala. Poďme spať, onni! Dobrú noc!“

„Dobrú noc!“ odpovie omámené Sun-ok a zhasne svetlo.

Koniec 1. Časti

Preložila: Lenona